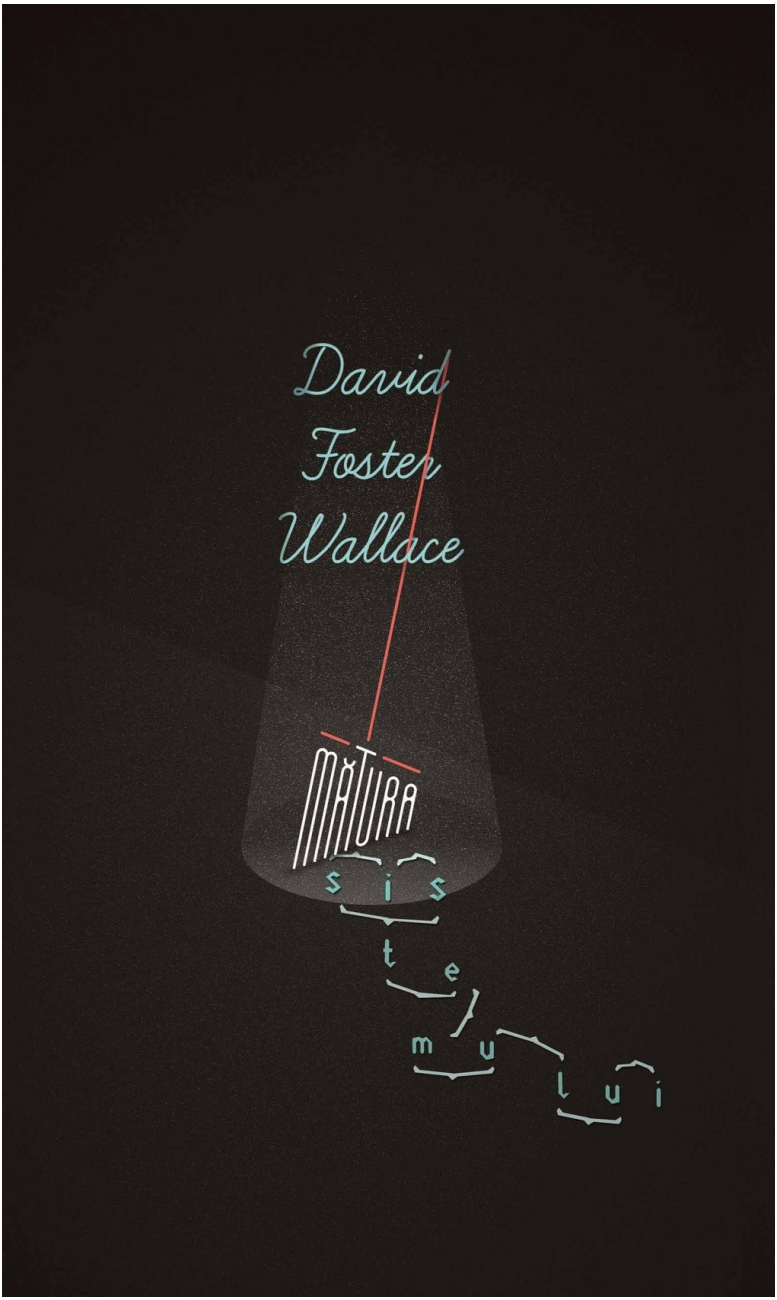

David Foster Wallace
Mătura sistemului
Traducere din limba engleză de

ADRIAN BUZ

BUCUREŞTI, 2014

Acest proiect le este dedicat lui Mark Andrew Costello, Susan Jane Perkins şi Amy Elizabeth Wallace

Mulţumiri

Autorul le mulţumeşte pentru ajutor următorilor:

Robert Boswell

Gerald Howard

William Kennick

Bonnie Nadell

Andrew Parker

Dale Peterson

Consiliului de administraţie de la Amherst Collège

PARTEA ÎNTÂI

1

1981

Majoritatea fetelor drăguţe au labele picioarelor urâţele, şi la fel le are şi Mindy Metalman, observă, deodată, Lenore. Sunt lungi şi subţiri şi cu degete răşchirate, cu bumbi galbeni de calus pe degetele mici şi cu un strat gros pe călcâi, şi câteva fire lungi şi negre se cârlionţează pe dosul labelor picioarelor, iar oja roşie e crăpată şi se cojeşte în fâşii şi e neîngrijită şi vărgată ca dropsurile. Dar Lenore nu ar fi observat toate acestea dacă Mindy nu s-ar fi ghemuit în scaunul ei de lângă frigider ca să-şi cojească oja de pe degetele mari; halatul de baie i s-a lăsat puţin, aşa că i se vede un pic din decolteu şi aşa mai departe, un decolteu mult mai generos decât al lui Lenore, iar prosopul alb şi gros înfăşurat în jurul capului ud şi spălat al lui Mindy se desface şi o şuviţă lucioasă de păr negru se desprinde şi se cârlionţează coborând de-a lungul feţei, până sub bărbie. În cameră miroase a şampon Flex şi, totodată, a iarbă, de vreme ce Clarice şi Sue Shaw fumează o papiroasă babană, pe care Lenore o are de la Ed Creamer, de pe vremea când era încă la Shaker School, şi

pe care a adus-o la şcoală aici, împreună cu alte lucruri pentru Clarice.

Ideea e că Lenore Beadsman, care are cincisprezece ani, a bătut tot drumul de acasă, din Shaker Heights, Ohio, până aproape de Cleveland ca să-şi viziteze sora mai mare, pe Clarice Beadsman, care e boboc la acest colegiu de fete numit Mount Holyoke; iar Lenore s-a cazat cu sacul ei de dormit în această cameră de la etajul doi, pe care Clarice o împarte cu colegele ei de cameră, Mindy Metalman şi Sue Shaw. Lenore a venit şi să vadă colegiul un pic. Asta pentru că, deşi are doar cincisprezece ani, se presupune că e foarte inteligentă şi, prin urmare, precoce şi deja e boboc la Shaker School şi, prin urmare, se gândeşte la colegiu, la cererea de înscriere de anul viitor. Aşa că e în vizită. Acum e o vineri seară de martie.

Sue Shaw, care nu e nici pe departe la fel de drăguţă ca Mindy sau Clarice, a adus papiroasa la Mindy şi Lenore, iar Mindy o ia şi îşi lasă în pace pentru o clipă degetul mare de la picior şi trage cu sete din ţigară, care începe să strălucească incandescent, şi o sămânţă pocneşte zgomotos, şi bucăţi de scrum de hârtie zboară şi plutesc în aer, ceea ce lui Clarice şi lui Sue li se pare superamuzant şi încep să râdă foarte tare, hohotind şi ţinându-se una de alta, iar Mindy trage adânc în piept şi ţine fumul şi îi dă ţigara lui Lenore, dar Lenore spune „nu, mulţumesc”.

— Nu, mulţumesc, spune Lenore.

— Dă-i bătaie, tu ai adus-o, de ce să nu… cârâie Mindy Metalman, vorbind aşa cum vorbesc oamenii când nu respiră, ţinând fumul.

— Ştiu, dar la şcoală a început sezonul de atletism şi sunt în echipă şi nu fumez în timpul sezonului, nu pot, mă termină, spune Lenore.

Aşa că Mindy dă din umeri şi, în cele din urmă, expiră un nor de fum palid, obosit, şi tuşeşte scurt şi adânc şi se ridică cu ţigară cu tot şi-o dă mai departe în partea cealaltă a camerei lui Clarice şi Sue Shaw, care stau lângă o boxă mare de lemn ascultând un cântec de Cât Stevens iar şi iar, pentru a zecea oară, sau cam aşa ceva, în

noaptea asta. Halatul lui Mindy e desfăcut mai mult sau mai puţin acum, iar Lenore poate să vadă nişte chestii ca lumea, dar Mindy traversează camera fără să se oprească. Lenore poate să împartă în acest moment toate fetele pe care le cunoaşte bine în fete care cred în sinea lor că sunt drăguţe şi fete care cred că nu sunt. Fetelor care se cred drăguţe nu le pasă prea mult de halatele care se desfac şi sunt bune la machiaj şi le place să defileze când oamenii se uită la ele şi se poartă altfel când sunt băieţi prin preajmă; şi fetele ca Lenore, care nu se cred drăguţe, au tendinţa să nu se machieze şi fac atletism şi poartă bascheţi negri Converse şi îşi ţin halatul bine legat tot timpul. Mindy chiar e drăguţă, mai puţin labele picioarelor.

Melodia lui Cât Stevens s-a terminat iar şi acul se ridică singur şi, evident, niciuna dintre cele trei nu are chef să se ducă până acolo să pună piesa din nou, aşa că se lasă pe spate în scaunele lor de lemn, Mindy în halat roz, cu un picior fin şi lucios dezgolit, care îi iese de sub halat; Clarice, cu ghete Desert şi blugi albaştri-închis, pe care Lenore îi numeşte blugii ei ştreang, şi cămaşa albă de cowboy pe care o purta la târg atunci când i s-a furat poşeta, şi părul blond i se revarsă peste cămaşă şi are ochii foarte albaştri acum; Sue Shaw, cu părul ei roşu şi un cardigan verde şi o fustă ecosez verde şi picioare albe şi grase, cu un coş roşu aprins deasupra unui genunchi, picior peste picior, de unul atârnând unul dintre pantofii ei marinăreşti, cu tălpi albe şi scârboase – lui Lenore nu-i place deloc acest gen de pantofi.

Clarice, după o tăcere scurtă, scoate un oftat şi spune, şoptind:

— Cât… e… Dumnezeu, chicoteşte ea scurt la sfârşit.

Celelalte două chicotesc şi ele.

— Dumnezeu? Cum poate să fie Cât Dumnezeu? Cât există. Mindy are ochii roşii.

— Asta e o ofensă şi o ditamai blasfemia, spune Sue Shaw, cu ochii căscaţi, pufnind indignată.

— Blasfemie? întreabă Clarice, privind-o pe Lenore. *Blasfemie*, zice ea.

Privirea ei nu e deloc răutăcioasă, ci neobişnuit de prietenoasă, de parcă ar şti o glumă pe care nu vrea s-o spună.

— Blasfeerie, spune Mindy.

— Blasfemeie.

— Blasfemiere.

— Blasfurie.

— Blasferonerie.

— Balanserărie.

— Balanserăriendudă.

— Bucifal.

— Barney Rubble.

— Baba Iaga.

— Bolşevic.

— Blasfemie!

Crapă, se rup în două de râs, şi Lenore râde cu acel râs ciudat şi empatic cu care râzi când toată lumea râde atât de tare, încât te face şi pe tine să râzi. Zgomotul de la petrecerea monstruoasă de jos trece prin podea şi vibrează în bascheţii negri ai lui Lenore şi în braţele scaunului. Acum Mindy alunecă din scaunul ei şi se ridică şchiopătând şi se prăvăleşte peste sacul de dormit al lui Lenore, lângă covoraşul imitaţie de persan al lui Clarice de la Mooradian’s din Cleveland, şi Mindy îşi acoperă neconvingător crăpătura cu un colţ de halat, iar Lenore nu se poate abţine să nu remarce cum îi saltă sânii plini şi buni sub halatul roz şi uzat de prosop, chiar şi atunci când stă întinsă pe jos. Lenore îşi priveşte o clipă inconştient sânii pe sub bluză.

— Foame, spune Sue Shaw după un minut. Grozavă, imensă, incontrolabilă, arzătoare, incontrolabilă, *foame*.

— Cam aşa, spune Mindy.

— Mai stăm, Clarice se uită la ceasul de la mână, o oră, adică *o* oră, până să mâncăm ceva, orice.

— Nu, de fapt, *de fapt*, nu putem face asta.

— Dar s-o facem dac-o facem. Aşa cum am vorbit mai acum o săptămână, când ne-am pus de acord foarte clar că nu o să ne îndopăm când suntem moarte de foame, ca să

nu ajungem grase şi dezgustătoare, ca Mindy de colo, biata piticanie.

— Pârţâito, spune Mindy absentă, ea nu e grasă şi ştie asta, Lenore o ştie, toată lumea o ştie.

— O doamnă în orice împrejurare, Metalman asta, spune Clarice.

Apoi, după un minut:

— Dacă tot a venit vorba, ori faci ceva cu halatul ăla, ori te îmbraci, ori te ridici din troacele lui Lenore, încă nu-s chiar pregătită să-ţi fac un examen ginecologic, şi cam asta ne obligi să facem, o, Lesbia a Tebei.

— Vorbeşti ca să n-adormi, spune Mindy, sau, mai bine zis, „vorbieşti ca să n-adormi”.

Şi se ridică împleticindu-se şi întinzându-se după un reazăm, se duce spre uşa care dă în dormitorul ei single, lângă baie. A fost prima, în septembrie, şi a şi pus mâna pe el, povestise Clarice despre ea într-o scrisoare, bunăciunea asta de prinţesă din Scarsdale, iar acum îşi scoate ce-a mai rămas din halatul înfrânt, lăsându-l ud în poala lui Lenore, care stă pe scaunul de lângă uşă, şi iese din cameră cu picioarele ei lungi, păşind încet. Trânteşte uşa.

Clarice se uită după ea şi, după ce dispare, clatină un pic din cap şi se uită la Lenore şi zâmbeşte. De jos se aud râsete şi sunete de cireadă şi o grămadă de oameni dansând. Lenore adoră să danseze.

Sue Shaw bea apă zgomotos dintr-un pahar mare de plastic cu Familia Jetson la biroul ei de lângă uşa de la intrare.

— Că tot veni vorba, n-ai văzut-o pe Splittstoesser în dimineaţa asta, nu? întreabă ea.

— Naaa, spune Clarice.

— Era cu Proctor.

— Şi?

— La şapte dimineaţa? Amândoi în pijama, adormiţi şi cârpiţi, ieşind din camera ei, împreună? Ţinându-se *de mână*?

— Hmmm.

— Dacă mi-ar fi zis vreodată cineva că

Splittstoesser…

— Credeam că e logodită cu un tip.

— *E*.

Râd amândouă ca apucatele.

— Auuu.

— Cine e Splittstoesser? întreabă Lenore.

— Nancy Splittstoesser, de la cină? Tipa în bluză roşie cu anchior, cu cerceii ăia de mureai?

— Oh. Şi ce-i cu ea?

Clarice şi Sue schimbă priviri şi încep iar să râdă. Mindy Metalman se întoarce, într-un şort de gimnastică şi cu un tricou cu mânecile tăiate, pus pe dos. Lenore se uită la ea şi zâmbeşte în barbă.

— Ce e? Mindy simte imediat că e ceva.

— Splittstoesser şi Proctor, o dă Sue.

— Am vrut să te *întreb*.

Mindy cască ochii.

— Erau la baie azi-dimineaţă? La acelaşi *duş*?

— Ooo, nu!

Sue o să crape de râs, Mindy începe să râdă şi ea, acel râs empatic, uitându-se la ele.

— Acum sunt, hmm, împreună? Credeam că Nancy e logodită.

— Păi… e.

Clarice o face să râdă şi pe Lenore.

— Iisuse care eşti tu mare.

Se potolesc după o vreme. Sue fredonează în şoaptă tema din *Zona crepusculară*.

— Cine-o să fie… următorul pe care îl trăsneşte…?

— Nici măcar nu sunt foarte sigură că înţeleg ce-i cu voi… zice Lenore, privind în jur.

Şi Clarice îi spune lui Lenore toată povestea asta despre ce taur comunal e Pat Proctor şi ce-i cu taurii comunali şi câte fete se lasă uşor în acest colegiu de fete.

— Glumeşti.

— Nu.

— E incredibil de scârbos.

Şi asta le stârneşte iar pe Mindy şi pe Sue. Lenore se

uită la ele.

— Păi, şi genul ăsta de chestii nu vă fac un pic părul măciucă? Adică…

— Păi, aşa e viaţa, ce vor oamenii să facă e mai mult sau mai puţin treaba lor… Clarice pune iar acul în dreptul piesei lui Cât Stevens.

Pentru vreo jumătate de melodie se lasă tăcerea. Mindy se apucă din nou de degetele de la picioare, în patul suprapus.

— Problema e că, nu ştiu dacă ar trebui s-o spunem, zice Sue Shaw privind-o pe Clarice, dar Nancy Splittstoesser a cam fost agresată chiar înainte de Ziua Recunoştinţei, pe aleea de la Widget House, şi cred că…

— Agresată? spune Lenore.

— De fapt, violată, cred, în realitate.

— Înţeleg.

Lenore se uită în sus undeva în spatele lui Sue, la posterul de deasupra biroului lui Clarice cu un tip musculos, văzut din spate, cu torsul gol, încordându-şi toţi muşchii spatelui, un spate lucios şi plin de umflături. Posterul e vechi şi are marginile sfâşiate din cauza benzii adezive; fusese în camera lui Clarice, acasă, dar tatăl lor nu fusese prea încântat; lumina din tavan se reflectă strălucitor pe ceafa bărbatului şi o ascunde sub o pată albă.

— Cred că a cam distrus-o chestia asta, spune Sue.

— Ce greu de înţeles e, spune Lenore încet. Violată. Şi acum nu-i mai plac bărbaţii din cauza asta, sau…?

— Păi, cred că e greu de spus, Lenore, spune Clarice cu ochii închişi, jucându-se cu un nasture de la buzunarul cămăşii.

Stă în faţa gurii de ventilaţie, cu scaunul lăsat pe spate, părul i s-a răvăşit, o boare blondă peste obraji.

— Probabil că e mai bine să spunem că e temporar confuză şi distrusă, nu-i aşa?

— Normal… cred.

— Eşti virgină, Lenore?

Mindy e în patul de jos, în patul lui Sue, cu picioarele

ei râcâite şi ciudate şi cu degetele de la picioare agăţate de arcurile de sub salteaua patului lui Clarice.

— Zdreanţo, îi spune Clarice lui Mindy.

— *Am întrebat* şi eu, spune Mindy. Nu cred că lui Lenore îi pasă prea tare de…

— Da, sunt virgină. Adică n-am avut niciodată, cum ar veni, contact sexual cu cineva, spune Lenore zâmbindu-i lui Clarice ca să-i arate că nu e deloc deranjată. Tu eşti virgină, Mindy?

Mindy râde.

— O, foarte.

Sue Shaw pufneşte în timp ce bea o gură de apă.

— Mindy se păstrează pentru când i-o veni batalionul potrivit de puşcaşi marini.

Clarice şi Lenore râd.

— Futu-te-n ureche, spune Mindy Metalman calmă, e foarte relaxată, aproape adormită.

Picioarele ei sunt arcuite şi un pic musculoase şi pielea e atât de netedă, încât luceşte pentru că se „cernise” de curând acasă, îi spusese ea lui Lenore, indiferent ce însemna asta.

— Se întâmplă des?

— Ce să se întâmple?

— Violuri şi agresiuni şi chestii?

Clarice şi Sue se uită în altă parte, calme.

— Uneori, probabil, cine ştie, e greu de spus, pentru că sunt muşamalizate, sau nu sunt raportate, sau ceva de genul ăsta, de cele mai multe ori, conducerea colegiului nu prea se dă în vânt după…

— Despre câte ai aflat?

— Habar n-am. De vreo, cred că ştiu de vreo zece femei…

— *Zece*?

— …

— Câte femei cunoşti cu totul, aici?

— Lenore, nu ştiu, spune Clarice. Doar că nu… e firesc, aşa stau lucrurile, serios. Dacă ai grijă, să ştii, şi nu umbli noaptea pe alei…

— Paza e bună aici, serios, spune Sue Shaw. Te duc cu maşina oriunde în campus noaptea, dacă e departe, şi e un autobuz care face curse de la bibliotecă şi laboratoare înapoi aici la dormitoare din oră în oră, cu un gardian înarmat, şi te duce direct la…

— *Gardian înarmat*?

— Unii sunt chiar drăguţi. Clarice îi face cu ochiul lui Lenore.

— De Crăciun nu mi-ai spus nimic din toate astea, Clarice. Gardieni înarmaţi şi alte chestii. Nu te deranjează? Adică, acasă…

— Nu cred că în altă parte e altfel, Lenore, spune Clarice. Nu cred că e. Te obişnuieşti. E ceva firesc.

— Şi totuşi.

— Mai e, bineînţeles, problema cu petrecerea, spune Mindy Metalman din pat, evident schimbând subiectul.

Gălăgia de dedesubt e încă destul de mare.

Ideea e că în cămin se dă o ditamai petrecerea aici, în seara asta, jos, cu o trupă tare care se numeşte Spiro Agnew and The Armpits, cu dans şi cu tipi şi cu bere luată cu buletinul. E chiar drăguţ şi mişto, şi când au luat cina jos Lenore i-a văzut aranjând palmieri de plastic şi rânduri de flori, şi unele dintre fete aveau fuste de iarbă din plastic, pentru că în noaptea asta petrecerea e tematică, iar tema este Hawaiiană: numele petrecerii scris cu ruj pe un cearşaf în faţă la Rumpus spunea că e o petrecere „Vinosoieidacăvrei[1], ceea ce lui Lenore i s-a părut chiar ca lumea şi amuzant, şi ele le vor da ghirlande, ha, tuturor tipilor care vin din alte şcoli şi pot să intre cu buletinul. Au o cameră plină de ghirlande, Lenore le-a văzut după cină.

— Mai e şi aia, spune Clarice.

— Aşa.

— Deci.

— Nu eu, spune Sue Shaw. Nu eu, băieţaş, s-a terminat pentru totdeauna, am zis şi am vorbit serios. *Pas*

---

1 Comonawannaleiya – joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. lay, „a face sex”, şi lei, „ghirlandă tradiţională hawaiiană” (n. red.).

moi.

— Problema, în orice caz, spune Mindy din pat, bluza i-a alunecat de pe umăr şi e gata să cadă de tot, problema e că există… mâncare, mâncare *jos* în sufragerie, împrăştiată pe sub frunzele lunguleţe şi caraghioase ale palmierilor de plastic, la a căror cumpărare am contribuit cu toţii.

— E adevărat, oftează Clarice, apăsând butonul de reluare al staţiei stereo.

Ochii ei sunt atât de albaştri, că lui Lenore îi par fierbinţi.

— Şi noi nu avem decât piureul ăla nemaipomenit din frigider, spune Mindy, ceea ce e adevărat, doar un vas Tupperware plin cu un piure Play-Doh sărat de la Rumpus, tot ce au putut să şutească la cină, văzând cum bucătăria se goleşte de prăjiturele, apoi de pâine…

— Dar voi, fetelor, ziceţi că nu coborâţi orice-ar fi, spune Lenore. Vă amintiţi cum îmi tot spuneaţi cât de scârboase sunt petrecerile astea, bairamurile, ca nişte târguri de carne vie, şi cum poţi să-ţi pierzi capul, „pur şi simplu”, ziceaţi voi, şi cum trebuie să faci tot posibilul să nu cobori, şi cum eu n-ar trebui, ştiţi voi…

Se uită la ele, vrea să coboare, ei îi place să danseze, are o rochie mortală pe care şi-a luat-o de la Tempo, din East Corinth, doar pentru o…

— Ea vrea să meargă, Clarice, spune Mindy, aruncându-şi picioarele peste marginea patului şi ridicându-se în fund, şi ea *e* musafirul nostru, şi mai e şi factorul nachos, şi dacă am sta cam vreo şase minute ultrarapide…

— Deci, aşa.

Clarice se uită cu ochii pleoştiţi la Lenore, îi vede dorinţa şi se vede nevoită să zâmbească. Sue Shaw e la birou, cu spatele, pe scaun fundul ei e chiar grăsan şi lat, revărsându-se peste margini, vede Lenore.

Clarice oftează.

— Problema e, Lenore, că tu nu ştii. Lucrurile astea sunt incredibil de obositoare, neplăcute, în primul

semestru mergeam tot timpul, ţi se face greaţă la propriu, te dărâmă fizic după o vreme, nouăşnouă virgulă nouă la sută dintre tipii care vin sunt pur şi simplu *şopârle*, *reptile*, şi îţi dai seama îngrozitor de repede că totul nu e decât un ritual deprimant, un ceremonial pe care Dumnezeu ştie cine se aşteaptă de la noi să îl punem în scenă, iar şi iar. Nici măcar nu poţi să faci conversaţie. E scârbos.

Bea o gură de apă din paharul cu Familia Jetson. Sue Shaw dă din cap pe scaunul ei.

— *Eu* hotărăsc ce facem, Mindy Metalman sare din pat şi bate din palme, Lenore se duce şi-şi pune rochia aia *fabuloasă*. Violet, pe care am văzut când ai agăţat-o, şi noi trei rămânem şi continuăm această întrunire pentru o clipă, şi apoi dăm fuga jos, şi Lenore are parte de un curs concentrat de arte liberale şi unul sau două dansuri, în timp ce noi furăm *tone* de mâncare şi apoi ne întoarcem sus, începe David Letterman în mai puţin de o oră.

— Ba nu, spune Sue Shaw.

— Păi, atunci poţi să rămâi aici, cap cu ţâţe, o să trecem peste asta, dacă o experienţă seminaşpa te face să te ascunzi ca o…

— Bine, uite ce-i, hai s-o facem.

Clarice nu pare prea entuziasmată. Se uită una la alta. Lenore primeşte de la Clarice o încuviinţare din cap şi sare în picioare şi se duce în mica anexă a dormitorului lui Mindy ca să-şi pună rochia în timp ce Clarice o priveşte cu seriozitate pe Mindy, dar lui Mindy puţin îi pasă – îi face un semn lui Sue Shaw, care stă în colţ.

Lenore se spală pe dinţi în baia micuţă care miroase a Metalman şi a Shaw, se spală pe faţă, se şterge cu un prosop de pe jos, îşi pune câteva picături de Visine în ochi, găseşte un ruj din ăla strălucitor, care-ţi face buzele să arate umede, pe care Mindy şi-l ţine într-o cutie veche de Tampax pe toaletă, scoate rujul, dă deoparte cutia de Tampax, în toaletă cade o pudrieră şi acum trebuie s-o pescuiască, i se udă cămaşa, mâneca e fleaşcă, îşi scoate cămaşa şi se duce în dormitorul lui Mindy. Trebuie să-şi ia sutienul, pentru că materialul din care e făcută rochia e

foarte subţire, bumbac violet, merge al naibii de bine cu părul ei şaten, care, din fericire, e curat, şi acum un pic de ruj, arată de optsprezece ani, sau pe-aproape, iar sutienul e la fundul genţii care se află pe patul lui Mindy. Lenore cotrobăie prin geantă. Camera lui Mindy e o adevărată cocină, haine vraişte, o bicicletă medicală, un poster enorm cu James Dean pe partea interioară a uşii, bineînţeles, unul cu Richard Gere, fotografii cu un tip nu prea faimos pe un iaht, coperte de *Rolling Stone*, un afiş cu un concert al lui Journey, tavan super-înalt la fel ca în celelalte camere, aici pe-o margine e fixată o pătură deschisă la culoare, iar celălalt capăt e fixat lălâu pe perete, o velă neumflată de vânt. Pe măsuţa de toaletă e o chestie de plastic, Lenore şi-a dat seama că e o cutie specială pentru anticoncepţionale, cu anticoncepţionale, pentru că şi Clarice are una, şi la fel şi Karen Daughenbaugh, care într-un fel e cea mai bună prietenă din Shaker School a lui Lenore. Uite şi sutienul, Lenore şi-l pune. Rochia. Se piaptănă cu un pieptăn lung şi roşu, care are fire negre în el şi miroase a Flex.

Un sunet ascuţit. În camera mare Cât Stevens tace brusc. Cineva bate insistent la uşa de la intrare, Lenore aude. Se întoarce în camera în care sunt celelalte, cu pantofii în mână, în timp ce Sue Shaw deschide uşa şi Mindy încearcă să împrăştie fumul cu o copertă de disc. Afară sunt doi tipi cât uşa care rânjesc, cu jachete albastre şi cravate cadrilate şi pantaloni de doc şi pantofi din ăia. Nu mai e nimeni cu ei.

— Bonjur, domniţă, spune unul dintre ei, masiv şi înalt, genul cu bronz de primăvară, cu părul blond şi des şi corp sculptural şi gropiţă în bărbie şi ochi verzi-deschis. Melinda-Sue Metalman locuieşte cumva aici?

— Cum ai ajuns aici? întreabă Sue Shaw. Doar nu urcă nimeni fără însoţitor.

Tipul zâmbeşte larg.

— Bucuros de cunoştinţă. Andy „Wang-Dang”[2] Lang;

2 Termen argotic care defineşte un penis de dimensiuni excepţionale (n. red.).

colegul meu, Biff Diggerence.

Şi împinge, nu foarte subtil, uşa cu o mână uriaşă, şi Sue se dă un pic înapoi pe călcâie, şi cei doi intră pur şi simplu, dintr-odată, Wang-Dang şi Biff. Biff e mai scund decât Lang şi mai masiv, o persoană dreptunghiulară. Amândoi au în mână pahare de la Vinosoieidacăvrei pline cu bere. Sunt un pic cam încordaţi, se pare. Mai ales Biff: falca îi atârnă şi are ochii înceţoşaţi şi obrajii îi sunt roşii şi plini de pete fierbinţi.

Wang-Dang îi zice, în cele din urmă, lui Sue, în timp ce se uită spre Clarice:

— Păi, mă tem că personalul de pază de-aci e cam credul, pentru că atunci când le-am zis că-s părintele Mustafa Metalman, văr de-al doilea cu domnişoara Metalman şi îndrumătorul ei spiritual, după care le-am mai servit şi nişte învăţături, pur şi simplu au… Se opreşte şi aruncă o privire în jur şi scoate un fluierat. Aveţi o cameră incredibil de mişto. Biff, ai mai văzut vreodată un tavan aşa *hăhăăă* într-un cămin?

Lenore se aşază la loc pe scaunul de lângă uşa lui Mindy, în picioarele goale, urmărind scena. Mindy îşi ia bluza pe ea. Clarice şi Sue îi înfruntă pe cei doi tipi, cu braţele încrucişate.

— Eu sunt Mindy Metalman, spune Mindy Metalman.

Tipii nu o privesc nici măcar o clipă, încă examinează camera, apoi lunganul se uită la Mindy şi începe să-l înghiontească pe Biff, holbându-se la ea în continuare.

— Bună, Mindy. Eu sunt Wang-Dang Lang, ăsta din dreapta mea e Biff Diggerence, zice gesticulând, belind în continuare ochii la Mindy.

Vine şi îi strânge mâna, Mindy i-o strânge şi ea oarecum, uitându-se în jur la celelalte fete.

— Te ştiu de undeva?

Wang-Dang zâmbeşte.

— Din păcate, nu chiar, recunosc, dar îl cunoşti, dacă nu cumva mă înşel eu de-a binelea, pe Doug Dangler, de la Amherst Collège? E colegul meu de cameră, sau, mai bine zis, al meu şi-al lui Biff. Şi când i-am zis că ne ducem la

petrecerea asta, gagiul ăsta, Dangler, a zis: „Wanger”, a zis, a zis „Wanger, Melinda Metalman stă-n Rumpus Hall, şi-aş fi mai mult decât recunoscător dacă i-ai transmite salutări din partea mea”, aşa că am…

— Doug Dangler? Ochii lui Mindy sunt ochi de nebun, îşi dă seama Lenore, sau cam aşa ceva. Uite ce e, *nu* cunosc niciun Doug Dangler la Amherst, mi se pare că eşti cam varză, aşa că mai bine ai lua-o pe scări la vale…

— Cum să nu-l ştii pe Doug, Doug e un tip dat în măsa, se aude dinspre mai înainte menţionatul Biff, scund şi îndesat, cu ochii albaştridenim, înceţoşaţi şi bulbucaţi de excitaţia chefului, şi cu o chestie păroasă şi blondă care-i răsare din bărbie, arată ca o subsuoară, îşi zice Lenore. Are o voce gravă şi fermecătoare ca un pârţ. A lui Lang e delicată şi fină şi plăcută, deşi uneori îi apare şi îi dispare un oarecare accent. Zice:

— Domniţă, ştiu sigur că-l cunoşti pe Doug Dangler, pentru că mi-a povestit totul, în cele mai mici detalii.

Ochii verzi ca sticla îi cad pe Lenore.

— Nu-i aşa c-a fost o petrecere la Femur Hall după vacanţa de Crăciun, după ce s-a terminat primul semestru, şi alea-alea? Stăteai pe-acolo de vorbă cu tipu’ ăsta, şi-a fost mai mult decât că v-a luat flama, şi ăsta a luat-o rău de tot pe ulei şi-a vomitat o ţâră în poşeta ta? *ăla* era Doug Dangler, zâmbeşte triumfător Lang.

Biff Diggerence râde guiţ-guiţ, umerii i se înalţă şi coboară în acelaşi timp. Lang continuă:

— Şi-a zis că îi pare rău şi că vrea să-ţi dea bani ca să-ţi duci poşeta la curăţat? Şi tu ai zis că nu şi erai… şocant de relaxată după tot ce se-ntâmplase, şi atunci când recuperai chestii din poşetă ai lăsat să-ţi cadă bucăţica aia de hârtie care-avea pe ea numele tău şi numărul de la cutia poştală şi numărul de telefon şi aşa mai departe, factura aia telefonică. Doug a luat de jos hârtiuţa, şi aşa l-ai cunoscut, zise el zâmbind, încuviinţând din cap.

— *Ăla* e tipul? zice Mindy. A zis că i-am dat numele meu intenţionat? Ce minciună! A fost scârbos la maximum. A trebuit să arunc poşeta. Îmi amintesc că a venit la mine

(spre Clarice şi Sue) şi mi-a pus mâna pe tivul de la bluză şi mi-a zis că i s-a agăţat o pieliţă şi că nu poate să plece, e blocat, ha, ha, dar a ţinut-o aşa vreo *două ore* până când în cele din urmă a vomitat pe mine.

Lui Wang-Dang Lang îi spune:

— Era praf şi pulbere. Era atât de beat, că-i curgeau balele. Ţin minte că-i atârnau balele la gură.

— Păi ce să-i faci, Melinda, doar ştii că toată lumea păţeşte aşa uneori.

Lang îi dă un ghiont lui Biff Diggerence, care aproape că se prăbuşeşte peste Sue Shaw, care ţipă şi face un pas înapoi spre uşă cu braţele încrucişate.

— Uite ce e, ar fi mai bine să vă tiraţi, spune Clarice de lângă Lenore. Suntem foarte obosite, şi voi n-ar trebui să fiţi aici sus fără…

— Dar abia am ajuns, zău, zâmbeşte Wang-Dang Lang. Se uită iar în jur. N-aş putea nicicum să vă oblig, domniţelor, să-mi daţi o cutie de bere, dar dacă se poate…? Gesticulează spre frigiderul micuţ al lui Suc de lângă pat.

Apoi se aşază pe scaunul de lemn de la biroul lui Sue de lângă uşă, lângă o boxă. Biff rămâne lângă Sue, cu faţa spre Clarice şi Lenore. Sue se uită la Clarice, Mindy, la Biff, care rânjeşte gălbui, Wang-Dang Lang, la Lenore, care stă în spate pe scaunul ei lângă uşa lui Mindy, urmărind scena. Lenore se simte ca o proastă în frumoasa ei rochie violet, rujată şi în picioarele goale, întrebându-se ce ar putea face cu pantofii, dacă ar trebui să arunce unul în Lang, are un toc ascuţit, poliţia o fi pe drum?

— Uite ce e, n-avem bere, şi chiar dac-am fi avut, e pur şi simplu lipsă de bun-simţ să veniţi aici neinvitaţi şi să ne cereţi bere, şi *nu* cunosc niciun Doug Dangler, şi cred că v-am fi foarte recunoscătoare dacă v-aţi tira.

— Precis berea pe care o căutaţi e jos, spune Clarice.

La care Biff Diggerence scoate un râgâit cât toate zilele, incredibil de lung, în mod clar una dintre specialităţile lui, apoi mai ia o gură din paharul lui de la Vinosoieidacăvrei. Lenore mormăie fără să vrea ceva despre scârboşenia acestei râgâieli; toţi îşi întorc privirea

spre ea. Lang zâmbeşte larg:

— Ei, bună. *Pe tine* cum te cheamă?

— Lenore Beadsman, spune Lenore.

— De un eşti, Lenore?

— Lenore e soră-mea, spune Clarice, venind spre uşă, cu ochii pe Biff Diggerence. Are cincisprezece ani şi e în vizită, *invitată*, ceea ce mă tem că nu se poate spune despre voi, aşa că dacă-mi daţi voie să ies o clipă…

Biff Diggerence face un pas în faţă, ca un dansator, ca să blocheze uşa cu corpul său.

— Hmmm, spune Clarice. Se uită spre Mindy Metalman. Mindy se duce la Lenore, îşi ia halatul ud de pe spătarul scaunului, şi-l pune peste bluza fără mâneci. Lang zâmbeşte călduros. Biff o urmăreşte o clipă pe Mindy, apoi se întoarce brusc şi începe să se dea cu capul de uşă încontinuu, foarte tare. Wang-Dang începe să râdă. Bubuiala nu e atât de mare în comparaţie cu zgomotul care începe să se audă brusc de jos, de la petrecere, pentru că muzica e acum mult mai tare, probabil că la unsprezece au deschis uşa salonului.

— Problema cu Biff e că, strigă Wang-Dang Lang spre Clarice şi Mindy Metalman ca să acopere bufniturile, berea nu prea se-mpacă cu el, pentru că, dintr-un motiv sau altul, am descoperit noi, este incapabil să… ăăă… îşi golească stomacul în momente critice. După cum se spune. Nu poa' s-o facă, oricât ar bea, ceea ce de obicei e mai mult decât pot explica legile fizice cunoscute. E periculos, nu, Digger? strigă Wang-Dang la Biff, care se dă cu capul de uşă. Aşa că, în loc să dea la raţe, băiatu' ăsta cât casa se vede nevoit să recurgă la…

— …datul cu capul de pereţi, Clarice termină fraza pentru el, zâmbind discret, evident îşi aminteşte de Creamer şi de Geralamo şi de toată gaşca, îşi dă seama Lenore.

Lang încuviinţează din cap spre Clarice, cu un zâmbet seducător. Bifi se opreşte în cele din urmă şi se întoarce, sprijinindu-se cu spatele de uşă şi mijind ochii, cu fruntea înroşită, un pic saşiu. Muşchii gâtului său robust

sunt încordaţi. Închide ochii şi se lasă pe spate, respirând greu.

— Dacă am putea să rămânem să ne tragem sufletul câteva clipe, ca să prindem a doua parte din bairamul ăsta Hawaiian, v-am fi mai mult decât recunoscători, spune Lang. Şi-o să-i dau lu' prietenu' Doug vestea cea rea şi, după cum se vede, nefer cită că Melinda-Sue nu-şi mai aminteşte de el. O să sufere, îţi zic de pe-acum. E o persoană timidă şi sinsibilă.

— Pare un caz comun la Amherst, spune Clarice. Lenore îi zâmbeşte.

Între timp Mindy s-a dus la scrumieră să verifice cadavrul papiroasei. Lenore îşi dă seama că Mindy s-a hotărât dintr-odată să nu se lase intimidată. Picioarele lucioase ale lui Mindy au ajuns acum chiar lângă faţa lui Wang-Dang Lang, care e încă pe scaun, iar nasul îi este la acelaşi nivel cu talia ei. Lang îşi priveşte pantofii cu tălpi albe, e timid, oarecum, Mindy îl intimidează până şi pe el, observă Lenore. Mindy resuscitează papiroasa cu o brichetă de plastic pe care scrie „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, era cam pusă pe glume". Se opreşte, urmăreşte ţigara. Aceasta străluceşte, o ia cu ea înapoi pe marginea patului lui Sue Shaw, se aşază, evitându-l pe Lang de la capătul patului. În cameră e linişte, cu excepţia gălăgiei de la petrecere, de dedesubt. Mindy se concentrează asupra papiroasei, apoi face din nou o pauză, apoi se uită la Lang şi i-o întinde.

— Măi, să fie, zice Lang blând. Trage un fum mai mult din politeţe, îi zâmbeşte lui Mindy.

— Una peste alta, cine *sunteţi* voi, băieţi? întreabă Mindy. Clarice şi Sue o străfulgeră cu privirea.

Lang se opreşte şi zâmbeşte larg, luat prin surprindere, întinde mâna.

— Eu unul mă numesc Andrew Sealander „Wang-Dang" Lang, promoţia '83 de la Nugget Bluff, Texas, acum cu domiciliul la frăţia 666 Psi Phi, Amherst Collège, Massachusetts, S.U.A.

— Anu' doi.

— Exact. La fel ca Bernard Werner „Biff" Diggerence din Shillington, Pennsylvania. O pauză plină de subînţeles. Lang se uită la Biff, care pare să doarmă în continuare rezemat de uşă.

— Adevărul e, domniţelor, că am fost trimişi, vă mărturisesc. Wang-Dang se apleacă conspirativ spre Mindy şi Lenore. Am fost trimişi în ceea ce s-ar putea numi ’niţierea noastră.

— O, căcat, spune Clarice, cu braţele încrucişate, sprijinită de perete. Biff Diggerence începe să dea semne de viaţă; se vede mângâind părul lui Sue Shaw cu un deget ca un crenvurşt, făcându-i cu ochiul, plescăind cu colţul gurii, în timp ce Sue scânceşte şi e gata să plângă.

— Iniţiere? spune Mindy.

— Exact. Înaltul Demiurg şi Guru al ordinului frăţiei Psi Phi în persoană ne-a trimis în… râgâie… un fel de misiune, ai spune. Ne aflăm în căutarea unei decoraţii personale.

— Decoraţii.

— Auto… grafe, Biff râde guiţ şi trage una încet în perete cu dosul capului, ca să sublinieze.

— Autografe?

— Vrem să ne semnaţi pe cur, fetelor, spune Biff, trecând la subiect, zâmbindu-i în jos lui Sue Shaw.

— Să vă semnăm pe cur? spune Mindy Metalman.

— E tristul adevăr, spune Lang, fulgerând-o pe Lenore cu un zâmbet plin de dinţi albi. Ni se cere… se scotoceşte după o bucăţică de hârtie în buzunarul jachetei, buchiseşte… ni se cere să luăm semnăturile a nu mai puţin de ei ci dintre cele mai cele din Mount Holyoke înainte să răsară soarele. Ne-am gă dit că să ne semnăm între noi, că suntem pretenari, dar asta nu e decât una. Se uită în jur cu subînţeles la fiecare fată, lui Lenore îi face cu ochiul. Ceea ce înseamnă, după socoteala mea, că ne mai trebe patru.

Lenore observă că Sue Shaw stă liniştită la locul ei, privindu-şi pantofii de piele cu tălpi albe. Mâinile lui Biff sunt în părul ei roşu aprins.

— Ia stai, spune Clarice. Adică vreţi să vă semnăm

fundurile?

— Vă rugăm.

— *Goale*?

— Păi, clar că da, asta e toată…

— Maica Domnului în chinurile facerii, ce tupeu, spune Clarice uluită, holbându-se la Lang. Şi nu v-a trecut prin cap, geniilor, că am putea spune „nu”? Eu zic „nu”.

— E dreptul tău, spune Wang-Dang Lang. Bineînţeles, noi ne vom găsi în situaţia regretabilă de a nu pleca până nu o faceţi.

Acum atinge uşor cu mâna piciorul gol al lui Mindy, observă Lenore. Pe Lenore o trece un mic fior. Clarice se întoarce brusc spre uşă, Bifi se aşază în faţa butonului uşii, Clarice se opreşte, Bifi se dă iar cu dosul capului de uşă de câteva ori, subliniind contextul general.

Clarice se opreşte, înfuriată vizibil pentru o clipă, pentru că nu poate să spună sau să facă nimic.

— Nemernicilor, zice în cele din urmă. Băieţi de Amherst, de U-Mass, toţi. Doar pentru că sunteţi mai forţoşi, pentru că fizic ocupaţi mai mult spaţiu, vă gândiţi că – *gândiţi*? –, vă gândiţi că vă puteţi impune oriunde, că le puteţi face pe femei să facă orice chestie dezgustătoare şi cretină pe care o vreţi voi doar pentru că sunteţi beţi? Ei bine, să vă fut în dugă. Se uită de la Lang la Biff. Veniţi la petrecerile noastre, rânjind ca nişte maimuţe pe autobuz, fără îndoială, după vreo două minute începeţi să vă purtaţi jegos, ne trataţi ca pe gunoaie, vă purtaţi de parcă suntem bucăţi de carne sau piese de mobilier, vi se pare că puteţi pur şi simplu să… priveşte în jur… să ne invadaţi, *să ne* invadaţi camera doar pentru că sunteţi mai puternici, pentru că puteţi să blocaţi uşa şi să vă daţi cu căpăţânile voastre slinoase de ea? Să vă fut în gură. Să vă fut în gură.

Lang râde.

— Din păcate, o invitaţie făcută la nervi, mă tem.

Râde iar. Şi Mindy zâmbeşte puţin. Mâna lui Lang e încă pe piciorul ei.

Dar Biff devine deodată ofuscat.

— Ba să te futem noi, don’şoară Tricouri Ude, îi

spune el lui Clarice, fiind acum evident în cea mai retorică fază a beţiei. Vin acia şi ia-o. Locu' ăsta e cea mai mare… rotindu-şi privirea în jur… cea mai mare uriaşă glumă! Se uită spre Lang aşteptând sprijin; Lang îi şopteşte ceva lui Mindy Metalman. Dar Biff e şucărit rău. Daţi petrecerile astea la care faceţi reclamă pentru urechile noastre, tot rahatul ăsta drăguţ şi provocator, „Vino la petrecerea Vinosoieidacăvrei, ia-o de la uşă", ha. „Câştigă o excursie într-un jacuzzi pentru doi", alea-alea. Sunteţi nişte aţâţătoare la modul pulemberist, asta sunteţi. Şi uite că am venit, aşa cum vreţi şi cum vă faceţi reclamă, şi ne-am tras cravatele şi am venit şi apoi v-am găsit cu gardieni la uşă, cu arme de te caci pe tine, şi a trebuit să ni se ştampileze mâinile ca la clasa a cincea pentru bere, şi toate fetele se uită la noi de parcă am fi nişte violatori, şi, în plus, toate fetele de jos seamănă cu Richard Nixon, în timp ce toate fetele adevărate s-au încuiat aici sus…

— Aşa, ca voi, frumoase domniţe, trebuie s-o recunoaşteţi, spune Wang-Dang zâmbind.

Biff Diggerence se pocneşte de câteva ori cu fruntea de uşă, foarte tare. Stă cu faţa la uşă, pentru o clipă motoarele i s-au oprit.

— Mă tem că e mangă, spune Lang.

Lenore se ridică, în rochia ei.

— Lăsaţi-mă să ies, vă rog.

Lang şi Mindy se ridică. Sue se ridică. Toată lumea se ridică odată cu Lenore. Lang zâmbeşte şi dă din cap.

— Dacă nu te superi să dai cu… subsemnata pe… se luptă cu cureaua de la pantaloni. Mindy îşi întoarce privirea. Biff, gâfâind lângă uşă, îşi desface şi el cureaua. Ba chiar şi-a adus un pix; Lenore vede cum îi iese din buzunar.

— Nu, nici nu mă gândesc să mă ating de tine, cu atât mai puţin să te semnez, spune Lenore.

Wang-Dang Lang o priveşte, puţin încurcat.

— Păi, atunci se pare că n-avem nicio şansă să plecăm, din nefericire.

— Ceea ce, din fericire, mă interesează foarte puţin,

pentru că n-am de gând să mai stau aici, pentru că mă tirez, spune Lenore.

— Semnez eu, spune Sue Shaw încet.

Clarice se holbează la Sue.

— Ce?

— Vreau să se care. Semnez eu.

Nu-şi ridică privirea. Se uită-n pământ. Pantalonii lui Biff cad zgomotos, e în continuare cu faţa la uşă. Fundul lui e mare, lat, alb, în cea mai mare parte fără păr. Un fund vulnerabil, chiar. Lenore îl evaluează calmă.

— Te bagi şi tu, Melinda-Sue? o întreabă Lang pe Mindy. Lang e în chiloţi.

Mindy se uită pe bune la Lang, îl priveşte în ochi. Faţa ei e lipsită de expresie. După o clipă, spune:

— Normal, de ce nu.

— *Tu* poţi să semnezi în faţă, dacă vrei, râde Wang-Dang.

— E scârbos. Eu mă car, lasă-mă să plec, te rog, spune Lenore. Se întoarce. Eşti o laşă, îi spune lui Sue Shaw. Ai picioare urâte, îi spune lui Mindy Metalman. Uită-te la labele picioarelor ei, Andy, înainte să faci vreo prostie. Se întoarce spre uşă. La o parte, Boof, sau cum zici că te cheamă.

Bifi se întoarce, e pentru prima dată când Lenore vede un bărbat dezbrăcat.

— Nu.

Lenore azvârle unul dintre pantofii ei albi, cu toc cui şi vârf ascuţit, spre capul lui Biff Diggerence. Pantoful îi ratează capul şi loveşte uşa, deasupra lui, face un zgomot puternic şi tocul se înfige în lemnul uşii. Pantoful alb stă înfipt. Ca şi cum zgomotul pantofului lovind uşa ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul, Sue Shaw scoate un scheunat şi începe să plângă un pic, deşi e încă puţin deshidratată de la iarbă. În mână ţine pixul lui Biff.

— Lasă-mă să plec, sau îţi scot ochii cu pantoful, îi spune Lenore lui Biff, ridicând celălalt pantof pe care îl ţine în mână. Wang-Dang o ţine de mână pe Mindy Metalman.

— Las-o să iasă, ea nici măcar nu e de-aici, spune Clarice. Semnez şi eu, retardaţilor.

— Lasă-mă să ies, spune Lenore.

Bifi se dă, în cele din urmă, la o parte, ţinând încă în mână paharul de la Vinosoieidacăvrei. Oricum trebuia să treacă în partea cealaltă, ca să-i prezinte fundul lui Sue Shaw, acolo, în colţ. Face paşi mici şi comici, pentru că pantalonii i-au căzut în vine şi Lenore îi vede organele genitale cum se bălăngăne şi tresaltă în timp ce îşi târâie picioarele spre Sue. Lenore trece în fugă în picioarele goale, îşi scoate pantoful din uşă. Îi smulge, tocul, se uită în spate. Lang sărută obrazul catifelat al lui Mindy, cu o expresie absentă, zâmbitoare, în chiloţi. Sue se aşază în genunchi şi îl semnează pe Biff. Clarice stă cu braţele încrucişate. Bate darabana pe propriile braţe.

Lenore o ia la fugă pe culoarul pavat cu gresie. Afară e aer, Lenore îşi doreşte mai mult ca orice să iasă din Rumpus Hall, şi iese, în cele din urmă reuşeşte, dar numai după ce trece de uşa de la hol, de uşa din capul scărilor, de uşa de la hol şi de uşa de la intrare, toate încuiate bine pe dinăuntru. Afară, pe peluza aspră de martie, lângă forfota străzii bine luminate, printre mulţimi de băieţi în jachete albastre care vin pe alee, îndopându-se cu bomboane mentolate Certs, are parte de un scurt epistaxis.

2

1990

— Asta e culcuşeală? Asta facem, ne culcuşim?

— Da, cred că satisface criteriile standard ale culcuşelii.

— Mă gândeam eu.

— Ai un pelvis foarte osos, ca să ştii. Vezi cum iese în afară?

— Chiar am un pelvis osos. Nevastă-mea mai comenta despre pelvisul meu, uneori.

— Şi eu am un pelvis cam osos, nu crezi? Pune mâna.

— Chiar e osos. Cred că femeile ar trebui să aibă pelvisuri osoase.

— Cred că în cazul meu e şi o moştenire de familie.

Amândoi fraţii mei au pelvisuri osoase. Fratele meu mai mic are un pelvis de mamut.

— …

— Mmmm.

— …

— O poveste, te rog.

— Vrei o poveste.

— Te rog.

— Făcut rost de una destul de interesantă chiar azi.

— Dă-i drumul.

— E cam deprimantă, totuşi.

— Vreau s-o aud.

— Despre un om care suferea de vanitate de gradul doi.

— Vanitate de gradul doi?

— Da.

— Ce-i aia?

— Nu ştii ce e vanitatea de gradul doi?

— Nu.

— Ce interesant.

— Deci, ce e?

— O persoană care suferă de vanitate de gradul doi e, mai întâi de toate, o persoană vanitoasă. E vanitoasă cu privire la inteligenţa ei, şi vrea să creadă lumea că e deşteaptă. Sau cu privire la aspectul fizic, şi vrea să creadă lumea ca arată bine. Sau, să zicem, la simţul umorului, şi vrea să creadă lumea că e amuzantă şi spirituală. Sau la talentul ei, şi vrea să creadă lumea că e talentată. Et cetera. Ştii ce e o persoană vanitoasă.

— Da.

— O persoană vanitoasă se teme că oamenii ar putea-o considera proastă, sau leneşă, sau urâtă et cetera et cetera.

— Adevărat.

— Revenind, un vanitos de gradul doi e o persoană vanitoasă, care e vanitoasă şi în ceea ce priveşte aparenţa unei lipse totale de vanitate. Care se teme groaznic că ceilalţi ar putea-o percepe ca vanitoasă. O persoană

vanitoasă de gradul doi stă noaptea trează şi învaţă glume ca să pară amuzantă şi fermecătoare, dar neagă că stă noaptea ca să înveţe glume. Ba chiar probabil că va încerca să lase impresia că nu se consideră deloc o persoană amuzantă.

— …

— Un vanitos de gradul doi se spală pe mâini într-o toaletă publică şi e incapabil să reziste tentaţiei de a se admira în oglindă, de a se cerceta, dar se va preface că îşi aranjează o lentilă de contact sau că îşi scoate ceva din ochi în timpul ăsta, astfel ca oamenii să nu-l perceapă ca pe un om care se admiră singur în oglindă, ci mai degrabă ca pe genul de persoană care foloseşte oglinzile pentru activităţi rezonabile, nevanitoase.

— Oh.

— Povestea asta care a venit azi are ca protagonist un om care suferă de vanitate de gradul doi în ceea ce priveşte aspectul fizic. Vanitos ca dracu' în privinţa înfăţişării sale, obsedat de corpul lui, dar obsedat totodată de dorinţa ca nimeni să nu-i descopere obsesia. Răstoarnă munţii ca să-şi ascundă vanitatea faţă de prietena lui. Am menţionat cumva că locuieşte cu o fată, o fată, se pare, răpitor de frumoasă şi, totodată, de treabă?

— Nu.

— Ei, aşa e, şi îl şi iubeşte la nebunie, iar el o iubeşte pe ea. Şi le merge bine împreună, deşi tipul trăieşte, bineînţeles, într-un stres teribil, obsedat, dar în acelaşi timp obsedat să-şi ascundă obsesia.

— Mamă.

— Chiar că Şi într-o zi, în cadă, tipul observă că i-a apărut ceva ciudat pe picior, un fel de pată gri în relief, şi se duce la doctor, care îl diagnostichează ca fiind în prima fază a unei anume boli nefatale, dar care desfigurează şi care în cele din urmă îl va poci pe băiatul ăsta arătos, şi nu puţin.

— …

— Doar dacă nu este de acord să încerce un tratament îngrozitor de complicat şi de costisitor, pentru

care trebuie să zboare până în Elveţia şi să-şi cheltuiască economiile de-o viaţă, economii care se află într-un cont comun la bancă şi care necesită şi semnătura iubitei lui ca să fie scoase.

— Uau.

— …

— Totuşi, dacă e atât de vanitos şi speriat să nu fie desfigurat.

— Ei, dar uiţi că îi e extrem de frică şi să nu fie perceput ca genul de om care se teme să nu fie desfigurat. Gândul că prietena lui ar putea descoperi că e genul de om care şi-ar cheltui economiile de-o viaţă şi ar bate drumul până în Elveţia doar ca să nu fie desfigurat îl îngrozeşte.

— Ce boală e asta? Lepră?

— Ceva asemănător cu lepra, mi-a făcut impresia. Poate că nu chiar atât de nasol. De lepră cred că poţi muri. Oricum, nu asta e ideea aici. Ideea e că gândul că prietena lui ar putea descoperi că e atât de vanitos îl îngrozeşte atât de rău, încât tot amână decizia de a se sui în avionul spre Elveţia pentru tratament, şi în tot timpul ăsta pata creşte, şi pielea de pe piciorul lui devine din ce în ce mai gri şi se cojeşte în fâşii, şi oasele se umflă şi devin noduroase, simptome pe care încearcă să le ascundă cumpărându-şi o jambieră ghipsată pe care şi-o pune pe picior, spunându-i prietenei sale că piciorul i s-a rupt într-un mod misterios, dar între timp simptomele se răspândesc la celălalt picior şi în sus, spre abdomen, şi pe spate, şi, judecând după toate astea, putem presupune că i-au cuprins şi zona genitală; aşa că se duce în pat, unde stă acoperit cu pătura, şi îi spune prietenei lui că e bolnav în chip misterios şi, totodată, începe să-şi dea silinţa să se poarte destul de rece şi distant cu prietena lui, ca s-o ţină departe, chiar dacă o adoră. Şi nu se dă jos din pat decât când ea e la serviciu, ea vinde haine de damă, şi doar când nu e ea acasă se dă jos din pat şi stă în faţa oglinzii enorme din baia lor, cu orele, privindu-se îngrozit, ştergându-şi uşor cu buretele pieliţele gri de pe corpul din ce în ce mai diform.

— Doamne.

— Da, şi în timp boala avansează, răspândindu-se în partea de sus a corpului şi pe braţe şi pe palme, pe care încearcă să le ascundă pretinzând că a răcit îngrozitor în chip misterios, purtând pulovere groase şi mănuşi de schi cu un singur deget, şi în acelaşi timp el e din ce în ce mai rău şi mai urâcios şi mai acru cu adorabila lui colegă de apartament, şi nu-i dă voie să se apropie de el, şi îi lasă de înţeles că a făcut ceva îngrozitor, care îl înfurie, dar nu-i spune ce, şi prietena lui începe să nu mai doarmă noaptea şi să plângă în baie, şi omul o aude şi i se rupe inima pentru că o iubeşte foarte mult, dar are obsesia asta să nu fie urât, şi bineînţeles că acum, dacă îi spune adevărul şi mărturiseşte, nu doar că ea o să vadă deodată că e urât, dar o să-i fie limpede că obsesia lui primară e să nu fie urât, vezi ghipsul, puloverele şi mănuşile, şi o să vadă, bineînţeles, că e de două ori mai obsedat pentru că a refuzat să îşi dezvăluie obsesia primară. Aşa că devine din ce în ce mai rău cu această fată frumoasă şi bună care îl iubeşte, şi, în cele din urmă, deşi e o tipă minunată şi îl iubeşte mult, e şi ea om şi îşi iese din minţi, treptat, un reflex de autoapărare, şi începe şi ea să se răcească şi să se îndepărteze, şi relaţia lor devine încordată, ceea ce omului îi rupe inima în piept. Şi între timp boala, bineînţeles, se răspândeşte, ajunge pe gât şi aproape la înălţimea celor mai înalte pulovere pe gât, şi, de asemenea, una sau două pieliţe gri îi apar pe nas, ca o avanpremieră a unor atracţii viitoare, îşi spune el. Şi astfel, într-o dimineaţă, cam în ultima zi în care tipul îşi face socoteala cum ar mai putea păstra secretul faţă de prietena lui, şi, în acelaşi timp, în dimineaţa de după o ceartă dezastruoasă, care evident aproape că i-a rupt inima fetei, fata e în baie şi plânge, şi el se ridică în linişte din pat şi se împachetează şi iese şi ia un taxi să se ducă la doctor.

— …

— Ei bine, şi doctorul e foarte supărat, pe bună dreptate, pentru că tipul nu l-a mai sunat de atâta timp, ce

era să mai creadă? Şi doctorul e, bineînţeles, mai mult decât îngrijorat de evoluţia bolii şi îl examinează pe toate părţile şi plescăie nemulţumit şi spune că doar acum mai poate şi mai are rost să înceapă tratamentul scump din Elveţia şi că, dacă mai amână, boala o să-l acapareze complet şi ireversibil, şi nu va muri, dar o să fie gri şi plin de pieliţe care se cojesc şi de noduri pentru tot restul vieţii. Doctorul se uită la tip şi îi spune că o să-l lase singur ca să se hotărască. Evident, doctorul crede că tipul nu e în toate minţile că încă n-a ajuns în Elveţia. Aşa că tipul rămâne în cabinet, singur, bine împachetat, cu mănuşi cu tot, şi face o criză adevărată, şi inima stă să-i crape, şi se cutremură de groază, din cauza obsesiei-obsesie, dar în cele din urmă are o revelaţie, ceea ce e simbolizat nu tocmai subtil de o rază de soare care străpunge norii voluminoşi din acea zi şi intră pe fereastră, atingându-l pe tip, care îşi dă seama că cel mai important lucru e într-adevăr prietena lui minunată şi iubitoare şi dragostea lor şi că asta e tot ce contează, şi astfel se hotărăşte să o sune şi să-i spună tot şi să o roage să semneze împreună pentru retragerea economiilor de-o viaţă ca el să poată lua un avion spre Elveţia chiar în ziua aceea, şi la dracu’ cu toată frica lui de a mărturisi, chiar dacă va fi incredibil de înspăimântător.

— Uau.

— Şi povestea se termină cu tipul în cabinetul doctorului, ţinând telefonul cu mâinile înmănuşate, ascultând cum telefonul sună acasă, şi sună destul de mult, deşi nu chiar de un număr exagerat de ori, dar suficient cât să devină neclar dacă prietena lui mai e acolo sau nu, dacă a plecat, poate pentru totdeauna. Şi aşa se termină, cu tipul stând acolo, cu telefonul sunând în mâinile lui înmănuşate şi cu o rază de soare care îl atinge prin fereastra cabinetului.

— Doamne, Dumnezeule. Ai de gând să o foloseşti?

— Nu. E prea lungă. E o povestire lungă, de peste patruzeci de pagini. Şi dactilografiată cu picioarele.

— …

— Încetează.

— …

— Lenore, încetează. Nu eşti deloc amuzantă.

— …

— …

— Şi, mai precis, cum de ştii atâtea despre asta?

— Despre ce?

— Vanitatea de gradul doi. Ai fost chiar surprins că nu auzisem de vanitatea de gradul doi.

— Ce să zic? Să spun doar că sunt uns cu toate alifiile?

— …

— …

— Bere de ghimbir?

— Nu chiar acum, dar mulţumesc.

3

1990

a

O infirmieră aruncă pe geam apa din paharul unui pacient, volumul de apă lovind pământul şi dislocând o pietricică, care se rostogoli pe pavajul înclinat şi ateriza cu un clinchet pe suprafaţa de piatră a rigolei de dedesubt, speriind o veveriţă care ronţăia un fel de nucă exact acolo, pe conducta de ciment, făcând-o să o ia la fugă spre cel mai apropiat copac, şi astfel deranjă o crenguţă fragilă şi luă prin surprindere câteva păsări matinale şi sperioase, la care una dintre ele, gata să zboare, scăpă o bilă alb cu negru de găinaţ, bilă care căzu fix pe parbrizul maşinii micuţe a unei oarecare Lenore Beadsman, exact în timp ce parca. Lenore coborî din maşină, iar păsărelele îşi luară zborul, gălăgioase.

Glastre din imitaţie de marmură, cu plasticul deformat şi cu marginile curbate în afară pe alocuri din cauza căldurii din ultima lună, flancau rampa lină de ciment care se întindea din parcare până la uşa de la intrare a Căminului, cu florile de vară târzie uscate şi cenuşii în paturile adânci de ţărână uscată şi plastic moale, cu câţiva lujeri de viţă maronii care urcau firavi pe

suporturile balustradei care se întindea de-a lungul rampei, pe deasupra straturilor de flori, vopseaua galbenă-deschis de pe balustradă părând moale şi lipicioasă chiar şi la această oră matinală a zilei. Rouă strălucea jos în iarba crocantă de august; lumina soarelui traversa peluza în timp ce Lenore urca rampa. În faţa uşilor, o negresă bătrână stătea nemişcată în cadrul ei, căscând gura la soare. Deasupra uşilor, de-a lungul unui timpan îngust de plastic distrus de soare, aceeaşi imitaţie de marmură naturală, scria CĂMINUL DE BĂTRÂNI SHAKER HEIGHTS. De fiecare parte a uşilor, gravate în pereţii de piatră care se curbau şi dispăreau în spate, formând faţada clădirii, erau îngropate portretele membrilor familiei Taft. Dincolo de uşi, în acvariul de sticlă dintre intrarea din faţă şi cea din spate, zăceau trei oameni în scaune cu rotile, cu pături peste picioare chiar şi în căldura de seră pe care sticla o emana la acea oră a dimineţii, unul dintre aceştia, o femeie, cu gâtul aplecat atât de rău într-o parte, încât urechea i se lipise de umăr.

— Bună, spuse Lenore Beadsman în timp ce dădea buzna pe o uşă interioară din sticlă pătată de urme vechi de degete care se vedeau în soare ca nişte flori de gheaţă. Lenore ştia că urmele erau de la pacienţii din scaunele cu rotile, pentru care bara de metal pe care se afla semnul ÎMPINGE era prea sus şi prea greu de folosit. Lenore mai fusese aici.

Căminul Shaker Heights nu avea decât un etaj. Parterul era împărţit în numeroase secţiuni şi era foarte întins. Lenore ieşi din acvariul torid şi o luă pe un culoar un pic mai răcoros, spre zona unde se găsea recepţia, cu un ventilator care se rotea încet deasupra. La recepţia în formă de gogoaşă era o asistentă pe care Lenore nu o mai văzuse până atunci, cu un pulover albastru-închis prins peste umeri cu o clemă pe care era gravat profilul lui Lawrence Welk[3]

Oameni în scaune cu rotile erau pretutindeni, aliniaţi

3 În perioada 1955–1982, gazda „The Lawrencc Welk Show”, emisiune TV americană de divertisment (n. red.).

de-a lungul tuturor pereţilor. Era o rumoare puternică şi incomprehensibilă, care se auzea când mai tare, când mai încet, crestată de excrescenţe de râsete fără motiv şi de urlete de furie născute din cine ştie ce.

Asistenta îşi ridică privirea când Lenore se apropie.

— Bună, numele meu e Lenore Beadsman, spuse Lenore, gâfâind un pic.

Asistenta o privi insistent o clipă.

— Nu e deloc amuzant, zise ea.

— Poftim? întrebă Lenore.

Asistenta se uită la ea chiorâş.

— Oh, zise Lenore, cred că problema e că nu ne cunoaştem. De obicei aici e Madge, în locul dumneavoastră. Sunt Lenore Beadsman, dar am venit să o *văd* tot pe Lenore Beadsman. E străbunica mea şi am…

— Păi, daţi-mi voie să asistenta caută ceva cu privirea pe biroul imens, daţi-mi voie să-l sun pe domnul Bloemker, o clipă.

— S-a întâmplat ceva cu Străbunica? întrebă Lenore. Tocmai am…

— Vi-l dau pe domnul Bloemker, alo, domnule Bloemker? E aici să vă vadă o anume Lenore Beadsman, în B. Vine imediat. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

— Aş vrea să merg mai bine să o văd pe Lenore. A păţit ceva?

Asistenta se uită la ea.

— Aveţi părul ud.

— Ştiu.

— Şi nepieptănat.

— Ştiu, mulţumesc. Eram la duş când proprietăreasa m-a strigat să-mi spună că m-a căutat la telefon domnul Bloemker.

— De unde ştia proprietăreasa dumneavoastră?

— Poftim?

— Că aţi primit un telefon de la domnul Bloemker.

— Păi, e telefonul vecinilor, pe care îl folosesc şi eu, dar nu a…

— N-aveţi telefon?

— *Cum* adică? Nu, nu am telefon. Uitaţi ce e, vă cer scuze că tot întreb, dar e bine Străbunica mea, sau nu? Adică, domnul Bloemker mi-a zis să vin imediat. Să sun acasă? Unde e Lenore?

Asistenta se uita fix într-un punct peste umărul stâng al lui Lenore; faţa i se transformase într-un fel de material dur.

— Mă tem că nu pot să vă spun nimic despre… plecându-şi privirea… Lenore Beadsman, zona F. Aşadar, dacă aţi binevoi să aşteptaţi o clipă, am putea…

— Unde e asistenta din tura de dimineaţă care ar fi trebuit să fie aici? Unde-i Madge? Unde e domnul Bloemker?

Domnul Bloemker apăru din străfundurile întunecoase ale unui coridor, ferit de lumina din zona recepţiei.

— Domnişoară Beadsman!

— Domnule Bloemker!

— Ssst, spuse asistenta. Strigătul lui Lenore produsese o rumoare de suspine şi gemete şi strigăte fără obiect în rândul formelor în scaune cu rotile care străjuiau perimetrul circular al recepţiei. Un televizor se aprinse într-un salon de pe marginea holului şi Lenore zări un crâmpei viu colorat dintr-un concurs cu vedete, în timp ce se grăbea spre domnul Bloemker.

— Domnule Bloemker.

— Bună, domnişoară Beadsman, vă mulţumesc că aţi venit aşa repede la ora asta matinală. Vă grăbiţi la serviciu?

— A păţit ceva Străbunica mea? De ce m-aţi sunat?

— Mai bine mergem repede în cabinetul meu.

— Dar nu înţeleg de ce nu pot să… Lenore îngheţă. Oh, Doamne. Doar n-a…

— Oh, vai de mine, nu, nu, haideţi cu mine, vă rog. Eu… aveţi grijă… urmăresc… Bună dimineaţa, doamnă Feltner. O femeie trecu aplecată într-un scaun cu rotile.

— Cine-i asistenta de la recepţie?

— Pe uşa asta, aici.

— Asta nu e drumul spre camera Străbunicii.

— Pe aici.

b

Ei bine, închipuie-ţi acum cum te-ai simţi dacă mama bunicii tale – *mamă* probabil în toate sensurile, adică cea al cărei nume îl porţi, persoana sub a cărei pavăză ai mâncat ciocolată pentru prima oară, cărţile, leagănele, contradicţiile, jocurile cu creioane, bridge-ul, Deşertul, persoana în prezenţa căreia ai sângerat prima dată în chiloţi (la şaisprezece ani, adică la aproape şaptesprezece, grotesc de târziu, din câte ne amintim, în aripa estică, pe muzica de final de la *My Three Sons*, când mocasinii animaţi băteau ritmul, iar tu şi Lenore vă uitaţi împreună, scurgerea, uşurarea bolnăvicioasă, râsul şi boscorodeala în acelaşi timp, Străbunica şi-a folosit braţul stâng şi iată mâna ei bătrână în noua bătrâneţe a lui Lenore), persoana prin ale cărei generozitate şi forţă de persuasiune personale faţă de anumiţi taţi ai reuşit să pleci peste ocean, de două ori, deşi pentru scurt timp, dar oricum, străbunica ta, care era alături de tine – ar dispărea deodată, fără urmă, şi ar zăcea probabil întinsă şi turtită ca un biscuit Saltine ud pe şosea, cu codul unui cauciuc întipărit pe frunte, iar cadrul ei ar fi acum mai degrabă un trepied mare, şi aşa o să-ţi dai seama cum s-a simţit Lenore Beadsman când a fost informată că străbunica *ei*, alături de care toate lucrurile de mai sus se întâmplaseră, dispăruse din Căminul de bătrâni Shaker Heights, din Shaker Heights, chiar lângă Cleveland, Ohio, în apropierea căruia locuia Lenore, în East Corinth.

e

Combinaţie „Embryonic Journal” şi „Draft Space” pentru volumul Fieldbinder

Richard Vigorous

62 Clădirea Bombardini

Erieview Plaza

Cleveland, Ohio

Recompensă semnificativă pentru returnare corespunzătoare şi discretă.

25 august

Lenore, vino la serviciu, sunt şi eu aici, ieşi de sub duş imediat şi vino la serviciu acum, nu cobor după ziar până nu vii, Mandible devine suspicioasă când sun eu.

d

Pe partea exterioară a unei uşi, care, ca toate uşile de aici, părea de lemn masiv, dar care, în realitate, era goală pe dinăuntru şi uşoară şi zdrăngănea în încuietoarea ei când fereastra biroului era deschisă şi bătea vântul, scria DAVID BLOEMKER, ADMINISTRATOR. Biroul, la fel ca tot Căminul, mirosea uşor a urină.

— Mă scuzaţi, dar nu cred că înţeleg ce spuneţi, zise Lenore.

Domnul Bloemker avea ochii căprui şi umezi şi trişti şi clipi în spatele ochelarilor rotunzi, scărpinându-se în barbă, în camera toridă.

— Ceea ce vreau să spun, domnişoară Beadsman, este, cu tot regretul şi asigurându-vă că depunem tot efortul necesar pentru a rezolva situaţia, că trebuie să vă raportez că Lenore Beadsman, din aripa F, lipseşte în acest moment.

— Nu cred că înţeleg ce înseamnă „lipseşte”.

— Mă tem că înseamnă că în acest moment nu putem să-i determinăm localizarea.

— Nu ştiţi unde e.

— Din nefericire, e adevărat.

— Adică, spuse Lenore, nu ştiţi unde se află în Cămin?

— Oh, Doamne, nu, dacă ar fi în zonă situaţia n-ar avea nicio însemnătate. Nu, am… aceia dintre noi care sunt de serviciu acum au căutat-o în întreaga incintă.

— Deci, cum, nu se mai află în zonă?

— Aşa se pare, spre disperarea noastră. Degetele domnului Bloemker, cu unghiile lor lungi, se scufundară în barbă.

— Şi aş putea să întreb cum s-a întâmplat una ca asta? întrebă Lenore.

— Nimeni nu poate s-o spună cu certitudine, spuse el

uitându-se aiurea, pe fereastră, la reflexia soarelui, care se întrezărea printre copaci, pe o maşină chiar lângă fereastră. Era maşina lui Lenore, cu o pată pe parbriz.

— Păi, azi-noapte a fost aici?

— În acest moment, nu ştim acest lucru.

— Trebuie să fi trecut o asistentă pe la ea azi-noapte… ea ce spune?

Domnul Bloemker o privi cu tristeţe.

— Mă tem că în acest moment nu putem să o contactăm pe respectiva asistentă.

— Păi, de ce?

— Mă tem că nu ştim unde e.

— Lipseşte şi ea?

Un zâmbet trist.

— Şi ea.

— Super.

Telefonul domnului Bloemker sună. Lenore îl urmări cu privirea când se duse să răspundă. Fără Centrex, fără linie directă. Primitiv, cu transfer pe o singură linie, cu mai multe aparate legate la acelaşi număr.

— Da, spuse domnul Bloemker. Da. Vă rog.

Puse încet la loc receptorul şi începu din nou să clipească umed spre Lenore. Lui Lenore îi veni o idee.

— Bine, dar doamna Yingst din salonul de alături? zise ea. Ea şi Lenore sunt uite-aşa. Doamna Yingst sigur ştie când a fost pe-aici ultima dată. Aţi vorbit cu doamna Yingst?

Domnul Bloemker îşi privi degetul mare.

— Doamna Yingst e… pe-aici, nu?

— Nu acum, din păcate, nu.

— Asta înseamnă că lipseşte şi ea.

— Mă tem că trebuie să confirm. În ochii domnului Bloemker scânteie o urmă de regret. Lui Lenore i se păru că zăreşte în barba lui o bucăţică de ou.

— Ei bine, în cazul ăsta, ce se petrece aici? Au plecat cu toţii şi n-aveţi idee unde sunt? Tot nu pricep prea bine ce se-ntâmplă.

— Oh, domnişoară Beadsman, nici eu, ăsta-i

adevărul, spre disperarea mea, spuse mişcându-şi o parte a feţei. Am reuşit doar să aflu că la un moment dat, în ultimele, să zicem, şaisprezece ore, o parte din rezidenţi şi din personal au devenit… inaccesibili.

— Adică lipsesc.

— Da.

— Păi, şi cât de mulţi înseamnă „o parte”?

— În acest moment, se pare că douăzeci şi patru.

— Douăzeci şi patru.

— Da.

— Şi câţi sunt pacienţi?

— În acest moment, douăzeci de rezidenţi sunt inaccesibili.

— Adică douăzeci de pacienţi.

— Preferăm să le spunem „rezidenţi”, domnişoară Beadsman, după cum ştiţi, încercăm să le oferim un mediu în care…

— Bine, în sfârşit, dar n-au nevoie cei mai mulţi dintre „rezidenţi” de perfuzii pentru a se hrăni? Şi de mici chestii, cum ar fi insulină şi antibiotice şi medicamente pentru tensiune, şi de ajutor ca să se îmbrace şi să facă duş? Lenore abia dacă a mai reuşit să-şi mişte braţul stâng vara asta, plus că e destul de rece afară pentru ea, de multă vreme, aşa că nu văd cum ar fi putut ei…

— Domnişoară Beadsman, vă rog să fiţi sigură că suntem mai mult decât de acord în privinţa acestei poveşti. Sunt la fel de confuz şi de îndurerat ca şi dumneavoastră. Şi la fel de dezorientat. Obrajii domnului Bloemker cedară în faţa forţei cu care îşi chinuia barba, începură să se mişte haotic, făcându-l să pară că se strâmbă la Lenore. Mă aflu pus în faţa unei situaţii cu care, credeţi-mă, n-am crezut vreodată că mă voi confrunta, monstruoasă şi tulburătoare. Îşi linse buzele. Şi în privinţa căreia, daţi-mi voie să vă spun, pregătirea mea de administrator nu m-a prevenit deloc, deloc.

Lenore se uită la pantoful ei. Telefonul domnului Bloemker sună iar. Se duse să răspundă şi ascultă.

— Vă rog, spuse el în receptor. Mulţumesc.

Închise şi apoi, dintr-un motiv anume, ieşi de după birou, de parcă ar fi vrut să-i ia mâna lui Lenore ca să o consoleze. Lenore căscă ochii la el, iar el se opri.

— Deci, l-aţi sunat pe tatăl meu la Stonecipheco? întrebă ea. Să-l sun eu? Clarice e în trecere prin oraş, sora mea. Ea e la curent?

Domnul Bloemker dădu din cap şi din mână.

— N-am contactat pe nimeni altcineva până acum. Pentru că sunteţi singura rudă care o vizitează frecvent pe Lenore, m-am gândit mai întâi la dumneavoastră.

— Dar familiile celorlalţi pacienţi? Dacă lipsesc douăzeci, locul ăsta ar trebui să se transforme într-o casă de nebuni.

— Aţi fi surprinsă să aflaţi că sunt admişi foarte puţini vizitatori. În orice caz, nimeni altcineva nu a fost contactat încă.

— Şi de ce nu?

Domnul Bloemker se uită spre tavan o clipă. Zări o pată maro deloc atrăgătoare, impregnată într-una dintre plăcile albe şi moi. Lumina soarelui intra pe ferestrele dinspre răsărit şi se revărsa de-a lungul camerei, o mare parte chiar pe Bloemker, făcându-i unul dintre ochi să strălucească auriu. Îşi coborî privirea spre Lenore.

— Adevărul e că am primit instrucţiuni să nu o fac.

— Instrucţiuni? De la cine?

— De la proprietarii acestui stabiliment.

Lenore îi întoarse o privire tăioasă.

— Din câte ştiam eu, proprietarul acestui stabiliment e Stonecipheco.

— Corect.

— Adică, practic, tatăl meu.

— Da.

— Dar parcă aţi spus că tatăl meu nu ştie nimic.

— Nu, am spus că nu am mai contactat pe nimeni altcineva în afară de dumneavoastră, asta am spus. De fapt, *eu* însumi am fost contactat acasă în dimineaţa asta şi informat în legătură cu situaţia de un… scotoceşte în hârtiile de pe birou… oarecare domn Ruminage, care se

pare că lucrează pentru Stonecipheco ca reprezentant legal. Cum se face că ştia de această… situaţie mă depăşeşte în totalitate.

— Karl Ruminage. E de la firma de avocatură la care tatăl meu apelează pentru probleme personale.

— Da. Îşi răsuci pe deget un smoc de barbă. Păi, se pare că… proprietarii nu doresc în acest moment ca situaţia să ajungă la cunoştinţa altor persoane.

— Vreţi să mai spuneţi o dată?

— Deocamdată, nu vor să se ştie.

— Ah.

— …

— Păi, şi atunci pe mine de ce m-aţi sunat? Adică, vă mulţumesc foarte mult că aţi făcut-o, bineînţeles, dar…

Alt zâmbet trist.

— Mă tem că mulţumirile dumneavoastră nu îşi găsesc justificarea. Am primit instrucţiuni să fac aşa.

— Oh.

— Concluzia evidentă care se trage de aici este că faptul că sunteţi o Beadsman… şi că vă bucuraţi de anumite relaţii cu patronatul acestui stabiliment prin Stonecipheco…

— Nu e adevărat.

— Oh, serios? În orice caz, e limpede că sunteţi de mai mare încredere în privinţa discreţiei decât rudele obişnuite.

— Am înţeles.

Bloemker trase adânc aer în piept şi se frecă la un ochi auriu cu un deget alb. În aerul din jurul lui apăru un vârtej de fire de praf. Se roti.

— În plus, rezidenta a cărei indisponibilitate e relevantă pentru dumneavoastră, vorbim despre Lenore, se bucura de un anume statut aici – printre administratorii stabilimentului, personal şi, prin puterea personalităţii şi a înzestrărilor ei evidente, mai ales printre ceilalţi rezidenţi –, ceea ce te face să crezi ca, dacă dispariţia ei nu e rezultatul unei constrângeri directe din partea unei persoane sau a mai multor persoane din exterior, ceea ce

pare puţin probabil, nu e deloc deplasat să presupunem că găsirea şi recuperarea lui Lenore ar fi aproape o garanţie pentru găsirea şi recuperarea celorlalte părţi dispărute.

— N-am înţeles nimic.

— Străbunica dumneavoastră era, mai mult sau mai puţin, şef de trib pe-aici.

— Oh.

— Sigur ştiaţi asta.

— Nu, nu ştiam.

— Dar veneaţi aici, spuse uitându-se peste o hârtie de pe birou, adesea de câteva ori pe săptămână, uneori pentru perioade îndelungate. De timp.

— Vorbeam despre alte chestii. Sigur nu am vorbit niciodată despre vreun trib care era condus. Şi de obicei nu era nimeni prin preajmă, nici nu s-ar fi putut cu căldura aia din cameră. Lenore se uită la baschetul ei. Ştiţi, bineînţeles, că şi bunica mea e… rezidentă aici, în aripa J. Nora lui Lenore.

— Concarnaţiine.

— Da. E… ăăă, ea e aici, nu?

— Oh, da, spuse Bloemker. Se uită peste o foaie de hârtie, apoi la Lenore. Din… câte ştiu eu. Mă scuzaţi o clipă.

Se duse la telefon. Lenore îl urmări cum sună în interior. Un număr din trei cifre însemna că legătura nu se făcea în exterior.

Bloemker întrebă ceva pe cineva în şoaptă, pe un ton administrativ, fără ca Lenore să poată auzi.

— Mulţumesc, îl auzi spunând. Da.

Zâmbi.

— O să verificăm, ca să fim siguri.

Lui Lenore îi trecuse ceva prin minte.

— Poate că ar fi bine dacă aş arunca o privire în camera lui Lenore, să mă uit un pic, poate observ ceva.

— Exact asta voiam să vă sugerez.

— Barba dumneavoastră e OK?

— Poftim? Oh, da, un tic nervos, mă tem, situaţia din… Domnul Bloemker îşi scoase ambele mâini din barbă.

— Deci, mergem?
— Desigur.
— Sau ar trebui să-l sun pe tatăl meu de aici?
— De la acest telefon nu pot suna în exterior, îmi pare rău.
— Mă gândeam eu.
— După dumneavoastră.
— Mulţumesc.
e
Căminul era împărţit în zece secţiuni, „aripi” erau numite, fiecare cu o formă aproximativ pentagonală, găzduind cine ştie câţi pacienţi, cele zece aripi dispuse în cerc, fiecare aripă accesibilă din două şi numai din două alte aripi, sau din centrul cercului, o curte plină cu un pietriş alb şi calcaros şi cu plante masive şi dezolante şi cu un bazin făcut din cercuri concentrice de apă colorată, distribuită şi separată şi menţinută curată de un sistem de panouri şi conducte de plastic, conductele ajungând în centrul bazinului dinspre o zonă unde se găseau zece sculpturi din lemn masiv reprezentând animale de junglă şi membri ai familiei Taft şi pe Stonecipher Beadsman I, al II-lea şi al III-lea, cu un acoperiş translucid de plastic deasupra capului, care lăsa să treacă lumina pentru plante, dar ferea bazinul de ploaie sau de rouă, care ar fi putut dilua culorile, suprafeţele interioare ale fiecăreia dintre cele zece aripi străjuite de pereţi de sticlă, cu acces în curte, curtea în sine inaccesibilă rezidenţilor, pentru că pietrişul era înşelător la mers, înghiţea bastoanele şi picioarele celor care ieşeau să se plimbe, împotmolea scaunele cu rotile şi îi făcea pe oameni să cadă – oameni cu şoldurile ca de sticlă, îi spusese Lenore odată lui Lenore.

De-a lungul unui coridor, pe o uşă, ocolind perimetrul unei aripi, pe lângă un şir de siluete în scaune cu rotile, dincolo de un perete despărţitor de sticlă, prin scrâşnetul aburind al pietrişului din curte, printr-un alt perete şi la jumătatea perimetrului aripii F, domnul Bloemker o conduse pe Lenore în camera străbunicii ei, îşi vârî cheia în broasca altei uşi uşoare, care imita lemnul. Camera era

rotundă şi privea cu ferestre mari spre parcarea dinspre răsărit, cu vedere din nou spre colţul în care strălucea, împodobită cu lumina care trecea prin pomii unduiţi de vânt, micuţa maşină roşie a lui Lenore. Camera era incredibil de încinsă.

— N-aţi oprit căldura? zise Lenore.

Domnul Bloemker rămase în uşă.

— Proprietarii au instalat un sistem automat, cu ţevi, în această cameră, care e la fel de greu de demontat pe cât e de durabil. Şi ar mai fi, bineînţeles, faptul că ne aşteptăm ca Lenore să revină printre noi cât de curând.

În cameră pluteau aburi, îţi simţeai pe buze fiecare respiraţie, ferestrele erau pline de condens, în mare parte, mişcarea soarelui printre copaci proiecta un fâlfâit de umbre verzi-închis pe pereţii albi.

Lenore Beadsman, care avea nouăzeci şi doi de ani, nu suferea de dizabilităţi fizice reale, în afară de o anume dificultate în mişcări pe partea stângă a corpului şi de absenţa totală a oricărui tip de termometru al corpului. Acum, temperatura corpului ei depindea de temperatura aerului din jur. De fapt, ajunsese, într-un fel, să aibă sângele rece. Familia ei îşi dăduse seama de asta în 1986, după moartea soţului, Stonecipher Beadsman, când Lenore începuse să capete o vizibilă tentă albăstrie. Temperatura din camera ei de la Cămin era de 27, 3 grade. Aceasta o ţinea pe Străbunica activă şi, totodată, îi împuţina vizitatorii până la Lenore şi la un număr foarte mic de pacienţi şi membri ai personalului şi, foarte rar, la sora lui Lenore, Clarice.

În cameră să găseau un pat, care era făcut, un birou şi o noptieră care strălucea umedă, pe ea un pahar de apă al cărui conţinut se evaporase aproape complet, o comodă pe care erau aranjate câteva borcane cu mâncare pentru bebeluşi Stonecipheco, nişte fire negre oarecum răuvoitoare care ieşeau răsucindu-se din perete, resturile unui cablu conectat la un televizor care Străbunica făcuse în aşa fel încât să-i fie luat de-acolo, un scaun, o uşă de dulap, o solniţă în care sarea se făcuse bulgări şi, pe

măsuţa neagră de televizor, un cal de ceramică pe care Lenore i-l adusese Străbunicii din Spania, demult. Pereţii erau goi.

— OK, zise Lenore uitându-se în jur, şi-a luat şi cadrul, evident. Deschise uşa dulapului. Nu şi-ar fi putut lua foarte multe haine… uitaţi-i valiza… şi nici prea multă lenjerie intimă, zise uitându-se în sertarele comodei. Lenore luă unul dintre borcanele cu mâncare pentru bebeluşi Stonecipheco, unul cu un desen roşu pe etichetă cu un bebeluş care râdea. Aromă artificială de vită. Mănâncă aşa ceva? întrebă ea uitându-se spre domnul Bloemker, care stătea în uşă, cu faţa lucioasă de transpiraţie, masându-şi bărbia.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Fac pariu că nu. Lenore se duse la birou. Erau trei sertare goale, uşoare. Un sertar încuiat. Aţi deschis sertarul ăsta de-aici?

— N-am reuşit să găsim cheia.

— Aha. Lenore se duse la măsuţa televizorului, luă căluţul de ceramică, îi scoase capul şi din el căzu o cheie şi dintr-un medalion fâlfâi o poză micuţă cu Lenore. Poza era veche şi ştearsă. Cheia scoase un sunet pe măsuţa de metal. Domnul Bloemker îşi şterse fruntea cu mâneca sacoului.

Lenore deschise sertarul. Înăuntru se aflau caietele Străbunicii, galbene şi învechite, fragile, şi un exemplar din *Investigations* şi o bucăţică de hârtie albă, ştearsă, care, în cele din urmă, se dovedi a fi o altă etichetă ruptă de pe un borcan cu mâncare pentru bebeluşi Stonecipheco. Piure de piersici. Pe spatele alb al etichetei era mâzgălit ceva. În sertar nu mai era nimic altceva. Adică nici urmă de carte verde.

— Ce ciudat, spuse Lenore. Se uită la domnul Bloemker. N-a luat exemplarul din *Investigations*, care e trofeul ei, pentru că e cu autograf, şi nici caietele de însemnări. Dar a luat, bănuiesc, o carte. Ţinea aici o carte. Poate aţi văzut vreodată o carte verde, destul de grea, legată într-un fel de piele verzuie, decorată cu un fel de

încuietoare micuţă?

Domnul Bloemker dădu din cap. O picătură de transpiraţie îi atârna de vârful nasului.

— Cred că îmi amintesc că am văzut-o pe Lenore cu o astfel de carte. Am bănuit mai degrabă că e un jurnal, sau însemnări din perioada petrecută la Cambridge, despre care ştiu că a însemnat enorm pentru ea.

Lenore clătină din cap.

— Nu, însemnările sunt, mai mult sau mai puţin, acestea, arătând spre caietele îngălbenite din sertar. Nu, nu ştiu ce era chestia aia, dar o avea la ea tot timpul, împreună cu *Investigations*. Vă amintiţi cum îi atârna cămaşa de noapte în faţă când ieşea din cameră? Nu putea să ţină cărţile şi să folosească şi cadrul în acelaşi timp, aşa că avea un buzunar mare în faţă la cămaşa de noapte şi le punea acolo, şi atârnau. Lenore simţi că începe să se întristeze rememorând toate acestea. A ieşit, ieşise din cameră des în ultimele zile?

Se auziră sunete umede în timp ce domnul Bloemker îşi muncea faţa.

— Ştiu sigur că Lenore îşi făcuse un obicei să petreacă o vreme în sala mare a aripii F în fiecare după-amiază. Se grăbi să continue. Când aţi fost aici ultima dată, pot să întreb?

— Cred că azi se face o săptămână.

Sprâncenele domnului Bloemker se ridicară. Pe frunte picăturile se opriră şi se amestecară între ele.

— Problema e că fratele meu se pregătea să se întoarcă la colegiu, spuse Lenore. L-am ajutat să-şi cumpere nişte lucruri şi să pună nişte chestii la punct şi să rezolve nişte chestii cu tatăl meu, când am avut liber. Am avut multe de făcut.

— Probabil că începe colegiul extrem de devreme. Nu e nici măcar septembrie.

— Nu, colegiul la care se duce el – Amherst Collège? În Massachusetts? – nu începe decât peste vreo două săptămâni, dar a vrut să o viziteze pe mama înainte să înceapă şcoala, şi aşa mai departe.

— Să o viziteze pe mama voastră?

— Se odihneşte, sau aşa ceva, în Wisconsin.

— Ah.

— Auziţi, n-ar trebui să o sun ca să-i spun ce se petrece? E şi ea rudă cu Lenore. Cred că mai bine sunăm la poliţie.

Domnului Bloemker îi alunecară aproape de tot ochelarii de pe nas. Îi împinse la loc, dar alunecară din nou imediat.

— În acest moment, tot ce pot să fac e să vă transmit informaţia şi cererile pe care domnul Ruminage mi le-a încredinţat foarte devreme. Îşi aranjă manşetele cămăşii. Deocamdată, nu vom contacta poliţia. Proprietarii sunt de părere, din motive care vă mărturisesc sincer că în acest moment îmi sunt neclare, că e o chestiune internă care poate ajunge la o rezolvare rapidă fără ajutor din afară. Dacă, bineînţeles, se va întâmpla aşa, avantajele ce reies dintr-o minimă ruşine şi lipsa unor impedimente pentru stabiliment sunt evidente. Vi se cere să nu informaţi pe nimeni asupra amănuntelor acestei situaţii până nu vorbiţi cu tatăl dumneavoastră.

— De obicei, tata e greu de contactat.

— Totuşi.

Lenore privi în spate la sertarul deschis.

— Nu prea înţeleg. Şi cum rămâne cu rudele personalului care nu este… disponibil acum? Nu vor găsi faptul că nu sunt disponibili un pic cam neobişnuit? Vor fi gata să sune la poliţie, nu credeţi? Nu-i condamn. Şi eu aş vrea să sun la poliţie.

Ochelarii domnului Bloemker căzură brusc şi el îi prinse în ultima clipă şi îşi şterse şaua nasului cu degetele.

— În acest moment nu ştim precis dacă familiile celor care nu sunt disponibili sunt, la rândul lor, indisponibile din cauza unor angajamente curente, care nu privesc Căminul, sau dacă sunt indisponibile într-o manieră similară cu aceea a personalului, dar faptul într-un fel întâmplător, deşi, desigur, destul de îngrijorător, rămâne…

— Ce naiba-i asta? zise Lenore uitându-se din nou la

sertarul Străbunicii.

— Nici familiile nu sunt pe-aici.

— Doamne.

— Ce faceţi? întrebă Bloemker.

Lenore se uita la desenul de pe spatele etichetei Stonecipheco, care se afla pe caietele din sertar. Înfăţişa o persoană care părea că poartă un halat. Într-o mână avea un brici, în cealaltă, un tub de cremă de ras. Lenore putea chiar să descifreze ce scria pe tub: „Noxzema”. Capul persoanei era o explozie de cârlionţi de cerneală.

— Mă uit la chestia asta, zise ea.

Domnul Bloemker se apropie. Mirosea ca un scutec ud.

— Ce e? întrebă el, uitându-se peste umărul lui Lenore.

— Dacă e ceea ce cred eu că e, spuse Lenore, e un fel de glumă.

O… cum îi zice? O antinomie.

— O antinomie?

Lenore încuviinţă din cap.

— Străbunicii îi plac mult antinomiile. Cred că tipul ăsta de aici, zise ea uitându-se la desenul de pe spatele etichetei, e bărbierul care îi bărbiereşte pe şi numai pe toţi cei care nu se pot bărbieri singuri.

Domnul Bloemker se uită la ea.

— Un bărbier?

— Marea întrebare, cea mai tare, îi spuse Lenore bucăţii de hârtie, ar trebui să fie următoarea: se bărbiereşte sau nu singur bărbierul? Cred că de-asta are capul explodat aici.

— Poftim?

— Dac-o face, n-o face, şi dacă n-o face, o face.

Domnul Bloemker se chiori la desen. Îşi netezi barba.

— Auziţi, putem să plecăm? întrebă Lenore. E foarte cald.

Aş vrea să ies.

— Absolut.

Lenore puse eticheta Stonecipheco în poşetă şi

închise sertarul.

— O să las cheia pe birou, dar cred că nimeni altcineva în afară de poliţie nu ar trebui să se uite prin lucrurile Străbunicii, presupunând că poliţia va fi chemată, ceea ce cred că ar trebui să se întâmple.

— Sunt de acord. Luaţi…?

— Antinomia?

— Da.

— E OK?

— Persoana de la telefon nu a zis nimic din care să înţeleg că n-ar fi.

— Mersi.

Cineva bătu la uşă. Un tip din personalul stabilimentului îi dădu un bilet domnului Bloemker. Domnul Bloemker îl citi. Tipul se uită o clipă la rochia şi la pantofii lui Lenore, apoi ieşi.

— Bineînţeles, aşa cum mă aşteptam, Concarnaţiine Beadsman e încă la noi, în J, spuse domnul Bloemker. Poate vreţi să o vedeţi înainte să…

— Nu, mulţumesc, nu prea, i-o tăie Lenore. Trebuie să ajung neapărat la serviciu. Apropo, cât e ceasul?

— Aproape douăsprezece.

— Doamne, o să întârzii. O să mă omoare. Sper că nu e supărată Candy că trebuie să mă acopere. Auziţi, n-aveţi un telefon de la care să pot suna în exterior să anunţ că întârzii? Trebuie să sun.

— Sunt telefoane cu exteriorul la fiecare recepţie. Vă conduc.

— Îmi amintesc, dacă mă gândesc bine.

— Bineînţeles.

— Ţinem legătura. O să dau şi de tata când ajung la serviciu şi o să-i spun să vă sune.

— Ne-aţi fi de mare ajutor, vă mulţumesc.

Cămaşa domnului Bloemker făcuse un V de transpiraţie de la sacou.

— Şi vă rog să mă sunaţi dacă se întâmplă ceva, dacă aflaţi ceva. Fie la serviciu, fie acasă la familia Tissaw.

— Fiţi convinsă că aşa voi face. Mai lucraţi la

Frequent and Vigorous?

— Da. Aveţi numărul?

— L-am notat pe undeva, sunt sigur.

— Nu, serios, vi-l dau ca să fim siguri. Noi avem o mulţime de numere greşite.

Lenore scrise numărul pe o carte de vizită pe care-o scoase din geantă şi i-o dădu domnului Bloemker. Domnul Bloemker se uită să vadă ce scrie.

— „Rick Vigorous: Editor, Referent, Administrator, Personalitate Literară Multilaterală, Frequent and Vigorous Publishing, Inc.”?

— N-are importanţă, aveţi numărul acolo. Vă rog, putem să ajungem la un telefon? Am întârziat groaznic şi dacă mai zăbovesc pe-aici n-o să ne ajute s-o găsim pe Lenore, îmi dau seama.

— Bineînţeles. Să vă ţin uşa.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

f

25 august

Am un vis cu adevărat groaznic în nopţile în care Lenore nu e aici cu mine în pat. Încerc să stimulez clitorisul reginei Victoria cu o perie de păr din carapace de ţestoasă. Fustele ei voluminoase se înfăşoară în jurul taliei ei şi al capului meu. Enormele ei coapse ca urda se reazemă greu pe umerii mei, se revarsă peste faţa mea transpirată. I se aud bijuteriile zornăind în timp ce se suceşte ca să mi se ofere mai bine. Sunt duhori. Respiraţia impacientată a reginei tună deasupra mea în timp ce îngenunchez în faţa tronului. Trece un timp. În cele din urmă i se aude vocea, deasupra capului meu, vibrând de scârbă şi frustrare:

— Nu suntem excitaţi.

Primesc un pumn în braţ de la una dintre gărzi şi zbor într-o groapă pe fundul căreia fierb siluetele unui ocean de şoareci. Mă trezesc cu gura plină de păr. Cerşind timp. O perie canelată.

g

O mare problemă cu deţinerea unuia dintre acele modele noi şi ultracompacte de Mattel, din care avea şi Lenore, era aceea că maşina de plastic avea un demaror de plastic care trebuia acţionat când automobilul se încălzea pentru nu mai puţin de cinci minute, ceea ce vara era deosebit de enervant, pentru că Lenore trebuia să stea în această sobă micuţă, cum ajungea maşina în alea cinci minute, în timp ce motorul tura ca nebunul şi scotea zgomote neplăcute înainte să înceapă să sufle aer rece. În timp ce făcea treaba cu demarorul în parcarea Căminului, Lenore se uita cum o furnică ronţăia ceva din guguloiul de găinaţ care se găsea pe partea de sus a parbrizului.

Furnica fu luată de vânt când Lenore ajunse pe centura interioară a autostrăzii 1 – 271 şi începu să bage viteză. Birourile editurii Frequent and Vigorous erau în acea zonă centrală a Clevelandului numită Erieview Plaza, chiar lângă lacul Eric De la Shaker Heights, Lenore o luă pe centura interioară spre sud, apoi spre vest, pregătindu-se să fie propulsată de 1 – 271 spre nord, chiar în oraş, ceea ce înseamnă că o vreme urmări cu maşina conturul oraşului East Corinth, Ohio, unde era şi apartamentul ei şi care dădea forma alambicată şi deloc nepopular; a centurii interioare a autostrăzii 1 – 271.

East Corinth fusese întemeiat şi construit în anii 1960 de Stonecipher Beadsman al II-lea, fiul lui Lenore Beadsman, bunicul lui Lenore Beadsman, care, din nefericire, fusese ucis în 1975, la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, într-un accident implicând o cuvă, în timpul unei scurte şi dezastruoase încercări din partea companiei Stonecipheco Baby Food Products de a dezvolta şi a aduce pe piaţă ceva care să concureze cu Jell-O. Stonecipher Beadsman al II-lea era un om cu multe talente şi cu şi mai multe interese. Era un fanatic al cinematografului şi un urbanist amator şi se pare că era ataşat excesiv de un star de cinema pe nume Jayne Mansfield. East Corinth fusese construit în forma profilului lui Jayne Mansfield: cobora din Shaker Heights într-un nor de străzi şerpuitoare legate în reţea, spre trăsăturile delicate ale caselor şi ale clădirilor

firmelor mici, cu un năsuc cârn – parcul şi o secţiune plină, pe jumătate zâmbitoare, de sens giratoriu urma o curbă sinuoasă, ca o lebădă, a prelungirii autostrăzii şi a sistemului de locuinţe care o străjuia, înainte să ţâşnească spre vest spre o platformă uriaşă, umflată, de fabrici şi parcuri industriale, un mamut forfotind de viaţă, centura curbându-se înapoi nu mai puţin excesiv vreo două mile spre sud într-un chenar regulat de case şi magazine şi blocuri de locuinţe şi câteva pensiuni, incluzând-o pe aceea în care locuia şi Lenore Beadsman şi dinspre care venise cu maşina de-a lungul lui Jayne Mansfield până la Căminul Shaker Heights în dimineaţa aceea. Familiilor şi firmelor care deţineau proprietăţi în cel mai limitrof punct al periferiei vestice a suburbiei li se cerea prin codul zonal să-şi vopsească proprietăţile în culorile cele mai realiste posibil, o condiţie împotriva căreia proprietarii din zona îndepărtată de vest de lângă Garfield Heights (unde dezvoltarea industrială era cea mai pronunţată) obiectau cu precădere şi, cum era de aşteptat, întreaga zonă a East Corinth-ului era foarte populară printre piloţii de curse aeriene, care cereau cu toţii piste de aterizare în aeroportul Cleveland-Hopkins, mai sus de East Corinth, şi care făceau un zgomot constant şi intens, zburând jos şi clipind din lumini şi balansându-se când pe o aripă, când pe alta. Oamenii din East Corinth, mulţi dintre ei nefiind conştienţi de forma pe care o avea oraşul lor, o informaţie nu tocmai publică, mişunau şi conduceau şi păşeau peste silueta lui Jayne Mansfield, arătând cu pumnul spre burţile avioanelor. Lenore locuise în East Corinth doar doi ani, de când terminase colegiul şi hotărâse că nu mai voia să locuiască cu ai ei şi nici să se angajeze la Stonecipheco. Spre sud, autostrada 271 îi ceda locul autostrăzii 77, iar 77 o lua prin Bedford, Tallmadge, Akron şi Canton înainte să o apuce spre Great Ohio Desert, care se întindea pe kilometri întregi de nisip negru şi fin ca cenuşa, cu cactuşi şi scorpioni şi mulţimi de pescari şi chioşcuri de gustări pe margine.

Existau două moduri în care puteai să identifici fără

greş Clădirea Bombardini, în care Frequent and Vigorous avea sediul. O privire aruncată din sud spre Turnul Erieview, înalt şi rectangular, nu departe de punctul terminus al centrului Clevelandului, scoate la iveală faptul că soarele, întotdeauna tangenţial cu turnul fie pe dreapta, fie pe stânga, aruncă o umbră enormă, întunecată, a clădirii peste zona înconjurătoare – o umbră într-un unghi extrem de ascuţit, care se uneşte cu poalele Turnului într-o comuniune întunecată, dar care apoi se frânge abrupt într-o parte, de parcă zona Erieview Piaza a Clevelandului ar fi un bazin cu apă încremenită în care Turnul a plonjat, umbra fiind imersiunea lui refractată. Dimineaţa, când umbra cade de la est la vest, Clădirea Bombardini este brăzdată de lumină, în alb şi negru, pe partea de nord a Turnului. Pe măsură ce ziua creşte şi umbra se strânge şi o ia greoi spre est şi pe măsură ce norii încep să complice formele zonelor întunecate, Clădirea Bombardini e înghiţită încet de negru, absorbţia fermă în întuneric fiind întreruptă doar de flash-urile epileptice provocate de norii încărcaţi de baze poluante care frâng razele soarelui în timp ce Clădirea Bombardini flirtează tot mai mult cu marginea umbrei. La jumătatea după-amiezii, Clădirea Bombardini e cufundată în beznă, ferestrele strălucesc galbene, maşinile trec cu farurile aprinse. Atunci Clădirea Bombardini e uşor de găsit, aflându-se nicăieri altundeva decât în perimetrul cosit de cea mai spectaculoasă umbră din Vestul Mijlociu.

Celălalt semnalment menţionat mai sus era scheletul alb al generalului Moses Cleaveland, care se găsea moţăind în asfaltul trotuarului din faţa Clădirii Bombardini, cu silueta lui vizibilă de la o poştă, de mare interes pentru pietoni şi pentru câinele ocazional în căutare de hrană, cel din urmă descurajat de un gărduleţ electrificat, odihna generalului fiind astfel netulburată, cu excepţia stâlpului unui indicator care ţâşnea nepoliticos din orbita ochiului stâng al lui Cleaveland, indicatorul însuşi referindu-se la un loc de parcare marcat cu tuşe extrem de groase din faţa Clădirii, pe care scria: LOC REZERVAT PENTRU NORMAN

BOMBARDINI, CU CARE NU VREI SĂ AI DE-A FACE.

Frequent and Vigorous împărţea Clădirea Bombardini cu birourile administrative ale Companiei Bombardini, o firmă care avea ca obiect nişte proiecte obscure în inginerie genetică, despre care Lenore voia să ştie, sincer, cât mai puţin. Compania Bombardini ocupa cea mai mare parte din primele trei etaje şi un şir vertical de birouri până la etajul şase pe latura estică a Clădirii Bombardini. Frequent and Vigorous avea un şir de birouri vertical şi îngust pe primele trei etaje, pe latura vestică, şi apoi se extindea pentru a ocupa aproape complet ultimele trei etaje. Centrala telefonică a editurii Frequent and Vigorous, unde lucra Lenore, era în colţul vestic al holului cavernos al Clădirii Bombardini, de-a lungul peretelui enorm din spate pe care, proiectată prin ferestrele gigantice ale holului, se mişca în mod constant, ba chiar perceptibil, umbra Erieview, muşcând din el. Timpul putea fi măsurat cu o acurateţe rezonabilă după poziţia umbrei pe peretele din spate, exceptând momentele în care lumina alb-negru care intra pe geam pâlpâia ca un film mut în perioada umbrei capricioase de la amiază.

Adică acum. Lenore întârziase îngrozitor. Şi nici nu reuşise să dea de Candy Mandible la telefon. Se pare că telefoanele Căminului Shaker Heights erau în pană: când suna la F and V răspundea Cleveland Towing.

— Frequent and Vigorous, spunea Candy Mandible în casca telefonică a centralei. Frequent and Vigorous, spunea ea. Nu, nu e Enrique’s House of Cheese. Vă dau numărul, deşi s-ar putea să nu fie bun? Cu plăcere.

— Doamne, Candy, îmi pare foarte rău, n-am avut încotro, n-am reuşit să te sun.

Lenore ocoli pupitrul şi intră în cabina centralei. Fereastra azvârli sus, deasupra lor, o suliţă de soare grandioasă, apoi se făcu întuneric.

— Ai întârziat trei ore, Lenore. E un pic cam mult.

— Şeful meu nu mi-ar înghiţi-o. M-ar concedia dacă aş veni cu chestiile cu care veniţi voi, izbucni Judith Prietht printre piuiturile apelurilor din centrala Companiei

Bombardini, la câţiva metri distanţă în cabina înghesuită.

Lenore îşi puse poşeta lângă telefonul pentru Pază. Se apropie de Candy Mandible.

— Am încercat să te sun. Doamna Tissaw m-a scos de sub duş pe la 9: 30, pentru că mă căutase cineva la telefon şi răspunsese Schwartz. A trebuit să ajung urgent la Cămin.

— S-a întâmplat ceva.

— Da. Lenore observă cum lui Judith Prietht i se lungeau urechile. Putem să vorbim mai târziu? Eşti acasă mai încolo?

— La şase mă duc la Allied, spuse Candy. Trebuia să fiu acolo la douăsprezece, dar nu-i nimic, zise ea văzând faţa lui Lenore.

Clint a zis că pune pe cineva să mă înlocuiască oricât e nevoie. Eşti bine? Care din ele?

— Lenore.

— Doar n-a…?

— Nu e *clar*.

— Nu e *clar*?

— Şeful meu… tre’ să ai motive serioase să întârzii, şi să le spui dinainte, şi trebuie să semneze domnul Bombardini, spuse Judith printre piuituri şi zbârnâieli. Că avem o afacere serioasă, că primim telefoane pe bune. Compania Bombardini. Compania Bombardini. O clipă.

— E nespus de drăguţă azi, spuse Lenore.

Candy mimă că o strânge de gât pe Judith, apoi se apucă să-şi adune lucrurile.

Sună centrala lor. Răspunse Lenore.

— Frequent and Vigorous. Ascultă şi se uită la Candy. Bambi’s Den of Discipline? zise ea. Nu, în mod sigur nu e Bambi’s Den of Discipline aici… Candy, ai numărul de la Bambi’s Den of Discipline?

Candy îi dădu numărul şi îi spuse că probabil oricum nu e de folos. Lenore spuse numărul şi eliberă linia.

— Bambi’s Den of Discipline? spuse ea. Asta e nouă. Cum adică „oricum nu e de folos”?

— Nu pot să-mi dau seama, nu văd nimic stricat, se

auzi o voce de sub masa centralei, de sub scaunul lui Lenore, de la picioarele ei.

Lenore se uită în jos. De sub masă ieşeau nişte ghete mari. Începură să se legene; o siluetă se strădui să iasă. Lenore sări şi îşi dădu scaunul la o parte.

— Lenore, Vern zice că-s probleme cu linia, cred că de azi-noapte, spuse Candy. El e Peter Abbott. De la Interactive Cable. Încearcă să remedieze problema.

— Interactive Cable?

— Cum e compania de telefonie, dar nu compania de telefonie.

— Oh. Lenore se uită apatică la Peter Abbott. Bună.

— Păi, bună şi iar bună, spuse Peter, clipind furios spre Lenore şi aranjându-şi gulerul.

Lenore se uită la Candy, în timp ce Peter se juca cu ceva ce-i atârna de centura cu scule.

— Se pare că Peter e foarte prietenos, zise Candy Mandible.

— Mmm.

— Ei bine, nu găsesc nicio defecţiune, sunt blocat, zise Peter.

— Care-i problema? întrebă Lenore.

— Nu e bine, spuse Candy. Bănuiesc, mai mult sau mai puţin, că nu mai avem număr. Nu-i aşa?

Se uită la Peter Abbott.

— Păi, aveţi probleme cu linia, spuse Peter.

— Aha, ceea ce în acest caz se pare că înseamnă că nu mai avem număr, sau că avem, dar pe acelaşi îl are tot Clevelandul, adică acum, dintr-odată, *împărţim* un singur număr cu mulţi alţii. Toţi ăştia care împart tunelul nostru de linii. Ştii doar toate numerele alea din care aveam şi noi unul şi că primeam mereu numere greşite – Steve’s Sub, Cleveland Towing, Big B.M. Cafe, Fuss ’n Feathers Pets, Dial-a-Darling? Păi, acum e ca şi cum ar avea toţi acelaşi număr. Formezi numărul lor şi sună la F and V. Plus câteva noi: un magazin de brânzeturi, un service Goodyear, Bambi’s Den of Discipline, care, apropo, primeşte la telefoane de te sperii. Acum avem cu toţii acelaşi număr. E

nebunie. Zic bine ce zic? îl întrebă ea pe Peter Abbott, îşi adunase lucrurile şi era pe picior de plecare, uitându-se la ceas.

— Da, probleme cu linia, spuse Peter Abbott.

— Măcar acum sună, măcar acum nu te mai plictiseşti, spuse Judith Prietht. Compania Bombardini. Compania Bombardini.

— Cum de mai trăieşte? gesticulă Lenore spre Judith.

— Tuneluri de linii diferite, spuse Peter Abbott. Liniile Bombardini Inc. Se pare că sunt, de fapt, destul de departe în tunelul ăsta, la câteva străzi spre vest de Erieview. Apelurile ajung aici printr-o matrice comună de transfer, adică o chestie destul de complicată şi, în plus, antică. Liniile voastre sunt într-un tunel care trece direct pe sub această clădire, pe sub hol, pe sub scheletul tipului ăluia.

Peter Abbott arătă spre podea.

— Păi, şi atunci ce cauţi aici în loc să fii jos să te uiţi la linii? vru să ştie Candy Mandible.

— Eu nu mă pricep la tuneluri. Eu mă pricep la console. Nu mă ocup cu tunelurile. Au trimis azi-dimineaţă în subteran un tip de la Tuneluri. E problema lui. Eu nu găsesc nimic la ce aveţi voi aici, fetelor. E o 28, nu? Încă n-am luat-o pe arătură, nu?

— Corect, Centrex 28.

— Ştiu că e o Centrex, asta fac toată ziua, m-am săturat până-n gât de căcatul ăsta de Centrex, scuzaţi-mi limbajul.

— Păi, şi tipul din tunel ce zice? întrebă Lenore.

Candy răspunse la un apel.

— Nu şt, n-am vorbit cu el. E clar că n-am cum să-l sun, corect?

— Ce, nu putem nici să sunăm?

— Am glumit. Se poate suna foarte bine. Mai încearcă o dată dacă nimereşti o buclă automată într-unul dintre celelalte noduri de conexiune din tunel. Nu, tre' să vorbesc în persoană cu tipul de la Tuneluri, când ajungem la birou. Tre' să facem rapoarte. Peter se uită la Lenore.

Eşti măritată?

— Oh, Doamne.

— Nu e măritată, aşa-i? o întrebă Peter pe Candy, dând din cap spre Lenore.

Părul lui nu era blond, mai degrabă galben, ca o acuarelă. Avea tenul de culoarea unei nuci negre. Nu ca bronzul de la soare. Lenore simţi un miros de autobronzant Cabana Tan. Tipul arăta ca o fotografie în negativ, conchise Lenore.

El oftă.

— Două fete nemăritate, la ananghie, care lucrează în birouaşul ăsta…

— Femei, îl corectă Candy Mandible.

— Nici io nu-s măritată, strigă Judith Prietht.

Judith Prietht avea spre cincizeci de ani.

— Mişto, spuse Peter Abbott.

— Deci, Bambi şi Big Bob şi toţi ceilalţi pot să primească apeluri acum? întrebă Lenore. Telefoanele lor sună?

— Uneori da, uneori nu, spuse Peter, zdrăngănindu-şi centura. Problema e că n-au de unde să ştie unde o să sune, şi nici voi, ceea ce înseamnă clar un serviciu de calitate inferioară. Numărul vostru nu vă alege, din toată reţeaua, pe voi, cum ar trebui, e ca şi cum, cum zicem noi, ţi-ai alege un panou de ţinte, şi nu un punct anume în care să ţinteşti.

— Minunat.

— Măcar acum aveţi apeluri la care să răspundeţi, spuse Judith Prietht. Oricum primiţi mereu numai apeluri greşite. O să daţi faliment. Cine a auzit de o editură din Cleveland?

— Îmi plac pantofii tăi, îi spuse Peter lui Lenore. Am şi eu nişte pantofi la fel.

— Rick ştie de toată treaba asta? o întrebă Lenore pe Candy.

Candy se întrerupse.

— Rick. Lenore, sună-l imediat.

— Care-i problema?

— Ştie cineva vreodată care-i problema? Tot ce ştiu e că mai întâi l-a luat *bâţâiala* că nu eşti aici. Asta pe la zece şi un minut. Şi apoi a tot sunat să vadă dacă ai venit. Se tot preface că te caută diverşi, ţinându-se de nas, punând batista pe receptor, încercând să-i iasă accentul ăla englezesc de doi bani, prefăcându-se că e un apel din exterior, ar trebui să ştie că îmi dau seama că nu e, că doar ştie că becurile consolei pâlpâie mai repede când sunt apeluri din interior. Dumnezeu ştie că stă o groază de timp jos aici. Şi acum n-a mai coborât nici să-şi ia ziarul, stă acolo sus şi cloceşte, scoţând iepuri din pălărie.

— Ce-are de făcut altceva? spuse Judith Prietht, care îşi desfăcea sandvişul din hârtia cerată clipind cochet spre Peter Abbott, care, în schimb, încerca să se chiorască, dincolo de pupitru, în decolteul lui Lenore.

— Doamne, păi trebuie să vorbesc şi cu el, spuse Lenore.

— Scumpa mea, pentru o clipă *am uitat*. Cât de nasol e. Trebuie să fii înnebunită. Sigur eşti bine?

— Da, cred că da. Vern o să fie aici la şase. O să-l sun pe Rick când pot. Trebuie să-l sun şi pe taică-meu. Şi pe avocatul lui.

— Simt eu că aici se petrece ceva, spuse Peter Abbott.

— Tu ţine-ţi gura, spuse Candy Mandible. Îi strânse în treacăt braţul lui Lenore. Am întârziat. Trebuie să plec. Să vii acasă diseară, da?

— Cum, voi sunteţi colege de cameră? întrebă Peter Abbott.

— Complici, mârâi Judith Prietht.

— Norocoasă cameră, ce să mai zic?

— Ia mai duceţi-vă dracului toţi, mai puţin Lenore, spuse Candy.

Traversă podeaua de marmură a holului, spre întunericul mişcător.

— Mai are o slujbă? întrebă Peter Abbott.

— Da. Consola piui. Frequent and Vigorous.

— Unde?

Lenore ridică un deget spre el, cerându-i să aştepte, în timp ce vorbea cu cineva care voia un preţ pentru un set de anvelope radiale.

— La Allied Sausage Casings, în East Corinth, spuse ea când termină.

— Dar ce belea de loc să lucrezi. Ce face?

— Testează produse. Departamentul de testări.

— Scârboasă slujbă.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Mă bucur că nu-s eu acela, frate.

— Dar bănuiesc că şi tu ai un fel de slujbă. Cum ar fi să ne repari nouă liniile?

— Am întins-o. Ţinem legătura – dacă se poate.

Peter Abbott râse şi ieşi, zdrăngănind. Păşi într-un petic mişcător de lumină din mijlocul holului şi lumina dispăru, luându-l cu ea şi pe el.

Consola piui iar.

— Frequent and Vigorous, spuse Lenore. Frequent and Vigorous.

4

1972

TRANSCRIEREA ÎNTÂLNIRII LA CARE AU PARTICIPAT ONORABILUL RAYMOND ZUSATZ, GUVERNATORUL STATULUI OHIO; DOMNUL JOSEPH LUNGBERG, ASISTENTUL GUVERNATORULUI; DOMNUL NEIL OBSTAT, ASISTENTUL GUVERNATORULUI; DOMNUL ED ROY YANCEY, VICEPREŞEDINTE, INDUSTRIAL DESERT DESIGN, INCORPORATED, DALLAS, TEXAS; 21 IUNIE 1972.

GUVERNATORUL: Domnilor, ceva nu e în regulă.

DOMNUL OBSTAT: Ce vreţi să spuneţi, Şefu'?

GUVERNATORUL: Cu statul, Neil. Ceva nu e în regulă cu statul nostru.

DOMNUL LUNGBERG: Dar, Şefu', şomajul e mic, inflaţia e mică, taxele nu au mai crescut de doi ani, poluarea e foarte redusă, exceptând Clevelandul, dar cui naiba îi pasă de Cleveland – glumesc, Neil –, şi, Şefu', oamenii vă iubesc, cota în sondaje e fără precedent,

investiţiile şi dezvoltarea industriale sunt mai ridicate ca niciodată…

GUVERNATORUL: Termină cu astea. Aşa.

DOMNUL OBSTAT: Aţi putea să fiţi mai explicit, Şefu'?

GUVERNATORUL: Într-un fel, lucrurile stau prea bine. Bănuiesc că e o capcană.

DOMNUL LUNGBERG: O capcană?

GUVERNATORUL: Băieţi, statul se înmoaie. Simt de aici cum se înmoaie. Se vor face o suburbie mare şi un parc industrial şi un mail. Prea multă dezvoltare. Oamenii încep să se complacă. Uită cum a fost scos, istoric, acest stat din sălbăticie. Nu mai există bătălii cu natura.

DOMNUL OBSTAT: Aici aveţi dreptate, Şefu'.

GUVERNATORUL: Avem nevoie de un ţinut sălbatic.

DOMNUL LUNGBERG şi DOMNUL OBSTAT: Un ţinut sălbatic?

GUVERNATORUL: Domnilor, avem nevoie de un deşert.

DOMNUL LUNGBERG şi DOMNUL OBSTAT: Un deşert?

GUVERNATORUL: Un deşert, domnilor. Un punct de referinţă sălbatic pentru bunii cetăţeni ai statului Ohio. Un loc de care să se teamă şi pe care să-l venereze. O zonă vitregă. Ceva care să ne amintească de unde am plecat. Un loc fără malluri. Un Celălalt pentru Sinele Ohioului. Cactuşi şi scorpioni şi soare care te bate în cap. Pustiire. Un loc în care oamenii să rătăcească singuri. Să reflecteze. Departe de lume. Un deşert, domnilor.

DOMNUL OBSTAT: Ce idee super, Şefu'.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Domnilor, vi-l prezint pe domnul Ed Roy Yancey de la Industrial Desert Design, Dallas. Ei au creat Kuweitul.

DOMNUL LUNGBERG: Hei, în Kuweit e o grămadă de deşert.

DOMNUL YANCEY: Ba bine că nu, Joe, şi suntem încredinţaţi că vă putem face un deşert clasa întâi aici în Ohio.

DOMNUL OBSTAT: Şi costurile?

GUVERNATORUL: Suportabile.

DOMNUL LUNGBERG: Şi unde să fie?

DOMNUL YANCEY: Ei bine, domnilor, eu şi guvernatorul ne-am consultat, aşa că daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra acestei hărţi, uitaţi…

DOMNUL OBSTAT: Ăsta e Ohio, OK.

DOMNUL YANCEY: Zona la care ne gândeam se află în sudul statului vostru grandios. Chiar… aici. De fapt, de aici până aici. O sută cincizeci de kilometri pătraţi.

DOMNUL OBSTAT: În jurul Caldwellului?

DOMNUL YANCEY: Da.

DOMNUL LUNGBERG: Dar nu locuiesc nişte oameni pe-acolo?

GUVERNATORUL: Relocare. Un domeniu clasa întâi. Deşertul nu are respect pentru om. Se potriveşte cu conceptul.

DOMNUL LUNGBERG: Nu e şi prea aproape de Wayne Naţional Forest?

GUVERNATORUL: Acum nu mai e.

Domnul Lungherg fluieră.

DOMNUL OBSTAT: Hei, mama mea locuieşte lângă Caldwell.

GUVERNATORUL: Te-ai emoţionat, Neil? Face parte din concept. Conceptul trebuie să impresioneze. Lupta cu natura înseamnă violentă, Neil. Vom scoate nişte sălbăticie din burta molâie a acestui stat. O să impresioneze.

DOMNUL LUNGBERG: Chiar credeţi în treaba asta, nu-i aşa, Şefu'?

GUVERNATORUL: Niciodată n-am crezut aşa de tare în ceva, Joe. Statul Ohio are nevoie de asta. O simt.

DOMNUL OBSTAT: O să intraţi în istorie, Şefu'. O să fiţi nemuritor.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Simt că aşa e bine şi acum, după ce am discutat cu domnul Yancey, cred cu tărie. O sută cincizeci de kilometri de nimic nisipos, alb şi orbitor. Bineînţeles, vor fi nişte lacuri de pescuit pe margini, pentru ca oamenii să poată pescui…

DOMNUL LUNGBERG: De ce nisip alb, Şefu’? De ce să nu fie, să zicem, nisip negru?

GUVERNATORUL: Zi mai departe, Joe.

DOMNUL LUNGBERG: Păi, serios, dacă ideea e să fie contrast, alteritate, vitregie, aş putea spune „sinistroşenie”? Mi se pare că „sinistroşenie” merge cel mai bine.

GUVERNATORUL: „Sinistroşenie” se potriveşte, bine zis.

DOMNUL LUNGBERG: Păi, Ohio e un stat destul de alb: şoselele sunt albe, oamenii tind să fie, în general, albi, soarele e destul de strălucitor aici… Ce contrast mai bun decât o sută cincizeci de kilometri de nisip negru? Că tot vorbim de sinistroşenie. Şi negrul ar absorbi mai bine căldura. Ar fi extrem de cald, ar amplifica faza cu vitregia.

GUVERNATORUL: Îmi place. Ed Roy, tu ce părere ai? Scorpionii şi cactuşii pot trăi în nisip negru?

DOMNUL YANCEY: Nu văd nicio problemă.

DOMNUL OBSTAT: Dar costurile pentru nisipul negru?

DOMNUL YANCEY: Un pic mai mari, probabil. Trebuie să vorbesc cu băieţii de la Nisipuri. Dar cred că mă pot angaja să vă spun că s-ar putea face în contextul întregului proiect.

GUVERNATORUL: S-a făcut.

DOMNUL LUNGBERG: Când începem?

GUVERNATORUL: Imediat, Joe. Lupta cu natura e o chestie iute şi violentă prin natura ei.

DOMNUL OBSTAT: Şefu’, daţi-mi voie să vă spun că sunt încântat. Aveţi felicitările mele, ca de la om la om şi de la cetăţean la guvernator.

GUVERNATORUL: Mersi, Neil. Mai bine te duci s-o suni pe maică-ta, voinice.

DOMNUL OBSTAT: Corect.

DOMNUL LUNGBERG: Dar numele, Şefu’?

GUVERNATORUL: Numele? Asta-i o întrebare excelentă, Joe. Nu m-am gândit la asta până acum.

DOMNUL LUNGBERG: Pot să fac o sugestie?

GUVERNATORUL: Spune.

DOMNUL LUNGBERG: Great Ohio Desert.

GUVERNATORUL: Great Ohio Desert.

DOMNUL LUNGBERG: Da.

GUVERNATORUL: Joe, un supernume. Îmi scot pălăria în faţa ta. Iar ţi-a ieşit. Perfect. Transmite mărime, dezolare, grandoare şi zice că e în Ohio.

DOMNUL LUNGBERG: Nu e prea îndrăzneţ?

GUVERNATORUL: Deloc. Vine mănuşă pe întregul concept. DOMNUL OBSTAT: Şi eu îmi scot pălăria în faţa ta, Joe.

DOMNUL YANCEY: Un nume al naibii de potrivit, Joe. GUVERNATORUL: Deci, ne-am înţeles. Concept. Desen. Culoare. Nume. Nu mai rămâne decât lupta cu natura.

DOMNUL YANCEY: Păi, atunci să-i dăm bătaie.

5

1990

a

Să presupunem că cineva mi-a zis, acum zece ani, în Scarsdale, sau în trenul de navetă, să presupunem că acea persoană era vecinul meu Rex Metalman, contabilul corporatist cu fiica incredibil de unduioasă, să presupunem că asta se întâmpla demult, înainte să se instaleze serios mania cu peluza şi înainte de plantoanele nocturne şi turele cu maşina iluminată de tuns iarba şi paraşutările săptămânale de DDT în căutarea vreunui cuib de omizi în iarbă şi intransigenţa lui absolută faţă de solicitările rezonabile şi politicoase, la început, ale vreunui sau ale tuturor vecinilor ca ostilităţile împotriva potenţialilor inamici ai peluzei care îl obsedau să se mai potolească, măcar ca proporţii, înainte ca toate astea să atragă o nicovală de dimensiunea unei pungi de la Scott’s peste prietenia noastră de tenis, să presupunem că Rex Metalman a făcut unele speculaţii de faţă cu mine că peste zece ani, adică acum, eu, Rick Vigorous, o să trăiesc în Cleveland, Ohio, între un lac mort din punct de vedere biologic, care emană un miros absolut insuportabil, şi un deşert artificial de miliarde de dolari, că voi fi divorţat şi

împiedicat fizic să mă implic în creşterea fiului meu, că voi conduce o firmă în parteneriat cu o persoană invizibilă, nu mai puţin, acum e clar, decât o entitate corporativă interesată să iasă în pierdere pe motivul impozitelor, firma publicând nişte chestii poate doar puţin mai derizorii decât dacă nu ar publica nimic, şi că peste acest munte de chestii de neconceput va sta moţ faptul că voi fi grotesc şi patetic şi insuportabil de îndrăgostit, total, de o persoană cu optsprezece, ţine minte, cu optsprezece ani mai tânără decât mine, o femeie care se trage din primele familii din Cleveland, care locuieşte în oraşul pe care îl deţine tatăl ei, dar care câştigă ceva de genul patru dolari pe oră răspunzând la telefoane, o femeie a cărei uniformă – o rochie albă de bumbac şi o pereche de bascheţi Converse negri – e o constantă neanalizabilă şi tulburătoare, care face, bănuiesc, între cinci şi opt duşuri pe zi şi care îşi lucrează nevroza ca un ceasornicar din Alpi, care locuieşte cu o pasăre schizofrenic de narcisistă şi cu o zdreanţă aproape sigur nimfomană pe post de colegă de cameră şi care găseşte în mine, undeva, dracu' ştie unde, amantul perfect… să presupunem că toate astea mi le-ar fi spus Rex Metalman, aplecându-se de dragul conversaţiei cu aruncătorul de flăcări peste gardul dintre proprietăţile noastre în timp ce eu ţineam în mână o greblă, să presupunem că Rex mi-ar fi zis toate astea, după care eu i-aş fi răspuns că probabilitatea să se întâmple toate alea *era* cam egală cu probabilitatea ca micuţul Vance Vigorous, atunci în vârstă de opt ani, şi la opt ani deja mult mai bărbat ca mine în anumite privinţe, ca micuţul Vance să fie văzut, chiar în acel moment, cum şutează o minge de fotbal spre văzduhul rece de toamnă şi apoi printr-o fereastră, ecoul râsului lui rămânând pe veci în copacii suburbani coloraţi şi împrejmuiţi, ca voinicul Vance să se dovedească în cele din urmă… homosexual, *sau ca* ceva la fel de puţin probabil sau absurd sau absolut imposibil.

Acum cerurile răsună de chicoteli răutăcioase. Acum că a devenit evident, fără putinţă de tăgadă, chiar şi pentru mine că am un fiu care dă sintagmei „rodul

pântecului meu” o nouă paletă de sensuri, că sunt aici şi fac, fac ce fac, când abia dacă e ceva de făcut, când simt o foaie goală şi mă uit în jos şi găsesc o gaură în piept şi spionez, în poşeta deschisă de poliuretan a lui Lenore Beadsman, printre aspirine şi săpunuri de hotel şi bilete de loterie şi cărţi ridicole care nu înseamnă absolut nimic, pumnul strâns, învineţit, al propriei mele inimi, ce să le spun lui Rex Metalman şi oraşului Scarsdale şi cuibului de omizi şi trecutului, în afară doar că nu există, că au fost complet şterse, că mingile de fotbal nu s-au înălţat niciodată spre văzduhul limpede, că cecurile mele pentru zile negre au dispărut într-un hău întunecat, că un om poate şi trebuie să renască, la un moment dat, sau poate la mai multe momente date? Rex ar fi în ceaţă şi, ca de fiecare dată când e în ceaţă, şi-ar ascunde stingherea la dinamitând o parte a peluzei. Eu aş înţepeni acolo, cu grebla rece în mâna albă, ştiind ce ştiu, într-o ploaie de ţărână şi iarbă şi omizi, şi aş clătina din cap la tot ce e în jurul meu.

Şi atunci, cine e această fetişcană care mă deţine, pe care o iubesc? Refuz să întreb sau să răspund. *Ce* e ea? E o fată cu şolduri înguste, cu braţe subţiri, cu sâni mari, cu picioare lungi, cu labele picioarelor mai mari decât normal, labe care au tendinţa să-şi îndrepte vârfurile spre exterior atunci când păşeşte… în bascheţii ei negri. Tulburători am zis? Sunt pantofii pe care îi ador. Mărturisesc că odată, într-un moment de iresponsabilitate vicioasă asumată, ce-i drept, am încercat să fac dragoste cu unul din pantofi, un baschet All-Star colecţia 1989, când Lenore era la duş, dar socoteala nu mi-a ieşit, din motive familiare.

Dar părul, părul lui Lenore? Iată un păr care are limpede în el, de la natură, toate culorile – blond şi roşcat şi negru cu reflexii albastre şi castaniu –, dar al cărui efect e, din afară, un compromis optic cu posibilitatea, părând un şaten pur şi simplu tern, cu excepţia unor licăriri care nu te lasă în pace şi pe care le prinzi cu coada ochiului. Părul este tuns cu breton şi colţurile se curbează peste obrajii lui Lenore şi aproape că se unesc undeva sub

bărbie, ca fălcile fragile ale unei insecte prădătoare. O, părul poate muşca. Părul m-a muşcat.

Şi ochii ei. Nu pot spune ce culoare au ochii lui Lenore Beadsman; nu pot să mă uit la ei; sunt soarele meu.

Sunt albaştri. Buzele ei sunt pline şi roşii şi au tendinţa să se umezească şi nu cer, ci mai degrabă comandă, într-un botic de mătase lichidă, să fie sărutate. Le sărut des, recunosc, cu asta mă ocup, sunt un sărutător, iar un sărut cu Lenore este, dacă îmi e permis să uit de mine aici pentru o clipă, nu atât un sărut, cât o dislocare, o extirpare şi o transportare năvalnică a esenţei dinăuntrul sinelui spre gură, astfel încât nu mai e vorba atât despre două trupuri omeneşti care se contopesc şi fac lucrurile obişnuite pe care le faci cu buzele, cât despre două seturi de buze împerecheate şi unite prin natura lor de la începutul erei post-Scarsdale, care dobândesc un statut ontologic deplin doar în această uniune şi calcă în urmă şi dedesubtul lor, în timp ce se contopesc şi devin una, acum două trupuri senzuale extrem de inutile, care atârnă ofilite în afară şi în jos din cauza sărutului, ca tulpina obosită a unei plante cu prea multe flori, târându-şi pantofii pe pământ, rămăşiţele. Un sărut cu Lenore e un scenariu în care alunec cu tălpile unse pe derdeluşul umed al buzei de jos, ferit de intemperii de îmbrăţişarea umedă şi caldă a buzei de sus, în cele din urmă strecurându-mă între buză şi gingie şi trăgând buza spre mine aşa cum îşi trage un copil păturica, şi mă holbez chiorâş pe deasupra ei cu ochi răi la lumea exterioară lui Lenore, din care nu mai vreau să fac parte.

Că trebuie să rămân, în ultimă instanţă, parte din lumea exterioară şi diferită de Lenore Beadsman pentru mine e o sursă de suferinţă profundă. Că şi alţii pot sălăşlui adânc, adânc în cei pe care îi iubesc, că se pot adăpa din cupa dulce a lacului catifelat din centrul Obiectului Pasiunii, în timp ce eu sunt condamnat pe veci să intuiesc doar prezenţa unor străfunduri adânci în timp ce mai mult îmi bag nasul, ca să zic aşa, în foaierul Marelui Palat al Dragostei, mă excit, pe scurt, şi fac puţină

dezordine la intrare, mă enervează peste măsură. Dar faptul că lui Lenore aceste nebunii micuţe, aceste conversaţii exact în Uşa cu Plasă a Contopirii i se par nu doar plăcute şi oarecum distractive, ci, într-un fel, potrivite, satisfăcătoare, semnificative, într-un anume sens minunate, mă face şi pe mine, simplu şi deloc surprinzător, să cred la fel, mă face să conştientizez mai bine faptul în sine şi pe mine însumi, mă trimite într-un suflet pe aleea care duce la acea Uşă cu Plasă, îmbrăcat cu cel mai bun sacou pe care-l am, cu floare la butonieră, excitat ca un şcolar, de fiecare dată, mă aduce în situaţia de a mă năpusti spre intrarea în peşteră îmbrăcat într-o piele de leopard, *avec* o bâtă în mână, urlând să fiu primit înăuntru şi promiţând că-i bat pe toţi dacă mă împiedică în vreun fel.

Ne-am cunoscut, în mod ciudat, nu în Clădirea Bombardini, ci la cabinetul consilierului ale cărui urechi s-a dovedit că le împărţeam, doctorul Curtis Jay, un om bun, dar un psiholog bizar şi, în general, încep tot mai mult să cred, nepriceput, despre care deocamdată nu vreau să vorbesc, pentru că sunt revoltat peste poate de ultima şi complet absurda interpretare a unui anume vis, care s-a tot repetat în ultima vreme şi care mă supără, şi nu puţin, un vis care are de-a face cu regina Victoria, dibăcie manipulatoare şi şoareci – evident un vis profund sexual pentru orice om cu bun-simţ, în legătură cu care doctorul Jay mă exasperează insistând că nu e sexual, ci ţine mai degrabă de ceea ce el numeşte o „igienă a anxietăţii”, pe care eu o resping din start, şi la fel întreaga înclinaţie a lui Jay spre igiena blenineriană, pe care cred că, de la un punct încolo, a şterpelit-o de la Lenore şi a adăugat-o, totodată, la rezervorul ei intim de catexie nevrotică; de fapt, ştiu că aşa stau lucrurile, pentru că una dintre calităţile prin care doctorul Jay compensează, şi fără îndoială principalul motiv pentru care continui să mă duc la el, în ciuda dovezilor tot mai mari că e profund incompetent, e faptul că este, în acelaşi timp, complet lipsit de etică şi un bârfitor incorigibil, care-mi spune tot

ce-i spune Lenore. Totul.

Eu şi Lenore ne-am cunoscut în sala de aşteptare a doctorului Jay, eu părăseam greoi cabinetul, ea aştepta într-un alt scaun din pânză cu şenile, într-o rochie albă lungă şi bascheţi Converse negri şi uzaţi, citind, picior peste picior, cu una dintre glezne lipită de genunchi. Ştiam că o mai văzusem la centrala telefonică de la firmă, că, de fapt, de la ea primisem ziarul chiar în ziua aceea şi că din cauza locului în care ne aflam mă simţeam un pic jenat, dar Lenore, atât de lenoresc, îmi dau seama acum, nu era. M-a salutat şi mi-a spus „domnule Vigorous” şi a zis că speră să avem ce publica în curând, simţea în măduva ei că o să avem. A zis „măduvă”. A zis că vine la doctorul Jay mai ales din cauza unei senzaţii de dezorientare şi a unei crize de identitate şi a unei lipse de control, ceea ce înţelegeam într-o oarecare măsură, pentru că ştiam că e fiica proprietarului de la Stonecipheco Baby Food Products, una dintre cele mai puternice şi, în viziunea mea, dacă pot spune aşa, mai diabolice întreprinderi din Cleveland, în orice caz, ştiam precis că reprezenta o influenţă opresivă şi deloc neglijabilă asupra vieţii tuturor celor care aveau legătură, într-un fel sau altul, cu cei de la cârma ei. Îmi amintesc că în acel moment scaunul ei mecanic pe şenile a început să se mişte spre uşa care dă în cabinetul doctorului Jay – a cărui pasiune pentru gadgeturi inutile ar stârni, sunt convins, un mare interes în rândul colegilor lui – şi ne-am luat la revedere. M-am uitat la ceafa ei, în timp ce dispărea în bârlogul lui Jay, mi-am desfăcut centura de siguranţă de la propriul dispozitiv de bâlci şi am ieşit, în adierea lacului maroniu, cu inima mai uşoară, într-un fel.

Cum au evoluat lucrurile după asta? Văd, în cea mai mare parte, nu evenimente izolate, nu o istorie, ci un montaj, cu un fel de muzică, nu genul de montaj care însufleţeşte sau care motivează, de tipul „Soldatul se pregăteşte pentru marea bătălie”, ci mai degrabă ceva diafan, ca un sunet de clopoţel, „Rick Vigorous dezvoltă o pasiune pentru cineva apropiat ca vârstă de propriul copil

şi se pregăteşte să se facă de râs la nesfârşit”, un montaj în nuanţe de acuarelă, peste care se suprapune, în tuşe şi mai lichide, scena fantomatică în care eu şi Lenore alergăm unul spre celălalt cu încetinitorul, prin gelatina pală a acelor inhibiţii şi probleme felurite pe care le avem.

Mă văd primindu-mi în fiecare dimineaţă *Plain Deal*erul de la acea Lenore de la pupitrul consolei telefonice, roşind şi îndurând pufniturile lui Candy Mandible sau ale domnişoarei Prietht, pe care le detest. Mă văd uitându-mă după Lenore în sala de aşteptare a doctorului Jay, programarea ei nu coincide niciodată cu a mea, eu prăbuşit în scaunul care se mişcă încet, gălăgios, spre cabinetul doctorului Jay. Mă văd noaptea în pat, în apartamentul meu, îndeplinindu-mi cu două degete Ritualul de Consolare, în timp ce pe deasupra capului meu plutesc viziuni cinematografice în care începe să predomine o anume siluetă unduioasă, cu păr răpitor şi pantofi negri. Mă văd zvârcolindu-mă pe scaun în cabinetul doctorului Jay, dorindu-mi să-l întreb despre Lenore Beadsman, să-mi bag nasul sentimental unde nu-mi fierbe oala, dar încă prea jenat să o fac, simţindu-mă ca un idiot, în timp ce Jay îşi mângâie mustaţa stufoasă cu batista lui parfumată şi îmi interpretează chibzuit disconfortul şi tulburarea ca pe un semn al „progresului” iminent şi mă îndeamnă să dublez numărul vizitelor săptămânale.

În cele din urmă, mă văd sătul de toată afacerea, incapabil să iau măsuri în privinţa lâncezelii mele de la firmă, incapabil să fac ceva util pentru *Review*, care chiar necesită, slavă Domnului, muncă adevărată. Aşa că mă văd pe mine furişându-mă într-o zi, ca un copil caraghios care se ascunde pentru a spiona, după coloana de marmură, în raza de acţiune a fălcilor umbrei din Erieview, în holul Clădirii Bombardini, aşteptând ca Judith Prietht să asculte una dintre multele chemări zilnice ale vezicii ei imposibil de mici. Mă văd acostând-o pe Lenore Beadsman în cabina claustrofobică după ce pleacă Prietht. O văd pe Lenore ridicând privirea pentru a-mi zâmbi când mă apropii. Mă văd epuizând pălăvrăgeala despre vreme, apoi întrebând-o

pe Lenore dacă ar vrea să bea ceva cu mine după serviciu. Văd una dintre rarele ocazii cu care m-am întâlnit vreodată în care expresia „a lăsa mască” poate fi folosită cu folos în relatare. O văd pt Lenore mască pentru o clipă.

— Eu nu prea beau, a zis ea după un moment, uitându-se din nou în jos la cartea ei.

Am simţit cum mă duc la fund.

— Nu bei niciun fel de lichid? am întrebat-o.

Lenore m-a privit iar şi a încercat să schiţeze un zâmbet.

Buzele ei umede s-au curbat uşor. Chiar aşa au făcut. Am rezistat tentaţiei de a mă năpusti asupra ei chiar acolo, în hol, şi de a provoca un dezastru.

— Beau lichide, a recunoscut ea după o clipă.

— Splendid. Ce fel de lichide preferi?

— Berea de ghimbir mi se pare un lichid deosebit de bun, mereu mi s-a părut, a zis ea râzând.

Am râs amândoi. Aveam o erecţie fioroasă şi dureroasă, erecţie care, mulţumită unuia dintre puţinele avantaje ale aspectului meu fizic, nu era o sursă de stânjeneală, nici măcar potenţială.

— Ştiu un loc perfect unde-ţi aduc bere de ghimbir în pahare subţiri, cu paie mici, am zis eu.

Mă refeream la un bar.

— Sună super.

— Excelent.

Ne văd într-un bar, aud un pian pe care nu-l auzeam, simt cum mă ameţesc uşor, probabil de la un Canadian Club diluat cu apă distilată, cum îmi vine să urinez aproape imediat şi cum mă întorc şi cum îmi vine să urinez din nou fără întârziere. Văd buzele lui Lenore cum strâng paiul scurt din berea ei de ghimbir cu o dezinvoltură naturală şi delicată care îmi dă fiori prin muşchii masivi de la picioare. Eram făcuţi unul pentru altul Mă văd aflând totul despre Lenore, într-unul dintre momentele ei nepreţuit de rare în care uită de sine, Lenore povestindu-mi o viaţă despre care, acum pot să spun, ajunsese să creadă că Într-un anume sens, nu era a ei.

Lenore avea o soră şi doi fraţi. Sora ei era măritată cu un director în plină ascensiune de la Stonecipheco şi avea, nu ştiu exact cum, relaţii în industria saloanelor de bronzat. Unul dintre fraţi era universitar în Chicago şi n-o ducea prea bine cu sănătatea. Celălalt termina anul întâi la Amherst Collège, în Amherst, Massachusetts. (Eu, Rick Vigorous, intervin aici, am fost la Amherst.) „Ce coincidenţă", am zis, „şi eu am fost la Amherst". „Ca să vezi", a zis Lenore. Îmi amintesc cum fălcile părului ei au mângâiat paiul când a sorbit berea de ghimbir din paharul înalt şi îngheţat. Da, a zis ea, fratele ei era la Amherst, tatăl ei fusese la Amherst, sora ei fusese la Mount Holyoke, la câţiva kilometri distanţă (cât de bine ştiam), bunicul ei fusese la Amherst, străbunicul ei fusese la Amherst, bunica şi străbunica ei, la Mount Holyoke, străbunica ei, la Cambridge, în anii '20, unde fusese studenta lui Wittgenstein, încă avea notiţele de la cursurile lui.

Care dintre fraţii ei era la Amherst acum?

Fratele ei Lavache.

La ce şcoală fusese celălalt frate? Care era numele celuilalt frate? Mai voia o bere de ghimbir cu un pai mic?

Da, ar mai merge una, îl chema John, numele celuilalt frate era, de fapt, Stonecipher, dar el se prezenta „Lavache", care era al doilea nume şi care fusese numele de fată al mamei lor. John, cel mai mare, nu mersese la colegiu propriu-zis, avea un doctorat la Universitatea din Chicago, demonstrase în gimnaziu nişte chestii de nedemonstrat, cu un creion din cutia de creioane a lui Lenore, într-un blocnotes cu Batman, şi şocase ca dracu' pe toată lumea, şi câţiva ani mai târziu primise titlul de doctor, fără să facă vreun curs, în realitate.

Era acela care acum n-o ducea prea bine cu sănătatea.

Da.

Speram să nu fie nimic grav.

Din păcate, era foarte grav. Era în camera lui, în Chicago, şi nu putea să primească decât foarte puţine vizite, având probleme cu mâncatul. Lenore nu voia să

vorbească despre asta în acel moment, evident.

Şi atunci, Lenore unde a fost la şcoală, a urmat Mount Holyoke?

Nu, lui Lenore nu îi plăcuse prea tare Mount Holyoke, se dusese la Oberlin, un colegiu mixt, micuţ, în sudul Clevelandului. Şi soţul surorii ei fusese acolo. Lenore împlinea peste o lună doi ani de la absolvire. Dar eu, fusesem tot la Amherst?

Da, fusesem la Amherst, promoţia ’69, făcusem un master de scurtă durată în engleză la Columbia, mă angajasem la editura Hunt and Peck, pe Madison Avenue, în New York.

Era o firmă uriaşă.

Da. Şi, din nu ştiu exact ce motive, avusesem realizări mari acolo. Făcusem sume obscene de bani pentru editură, atinsesem cote editoriale atât de ameţitoare, că salariul ajunsese aproape suficient ca să trăiesc din el. Mă însurasem cu Veronica Peck. Mă mutasem în Scarsdale, New York, la o distanţă mică de New York City. Făcusem un băiat. Acum avea optsprezece ani.

Optsprezece?

Da. Eu aveam patruzeci şi doi, la urma urmelor. Şi eram şi divorţat, apropo.

Sigur nu arătam de patruzeci şi doi.

Ce drăguţ. Mă zvârcoleam ca un vierme pe scaun pentru că îmi amintisem că trebuia să dau un telefon de serviciu.

Mă întorc. Dar ştiu că am dat o grămadă de telefoane scurte. Cine era, până la urmă, Frequent din Frequent and Vigorous, dacă putea să întrebe.

Asta nu se ştia decât în linii mari. Monroe Frequent, ştiam, era un industriaş din domeniul textilelor şi un inventator înstărit. Inventase costumul bej care se poartă în situaţii neoficiale Inventase chestia aia care bâzâie când porneşti maşina şi nu ţi-ai pus centura de siguranţă. Acum, după cum îţi puteai închipui, îşi încetase activitatea. Fusesem abordat de un reprezentant cu ochelari de soare

până la tâmple. Interesat de industria editării.

În afara New York-ului şi în împrejurimi. Ceva curajos, nou. Capital căcălău de investit. Parteneriat deplin pentru mine. Un salariu dincolo de norma industriei. Dacă se presupune, aşa cum ar fi normal, că Frequent al nostru e Monroe Frequent, atunci e clar că Frequent and Vigorous e o spălătorie de bani în toată regula.

Drace.

Da. Singurul meu avantaj real era că aveam ocazia să-mi înfiinţez propria revistă. O chestie literară. Am acceptat condiţia plin de entuziasm. Un aer de legitimitate pentru companie chiar de la început, în viziunea lui Frequent.

Frequent Review?

Da. Numerele de anul trecut s-au vândut bine.

Era o revistă tare.

Ce drăguţ.

Mai era şi rubrica cu Norslan, bineînţeles.

Da, dacă publicarea de propagandă monosilabică ce ridică în slăvi virtuţile unui pesticid clar ineficient şi cancerigen care să fie distribuit în birocraţiile corupte din ţările din Lumea a Treia putea fi considerată o rubrică, atunci era rubrica cu Norslan. De ce Dumnezeu lucra ca telefonistă?

Păi, avea nevoie de bani pentru mâncare, logic. Mandible, prietena ei cea mai bună, care fusese şi ea la Oberlin o vreme, lucra ca telefonistă. Et cetera.

De ce nu lucra la Stonecipheco pentru mai mulţi bani, fără doar şi poate, şi, prin urmare, mai multă mâncare?

Nu mâncarea era problema. Chiar şi aşa simţea că are prea puţin control asupra vieţii ei. Dacă ar fi lucrat la Stonecipheco sau ar fi stat cu tatăl ei şi bătrâna guvernantă în Shaker Heights, doar ar fi localizat şi ar fi amplificat sentimentul de neputinţă, de pierdere a eficienţei individuale a voinţei. Mă aud auzind vocea doctorului Jay. Mă văd bătând în toba curajului cu beţe de chibrit şi încercând să-mi lipesc genunchii de genunchii lui

Lenore sub măsuţa de plastic care imita lemnul şi descoperind că picioarele ei nu erau acolo. Eu explorând zona de sub masă cu piciorul, ea nefiind deloc acolo. Eu fiind turbat de curiozitate să aflu unde sunt picioarele ei.

Mi-am exprimat incapacitatea de a înţelege acest sentiment al lipsei de control. Bineînţeles că toată lumea se confrunta şi se împăca cu o viaţă ale cărei aspecte nu puteau fi, multe dintre ele, controlate. În parte, asta însemna să trăieşti într-o lume populată de alţi oameni, cu alte interese. Iar eram pe punctul să fac pe mine.

Nu, nu era asta. Sentimentul general de dislocare n-ar fi fost o problemă. Problema era un sentiment localizat. O intuire a faptului că nu-şi putea controla propriile percepţii şi acţiuni şi acte de voinţă.

Ce însemna „control”?

Cine ştia.

Era o chestie religioasă? O criză a determinismului? Avusesem un prieten care…

Nu. Determinismul n-ar fi fost o problemă dacă ar fi putut simţi că ceea ce o determina era ceva obiectiv, impersonal, că era doar o părticică dintr-un mecanism uriaş. Dacă nu s-ar fi simţit ca şi cum ar fi fost folosită.

Folosită.

Da. Ca şi cum ceea ce ar fi făcut şi ar fi zis şi ar fi perceput şi ar fi gândit ar fi avut un fel de… funcţie dincolo de ea.

Funcţie. Nu mă mai puteam ţine. Doctorul Jay, la urma urmei. O conspiraţie?

Nu, nu o conspiraţie, sigur nu o conspiraţie, nu se făcea înţeleasă. Colţurile părului ei se legănau ca nişte pendule sub bărbie în timp ce clătina din cap. Din nefericire, şerveţelul îmi căzuse sub masă. Ce neîndemânatic eram. Picioarele ei erau acolo, dar erau îndoite sub scaun, cu gleznele încrucişate. Puteam sau nu să mă mai ţin, mai întâi voiam să ajung la o gleznă şi abia dup-aia să fac pipi.

Nu, pur şi simplu simţea – uneori, *nota bene*, nu tot timpul, ci în anumite momente de intuiţie, acute şi bine

determinate – că nu avea o existenţă reală, cu excepţia a ceea ce spunea şi făcea şi percepea şi et cetera, şi că nimic din toate astea, i se părea în astfel de momente, nu putea controla. Nu exista nimic pur.

Mmm.

Puteam să vorbim despre altceva? Cum ar fi fost, de pildă, de ce *mergeam eu*, la doctorul Jay?

Oh, doar pentru descifrarea unor vise, discuţii despre câte-n lună şi-n stele. Manifestam un fel de interes dezinteresat fată de analiza în sine, ăsta era adevărul. Problemele mele erau, fără excepţie, foarte mici. Nici nu meritau discutate în acel moment. Mă duceam la Jay mai ales pentru că îmi plăcea cel mai puţin dintre medicii (foarte mulţi) din Cleveland cu care stătusem la taclale. Într-un fel, mi se părea că o atmosferă marcată de conflict era vitală pentru întregul proces. Şi Lenore? Nu, Lenore fusese trimisă la Jay de un medic, prieten de familie, un intim foarte vechi de-al străbunicii ei, un medic la care Lenore ajunsese demult cu un epistaxis recurent. A continuat să meargă la el de atunci. Jay i se părea enervant, dar fascinant. Mie mi se părea fascinant? De fapt, eu mă duceam doar ca să mă dau cu scaunele; scaunele mi se păreau o distracţie. O uşurare.

Scaunele. Îi plăcea zăngănitul greu când scaunele se urneau şi lanţul o trăgea spre Sanctuar. Fusese odată la un târg cu fratele şi cu guvernanta ei şi se dăduse într-un *montagne russe* care la pornire scosese un zăngănit ca acela. Uneori aproape chiar se aştepta la o alunecare bruscă în gol atunci când intra în cabinetul lui Jay. (Ai răbdare.) Odată se dusese la festivalul statului Ohio în Columbus cu sora ei, Clarice, şi se pierduseră în Casa Oglinzilor, şi lui Clarice îi furase geanta un tip care se prefăcuse că e o reflexie până în ultima clipă. Se speriase ca dracu'.

Ce făcea mama ei?

O lălăia, mai mult sau mai puţin, prin Wisconsin.

Părinţii ei erau divorţaţi?

Nu chiar. Puteam să mergem? La urma urmei,

dimineaţa trebuia să ajungă la serviciu ca să-mi dea ziarul. Deodată, era foarte târziu. Oare mâncase, n-ar fi vrut să mănânce ceva? Berea de ghimbir era surprinzător de săţioasă. Maşina ei era la service, probleme cu demarorul. În ziua aia venise la serviciu cu autobuzul. Păi, bine atunci. Avea una dintre acele maşini noi făcute de Mattel, care făcea şi Hot Wheels. Numai o idee mai mare ca acestea. Mai mult o jucărie decât o maşină. Şi aşa mai departe.

Ne văd conducând pe Centura Interioară, în forma ei smintită, a I-271 South, spre East Corinth. O văd pe Lenore în maşină, ţinându-şi genunchii lipiţi şi punându-şi ambele picioare într-o parte, spre mine, ca să-i ating genunchiul cu dosul palmei când schimbam viteza.

Văd dezastrul cu stomacul. Mă văd ducând-o pe Lenore acasă, pe noi pe veranda unei uriaşe case gri, care părea neagră în întunericul estompat al nopţii de aprilie, casă despre care Lenore mi-a zis încet că era a unui chirurg stomatolog care le închiriase o cameră ei şi lui Mandible şi una unei fete care lucra pentru sora ei la Cabanatan. Lenore locuia cu Mandible. O văd mulţumindu-mi pentru berea de ghimbir şi pentru că o adusesem cu maşina. Mă văd aplecându-mă, întinzându-mă peste foşnetul gulerului alb al rochiei ei şi sărutând-o înainte să termine de mulţumit. O văd trăgându-mi un şut în genunchi, unde se află nervul genunchiului, cu un baschet care se dovedea a fi surprinzător de greu şi de tare. Mă văd scâncind şi ţinându-mă de genunchi şi prăvălindu-mă pe o treaptă a verandei plină de cuie. Mă văd urlând şi ţinându-mă de genunchi cu o mână şi de cur cu cealaltă şi aruncându-mă cu capul înainte într-un răzor fără flori, cu pământ moale de primăvară. O văd pe Lenore îngenunchind lângă mine – cât de rău îi părea, nu ştia ce îi venise, o luasem prin surprindere, fusese luată prin surprindere, oh, Doamne, ce făcuse. Mă văd cu pământ în nas, văd lumini aprinzându-se în casa gri, în alte case. Sunt cumplit de sensibil la durere şi aproape că încep să plâng. O văd pe Lenore cum o ia la fugă pe uşa casei chirurgului stomatolog. Îmi văd maşina legănându-se spre mine mai

aproape ca niciodată, în timp ce ţopăi ca un apucat spre ea într-un picior. Sunt convins că sus, deasupra, am auzit vocea lui Candy Mandible.

Mi-am dat seama că o iubesc pe Lenore Beadsman când nu a apărut la serviciu a doua zi. Mandible m-a informat cu ochii căscaţi că Lenore a presupus că era concediată. Am sunat la proprietăreasa lui Lenore, soţia chirurgului, o pocăită fanatică, îndopată cu Biblia, de o sută de kile. Am rugat-o să o anunţe pe Lenore că, de fapt, nu era concediată. I-am cerut scuze lui Lenore. Era incredibil de jenată. Şi eu eram jenat. Şefa ei, şefa centralei, Walinda Peahen, chiar a vrut să o concedieze, chipurile pentru că nu a apărut la serviciu. Walinda n-o place pe Lenore din cauza condiţiei sale privilegiate. Eu sunt şeful Walindei. Am liniştit-o. Lenore a început să-mi aducă ziarul la fel ca înainte.

Unde eşti acum?

Pentru că a existat noaptea magică de mai târziu, o noapte magică, nepovestibilă, când inima mi s-a umplut de căldură şi fundul mi se vindecase şi am plecat de la birou în transă, înainte de şase, am coborât, cu liftul, am văzut-o în partea cealaltă a holului de piatră întunecat şi pustiu pe Lenore în cabina ei, singură, fără Prietht pentru moment, citind, centrala mută ca de obicei. Am alunecat pe podeaua cufundată în umbra neagră şi m-am topit în lumina albă a lămpii de birou din biroul minuscul, în spatele lui Lenore, care era aşezată la consola ei. Şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit şi apoi s-a uitat înapoi în carte. Nu citea. Prin fereastra gigantică de deasupra cabinei, o suliţă subţire de lumină portocalie-maro a unui asfinţit din Cleveland, scăpată şi îndoită pentru o clipă de un nor chimic binefăcător în mijlocul întunericului Erieview-ului, a căzut ca un semnal luminos pe peticul moale de crem de sub urechea dreaptă a lui Lenore, pe gâtul ei. M-am aplecat, în transă, şi mi-am lipit delicat buzele pe locul acela. Piuitul neaşteptat al consolei era inima mea, transportată în poşeta lui Lenore.

Şi Lenore Beadsman a ridicat încet mâna dreaptă şi a

dus-o spre gâtul meu, dezmierdând cu o căldură şovăielnică şi delicată partea dreaptă a maxilarului şi obrazului mele, degetele ei lungi, cu unghiile roase şi boante, ţinându-mă lipit de gâtul ei, alintându-mă, capul i s-a înclinat spre stânga, aşa că acum puteam să-i simt cu buzele artera bubuind uşor. Am fost viu, cu adevărat şi complet, pentru prima dată după mult timp, în acel moment. Lenore a zis „Frequent and Vigorous" la casca pe care o ţinea cu mâna stângă, uitându-se în întunericul care se apropia. Magia nopţii a fost că magia a durat. Vino la serviciu.

b

— Frequent and Vigorous. Frequent and Vigorous.

— Domnişoara Beadsman?

— Da?

— David Bloemker.

— Domnule Bloemker!

— Domnişoară Beadsman, sunteţi la… Frequent and Vigorous Publishing, *nu*?

— Da, de ce…?

— Mă tem că am sunat la numărul dumneavoastră şi am vorbit cu o tânără care mi-a propus să o plătesc ca să-mi facă rău.

— E o harababură groaznică cu liniile telefonice, atâta tot. Aţi…?

— Nu, din nefericire, nu. Mai sunt şi alţii, am descoperit noi, au mai dispărut un rezident şi un membru al personalului.

— Poftim?

— Lipsesc douăzeci şi şase la ora asta.

— Aoleu.

— Aţi reuşit să-l contactaţi pe tatăl dumneavoastră, domnişoară Beadsman?

— Sună ocupat. Vorbeşte mult la telefon la birou. Tocmai voiam să încerc iar. O să-l rog să vă sune, vă promit.

— Vă mulţumesc. Din nou, permiteţi-mi să vă spun că îmi pare foarte rău.

— OK, spuneţi.

— Poftim?

— Auziţi, am un apel, din câte văd. Trebuie să închid. Vă sun eu.

— Mulţumesc.

— Frequent and Vigorous.

— Ce… ai pe tine?

— Ce?!

— Eşti… mai caldă ca de obicei, să zicem?

— Domnule, aici e editura Frequent and Vigorous. Aţi vrut să sunaţi la Cleveland Dial-a-Darling?

— Oh. Păi, da. Ce jenant.

— Ba deloc. Vreţi să vă dau numărul lor, deşi s-ar putea să nu meargă?

— Stai puţin. Tu ce crezi despre caltaboş?

— La revedere.

— Clic.

— Ce zi…

— Stonecipheco Baby Food Products.

— Cu preşedintele, vă rog, Lenore Beadsman la telefon.

— O clipă.

— …Măcar nu e ocupat.

— Biroul preşedintelui, Foamwhistle.

— Sigurd. Sunt Lenore.

— Lenore. Ce te-apasă?

— Pot să vorbesc cu tata, te rog?

— Imposibil.

E o urgenţă.

— Nu e aici.

— Rahat pe *băţ*.

— Îmi pare rău.

— Uite ce e, e foarte urgent. A pus pe cineva să mă roage să-l sun imediat. Urgenţă de familie.

— Acum chiar nu e disponibil, Lenore.

— Unde e?

— Summitul anual cu Gerber’s. E august, la urma urmei.

— Pe dracu’.

— Încearcă s-o scoată la capăt cu graficul cererii la piureul de fructe.

— Sigurd, ar putea fi literalmente o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Fără telefoane, scumpa mea. Ştii regula. Ştii cum e Gerber.

— Cât timp?

— Nu ştiu sigur. Vreo două, trei zile, nu mai mult.

— Unde sunt?

— N-am voie să spun.

— *Sigură*.

— Corfu. Într-un loc obscur şi retras din Corfu. E tot ce ştiu. Mă omoară dacă află că ţi-am spus. O să sfârşesc într-o mie de borcane de piure de miel, iar micuţii Foamwhistle vor muri de foame, ca o ironie a sorţii.

— Când a plecat?

— Ieri, imediat după partida de tenis cu Spaniard, pe la unsprezece.

— Tu cum de nu eşti cu el, să-i cari mapa? Cine-i face Manhattanurile?

— S-a răţoit la mine. N-a vrut să vin şi eu. Doar el şi Gerber, aşa a zis. Ca de la bărbat la bărbat. Poate că fac trânte, cine ştie? În timp ce se împung în coaste, cântând cântece de la Amherst, încercând să-şi înfigă cuţite în spate. Lupta pentru o piaţă comuna nu e prea drăguţă la vedere.

— La dracu’, mi-a zis să-l sun, şi asta a fost azi-dimineaţă. Trebuie să… ia stai, n-a sunat bunica lu’ tata, nu?

— Lenore? Nu, slavă Domnului. A păţit ceva?

— Nu. Uite care-i problema, sunt disperată. Când crezi că se întoarce exact?

— Pe calendarul meu provizoriu e un craniu enorm în căsuţa de peste trei zile. Asta înseamnă un singur lucru.

— C-ai belit-o.

— Ascultă, vorbesc serios, dacă te pot ajuta cu ceva…

— Dragul de Sigurd. Îmi clipeşte beculeţul. Am un alt

apel. Te las.

— Ţinem legătura.

— Pa… stai!

— Ce e?

— Dar Ruminage? L-a luat pe Ruminage cu el?

— Ei, alta acum. Nu ştiu. Ar fi o idee. Încearcă la Ruminage and Naw. Ai numărul?

— Glumeşti? Numere am.

— Pe curând.

— Frequent and Vigorous.

e

Ceea ce nu înseamnă, bineînţeles, că spun, în niciun caz, că lucrurile au fost mereu roz. Inabilitatea mea de a fi m şi înconjurat de Lenore Beadsman declanşează în mine dorinţa, ca reacţie complet naturală, de a o avea înăuntrul meu şi de a o conţine. Sunt posesiv. Vreau să o deţin, uneori. Şi asta, bineînţeles, nu merge deloc cu o fată care e complet speriată de posibilitatea de a nu-şi aparţine.

Sunt gelos până la demenţă. Lenore are o calitate care atrage bărbaţii. Nu e o calitate normală, sau o calitate care poate fi articulată, zise el, încercând să o articuleze. „Vulnerabilitate" e, bineînţeles, un cuvânt nefericit. „Veselie" nu merge. Amândouă denotă şi, astfel, ratează. Lenore are calitatea unui fel de joc despre ea însăşi. Cam pe-acolo. Cum chestia asta nu prea are sens, s-ar putea să fie adevărată. Lenore te invită tacit să joci un joc care constă în încercarea de a descoperi chiar regulile jocului. Ce zici de asta. Regulile jocului sunt Lenore, şi ca să-l joci trebuie să te laşi jucat. Află regulile jocului meu, râde ea, cu tine sau de tine. Peste tabla de joc cad umbre ca dinţii unui gard: Turnul Erieview, tatăl lui Lenore, doctorul Jay, străbunica lui Lenore.

Uneori, Lenore cântă la duş, tare şi bine, doar Dumnezeu ştie cât de mult repetă, iar eu mă fac covrig pe toaletă sau mă reazem de chiuvetă şi citesc texte trimise pentru revistă şi fumez ţigări cu cuişoare, un obicei pe care mi l-am însuşit chiar de la Lenore.

Relaţia lui Lenore cu străbunica ei nu e deloc

sănătoasă. Am întâlnit-o o dată sau de două ori, întâlniri scurte, din fericire, într-o cameră atât de încinsă, încât literalmente nu se putea respira. E o chestie micuţă, ca o pasăre, cu trăsături ascuţite, îngrozitor de bătrână. Nu e vioaie. Nu eşti nici pe departe tentat să spui vreodată „s-o ţină Dumnezeu”. E o femeie dificilă, o femeie rece, cârcotaşă şi extrem de egoistă, cu pretenţii intelectuale nemăsurate şi, presupun, probabil cu haruri pe măsură. O îndoctrinează pe Lenore. Ea şi Lenore „vorbesc cu orele”. Mai bine zis, Lenore ascultă. E ceva acru şi scârbos în toată treaba. Lenore Beadsman nu-mi va spune nimic important despre relaţia ei cu Lenore Beadsman. Nu-i spune nimic nici doctorului Jay, doar dacă nu cumva ticălosul ăsta mic îmi ascunde ceva.

Totuşi, e clar că e o străbunică cu Păreri. Cred că îi face rău lui Lenore şi cred că ştie foarte bine ce face şi cred că nu-i pasă deloc, în realitate. Din puţinele lucruri care au ajuns la urechile mele, a convins-o pe Lenore că se află în posesia unor cuvinte cu o putere teribilă. Nu, serios. Nu lucruri sau concepte. Cuvinte.

Se pare că femeia e obsedată de cuvinte. Nu sunt şi nici nu vreau să fiu pe deplin lămurit în această chestiune, dar se pare că în colegiu a fost un fel de fenomen şi a câştigat un loc la Cambridge, nu e puţin lucru pentru o femeie, în anii ’20; dar, în orice caz, acolo a studiat limbi clasice şi filosofie şi cine mai ştie ce sub tutela unui geniu ţicnit şi excentric pe nume Wittgenstein, care era convins că totul era cuvânt. Serios. Dacă nu-ţi pornea maşina, se pare că trebuia înţeleasă ca o problemă de limbaj. Dacă nu erai în stare să iubeşti, erai absorbit de limbaj. Să fii constipat echivala cu a fi înfundat cu sedimente lingvistice. Pentru mine, toată treaba miroase a rahat, dar bătrâna Lenore Beadsman a luat-o de bună de-a binelea şi a avut la dispoziţie şaptezeci de ani ca să fiarbă şi să distileze trăscăul pe care i-l toarnă lui Lenore în urechile ei înmuiate de căldură în fiecare săptămână. O aţâţă pe Lenore cu o anume carte, la fel cum un copil extrem de crud aţâţă un animal cu o bucăţică de mâncare, sugerând

că acea carte are o semnificaţie specială pentru Lenore, dar refuzând să-i spună ce e, „deocamdată”, sau să-i arate cartea, „deocamdată”. Cuvinte şi o carte şi credinţa că lumea e numai cuvinte şi convingerea lui Lenore că lumea ei intimă, personală, e făcută numai din ea, nu de sau pentru ea. Ceva nu e-n regulă. Pe ea o doare. Aş vrea ca bătrâna să moară în somn.

Fiica ei e în acelaşi Cămin, cu peste douăzeci de ani mai tânără, o bătrână frumoasă, am văzut-o, ochi căprui şi senini şi obraji de culoarea unui trandafir care înfloreşte gingaş şi păr ca un argint lichid. Complet idiotizată de Alzheimer, fără să ştie cine e sau unde se află, un strop de salivă îi curge printre buzele perfect conservate, frumoase şi umede; ambele Lenore o urăsc. Nu ştiu de ce.

Părul străbunicii lui Lenore e alb ca bumbacul, cu breton, şi colţurile i se curbează pe ambele părţi ale capului, aproape unindu-se sub bărbie, ca fălcile unei insecte.

De multe ori vom sta întinşi şi Lenore îmi va cere să-i spun o poveste. „O poveste, te rog”, va spune ea. Îi voi spune ce-mi spun mie oamenii, ce îmi cer oamenii să îmi placă şi să le dau voie şi altora să le placă, ce îmi trimit ei în plicurile lor mari, maro, cu plicuri timbrate şi mâzgălite cu adrese în interior şi scrisori de intenţie semnate „Aşteptând un răspuns, Cu respect”, la *Frequent Review*. La urma urmei, asta şi fac acum: spun poveşti care nu sunt ale mele. Cu Lenore sunt complet şi total eu însumi.

Dar mă întristez. Mi-e dor de fiul meu. De Veronica nu mi-e. Veronica era frumoasă. Lenore e drăguţă şi are o calitate despre care am stabilit că are legătură cu jocul. Veronica era frumoasă. Dar o frumuseţe ca un răsărit îngheţat, orbitor şi dureros de îndepărtată. Era rece şi tare şi catifelată la atingere, împodobită cu un păr blond rece şi moale, graţioasă, dar nu delicată, plăcută, dar nu bună. Era o bucurie neîntreruptă şi absolută să o priveşti şi să o ai pe Veronica… exact până în punctul unde interesele cuiva intrau în conflict cu ale ei. Între Veronica şi toţi ceilalţi se căsca prăpastia cu ecou a Interesului, o

prăpastie imposibil de trecut, pentru că s-a dovedit că nu avea decât o parte. Partea Veronicăi. Ceea ce e, am ajuns să-mi dau seama, un alt fel de a spune că Veronica era incapabilă să iubească. Cel puţin, pe mine.

Fizic, căsnicia s-a transformat dintr-o oroare în nimic. Nu pot să mă gândesc la cu atât mai puţin să povestesc, noaptea nunţii, când au ieşit la iveală toate prefăcătoriile. În cele din urmă, Veronica a ajuns să accepte, ba chiar să se bucure de situaţie; o scutea de eforturi şi de ruşinea înţepătoare de a-i fi ruşine cu mine. Din câte ştiu eu, nu s-a dus în altă parte. Existenţa ei, la fel ca frumuseţea şi valoarea ei adevărată, era intrinsec estetică, nu fizică sau emoţională. Veronica se simţea cel mai bine, sunt în continuare convins, ca exponat uman, încremenită într-un ungher luminos şi rece dintr-o sală de expoziţie, înconjurată de cordoane de catifea roşie care spuneau „nu atingeţi”, auzind doar voci şoptite şi tocuri pe gresie. Veronica trăieşte acum din cecurile pe care i le trimit eu şi se pregăteşte, mi s-a spus, să se mărite cu un bărbat destul de în vârstă şi cu totul fermecător, care deţine o manufactură de dispozitive pentru centralele electrice. Ducă-se în pace.

Totuşi, mi-e dor de fiul meu. Ceea ce nu înseamnă că mi-e dor de un estet de optsprezece ani de la Fordham ale cărui unghii lungi strălucesc de lac transparent şi care poartă pantaloni fără buzunare. Mi-e dor At *fiul* meu. De copilul meu. A fost un copil magic, sunt convins pe deplin. Special, cu calităţi speciale. Un bebeluş special şi haios. Veronica a trasat prima dintre multele limite la schimbatul scutecelor, aşa că eu schimbam bebeluşul de obicei. Eu îl schimbam şi, deseori, când stătea pe spate, dând din picioruşele ca nişte gogoşi, în timp ce îi scoteam scutecul ca un săculeţ cald sau ameninţător de greu şi manevram un Pampers nou şi încreţit, urina în sus, pe cravata mea, un jet deschis la culoare şi extrem de subţire, şi apoi era mirosul de pudră de talc, şi cravata îmi atârna grea la gât şi picura, şi râdeam împreună, el fără dinţi şi eu trist şi adormit, de cravata mea fleaşcă de urină. Am şi acum

unele dintre cravatele alea, ţepene şi tari şi fără strălucire; atârnă în cârligele mici ale cuierului şi se lovesc de uşa dulapului când vântul amintirilor bate prin colţurile întunecate ale apartamentului meu.

A fost un băieţel care avea o relaţie strânsă, dar ciudată cu lumea din jurul lui, un băiat tăcut, cu ochii negri, care de la vârsta deciziilor şi a mişcărilor independente a reflectat lumea în oglinda lui specială, deformantă. Vance a fost pentru mine o reflexie. Vance interpreta Istoria şi Evenimentul în interiorul lumii lui de copil.

La o vârstă foarte timpurie, foarte timpurie, Vance purta haine negre, bentiţe subţiri în jurul capului, ţinea în gură bomboane în formă de ţigară şi lansa raiduri neaşteptate, pe furiş, în toată casa, respirând greu şi contorsionându-se, trăgând pumni în aer, plonjând, în cele din urmă, în spatele mobilelor, târându-se pe burtă, zgâriind aerul cu un deget făcut cârlig. Un raid-fulger în bucătărie – mâncarea pisicii dispărea. Un atac silenţios în camera mea de lucru – pe piciorul biroului apărea o zgârietură verticală de ac. O trupă nechibzuită de furnici din curtea interioară nimerea într-o ambuscadă şi era nimicită eficient într-un bombardament cu mingi de tenis, în timp ce eu şi Veronica ne uitam unul la celălalt peste paharele de gin tonic. Eram încurcaţi şi speriaţi şi Veronica suspecta că era vorba de o disfuncţie motorie, până când am observat ochii lui Vance într-o seară în timpul cinei, când la ştiri corespondenţii ne-au oferit o altă repriză de chinuri ale morţii din războiul din Indochina. Vance nu clipea şi nu respira. Şi în timp ce Kissinger părăsea Parisul triumfător, un cămin din Scarsdale se demilitariza.

Uneori, tot în perioada aceea, îl găseam pe Vance singur în cameră, cu faţa la colţul întunecat în care stătea, cu ambele braţe înţepenite în sus şi cu două degete de la fiecare mână indicând semnul păcii. A început să devină clar că, prin miracolul televiziunii, Vance Vigorous se bucura de o relaţie specială cu Richard Nixon. În timp ce Watergate se stingea în culori aprinse, Vance trecea la

priviri furişate, îşi ciupea şaua nasului până se albea, refuza să spună unde se ducea sau să dea explicaţii pentru ce făcea. Reportofonul meu – lipsit de bandă şi chiar fără baterii, ce-i drept, dar nu mai puţin reportofonul meu – a început să apară în diferite locuri: sub masa din living la cină, pe bancheta din spate a maşinii, sub patul nostru, în sertarul măsuţei de corespondenţă. Când era luat la întrebări, Vance se uita absent la reportofon şi la noi. Apoi se prefăcea că se uită la ceas. După demisie, Vance a stat la pat o săptămână, cu simptome cât se poate de reale. Eram înspăimântaţi. Au urmat ani în care a iertat în tăcere, dar cu o expresie distantă, toate relele pe care i le-am fi pricinuit noi şi lumea întreagă; cădea şi îşi acoperea pieptul cu mâinile la cea mai mică observaţie care i se făcea; sărea pe spate de pe canapeaua din living şi ateriza perfect în picioare, făcând de fiecare dată crăpături în tavan; îşi lua costumul mititel şi la şcoală şi numea un asistent care să-i care servieta mică pe care a insistat să i-o dăruim de Crăciun; umbla legat la ochi prin camerele pline de desene rupte cu steagul. Cine ştie câte altele mai erau. Aceasta era lumea pe care monada Vance Vigorous o primise şi o oglindise prin sine. Îl preferam pe el lumii, serios.

În copilărie era un sportiv minunat, scotea nişte pocnete puternice cu bâta de baseball din aluminiu în Little League, bufnituri grele la meciurile dure de fotbal programate toamna, foşnete uşoare de pânză cu plasele coşurilor de baschet. Putea să alerge în meciurile de fotbal pentru copii, putea să alerge atât de repede şi în curbe atât de fluide, cu o asemenea graţie, încât reuşea să-i facă pe ceilalţi băieţi să pice doar când încercau să-l atingă. Simte ce simţeam eu în piept, omuleţul cu beretă, cu balonzaidul umflat de vânt, uitându-mă la rodul pântecului meu. Vance era un băiat care putea să marcheze de la distanţă, să le facă pe mamele piticilor să zbiere isteric şi să-şi desfacă părul înfăşurat în plastic pentru a bate din palme în urechile mele, bătăi din palme abia auzite în aer liber, zdrenţe purtate de vânt, la fel ca loviturile surde ale

mănuşilor mele de piele. Singurul băieţel din aceste meciuri pe capul căruia casca nu părea enormă şi hilar de nelalocul ei. Un băiat blond cu ochii negri, graţios, care nu s-a plâns nici măcar o dată şi care întotdeauna i-a ajutat pe ceilalţi să se ridice şi a ştiut să recunoască meritele celorlalţi, înainte să se întoarcă acasă, tăcut în maşină lângă mine, ca să se joace în camera lui de-a criza iraniană a ostaticilor.

Ultimul său act istoric măreţ a avut loc la unsprezece ani, când să înceapă şcoala. Un jumbo-jet fusese doborât în mare de un avion de vânătoare rusesc, omorând congresmeni şi călugăriţe şi copii, trimiţând pantofi şi mâneci de cămaşă şi cărţi şi rame de ochelari să plutească spre ţărmurile din nord ale Japoniei. Vance se holba cu orele la pozele din reviste cu avionul de pasageri, fotografii servite în detalii abundente şi vii, cadre de familie pe fundalul verde al curţii din spate, poze ţepene din albumul de absolvire, poze nouă pe unsprezece cu majorete cu nasuri de Groucho; se uita la ochii oamenilor din poze. Într-o zi, la scurt timp după aceea, s-a urcat pe acoperiş şi a sărit de-acolo. Fără să scoată vreun sunet. Casa noastră nu avea decât pivniţă şi un etaj. A căzut vreo cinci metri şi şi-a luxat glezna foarte rău. Vance ne-a cerut scuze. A doua zi a sărit de pe acoperiş din nou şi şi-a rupt laba piciorului. A fost dus la spital şi mutat de la un etaj la altul şi, în cele din urmă, dus la un doctor lângă Central Park, care nu se ştie cum a reuşit să-l „vindece” pe Vance într-o singură vizită de oricare ar fi fost lucrul care îl îmbolnăvise. Vance nu a mai sărit niciodată, nici n-a mai făcut raiduri, nici n-a mai căzut şi nici n-a mai imitat. Veronica era foarte mulţumită. Eu nu crezusem niciodată că era ceva anume în neregulă cu Vance, deşi, bineînţeles, să sari de pe acoperişuri era inacceptabil. Eram trist.

A urmat o perioadă tristă, foarte tristă. Pe măsură ce Vance creştea, eu întineream şi deveneam mai trist. Veronica s-a retras şi mai mult în cutia ei de cristal a indiferenţei politicoase. La insistenţele ei, Vance a început să se vadă, nepăsător, cu fete. Niciodată nu s-a văzut cu

vreuna de mai multe ori, din câte mi-am dat seama. Vance şi-a aşteptat în tăcere pubertatea, iar pubertatea a aşteptat până când a împlinit cincisprezece ani. Şi-a pierdut avantajul staturii şi al vigorii şi n-a mai avut parte de amiezi reci şi vântoase pe tuşa cu iarbă proaspătă. Doar sunetele muzicii de sub uşa lui Vance şi creta colorată de pe degete şi cercurile negre de sub ochii lui negri şi frumoasele, foarte frumoasele desene – plate şi clare şi triste ca aleea noastră de ciment, netede şi clare şi la fel de lipsite de interstiţii ca mama lui – şi mirosul persistent şi dulce de marijuana din camera lui de la subsol. Vance e acum la Fordham, la Arte. N-am mai vorbit cu el de un an. Nu ştiu de ce stau lucrurile aşa.

Îmi lipseşte Vance cu o ferocitate pe care le-o rezervăm celor absenţi care nu se mai pot întoarce. Vance nu mai există. A fost îngropat într-un cabinet de pe Park Avenue, în 1983, de un om care ne-a taxat cu o sută de dolari pentru procedură. Vance e, ştiu cu siguranţă, homosexual şi probabil dependent de droguri, spălat şi transformat încet în adierea fără miros a respiraţiei reci, de Scarsdale, a mamei lui, producându-şi desenele de cretă perfecte, plate şi fără suflet cu o precizie din ce în ce mai mare. Am primit unul: eu împietrit cu grebla pe peluză, Veronica apărând aiurea peste umărul meu, ducând ceva de băut pe o tavă neagră. Desenul mi-a fost trimis într-un plic maro, la redacţia *Frequent Review*, şi astfel a rămas nedesfăcut câteva săptămâni.

Uneori îmi lipseşte Lenore. Îmi lipseşte toată lumea. Ţin minte când eram tânăr şi simţeam ceva ce identificam ca dor de casă, şi apoi mă gândeam că era ciudat, nu-i aşa, pentru că eu *eram* acasă, tot timpul. Ce naiba să înţelegem din asta?

Mi-e dor şi iubesc din toţi rărunchii o fată dintr-o familie ciudată şi flamboaiantă, de multe ori ea însăşi ciudată şi flamboaiantă, cocoţată pe catargul goeletei Frequent and Vigorous, iscodind întinderile cenuşii electrice după pâlnia singuratică a unui telefon legitim. Recent, am fost informat de domnişoara Peahen că

posibilitatea unui astfel de apel telefonic este acum, graţie unei defecţiuni a sistemului telefonic din care facem parte, chiar şi mai îndepărtată decât înainte. În timp ce stau aici, umbra clădirii Erieview îmi înmoaie încet biroul în întuneric lichid. Acum, pe jumătate. E ora unu. Luminile mele transformă jumătatea de umbră a biroului într-un negru şters şi cealaltă jumătate, încă sub influenţa soarelui, într-o oroare care sticleşte palid, la care nu vreau să mă uit. Lenore, am să mai încerc o dată şi, dacă nu eşti aici, voi presupune ce e mai rău şi în cele din urmă voi ceda şarmului lui Moses Cleaveland, care chiar acum rânjeşte şi licăreşte alb pe trotuar, şase etaje mai jos. E ultima noastră şansă.

d

În timp ce Lenore se lupta cu un val de apeluri greşite şi era gata să-l sune pe Karl Ruminage la Ruminage and Naw, Walinda Peahen apăru în cabină, în spatele pupitrului centralei.

— Bună, Walinda, zise Lenore. Walinda o ignoră şi începu să se uite prin Registrul de Apeluri Justificate, un caiet îngrozitor de subţire, cu una sau două pagini scrise. Judith Prietht apăsase butonul „Ocupat” şi vorbea cu o prietenă pe linia privată.

— Ce-i cu mesajele astea pentru tine în Registru cu scrisul lui Candy? Walinda se întoarse şi se uită în jos la Lenore pe sub fardul ei verde de pleoape.

— Cred că, dacă sunt justificate, atunci sunt pentru mine, spuse Lenore.

— Fetiţo, eu nu mă joc cu tine, aşa că aş vrea să-ţi intre-n cap să nu te joci nici tu. Trebuia să fii aici la zece. Aici sunt mesaje pentru tine la unsprezece şi la unsprezece jumate.

— Am fost reţinută, n-am avut ce face. Candy a zis că-mi ţine locul.

— O freacă şefa pe ciudata aia de la Frequent and Vigorous, spuse Judith Prietht în telefon, urmărind scena.

— Fetiţo, reţinută unde? Cum par eu dacă cred că cineva e la muncă, şi nu e?

— A trebuit să ajung la căminul de bătrâni.

— La ce oră a ajuns? o întrebă Walinda pe Judith Prietht.

— Uite ce e, eu nu spun nimic, nu vreau s-o bag în bucluc, îi răspunse Judith Walindei. Apoi spuse în telefon: Şefa vrea să ştie la ce oră a ajuns, dar am zis că nu zic, nu vreau s-o bag în bucluc.

— Am ajuns pe la douăsprezece şi ceva.

— Pe la douăsprezece şi ceva. Fetiţo, asta înseamnă că ai întârziat peste două ore.

— A fost o urgenţă.

— Ce fel de urgenţă, mama mă-sii de treabă?

Judith Prietht îşi întrerupsese conversaţia şi începuse să urmărească scena.

— Nu pot să-ţi spun chiar acum, Walinda, spuse Lenore.

— Fetiţo, ai făcut-o, o plăteşti, nu mă interesează ce faci, nu poţi să te joci aşa. E ultima oară când te-ai jucat.

Consola începu să piuie, lumina clipea repede, era un apel din interior.

— Nici nu-ţi mai bate capul, ai zburat, îi spuse Walinda lui Lenore. Se întinse după telefon şi apăsă „Răspunde”. Centrala… Se încruntă. Da, domnule Vigorous, este. O clipă, vă rog. Îşi ţinu mâna pe receptor şi i-l dădu lui Lenore. Nu mă interesează ce-i spui lu’ puţă bleagă, ai zburat, şuieră ea.

— Are probleme serioase de data asta, pare-se, spuse Judith în telefon.

— Bună, Rick.

6

1990

a

— Cum sunt fripturile în seara asta?

— Fripturile sunt, dacă-mi permiteţi, domnule, pur şi simplu superbe. Doar carne de vită aleasă, selectată cu atenţie şi condimentată cu şi mai mare atenţie, gătită până la perfecţiune, aşa cum e perfecţiunea definită în instrucţiunile dumneavoastră, servită cu garnitura de

cartofi şi legume pe care aţi ales-o şi cu un desert savuros.

— Sună delicios.

— Da.

— Vreau nouă.

— Mă scuzaţi?

— Adu-mi nouă fripturi, te rog.

— Vreţi *nouă* fripturi pentru cină?

— Te rog.

— Şi cine o să le mănânce, domnule, dacă îmi daţi voie să întreb?

— Mai vezi pe cineva la masă? Eu o să le mănânc.

— Şi cum Dumnezeu o să faceţi asta, domnule?

— Păi, ia să vedem, cred că o să-mi folosesc mâna dreaptă ca să le tai, în seara asta. Bucăţile o să mi le bag în gură, o să mestec, elementele acide din saliva mea o să înceapă să dizolve fibra musculară. O să înghit. Et cetera. Adu-le-ncoace!

— Domnule, după nouă fripturi oricui i s-ar face rău.

— Uită-te la mine. Uită-te la burta asta. Crezi că o să mi se facă rău? În niciun caz. Vino aici – nu, serios, vino pe partea asta şi uită-te la burta mea. Stai să-mi ridic cămaşa… aşa. Vezi cât pot să apuc cu mâna? Nici măcar nu pot să stau aproape de masă. Ai mai văzut în viaţa ta ceva atât de scârbos?

— Am văzut burţi şi mai mari.

— Eşti doar politicos, vrei bacşiş doar. O să-ţi primeşti bacşişul după ce o să-mi aduci nouă fripturi la cină, a căror perfecţiune se defineşte prin a fi pătrunse mediu, ceea ce înseamnă roz, dar totuşi tari. Şi nu uita de chifle.

— Domnule, asta depăşeşte, pur şi simplu, experienţa mea. N-am mai servit niciodată unei singure persoane nouă fripturi odată pe barba mea. Pot să am probleme serioase. Ce se întâmpla dacă, de exemplu, faceţi vreo embolie, Doamne fereşte? Vi se poate rupe vreun organ.

— Nu ţi-am zis să te uiţi la mine? Nu-ţi dai seama cum sunt? Ascultă-mă cu atenţie. Sunt un *porc* obez, grotesc, risipitor, lacom, mâncău, nesătul. Nu ţi-e clar?

Sunt mai mult căpcăun decât om. E destul loc, la propriu, şi pentru *tine* în stomacul meu. Ai auzit? Ai în faţa ta un porc. Un maniac după mâncare cu o capacitate nelimitată. Adu-mi carne.

— N-aţi mai mâncat de mult? Asta e faza?

— Uite ce e, începi să mă enervezi. Aş putea să te iau la bătaie cu burta mea. Sunt şi, dă-mi voie să-ţi spun, mai mult decât înstărit. Vezi Clădirea aia de acolo, cea cu lumina aprinsă înăuntru, cufundată în umbră? A mea e Clădirea aia. Aş putea să cumpăr restaurantul ăsta şi să te termin. Aş putea cumpăra, şi probabil chiar o voi face, toată strada, inclusiv edificiul ăla Weight Watchers, micuţ în mod simbolic, de vizavi. Îl vezi? Cu uşile şi ferestrele poziţionate în aşa fel încât să formeze o faţă rânjitoare, ameninţătoare, cu obrajii supţi? Puterea mea financiară îmi permite şi cumpăr locul ăla şi să-l umplu cu fripturi, să-l umplu cu fripturi crude, pe care aş putea să le mănânc şi pe care le voi mânca. În acest scenariu, uşa ar fi blocată cu un os ros; nici măcar un singur trădător slăbănog şi plin de el, care cântă psalmi ce înfierează adipozitatea, nu ar fi lăsat să intre. O să izbească uşa şi o s-o tot izbească. Dar osul o să reziste. Nu o să aibă puterea necesară s-o pună la pământ. O să caşte gura şi o să belească ochii în timp ce-o să se împingă în geam. O să demolez, o să strivesc, la propriu, cântarul uriaş din capătul naosului luminat puternic din fundul acestui loc cu un maldăr de mâncare. O să-i sară arcurile. O să-i sară. Ce gânduri delicioase. Pot să văd lista de vinuri?

— Weight Watchers?

— *Garçon*, ai în faţă o creatură periculoasă, te previn. Oamenii acţionează în propriul interes. Porcii uriaşi şi dementi, nu. Soţia mea m-a informat o vreme că, dacă nu slăbesc, o să mă părăsească. Nu am slăbit, de fapt, m-am îngrăşat, şi acum mă părăseşte. Q.E.D. Şi A-l, nu uita de A-l.

— Dar, domnule, cu siguranţă, în timp…

— Nu mai e timp. Timpul nu există. L-am mâncat eu. E aici, vezi? Vezi cum tremură? Ăsta care tremură e

timpul. Fugi, fugi odată şi adu-mi platoul cu osânză, vitele mele nouă la număr, ori de nu, te înfăşor în guşa mea şi dau cu tine de perete!

— Să-l aduc şi pe *maître d*, domnule? Ca să vă ţină de urât?

— Adu-l neapărat. Dar să-l previi să nu se apropie prea tare. Va fi înhăţat instantaneu, înainte să aibă timp să guiţe. În seara asta voi mânca. Enorm şi singur. Pentru că acum sunt enorm de singur. Voi mânca, şi zeama poate foarte bine să ţâşnească în jurul meu, şi dacă cineva se apropie prea tare, o să mârâi şi o să mă reped la el cu furculiţa – uite *aşa*, vezi?

— Domnule, zău aşa!

— Fugi, fugi cât mai ai zile. Adu ceva care să mă împace. O să mă fac tot mai mare şi o să umplu absenţa care mă înconjoară cu oroarea prezenţei mele gelatinoase. Yin şi Yang. În expansiune pentru totdeauna, chelner. Fugi!

— Imediat, domnule!

— Şi nişte baghete ar fi fost bune, ai auzit? Ce fel de loc mai e şi ăsta?

b

— Insist să-mi spui.

— Ai putea să aştepţi vreo noua zecimi de secundă până mă hotărăsc *cum* să-ţi spun?

— Ce are hotărâtul cu asta? E o cioacă, eu-s aici, îmi spui despre ce e vorba, *voilà*. E evident că ai ceva pe suflet.

— Uite ce e, normal că-ţi voi spune, OK? Nu intra în trepidaţii. Doar că ceea ce vreau să-ţi spun e, *a*, incredibil de ciudat, şi nici măcar nu înţeleg prea bine…

— Atunci bai să ne confruntăm amândoi puterea de înţelegere cu problema asta, împreună. Până la urmă, a cui putere de înţelegere şi persuasiune ţi-a oblojit o Walindă potenţial enervată până la dezastru?

— …şi *b*, e ceva despre care mi s-a spus să nu spun, aşa că încerc să găsesc o cale să ţi-o spun în aşa fel încât să compromită cât mai puţin promisiunea mea de a nu spune şi să facă rău cât mai puţin persoanei în cauză.

— Limpede ca bună ziua. Limpede ca paharul ăsta de apă, Lenore.

— Vezi să nu-ţi răstorni paharul. Uite, ai zis că au nişte fripturi grozave aici şi că mori de foame, aşa că de ce nu ne concentrăm mai bine asupra fripturii tale, care e pe punctul de-a veni, ceea ce cred că se întâmplă chiar acum?

— …

— Arată super, mulţumesc. Rick, n-ai vrea şi un vin?

— Ba da.

— De care?

— …

— De *care*?

— …

— Am vrea o sticlă din vinul roşu al casei, dacă e OK… Eşti un ţânc. Ai înţelegerea şi compasiunea unui copil foarte mic, uneori.

— Lenore, pur şi simplu te iubesc. Ştii asta. Fiecare fibra a făpturii tale e iubită de fiecare fibră a făpturii mele. Gândul că există chestii legate de tine, care te privesc, care te tulbură, despre care eu nu ştiu îmi face sângele din ochi să mi se scurgă în cap.

— Interesantă imagine. Uite, gustă din friptură. Ai zis că ai putea să mănânci un cal.

— …

— E bună?

— Bună de nu se poate. Acum insist să-mi spui.

— …

— Are legătură cu tipul ăla, Ruminage, pe care ai încercat să-l suni când eu o ţineam pe Walinda ocupată ca să nu mă forţeze să aleg între serviciile ei şi ale tale, chiar dacă a fost angajată de Frequent însuşi? Să mă ridic şi să-l sun pe Ruminage chiar acum?

— Nu e acolo. Nu e aici.

— …

— Se pare că e plecat din ţară cu tatăl meu.

— Ca să ce?

— Nu pot să-ţi spun.

— E acelaşi „nu pot să-ţi spun”, sau e altul?

— Altul.

— Acum sunt profund rănit şi nervos.

— Uite, pot să te asigur că-ţi spun mai târziu, şi nu-ţi spun acum, şi mă gândesc, şi îmi mănânc salata? E OK? O să rămân la tine în noaptea asta, chiar am de gând, chiar dacă i-am spus lui Candy că vin acasă, şi o să stăm de vorbă. Chiar am nevoie de sfatul tău. Al tău în mod special, Rick. Trebuie doar să-mi dau seama ce se întâmplă cu mine mai întâi, o clipă, OK?

— E destul de rău, şi are legătură cu căminul de bătrâni, şi nimeni n-a dat colţul.

— Mănâncă-ţi friptura.

— Voiam doar să…

— Rick, cine-i ăla?

— Unde?

— Acolo, singur, la masa aia?

— Nu ştii cine e?

— Nu.

— E Norman Bombardini. Proprietarul nostru şi colegul de Clădire, de la Compania Bombardini, i s-a dus buhul de la faza cu orbita scheletului.

— E un om solid.

— E solid.

— Gigantic, mai degrabă. De ce bombăne şi mestecă în gol la marginea mesei?

— Doamne, Dumnezeule. Am înţeles, mai ales de la Warshaver, de la club, că nu-i merge prea bine. Probleme cu nevasta. Probleme cu sănătatea.

— Se pare că ar trebui să mai slăbească.

— Cred că a încercat, s-a lăsat şi a încercat iar, ani la rând. Un om interesant. Warshaver face aluzii în stânga şi-n dreapta că firma lui e pe cale să se ducă de…

— Oh, Doamne.

— Ce e?

— Uite ce aduce chelnerul.

— Sfinte Sisoe.

— Nimeni nu poate mânca toată aia.

— Sărmanul Norman.

— Oh, ce scârbos. Ar putea măcar să aştepte până când o pune chelnerul pe masă.

— Trebuie să-i fie foarte foame.

— Nimănui nu-i e atât de foame. Şi mi se pare mie, sau tocmai a încercat să-l muşte pe chelner? Nu-i aşa că a încercat să-l muşte?

— Trebuie să fie de la lumina de-aici.

— Ce mizerie face.

— Nu l-am văzut niciodată aşa.

— Îi stropeşte pe oamenii de la celelalte mese. Doamna aia şi-a pus pe cap şervetul!

— Ăla e un şervet? îi stă chiar bine.

— Eşti groaznic. Uite, sunt nevoiţi să plece.

— Păi, se pare că aproape au terminat de mâncat, oricum.

— Ei bine, eu nu. Nu mă mai uit.

— Probabil că e mai bine aşa.

— …

— …

— Dar nu pot să nu aud, nu?

— Din păcate, nu.

— Doamne, fii atent, aproape că a terminat. A mâncat un munte de mâncare, la propriu, în vreo două minute.

— Păi, la urma urmei, multă a căzut pe jos.

— Cred că o să mi se facă rău.

— Sunt sincer îngrijorat. Povestea asta aproape că mi-a luat gândul de la faptul că nu ai încredere în mine. Lui Norman nu-i e bine.

— Cum se face că nu l-am văzut niciodată? îi văd mereu maşina, pe locul ăla.

— Cred că are probleme cu dimensiunile uşii din faţă. Are o intrare specială în aripa estică. Lift. Cabluri întărite.

— Uau.

— …

— A terminat-o pe toată? A terminat de mâncat?

— Acum o lasă mai moale, fără doar şi poate. Deşi intuiesc că lipseşte ceva. Vezi cum se uită în jur?

— Doamne, Rick, uite ce-i pe jos.

— Desertul. Asta lipseşte. Şi uite că apare şi chelnerul.

— Violează legile naturii dacă mănâncă toată aia şi nu moare.

— Auzi, Lenore, cred că ar trebui să mergem să vedem dacă putem să facem ceva.

— Glumeşti? Cred că acolo e un om dement. Nu cred că a fost de la lumină, chiar cred că a vrut să-l muşte pe chelner. Vezi cum aruncă deserturile pe masă de la distanţă?

— Norman e sătul, totuşi, se vede. Deserturile sunt oarecum normale, mai mult sau mai puţin.

— Tu mai ai mult din friptură, să ştii.

— Friptura mai are de aşteptat. Oricum, mă simt sătul prin simpatie.

— Ce faci? Glumeşti? Eu cred că glumeşti.

— Haide.

— Mare greşeală, Rick. Nu vreau să fac asta.

— Fii sportivă.

— Şi cum o să ajungi acolo?

— Pe ocolite. Hai după mine. Fii atentă la…

— Am văzut.

— Norman?

— Cine-i acolo?

— Rick Vigorous, Norman.

— Nu e momentul, Vigorous. Bestia lucrează, după cum vezi.

— Norman, eram la altă masă, acolo, dincolo de plante, vezi?

— …

— …şi ne-am gândit să venim să vedem dacă n-o fi ceva cât de mic în neregulă şi ca să ţi-o prezint pe această domnişoară, care lucrează în Clădirea noastră şi pe care poate o ştii, sau nu.

— Nu cred că te ştiu, nu.

— Norman Bombardini, ţi-o prezint pe domnişoara Lenore Beadsman, Lenore, domnul Bombardini.

— Încântată.

— Beadsman. Nu cumva are vreo legătură cu Stonecipheco Beadsman?

— Lenore e fiica domnului Beadsman.

— Fiica. Interesant. Stonecipheco Baby Foods. O linie de produse reuşită, serios. Cam moi şi cam zemoase pentru gustul meu, bineînţeles…

— Păi, e mâncare pentru bebeluşi, Norman.

— …dar orice cojoc îşi are proverbialul ac. Vă rog să luaţi loc.

— Ce zici?

— Mmm…

— Bun.

— Daţi farfuriile la o parte. Probabil că nu vrei să stai pe scaunul ăla, domnişoară Beadsman, mă gândesc.

— Nu chiar.

— Uite altul.

— …

— Deci, Norman.

— Presupun că niciunul dintre voi nu vrea puţin ecler.

— Nu, mulţumesc.

— Nu, mersi, Norman, serios.

— Păi, atunci e bine, pentru că nu vă dau niciunul. Sunt ale mele. Le-am plătit şi sunt ale mele.

— Nimeni nu neagă asta.

— Eşti destul de vehement când spui asta, aş zice.

— Domnişoară Beadsman, nu eşti vreuna dintre fetele alea tupeiste, nu? Una dintre fetele alea cu tupeu? Nevastă-mea are tupeu. Sau, mai bine zis, avea tupeu. Sau, mai bine zis, era nevasta mea. Tupeul mă face incontrolabil de feroce, iar ăsta e un risc nu tocmai de neglijat pentru posesor.

— Lenore e relativ lipsită de tupeu, serios.

— Mersi, Rick.

— Deci, Norman, cum merge treaba?

— Treaba e enormă şi grotescă şi dezgustătoare, Vigorous; n-ai cum să nu vezi asta.

— O analiză destul de lucidă, serios.

— Ai grijă, domnişoară Beadsman. După mine, ăsta e tupeu.

— Norman, n-am putut să nu observ că mănânci mai mult decât pare absolut firesc. Sau sănătos.

— Mă descurc eu, Vigorous.

— Aşa că am presupus că se întâmplă ceva.

— Perspicace, ca de obicei.

— …

— Vrei să afli povestea? Ţi-o spun cu plăcere. Cred că am destulă energie calorică înmagazinată ca să rezist să-ţi spun povestea. E scurtă. Sunt monstruos de gras. Sunt un căpcăun. Soţia mea a fost dezgustată şi scârbită. Mi-a dat şase luni să slăbesc cincizeci de kilograme. M-am înscris la Weight Watchers… vezi acolo, vizavi, faţada aia sfrijită? În după-amiaza asta s-au împlinit măreţele şase luni de cântar. Ca să zic aşa. În aceste şase luni, m-am îngrăşat treizeci de kilograme. Un baton neascultător de Snickers mi-a căzut din manşeta pantalonilor şi s-a rostogolit la picioarele soţiei mele când m-am urcat pe cântar. Cântarul de acolo, de vizavi, e un instrument ingenios. Setezi noua greutate dorită şi, dacă ajungi la ea sau sub, cântarul izbucneşte în fluierături şi urale înregistrate şi cântă un marş triumfal. Se spune că din capătul de sus îi ţâşnesc steguleţe care flutură mecanic înainte şi înapoi. Un eşec – vezi, de exemplu, cazul meu – se termină cu un cântec funebru flatulent produs de o tuba dezamăgită şi dispreţuitoare. În caznele acesteia, soţia mea m-a părăsit, pe mine, clădirea, la braţul unui distribuitor zvelt de iaurt, pe care plănuiesc chiar şi acum să-l zdrobesc, financiar vorbind, mâine la prima oră. Domnişoară Beadsman, vezi că e un ecler pe jos, în stânga scaunului dumitale. Ai putea să-l aşezi pe farfuria asta, cu pierderi minime de ciocolată?

— …

— Minunat.

— Totuşi, Norman, te ştiu un om foarte inteligent. În mod cert problemele cu soţia nu sunt un motiv să mănânci aşa. Să te autodistrugi. Un presupus eşec la Weight Watchers… dă-i dracu’ pe Weight Watchers!

— Nu, Vigorous; ca de obicei, nu. În după-amiaza asta am ajuns să înţeleg că Weight Watchers – şi industria slăbitului, cărţile de slăbit, personalităţile din domeniul slăbitului şi cultul slăbitului în general – sunt lucruri incredibil de adânci. Toţi ăştia au în comun o viziune asupra universului cu care mă aflu într-un acord deplin.

— O viziune asupra universului? Norman, eu…

— Văd că eşti interesată, domnişoară Beadsman. Am reuşit să-ţi stârnesc interesul?

— Într-un fel.

— Lucrurile mici, îmi închipui, nu prezintă interes pentru o fată cu tupeu, tunsă ultima modă.

— …

— Yin şi Yang, Vigorous. Yin şi Yang. Şinele şi Celălalt.

— …

— Weight Watchers au ca axiomă descriptivă faptul transparent de adevărat că pentru fiecare dintre noi universul e împărţit complet şi clar şi profund între, în cazul meu, de exemplu, eu, de-o parte, şi toate celelalte lucruri, de cealaltă. Asta defineşte exhaustiv, pentru fiecare dintre noi, întregul univers, Vigorous, întregul univers. Şinele şi Celălalt.

— Mie mi se pare incontestabil, Norman.

— Da, şi nu numai că fiecare dintre universurile noastre e aşa, ci suntem şi prin natura noastră, fără excepţie, *conştienţi* de faptul că universul e astfel împărţit, între Sine, de-o parte, şi Celălalt, de cealaltă. Complet împărţit. E parte din conştiinţa noastră.

— Cum zici tu.

— Şi ei susţin ca axiomă normativă faptul fără îndoială adevărat şi incontestabil în aceeaşi măsură că fiecare trebuie să-şi dorească propriul univers cât mai *plin* posibil, că Oroarea cea Mare constă într-un univers personal gol, zdrăngănitor, un univers în care găseşti propriul Sine, pe de-o parte, şi spaţii singuratice, vaste şi pustii, înainte ca Celălalt să apară măcar în peisaj, de cealaltă parte. Un univers non-plin. Singurătate, Vigorous.

Weight Watchers se consideră nişte luptători în marele război împotriva singurătăţii. Şi nu e asta o cauză nobilă? O clipă. Hei, chelner! Să ştii că n-aş spune nu unei bomboane mentolate! Nu te sfii să ne aduci nişte bomboane mentolate! Mă scuzaţi. Singurătate. Echilibru. Cu cât e mai gol universul tău, cu atât e mai rău. Cu asta suntem cu toţii de acord, fără îndoială. Voi nu sunteţi?

— …

— …

— Acum, Weight Watchers înţeleg problema ca şi cum ea ar implica nevoia de a avea cât mai mult Celălalt posibil în jur, astfel încât relaţia e a unui Sine minim cu un Celălalt maxim. E un mod valid, deşi, aşa cum am văzut în după-amiaza asta, nici pe departe singurul de a ataca problema. Înţelegi încotro se îndreaptă digresiunea mea, Vigorous?

— Păi, digresiune e un fel de-a…

— Mi-am dat seama că puţin îmi pasă. Un univers plin, Vigorous, domnişoară Beadsman. Fiecare dintre noi are nevoie de un univers plin. Weight Watchers şi aliaţii lor ne reduc sistematic elementul Sine din univers, astfel încât măreţul grup Celălalt să fie atras fizic de Sinele mult mai atractiv acum şi să dea fuga să umple golul cauzat de acea diminuare a Sinelui. Sigur că nu e incorect, dar la fel de sigur e că reprezintă doar *jumătate* dintre soluţiile valide la problema universului plin. Devine evidentă acum digresiunea mea? La fel ca în ingineria genetică, Vigorous. Întotdeauna există mai mult decât o singură soluţie.

— Cred că eu…

— Un univers plin în mod autonom, Vigorous. Un univers plin în mod autonom, domnişoară Beadsman.

— Ce să fac cu bomboanele astea mentolate de-aici?

— Iau eu bolul, mulţumesc. Decât să diminuăm Sinele pentru a-l convinge pe Celălalt să ne umple universul, am putea alege, bineînţeles, să umplem universul cu *Sine*.

— Vrei să spui…?

— Da. Plănuiesc să ajung la dimensiuni infinite.

— Mă-nşel eu, sau am zis „mare greşeală”? N-am menţionat că boii nu-s acasă?

— Lenore, te rog. Norman, prietene, serios. O viziune asupra universului e una. Nimeni nu poate ajunge la dimensiuni infinite.

— A încercat cineva vreodată?

— Nu, din câte ştiu eu, nu, dar…

— Atunci fă-mi favoarea şi nu-mi vinde gogoaşa barierei finitului până nu am încercat. Nimeni n-a reuşit nici să dea viaţă untului până acum, şi totuşi…

— Ce-a fost asta?

— Nimic. A se ignora. O scăpare…

— …

— Da, şi în seara asta începe Proiectul Total Yang. O să cresc, şi o să cresc, şi o să tot cresc. În cele din urmă, nu va mai fi, bineînţeles, loc pentru altcineva în univers, ceea ce mă tem că înseamnă că nici pentru voi doi, drept urmare, vă cer scuze, dar mai spun şi pagubă-n ciuperci.

— Serios, mi-a plăcut foarte mult, trebuie să repetăm figura. Mai bine mergem, salata mea atrage o muscă acolo, o văd.

— Arată apetisant.

— Din păcate, e a mea şi nu face încă parte din universul tău, cel puţin deocamdată. Rick, ne încumetăm şi noi să ne întoarcem…?

— Norman, n-aş fi sincer dacă nu ţi-aş spune în faţă că sunt îngrijorat pentru tine, de perspectiva ta emoţională asupra lumii exterioare, având în vedere ce mi-ai povestit despre ziua pe care ai avut-o, cu toate încercările prin care ai trecut.

— Nu va mai fi o perspectivă asupra lumii exterioare, în cele din urmă. Ci doar asupra lumii din interior. Sper doar să-l pot zdrobi financiar pe acel distribuitor de iaurt înainte să apară vreo diferenţă semnificativă între mine şi el. Bomboanele mentolate fără zahăr sunt deosebit de bune aici, mi se pare. Puteţi să luaţi fiecare câte una, dacă doriţi.

— …

— …

— Chiar foarte bune. Bineînţeles, un alt avantaj al felului în care abordez problema Yin/Yang e faptul că să ţii dietă devine cel mai rău lucru pe care-l poţi face. Mi se pare că dieta mă face furios până la demenţă. Dieta mă face să vreau să omor pe toată lumea din jurul meu.

— În loc să le şuteşti spaţiul.

— Nu eşti deloc netăioasă, nu-i aşa? La fel ca tatăl tău. Tatăl tău se pricepe. Aş putea, bineînţeles, să las neumplute anumite cotloane ale universului pentru aceia care îmi stârnesc sentimente de afecţiune şi ataşament.

— O să mă întorc la tine, probabil, dacă începe să se aglomereze.

— Norman, prietene, vreau să ştii că voi fi pe-aici şi disponibil dacă vei dori vreodată să vorbim, n-o să zic să rumegăm vrute şi nevrute, sau dacă vei dori pur şi simplu să ai un prieten lângă tine. Voi sta pe-aproape pentru tine, Norman.

— Virtutea care te încununează, Vigorous. Cea mai mare calitate a ta. Eşti întotdeauna pe-aproape.

— Cel puţin, o vreme.

— Lenore, *te rog*.

— Domnişoară Beadsman, începe să-mi placă de tine, doar dacă nu cumva e rezultatul comparaţiei inevitabil favorabile între oricine şi Vigorous aici de faţă. Ai avut vreodată relaţii sexuale cu cineva care avea curând să ajungă la dimensiuni infinite?

— În această notă, cred, eu o să plec… Rick?

— Într-adevăr. Norman?

— La revedere, Vigorous. Bucură-te de Sinele ăla cât mai poţi.

— Cred că acelaşi traseu înapoi ar fi…

— Nicio problemă.

— Mai mâncăm ce-a rămas? Ţi-e foame?

— Glumeşti? Hai să plecăm odată. Lasă-mă acasă şi o să fac rapid un duş şi o să-mi iau câteva lucruri şi o să încerc s-o conving pe Candy să mă ducă la tine şi tu poţi să mă aduci înapoi dimineaţa. N-am chef să mă înghesui în

maşina mea în seara asta.

— Într-adevăr. Mai e, bineînţeles, problema cu lucrul ăla important pe care nu mi-l spui.

— Spune, spune, spune.

— Aş putea să-l sun pe Vern Raring la centrală, să văd dacă ştie el.

— Îţi urez succes să dai de el, şi nu de un oarecare Enrique brânzarul.

— Liniile. Am uitat. Walinda era lividă. Toate chestiile astea trebuie să-ţi fi făcut o zi pe cinste, dacă ne gândim şi la faptul că îţi făceai griji pentru lucruri de nespus et cetera.

— Nemernicia acestei zile a fost enormă.

— Aşa e.

— Nu e deloc amuzant. Tipul ăla a sărit calul.

— Hei, uite, dă să plece.

— Nu-l invidiez deloc pe picolo.

— Halal notă, fac pariu.

— N-o să parchez pe locul lui niciodată, asta e sigur.

— Pe-aici, dă-mi voie.

— …

7

1990

a

Lenore Beadsman se afla în posesia următoarelor lucruri. Unul dintre cele două dormitoare pătrate cu podele de lemn lustruite şi şemineuri scoase din funcţiune la etajul al treilea al unei enorme case gri care aparţinea unui chirurg stomatolog, în East Corinth. Trei geamuri mari, două spre vest, toate scârţâind de curăţenie, doar unul deschis, pentru că numai unul avea plasă. De la fereastră, afară, în partea dreaptă, priveliştea îmbinării strânse a pământului geometric suburban cu cerul şters era străpunsă de dinţii subţiri şi îndepărtaţi ai Clevelandului. Ferestre prin care, spre sfârşitul zilei, năvălea un asfinţit de culoarea dovleacului. Pervazuri care erau mai mult rafturi şi care ieşeau atât de mult în afară în partea de jos a ferestrelor, încât se putea sta pe ele, şi

chiar se stătea, deşi erau pline de cuie şi de asperităţi ascuţite de vopsea întărită, problemă care se rezolva cu pernele negre de catifea reiată, pe care Lenore le avea, de asemenea, în posesie, aşezate pe pervazuri.

Un scrin de la Mooradian's, în care erau haine şi pe care se afla, sprijinită de un suport triunghiular de carton care se plia în spate, o fotografie în care apăreau Lenore, sora ei, cei doi fraţi, străbunica ei, Lenore Beadsman, şi străbunicul ei, Stonecipher Beadsman, adunaţi în jurul unui glob pământesc de lemn într-un decor de studio foto. Făcută în 1977, când Lenore avea unsprezece ani şi un dinte minus în faţă. Mai era, sprijinită de acea fotografie, o fotografie neînrămată, în care apărea mama lui Lenore, în rochia ei dantelată de mireasă, făcută din în lângă o fereastră mare, inundată de lumina tulbure de primăvară, privind în jos şi aranjând nişte obiecte specifice evenimentului. Fotografia, aşezată pe o batistă întinsă de bumbac, cu „Campionatul de bridge din Vestul Mijlociu, Des Moines, Iowa, 1971" brodat într-un colţ.

Trei sertare cu şosete şi chiloţi şi aşa mai departe şi un sertar cu săpun. Un pat, din nefericire nefăcut acum, cu un cadru masiv, vechi şi strălucitor de arţar şi o pernă înfăşată într-o faţă de pernă cu un leu pe ea, pe care Lenore o avea de foarte mult timp. Un raft în frigiderul din bucătăria de jos, pe care erau înghesuite sticle de apă minerală şi bere de ghimbir, nişte morcovi vechi, înnegriţi, cu vârfurile moi, nişte lămâi verzi. O parte a frigiderului gemea de pungi de plastic cu legume congelate, mixuri de legume congelate, cu care Lenore trăia în mod obişnuit.

Un scaun moale şi uşor, acoperit cu o imitaţie groasă de catifea maro, care se putea lăsa pe spate până ajungeai aproape cu capul la podea. Un scăunel de sprijinit picioarele, cu şezut de pai. O măsuţă neagră, improvizaţie nefericită de birou, care în acest moment oricum era goală. Un scaun negru de lemn aşezat la masă, care era foarte enervant pentru că unul dintre picioare era mai scurt decât celelalte. O lustră şi mai enervantă, cu o lumină albă, orbitoare. Două lămpi ceramice cu lumină

slabă, cu fructe şi flori pictate pe suport, cumpărate ca alternativă la lustră, lămpi care după asfinţit aruncau pe pereţii crem umbrele uriaşe de călugăriţe prădătoare ale lui Lenore şi Candy Mandible.

Unsprezece cutii cu cărţi din colegiu, cele mai multe cutii Stonecipheco, cu desene cu bebeluşi râzând, imprimaţi cu cerneală roşie pe laturile de carton. Toate cutiile sigilate, banda adezivă medicinală, luată prin metoda înduplecării profesorului de sport de a nu face ora sub pretextul unei glezne umflate în mod misterios înainte de absolvire, încă netăiată, în curs de îngălbenire. Cutiile puse unele peste altele de ambele părţi ale ferestrelor dinspre vest şi folosite ca suport pentru un casetofon şi o cutie de casete şi o fucsia deprimată şi fără flori din cauza lipsei de apă şi a arşiţei de august. O maşină de pop-corn care face pop-corn cu aer fierbinte. O cutie de Kleenex. O perie dintr-o imitaţie de carapace de ţestoasă. Un cadru vechi pentru mers în colţul estic, cu două piese curbe de aluminiu unite cu un suport de mahon format din două bare cu mânere moi învelite în pânză şi numele „YINGST” gravat în lemnul uneia dintre bare, deasupra unei poze publicitare, atârnate cu scotch, a lui Gary, dansatorul deosebit de zâmbăreţ de la Lawrence Welk. Acces parţial la baia de jos, ceea ce înseamnă acces parţial la o chiuvetă, o măsuţă, un dulăpior de medicamente, o cadă cu duş şi o perdea de duş plină de urme de săpun întărit, cu papagali galbeni.

O colivie pe un suport de fier în colţul dinspre nord. Sub ea, pe jos, un covor de ziare împrăştiate, presărat cu seminţe. Un sac uriaş cu seminţe pentru păsări în dreapta ziarelor, sprijinit de perete. O pasăre, în colivie, un papagal nimfă, galben-lămâie deschis şi fluorescent, cu o creastă de pene roz şi ţepoase de lungimi diferite, două gheare solzoase enorme şi ochi atât de negri, încât străluceau. O pasăre pe care o cheamă Vlad Ţepeş, care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă şuierând şi privindu-se în oglinda agăţată de un şir de agrafe de birou Frequent and Vigorous în colivia de fier, o oglindă atât de mătuită şi de

neclară de la scuipatul de pasăre al lui Vlad Ţepeş însuşi, încât Vlad Ţepeş nu ar fi putut să vadă nimic altceva decât o pată gălbuie în spatele unei suprafeţe înceţoşate. Şi cu toate astea. O pasăre care, ocazional şi pentru o porţie exagerată de seminţe, putea fi făcuta să nu mai şuiere şi să emită un ciudat, din altă lume, „frumuşel”. O pasăre care, nu de puţine ori, muşca literalmente mâna care o hrănea, înainte să-şi reia dansul în faţa propriei reflexii fără formă, întinzându-se şi contorsionându-se ca să se vadă mai bine. Lenore refuza să mai cureţe oglinda, pentru că, imediat după aceea, în aproximativ o jumătate de oră, era acoperită la loc cu scuipat uscat. Un aspirator de mână Black and Decker, folosit ca să aspire seminţele şi penele căzute sau găinaţul, se afla pe jos în dreapta sacului de seminţe, după ce căzuse din suportul lui de pe perete cu câteva nopţi în urmă.

Câteva obiecte personale în baie. Un dulap plin cu rochii albe. Un suport de pantofi care se bomba ca o zmeură din cauza pânzelor negre. Un raft deasupra biroului, pe jumătate plin cu cărţi în spaniolă. Tot pe raft, un ceas sâcâitor care ticăia şi bâzâia la fiecare minut şi un căluţ spaniol de ceramică, al cărui cap se scotea şi în care Lenore îşi ţinea cheia de rezervă. Deasupra ferestrei dinspre vest, jaluzele veneţiene stricate, care cădeau în capul celui care încerca să le lase. O suprafaţă mată, plină de crăpături în geam, în partea de sus a ferestrelor, de la zgomotul avioanelor.

Un manual intitulat *îngrijirea păsărilor exotice*. Un petic de perete ciugulit în spatele coliviei, pe care Vlad Ţepeş îl ciocănea pe întuneric când spectacolul oglinzii lua sfârşit, un petic unde tencuiala se umflase şi care o nemulţumea pe doamna Tissaw şi în privinţa căruia se promisese o notă de plată.

Rick o aduse pe Lenore cu maşina şi ea dădu fuga sus şi se duse în camera ei şi îşi scoase rochia. Se auzea muzică şi de sub uşa lui Candy venea un miros de cuişoare. Camera lui Lenore era plină de un asfinţit trist, portocaliu şi dogoritor. Vlad Ţepeş îşi prinsese picioarele de barele

din partea de sus a coliviei şi stătea atârnat cu capul în jos, încercând să găsească un colţ în care să se vadă în partea de jos a oglinzii lui mânjite.

— Salut, Vlad Ţepeş, spuse Lenore, în sutien şi chiloţi şi pantofi.

— Bună, spuse Vlad Ţepeş.

Lenore se uită la pasăre.

— Poftim?

— Trebuie să fac ce e mai bine pentru mine, ca persoană, spuse Vlad Ţepeş, îndreptându-se şi uitându-se la Lenore.

— Doamne sfinte!

— Femeile au şi ele nevoie de spaţiu.

— Candy! Lenore se duse şi deschise uşa lui Candy Mandible. Candy făcea stretching pe podea, într-un şpagat aproape până jos, într-un costum argintiu de gimnastică, cu o ţigară de cuişoare în gură.

— Iisuse, fetiţo, te aşteptam, ce mai faci? Candy se ridică şi se duse să închidă casetofonul.

— Vino repede, fii atentă la Vlad Ţepeş, zise Lenore, trăgând-o pe Candy de mână.

— Drăguţă costumaţie, spuse Candy. Cum a rămas cu urgenţa neclară? Ce fac Lenore şi Concarnaţiine?

— Eşti drăguţ, dar cu genul ăsta de discuţie ajungem fix nicăieri, spuse Vlad Ţepeş, belind tâmp ochii la el însuşi în oglinda înceţoşată. Sentimentele mele pentru tine *sunt* profunde. N-am zis niciodată că nu.

— Ce dracu’ a păţit? o întrebă Lenore pe Candy.

— Hei, asta spuneam eu adineauri, zise Candy, uitându-se la Vlad Ţepeş.

— Poftim? spuse Vlad Ţepeş.

— Repetam ce să-i spun lui Clint în seara asta, în seara asta o rup cu el, m-am hotărât. Am stat aici, făcând repetiţii, şi te-am aşteptat.

— Salut, Vlad Ţepeş, spuse Vlad Ţepeş. Uite nişte mâncare specială-pecială.

— Cum de vorbeşte aşa, deodată? întrebă Lenore. Spunea doar „frumuşel”, şi asta doar dacă îi turnam tone

de seminţe ca să-l conving.

— Sunt o grămadă de fete drăguţe pe lume, Clinty, eşti doar incredibil de *serios*, spuse Vlad Ţepeş.

— Clinty? spuse Lenore.

— Clint Roxbee-Cox, vicele de la Allied care are un Mercedes? Cu ochelari şi un fel de accent englezesc?

— Clint, Clint, Clint, ciripi Vlad Ţepeş.

— Taci din gură, spuse Candy Mandible.

— Furia e firească, spuse Vlad Ţepeş. Furia e o eliberare firească, las-o să iasă.

— Înainte nu vorbea aşa, spuse Lenore.

În lumina portocalie de pe duşumeaua lucioasă de lemn începeau să apară coloane negre, subţiri, pe măsură ce soarele cobora în spatele zonei centrale a Clevelandului.

— Ciudat ca dracu'! Am fost aici pe la 6: 30 şi doar şuiera şi ciripea. Şi am ieşit să alerg şi m-am întors şi am repetat ce să-i spun lui Clint şi apoi m-am dus să-mi fac stretchingul şi dup-aia ai apărut tu, spuse Candy, scuturându-şi ţigara în colivia lui Vlad Ţepeş.

— Bineînţeles că mă satisfaci, Clinty. Să nu crezi că nu, spuse Vlad Ţepeş.

— I-ai dat de mâncare? o întrebă Lenore pe Candy.

— În niciun caz. Încă mai am cicatricea aia pe degetul mare, spuse Candy. Ai zis că o să-i dai numai tu de-atunci încolo.

— Atunci, cum de are vasul ăsta plin?

— Şi femeile au nevoie de spaţiu.

— Trebuie să-i fi rămas de dimineaţă, spuse Candy. Sutienul ăsta e nou?

Vlad Ţepeş începu să-şi ciugulească seminţele; creasta roz şi ţepoasă i se ridică şi i se lăsă pe spate apoi.

— Asta e cea mai bizară zi din toate timpurile, spuse Lenore, descheindu-se la pantofi. Eu şi Rick am luat cina cu domnul Bombardini? De la Compania Bombardini, i s-a dus buhul de la faza cu orbita scheletului?

— L-ai cunoscut pe Norman Bombardini? spuse Candy.

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin dragoste. Spune-mi ce

înţelegi prin acest cuvânt, spuse Vlad Ţepeş.

— Va trebui să cumperi un căluş foarte mic, spuse Candy.

— Candy, omul încearcă să mănânce până crapă pentru că l-a lăsat nevastă-sa. Deja are o tonă. Mânca ecleruri de pe jos. Lenore îşi luă halatul de pe piciorul patului, îşi desfăcu sutienul în lumina soarelui şi se îndreptă spre baie. Candy o urmă în hol.

— Nu poţi să-mi scoţi ochii cu chestii pe care nu le-am promis! strigă Vlad Ţepeş după ele.

b

Lenore făcu duş în timp ce Candy Mandible stătea sprijinită de chiuvetă şi fuma o ţigară de cuişoare învăluită-n aburi.

— Nu pricep, spuse Candy. Cum să lase douăzeci şi ceva de pacienţi s-o ia la trap şi să nu-i vadă sau să-i oprească?

— Mai degrabă să se târâie, spuse Lenore de sub duş.

— Corect.

— O să presupun, pur şi simplu, bănuiesc, că, dacă taică-meu ştie, Lenore e OK. O să presupun că a luat-o cu el în Corfu la întâlnirea asta cu preşedintele celeilalte companii care face mâncare pentru bebeluşi. Doar că pe Străbunica n-a interesat-o niciodată Compania nici cât negru sub unghie. Doar că tata şi Străbunica se urăsc, într-un fel sau altul. Doar că Străbunica trebuie să aibă 27 de grade în jur, sau se învineţeşte. Doar că mai lipsesc douăzeci şi cinci de oameni. Ar fi trebuit să fie mare înghesuială în Corfu la ora asta. Dar am să presupun că i-a dus tata undeva. Doar că, Dumnezeule, nici prin cap nu-mi trecea că mai ştie unde e Căminul. Deşi e al lui. Ruminage and Naw se ocupă de Cămin în locul lui. Jetul duşului şuieră pe perdea pentru o clipă. Nu ştiu dacă ar trebui să aştept până se întoarce tata, sau nu. Nu pot să mă urc, pur şi simplu, în avion şi să mă duc în Corfu. Nu am niciun ban. Şi, plus de asta, cine ştie unde anume or fi în Corfu.

— Te-ar putea împrumuta Rick, are de unde.

— Lui Rick nici nu i-am spus încă. E la pământ. Lenore opri duşul şi ieşi. Cred că Rick a cam luat-o razna un pic azi când ne-am întâlnit. Candy îşi aruncă ţigara în toaletă. Scoase un sâsâit scurt. Începu să se spele pe dinţi. Părea OK la masă. Doar că vrea să ştie tot timpul unde sunt. Ala care a luat-o razna rău de tot e Norman Bombardini. Vorbea despre infinit şi despre untul viu.

— Cum?

— Halatul meu miroase ca dosul unui covor, zise Lenore, adulmecându-şi halatul maro. E mucegăit de tot.

— Ar trebui să vezi dacă Lenore nu cumva e la cineva din familia ta, spuse Candy.

— Şi pe Vlad Ţepeş ce naiba l-a apucat?

— Ar trebui să vezi dacă Lenore nu cumva e la cineva din familia ta.

— Ce? Da. E o idee bună. Doar că n-are nicio şansă să fie cu John, nici n-ai cum să dai de el, şi nici de Lavache, tata mi-a zis că nici n-are telefon. Şi de ce să se ducă Străbunica până la Amherst? Poate la Clarice, mă gândesc. Doar că, dacă Străbunica ar mai fi fost pe-aici, cum e Clarice, m-ar fi sunat măcar să-mi spună că n-a păţit nimic.

— Poate că a încercat şi a nimerit numai la Steve's Sub.

— Doamne, mai e şi asta, ce zi belită la muncă. Peter ăla, care arată ca un negativ, nu s-a mai întors, şi nici vreun alt tip de la Tuneluri n-a mai dat vreun semn. Lenore încercă să şteargă oglinda de aburi. Candy o şterse pe spate cu un prosop şi îşi scoase costumul de gimnastică şi intră la duş. Lenore întinse mâna după perdea şi Candy îi dădu săpunul şi Lenore o săpuni încet pe spate, aşa cum îi plăcea lui Candy. Şi primim telefon după telefon la centrală, şi aproape toate sunt greşite, şi Prietht râde.

— O s-o omor. O s-o asasinez, în curând. Un negativ?

— Şi Walinda şi-a ieşit din minţi că am întârziat. Avea de gând să mă dea afară. Îmi tot spunea „nu te juca".

— Când spune „nu te juca" e clar că e scoasă din minţi, spuse Candy, ieşind de la duş.

Aburul din baie era acum atât de dens, încât Lenore

abia vedea uşa ca să o deschidă. O deschise. Aerul rece de pe hol năvăli înăuntru şi împrăştie aburul. Lenore începu să se spele pe dinţi.

— Ar trebui să mă epilez pe picioare, spuse ea. Picioarele scot sunetul ăla când mi le frec.

— Păi, epilează-te.

— Aşa, şi, Candy, ce l-a apucat pe Vlad Ţepeş? Mă gândesc că poate e bolnav. Rick a zis că tanti aia de la magazin a zis că papagalii nimfă nu vorbesc aşa de mult, în general. Poate e pe moarte şi asta e ca explozia finală de focuri de artificii, chiar înainte să se termine focurile de artificii.

— Clinty, sexul e bestial, ştii că sexul e bestial, ţi-am zis că mă împlineşti, dar sexul ţine câteva ore pe zi, nu poţi să-l laşi să-ţi conducă viaţa complet, zise o voce aspră de pasăre de pe hol.

— Mie mi se pare că nemernicul ăsta mic e sănătos tun, spuse Candy Mandible, umblând goală pe hol, cu Lenore în halatul de baie în urma ei. Dacă doamna Tissaw aude chestiile astea, ne-am dus pe căcăstoare-n jos. Mai bine ne apucăm să-l învăţăm nişte psalmi, ceva.

Candy merse în camera ei şi Lenore în a ei. Acum camera lui Lenore arăta foarte drăguţ. Podeaua şi partea de jos a pereţilor erau într-un întuneric lichid şi umbrele întunecate ale copacilor erau scăldate în portocaliul asfinţitului pe partea de sus a pereţilor şi pe tavan.

— Sexul ţine câteva *ore* pe zi? îi strigă Lenore lui Candy.

— Clint, Clint, Clint, specială-pecială, croncăni Vlad Ţepeş în oglinda lui.

— A lăcrimat Iisus, spuse Lenore spre colivia lui Vlad Ţepeş. Domnul mă paşte. Nimic nu-mi va lipsi.

Vlad Ţepeş ridică ţanţoş capul şi se uită la ea.

— Lenore, Clint e ceva ce n-ai văzut, trebuie să-ţi spun. E super. Scoate maţele din mine. E un cal, o cămilă, un brontozaur, spuse Candy din uşa ei, gesticulând demonstrativ. Aşa.

— Da, păi, mmm, spuse Lenore.

— Maţele! Aşa! chiui Vlad Ţepeş.

— Rahat pe băţ, spuse Lenore.

— Dar e foarte posesiv, continuă Candy. Îmi zice întruna să mă mărit cu el şi turbează când mă umflă râsul. Crede că dacă mă face să-mi dau drumul are dreptul la inima mea. Cum poate să fie un băiat atât de mare aşa un copil? Eu am pus ochii pe preşedintele întregii companii, domnul Allied.

Candy rămase pe vârfuri în uşa lui Lenore şi lăsă ultimele licăriri portocalii ale asfinţitului să-i cadă pe obraji. Era o fată foarte frumoasă, toată numai curbe şi rotunjimi şi o strălucire moale şi lăptoasă, cu un păr des şi negru, chiar şi mai negru acum, fiind ud. Se revărsa ca o pătură de ciocolată peste sâni şi spate. Trecu un avion, jos, făcând geamurile să zornăie pentru o clipă în tocurile lor.

— Aşadar, hai să petrecem o noapte de neuitat şi să nu ne uităm niciodată, îi spuse Vlad Ţepeş reflexiei lui.

Lenore îşi trase pe cap o rochie curată.

— Când începe noaptea asta de neuitat?

Candy se uită la ceas, tocmai când bâzâia un minut nou.

— Oricând. Mă duc la el la cină, apoi îmi imaginez c-o să ne împerechem ca animalele ore-n şir.

— O romantică adevărată, spuse Lenore. A lăcrimat Iisus, Vlad Ţepeş. Păcatele părinţilor. Nimic nu-mi va lipsi.

— Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

— Bravo, băiatu'.

— Eu încă aştept să aflu despre Rick, ştii tu, detalii intime. Candy strigă din camera ei. La urma urmei, au trecut câteva luni, şi dacă e aşa de super cum spui… Aştept povestea anatomică amănunţită. Altfel, mă obligi să aflu singură.

— Da, păi, mmm.

Lenore îşi trase şosete curate.

— Glumesc. Dar, zău, suntem prietene până la moarte, în fond. Şi dacă descrii o chestie, o faci mai familiară. Adică pe el. Serios. Unghiuri şi rotunjimi şi semne din naştere şi tot tacâmul. Ne face mai apropiate.

Candy intră, într-o rochie violet şi veche de bumbac care foarte mult timp fusese a lui Lenore şi care lui Candy îi era mult prea mică şi îi plesnea pe un prea insignifiantele rotunjimi de pe şolduri. Îngenunche la fereastră şi îşi dădu cu rimel, privindu-şi reflexia în dreptunghiul întunecat de jos al geamului curat. Afară începeau greierii.

— Mă face să-mi dau drumul. Pe mine ca persoană, spuse Vlad Ţepeş. Unde o fi idioata aia?

— Scuze pentru asta.

— Poţi să mă duci la Rick, te rog? Mi-am lăsat maşina la Sediu. Lenore îşi termină de legat şireturile şi îşi pieptănă curbele părului. Cred că Vlad Ţepeş o să se facă bine dacă avem grijă când îi dăm să mănânce. Nu trebuie îndopat.

— Da, te duc. Auzi, uzi şi tu planta aia, sau ce faci cu ea?

— E ca un experiment.

— Păcatele dinţilor! ţipă Vlad Ţepeş. La cine e cartea?

— Care carte? o întrebă Lenore pe Candy.

— *Je ne sais pas*. Uite ce e, sunt în întârziere. Mergem?

— Da. Noapte bună, Vlad Ţepeş.

— Dragostea nu înseamnă nimic. Dragostea e un cuvânt fără sens pentru mine.

— Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali”.

— „Păsări reale”.

— Mersi din nou pentru rochia asta. S-ar putea s-o facem praf, te previn de pe-acum.

— Oamenii ar trebui să-şi petreacă noaptea nunţii cum îţi petreci tu despărţirile.

— Femeile au nevoie de spaţiu, au nevoie de spaţiu!

e

— Te deranjează speculaţiile despre faptul că mă deranjează sau nu că nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti?

— Uneori, poate.

— Păi, n-ar trebui. Ştiu că în sinea ta te deranjează. O ştiu în sinea mea. Şi te iubesc, la nebunie, cu toată fiinţa – ştii asta.

— Da.

— Şi mă iubeşti.

— …

— Nu e o problemă. Ştiu că mă iubeşti. Te rog, nu pune la inimă aşa ceva.

— …

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus despre Străbunica. Îţi cer scuze dacă am fost o pacoste la cină. Îţi cer scuze pentru Norman.

— Ei, Doamne, am vrut să-ţi spun. Doar că nici măcar nu simt că e relevant. Tu spui lucruri concrete, spui chestii reale. Astea nu sunt chestii reale, sunt doar o grămadă de ciudăţenii.

— Chiar şi aşa. Te deranjează că a dispărut şi cartea?

— …

— Cartea e o problemă, Lenore. În opinia mea, problema ta e cartea. N-a zis Jay că investeşti un lucru exterior cu capacitatea de a răni şi de a ajuta şi de a avea un înţeles care nu poate veni decât din interiorul tău? Că viaţa ta e în tine, nu într-o carte care atârnă în cămaşa de noapte a unei bătrâne?

— De unde ştii ce mi-a zis Jay?

— Ştiu ce ţi-aş spune eu în locul lui.

— …

— Să fii îngrijorată în mod justificat pentru o rudă care va apărea cu un bronz mediteranean şi o explicaţie lapidară de la tatăl tău, Lenore. Atâta tot.

— Mă împlineşti, Rick, ştii doar. Scoţi maţele din mine.

— Poftim?

— Scoţi maţele din mine. Când… ştii tu. Ce-am făcut noi adineauri.

— Te împlinesc?

— Da.

— Păi, mulţumesc.

— O poveste, te rog.

— O poveste.

— Te rog. Azi n-ai primit niciuna?

— O, ba da.

— Bine.

— De fapt, azi am început să ţin şi un jurnal, serios. Doar notiţe. Aleatorii et cetera. E interesant. Am vrut s-o fac de când eram tânăr.

— Bravo ţie. O să-l citesc vreodată?

— Sigur că nu. Un jurnal e aproape prin definiţie ceva ce nu mai citeşte nimeni altcineva.

— Cred că o să mă mulţumesc cu povestea, atunci, te rog.

— Azi am mai primit una interesantă.

— Iupi.

— Tristă, totuşi, din nou. Ştii de unde vin toate poveştile astea triste pe care le primesc? Se vede treaba că de la puşti. Puşti care sunt la colegiu. Încep să cred că se întâmplă ceva foarte grav cu tinerii americani. În primul rând, un număr cu adevărat îngrijorător de mare dintre ei sunt interesaţi să scrie ficţiune. Cu adevărat îngrijorător. Şi sunt chiar mai mult decât interesaţi, de fapt. Nu primeşti genul de lucruri pe care le primesc eu de la oameni care sunt doar… interesaţi. Şi poveşti triste, foarte triste. Ce s-a întâmplat cu poveştile fericite, Lenore? Sau măcar moralizatoare? Aş devora o povestire plină de didactică salingeriană de genul bucuria pe care o găseşti în cele mai neobişnuite locuri ca cele pe care le primeam cu grămada la Hunt and Peck. Mă îngrijorează puştii de azi. Ar trebui să iasă în oraş şi să bea bere şi să meargă la filme şi să vâneze chiloţei şi să-şi piardă virginitatea şi să se bâţâie pe muzică provocatoare, nu să inventeze poveşti lungi, triste şi complicate. Şi sunt, fără excepţie, nişte dactilografi cumpliţi. Ar trebui să iasă în oraş să se distreze şi să înveţe să scrie la maşină. Sunt foarte îngrijorat. Serios.

— Să auzim, deci.

— Un bărbat şi o femeie se întâlnesc într-un grup de

terapie şi se îndrăgostesc. Bărbatul arată bine şi are un maxilar bine conturat şi, de asemenea, se poartă frumos, de cele mai multe ori, dar suferă de incredibile accese de furie pe care nu şi le poate controla. Emoţiile îl copleşesc şi el nu le mai poate controla şi uneori devine furios într-un mod dement şi iraţional. Femeia e dureros de adorabilă şi de drăguţă şi de bună, o persoană pe care nici nu ţi-o poţi imagina, dar suferă de perioade oribile de melancolie pe care nu le poate ţine în frâu decât mâncând peste măsură şi dormind excesiv, aşa că mănâncă Fritos şi Hostess Cupcake tot timpul şi doarme mult prea mult şi are multe kilograme în plus, deşi tot drăguţă e.

— Poţi să-ţi mişti mâna un pic?

— Şi cei doi se întâlnesc într-un grup de terapie şi se îndrăgostesc nebuneşte unul de celălalt şi schimbă priviri insistente de-o parte şi de alta a salonului de terapie în fiecare săptămână, în timp ce psihologul, care e foarte relaxat şi drăguţ şi poartă un poncho tricotat, conduce şedinţa de terapie. Psihologul, apropo, e important să ştii, din afară pare drăguţ şi plin de compasiune, dar, de fapt, se dovedeşte, graţie naratorului omniscient, că e singurul personaj negativ din poveste, un bărbat care în perioada studenţiei a avut o cădere nervoasă în timpul examenelor de absolvire şi nu s-a descurcat prea bine şi n-a ajuns la Harvard şi a trebuit să se ducă la N.Y.U. Şi a avut experienţe oribile şi câteva căderi nervoase în New York şi, prin urmare, urăşte oraşele şi, în general, societăţile colective, o ură cu adevărat patologică, şi crede că societatea şi presiunile de grup sunt rădăcina tuturor problemelor tuturor oamenilor care vin la el şi încearcă neobosit, dar subtil să-şi convingă toţi pacienţii să se mute din oraşe în nişte cabane izolate în pădurile statului în care se petrece acţiunea, am senzaţia că în New Jersey, cabane care, printr-o stranie coincidenţă, se dovedeşte că sunt chiar ale lui şi pe care le vinde pacienţilor pentru un profit scârbos.

— …

— Şi bărbatul şi femeia se îndrăgostesc nebuneşte şi

încep să iasă împreună, şi accesele de furie ale tipului încep să se potolească miraculos, şi melancolia tipei începe să se potolească şi ea, şi tipa începe să nu mai doarmă tot timpul şi nici să nu mai mănânce porcării şi slăbeşte şi se face incredibil de frumoasă, că ţi se umezesc ochii, şi ei se hotărăsc să se căsătorească şi se duc şi-i spun psihologului, care se bucură cu ei şi pentru ei, după cum zice el, dar le spune că problemele lor emoţionale îi pândesc la cotitură, că au dispărut pentru o scurtă perioadă, pentru că noua lor dragoste le distrage atenţia, şi că, dacă vor să se vindece pentru totdeauna şi să se poată concentra asupra iubirii unuia pentru celălalt în vecii vecilor, tot ce trebuie să facă e să se mute departe de oraş, am senzaţia că în Newark, într-o cabană din inima pădurii, departe de orice înseamnă societate colectivă, şi le arată broşuri cu cabane în păduri, şi deodată psihologul aflăm că are semnul micuţ şi verde al dolarului în irisuri, printr-o descriere suprarealistă care nu mi-a spus nimic.

— Frate.

— Da, dar tipul şi tipa se află deja total sub vraja clinică a psihologului, după doar un an de terapie, şi sunt sensibili şi ameţiţi din cauză că sunt foarte îndrăgostiţi, aşa că urmează sfatul psihologului şi îşi cumpără o cabană în pădure la câteva ore de mers cu maşina departe de orice aşezare, şi tipul îşi dă demisia din slujba lui de arhitect, unde strălucise şi se bucurase de un succes enorm când nu avusese probleme cu accesele de furie, şi tipa îşi dă demisia din slujba ei de designer vestimentar pentru femei celebre, şi se căsătoresc şi se mută în cabana lor unde trăiesc singuri şi, nu e sugerat foarte subtil, fac sex tot timpul, în cabană şi în pădure şi în copaci, şi, ca să aibă din ce trăi, încep să scrie romane despre triumful sentimentelor omeneşti pure şi puternice asupra presiunilor de grup din societatea colectivă contemporană. Şi aproape imediat, datorită sexului incredibil, deşi inocent din punct de vedere emoţional, au un copil, şi în momentul în care se declanşează travaliul trec prin clipe grele, pentru că abia ajung la spitalul micuţ de la capătul

pământului cu Jeepul lor 44, pe care tot psihologul li l-a vândut, abia ajung la spital la timp, dar, în cele din urmă, totul e OK, şi copilul e un băieţel sănătos, şi pe drumul de întoarcere de la spitalul micuţ din inima pădurii, deşi încă departe de cabana lor şi mai ascunsa şi izolată în inima pădurii, se opresc şi au o discuţie cu o călugăriţă sihastră care trăieşte într-o cabană într-o vale adâncă de lângă autostradă şi care îşi dedică viaţa îngrijirii oamenilor retardaţi care sunt atât de retardaţi, încât nici măcar instituţiile de specialitate nu-i vor, şi tipa şi tipul şi călugăriţa sihastră leagănă copilul pe genunchi şi vorbesc despre cum poate triumfa dragostea, în general, şi asupra presiunilor societăţii colective, în special, totul în dialoguri lungi, dar foarte frumoase.

— O poveste mortală, până aici.

— Stai aşa. Şi se întorc în pădure la viaţa dinainte, şi câţiva ani totul merge foarte bine, incredibil de bine. Dar apoi, ca nişte crăpături micuţe într-o statuie frumoasă, încetul cu încetul, vechile lor probleme emoţionale încep să se manifeste în diverse feluri mărunte. Tipul se enervează uneori nerezonabil pentru lucruri lipsite de însemnătate, şi asta o face uneori melancolică pe femeie, şi o pungă rău prevestitoare de Fritos sau două încep să apară în coşul de gunoi, şi ea se îngraşă un pic. Şi chiar atunci copilul lor, care acum are şase ani, începe să aibă probleme medicale oribile şi atunci când plânge – ceea ce copiii evident că fac, cad mereu şi se împiedică de lucruri şi se lovesc –, şi atunci când plânge intră într-un fel de criză epileptică; dă din mâini necontrolat şi aproape că-şi înghite limba şi e foarte înspăimântător, evident, şi părinţii sunt foarte îngrijoraţi şi, deşi se gândesc şi speră să nu fie decât o fază, îşi iubesc copilul la nebunie, cu toată fiinţa, şi sunt disperaţi. Şi acum femeia e iar însărcinată. Şi toate aceste chestii rău prevestitoare continuă până când, după câteva luni, se duc cu Jeepul până la spitalul micuţ pentru ca tipa să nască al doilea copil şi, în timp ce copilul vine pe lume, copilul mai mare alunecă pe podeaua udă din hol şi dă cu capul de pământ şi începe în mod firesc să plângă şi

imediat începe să se zvârcolească în crize convulsive, şi între timp se naşte copilul, o fetiţă, şi, când bătrânul doctor de ţară o pocneşte blând la fund ca să respire, ea bineînţeles că începe să plângă şi intră imediat într-o criză epileptică miniaturală, aşa că amândoi copiii au crize în acelaşi timp, şi micul şi liniştitul spital din fundul lumii se transformă într-o casă de nebuni. Dar bunul doctor de tară îşi revine repede şi îi examinează pe ambii copii pe loc şi îi diagnostichează cu o boală neurologică rară în care plânsul din indiferent ce motiv le distruge sistemul nervos, le face rău la creier şi la inimă, făcând aceste organe să se inflameze şi să sângereze, şi spune că, de fiecare dată când copiii plâng, după cum, bineînţeles, copiii normali o fac uneori, crizele devin mai puternice, şi vor suferi din ce în ce mai mult, şi viaţa le va fi ameninţată, în cele din urmă – mai ales celui mare, la care boala e mai avansată şi mai gravă –, dacă nu li se administrează un tratament care să-i facă să nu mai plângă niciodată.

— Uau.

— Şi bunul doctor de ţară le dă tipului şi tipei o sută de sticluţe cu un medicament special împotriva plânsului, foarte rar şi foarte greu de făcut, de vreme ce au de parcurs un drum imposibil de lung şi de dificil de la cabana lor izolată până la micul spital, şi le promite că, atâta vreme cât copiii iau o doză din medicament de fiecare dată când par că ar putea izbucni în plâns, pentru a înăbuşi plânsul din faşă şi a preveni crizele, sigur vor fi bine, şi părinţii sunt, bineînţeles, teribil de îngrijoraţi, dar şi uşuraţi că măcar e o boală tratabilă, însă, pe de altă parte, chinui le agravează vechile probleme emoţionale, şi bărbatul e rău prevestitor de nerezonabil şi de furios pe univers că i-a dăruit copii care intră în crize de epilepsie când plâng şi pe preţul exorbitant, dar inevitabil, al medicamentului împotriva plânsului, rar şi greu de făcut, şi tipa cască rău prevestitor şi le cere să oprească la micuţa băcănie din fundul pământului şi cumpără, practic, toate produsele junk food pe care le găseşte, ceea ce evident îl înfurie pe tip, pentru că ea s-a îngrăşat binişor,

chiar dacă e încă drăguţă, şi nervii lui o fac pe ea şi mai tristă şi mai buimacă şi mai înfometată, şi aşa mai departe, în această poveste care recunoaştem că are potenţialul de a fi un cerc vicios.

— Vrei o gură din berea mea de ghimbir?

— Mulţumesc.

— …

— Şi, aşadar, se întorc la cabană, şi lucrurile sunt mai mult sau mai puţin cum au fost înainte, chiar dacă tipa mănâncă şi doarme mult şi ia în greutate repede, iar bărbatul e atât de enervat din pricina preţului exorbitant al medicamentului împotriva plânsului, încât se jură că va face eforturi deosebite ca să-şi controleze furia şi să fie extrem de drăguţ cu ambii copii, ca aceştia să plângă cât mai puţin posibil. Dar bineînţeles că, între timp, vechea lui problemă emoţională cu accesele de furie se înrăutăţeşte încetul cu încetul, şi chinul de a fi drăguţ cu copiii când nu simte asta îşi spune cuvântul, şi începe să fugă în pădure la intervale tot mai mici ca să ţipe şi să dea cu pumnii în copaci, şi ajunge să fie crud fără să vrea cu tipa drăgălaşă şi tristă, şi noaptea târziu, după ce copiii adorm în partea cealaltă a căbănuţei, îi face reproşuri printre dinţi pentru greutatea ei care creşte constant, reproşuri care bineînţeles că nu fac altceva decât să-i sporească melancolia şi somnul şi foamea, şi curând ajunge la greutatea dinainte de a se îndrăgosti şi apoi şi mai departe. Şi lucrurile continuă aşa cam un an, cu ameninţarea terifiantă a unor crize de plâns epileptic, mai ales la copilul mai mare, prevenite doar prin administrarea la timp a medicamentului special.

— Sunt fascinată, recunosc.

— Ei, şi acum, în noaptea dezastruoasă şi culminantă a poveştii, simbolizată printr-o furtună cu adevărat incredibilă, cu vântul urlând şi picături gelatinoase de ploaie bombardând cabana, cei patru stau la masă, şi pe farfuria tipei prăjiturelele aproape că ajung până la tavan, şi ea cască, şi tipul, care e supus unei enorme încordări, e extrem de nervos şi se luptă în fiecare clipă să-şi ţină în

frâu temperamentul, şi copilul mai mare, care are vreo şapte ani, scânceşte că nu vrea să-şi mănânce mazărea, pe care tipa prea adormită şi flămândă nu s-a deranjat nici măcar s-o dezgheţe şi s-o gătească, iar scâncetul pune capac la toate şi îl scoate din minţi pe tip, care îi cârpeşte involuntar copilului o palmă, iar copilul zboară din scaun şi cade şi se loveşte de o măsuţă pe care sunt ţinute la loc de cinste, pe o pernuţă mov de pâslă, toate sticluţele preţioase cu medicamentul rar şi greu de făcut împotriva plânsului, şi toate sticluţele se sparg, şi tot medicamentul e pierdut într-o clipă, şi, bineînţeles, copilul începe să plângă din cauza palmei cumplite pe care a primit-o şi intră imediat într-o criză epileptică acută, şi cel mic, din cauza agitaţiei cu încărcătură negativă, începe şi el să plângă şi intră şi el într-o criză epileptică acută, şi aşa, dintr-odată, tipul şi tipa au doi copii în criză epileptică şi niciun medicament care să împiedice crizele să le facă îngrozitor de rău inimii şi creierului copiilor şi să-i ucidă poate. Şi ei sunt disperaţi, şi copiii se zvârcolesc, şi femeia reuşeşte să calmeze oarecum bebeluşul ţinându-l strâns în braţe şi legănându-l şi săltându-l, dar cel mare e într-adevăr într-o stare foarte proastă.

— Doamne, Dumnezeule.

— Aşa că ambii părinţi sunt complet înnebuniţi şi hotărăsc că singura soluţie e ca bărbatul să-l ia pe cel mare cu Jeepul şi să-l ducă la micuţul spital de la capătul lumii cât mai repede cu putinţă, în timp ce femeia sună înainte şi îi pune să prepare în regim de urgenţă o doză de medicament împotriva plânsului, şi astfel femeia ar trebui să rămână să sune şi să calmeze bebe luşul, care acum e într-o stare mai mult sau mai puţin stabilă în braţele mamei şi căruia nu-i place să meargă cu maşina şi care sigur ar plânge iremediabil în drum spre spitalul micuţ, până când tatăl se va întoarce cu medicamentul şi, totodată, cu copilul cel mare şi, speră ei, salvat. Şi, astfel, bărbatul îl duce la Jeep, prin ploaia gelatinoasă şi deasă, pe băiatul care se zvârcoleşte, şi duşi sunt, şi femeia începe să încerce să sune la micuţul spital din fundul lumii,

dar nu poate să prindă legătura pentru că, ne spune naratorul, linia spitalului a fost lovită de un trăsnet şi, astfel, în disperare de cauză, femeia sună la fostul lor psiholog din oraş, pentru că le spusese când le vânduse cabana că, dacă au nevoie de ceva, să-l sune, şi îl prinde în casa lui luxoasă din centru şi îl imploră să meargă cu maşina la micuţul spital din fundul lumii ca să ia medicamentul împotriva plânsului pentru bebeluş şi să-l aducă imediat la cabană. Iar psihologul, după ce şi-a amintit cine e femeia – uitase –, acceptă ezitant, o s-o facă, chiar dacă plouă gelatinos, şi spune că ajunge rapid acolo, dar, imediat după ce închide, se gândeşte că ar trebui să treacă pe la un pacient, pe care încearcă să-l convingă să cumpere o cabană şi să trăiască în izolare, şi întârzie un pic stând cu pacientul şi arătându-i broşuri şi încercând să-l convingă să cumpere o cabană, şi ni se aduce aminte din nou într-un mod iritant că psihologul are în iris micuţul semn verde al dolarului.

— Ce ticălos, totuşi.

— Nu te mint. Şi între timp bărbatul conduce nebuneşte Jeepul spre micuţul spital din fundul lumii, cu băiatul, care nu mai are convulsii acum, dar e oarecum autist şi are gura căscată şi se află evident într-o stare foarte proastă, şi bărbatul conduce ca un dement, dar înaintează foarte încet, prin întuneric şi prin ploaia gelatinoasă şi prin noroi, pe drumuri forestiere, şi bărbatul e atât de incredibil de furios pe univers că îi supune familia la astfel de chinuri, încât simte că explodează, dar printr-un enorm efort de voinţă se controlează şi continuă să conducă şi, în cele din urmă, iese de pe drumul forestier noroios în autostradă, unde poate măcar să meargă un pic mai repede. Şi între timp femeia e la cabană, aşteptându-l pe psiholog să vină cu medicamentul împotriva plânsului, şi e atât de sătulă şi de supărată şi de deprimată de toate, încât cască întruna, îi e incredibil de somn şi, pe măsură ce orele trec, îi e şi mai rău, şi se face târziu, şi ploaia gelatinoasă bate ritmic în acoperişul cabanei, şi apoi bebeluşul începe să aibă crize convulsive mici, dar acute în

timp ce plânge, şi femeia se gândeşte că singurul mod de a-l face să nu mai plângă e să-l strângă la pieptul ei enorm plin de firimituri de Fritos; ori de câte ori pune copilul jos, plânge şi face crize epileptice. Aşa că se leagănă înainte şi înapoi cu el în braţe. Şi treaba asta continuă, trecând de la o scenă la alta, psihologul îşi face vânzarea şi pleacă mai departe şi are o maşină incredibil de scumpă care merge foarte repede, cumpărată cu banii câştigaţi din vânzarea de cabane, şi ajunge într-o clipă la spitalul micuţ de la capătul pământului şi vorbeşte cu bunul doctorul de ţară şi, după un scurt moment în care bunul doctor aproape că îşi dă duhul preparând medicamentul împotriva plânsului într-un timp record, psihologul ia medicamentul şi spune că o să-l plătească bărbatul şi goneşte pe autostradă spre inima pădurii şi cabana de acolo, cu o viteză incredibilă, şi într-o răsturnare de situaţie ironică şi rău prevestitoare trece exact pe lângă Jeep, care se îndrepta, din motive evidente, în cealaltă direcţie, în timp ce Jeepul e tras pe dreapta în întuneric din pricina unei pene, pe care bărbatul cuprins de turbare încearcă să o repare în ploaie, în timp ce copilul e făcut ghem pe scaunul din faţă, fără vlagă, şi maşina incredibil de rapidă a psihologului îl împroaşcă pe bărbat cu un jet de apă de ploaie de pe partea cealaltă a autostrăzii, şi el scapă mânerul cricului, şi mânerul cricului loveşte ceva mic, dar crucial în osia Jeepului şi o rupe parţial, ceea ce tipul nu vede pentru că e atât de furios pe maşina psihologului pentru că l-a stropit, încât ţopăie urlând şi făcând gesturi obscene în urma automobilului şi pentru moment îşi pierde controlul.

— Iisuse.

— Şi, între timp, la cabană femeia aproape că a leşinat, e extrem de melancolică şi de îngrijorată şi de adormită, dar nu poate să-i dea drumul copilului pentru că ar începe să plângă şi să se zvârcolească epileptic. Şi femeia se luptă eroic cu somnul cât poate, aşteptându-l pe psiholog, dar în cele din urmă nu mai, rezistă fizic, nu mai poate să stea trează şi, astfel, fiind singurul compromis în circumstanţele date, se întinde în pat, ţinând copilul la

piept ca să nu plângă şi să nu intre în convulsii.

— O, nu.

— Şi adoarme şi se rostogoleşte peste bebeluş şi îl striveşte şi îl omoară.

— O, Doamne.

— Şi se trezeşte şi vede ce s-a întâmplat şi de mâhnire cade într-un somn ireversibil, ca o comă.

— OK, ajunge.

— Şi psihologul ajunge după vreo zece minute şi intră, în ponchoul lui, şi vede ce s-a întâmplat şi sună la poliţie să anunţe. Şi singura poliţie într-o zonă atât de izolată e poliţia statală de autostradă, şi psihologul îi dă dispecerului descrierea bărbatului cu Jeepul, pe care bineînţeles că îl cunoaşte, dar pe care nu l-a văzut când l-a stropit, şi îi spune dispecerului să scoată un echipaj pe autostradă să caute Jeepul şi să-i ducă repede pe bărbat şi pe copil la spitalul micuţ din fundul lumii dacă îi găseşte şi între timp să vină şi la cabană să vadă bebeluşul mort şi mama în comă. Şi dispecerul transmite prin radio echipajelor toate observaţiile psihologului, şi un echipaj pleacă în viteză pe autostradă spre cabană şi pe drum întâlneşte Jeepul şi se întoarce şi trage pe dreapta, şi poliţistul coboară din maşină şi vine spre Jeep prin ploaia gelatinoasă şi se oferă să-i ducă pe bărbat şi pe copil repede la spitalul micuţ din fundul lumii, şi tipul acceptă, şi, când îl pregăteşte pe băiat să fie mutat din Jeep în maşina de poliţie, îl întreabă pe poliţist dacă soţia lui e cea care a anunţat poliţia, şi poliţistul spune că nu şi apoi declanşează dezastrul şi îi relatează tipului ce a auzit că s-a întâmplat la cabană, şi, acompaniat de o serie de tunete devastatoare, omul îşi pierde complet controlul şi începe să dea involuntar din mâini, lovind accidental copilul, care e prăbuşit pe scaunul de alături, cu cotul, peste nas, şi copilul începe să ţipe şi să plângă iar şi cade pe jos şi intră în convulsii şi mai întâi se loveşte cu capul de schimbătorul de viteze scoţându-l din punctul mort, apoi capul îi cade peste acceleraţie şi pedala se duce până la podea şi Jeepul demarează, cu poliţistul agăţat, ţinându-se de maşină şi

alergând pe lângă ea, pentru că se întinsese prin geam să-l calmeze pe bărbatul agitat şi furios, şi Jeepul o ia spre marginea autostrăzii, dincolo de care e o vale adâncă, se vede o stâncă, serios, şi tipul e atât de furios, încât nu o vede ca să schimbe direcţia, şi poliţistul încearcă să apuce volanul şi să cârmească pentru a nu ajunge la stâncă, dar tensiunea bruscă aplicată volanului rupe complet chestia aia mică, dar crucială de pe osie care a fost ruptă de mânerul cricului care i-a zburat din mână bărbatului mai devreme, şi volanul cedează complet, şi Jeepul cu bărbatul şi băiatul şi poliţistul plonjează de pe stâncă sute de metri peste cabana unde călugăriţa sihastră, poate îţi aminteşti, avea grijă de retardaţii nedoriţi de nimeni, şi Jeepul cade peste cabană şi explodează, şi toată lumea moare într-un mod oribil.

— Pe toţi dracii.

— Într-adevăr.

— …

— O poveste foarte, foarte tulburătoare. Produsul unei minţi de student tulburat urât de tot. Şi mai sunt încă vreo douăzeci de pagini în care femeia uriaşă şi frumoasă zace într-o comă ireversibilă, într-o jalnică poziţie fetală, în timp ce psihologul analizează toată povestea şi spune că se datorează presiunii societăţii colective, care e prea profundă şi insidioasă ca să fie evitată chiar şi în inima pădurii, şi încearcă să stoarcă bunurile rămase ale familiei moarte a femeii aflate în comă, prin manevre juridice.

— Sfântă Fecioară.

— Chiar aşa.

— O s-o publici?

— Glumeşti? E incredibil de lungă, mai lungă decât tot numărul viitor. Şi ridicol de tristă.

— …

— Şi dactilografiată *cumplit*. Şi asta mă deranjează. O poveste incredibil de complicată la care un puşti trist a visat şi a muncit luni în şir şi pe care apoi a bătut-o la maşină cu coatele. Am să-i scriu o scrisoare personală de refuz în care îl voi sfătui să înveţe să scrie la maşină şi apoi

să se ducă să se bâţâie pe muzică provocatoare.

— Mie mi-a plăcut. Mi s-a părut o poveste mortală.

— Sensibilitatea ta nu e literară, Lenore.

— Drace, mulţumesc. Fără tupeu şi neliterară.

— Nu asta am vrut să spun.

— …

— Vino aici. Haide.

— Du-te şi vezi-ţi de fiţuica ta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Lenore.

— …

d

— Frequent and Vigorous.

— Pfu pfu.

— Frequent and Vigorous.

— Ce?

— Centrala. Frequent and Vigorous.

— Lenore.

— Apucă o scară similară. Centrala. Mâncare specială-pecială.

— Lenore! Vorbeşti în somn! Eşti incoerentă!

— Ce?

— Eşti incoerentă.

— Pfu.

— Acum e mai bine.

e

— Drace!

— Pfu pfu.

— Ce naiba!

— Pfu. Ce?

— Rick, eu n-am niciun cadru pentru mers.

— Ce?

— Eu nu am niciun cadru. Şi cu atât mai puţin cadrul doamnei Yingst, cu poza tipului ăluia de la Lawrence Welk. Ce căuta la mine în cameră?

— Ce cadru?

— Şi ce-a vrut să spună Vlad Ţepeş cu „mâncare specială-pecială”, „la cine e cartea”?

— Ce? Pasărea aia ar trebui ucisă, Lenore. O omor eu

în locul tău.

— N-a plecat nimeni în Corfu, dar deloc. Mă duc de nas.

— Pfu.

— Iisuse.

8

1990

a

TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A ŞEDINŢEI.

JOI, 26 AUGUST 1990, ÎN BIROUL DOCTORULUI CURTIS JAY.

PARTICIPANŢI: DR. CURTIS JAY ŞI DOMNIŞOARA LENORE BEADSMAN, 24 DE ANI.

DOSARUL NUMĂRUL 770 – 01 – 4266.

DR. JAY: Deci, ar fi potrivit să caracterizăm ziua de ieri ca fiind complet nefastă.

DOMNIŞOARA LENORE BEADSMAN: Cred că ar fi o afirmaţie potrivită, da.

JAY: Şi cum te face asta să te simţi?

LENORE: Păi, cred că, prin definiţie, o zi complet nefasta te face să te simţi de tot rahatul, nu?

JAY: Te simţi obligată să te simţi de tot rahatul?

LENORE: Cum?

JAY: Dacă o zi mizerabilă te face, prin definiţie, să te simţi de tot rahatul, te simţi obligată să te simţi de tot rahatul din cauza unei zile proaste, sau ţi se pare natural să o faci?

LENORE: Care naiba-i legătura?

JAY: Întrebarea te face să te simţi inconfortabil.

LENORE: Nu, mă face să mă simt de parcă tocmai am auzit o întrebare fără rost şi tâmpită, ceea ce mă tem că a şi fost.

JAY: Nu cred că e tâmpită deloc. Nu te plângi tu că te simţi silită şi obligată să simţi şi să faci lucrurile pe care le simţi şi le faci? Sau te confund cu un alt vechi client şi prieten?

LENORE: Uite, poate că e mai potrivit să spun că mă simt de rahat pentru că se întâmplă lucruri nasoale, OK?

Lenore se poartă incredibil de ciudat şi de melodramatic vreo lună, apoi se hotărăşte să părăsească locul unde se presupune că ar trebui să trăiască, o semiinvalidă cu sânge rece care ia cu ea alţi oameni, chiar dacă are nouăzeci şi doi de ani, şi nu se deranjează să sune să spună ce se întâmplă, chiar dacă evident sunt încă în Cleveland, vezi, de exemplu, cadrul doamnei Yingst, care nu putea să ajungă în camera mea decât pe la 6: 30 ieri-seară, şi taică-meu sigur ştie ce se întâmplă, vezi, de exemplu, că l-a pus pe Karl Ruminage să-i spună domnului Bloemker toată povestea ieri-dimineaţă, înainte să afle cineva, şi nu se deranjează să-mi spună şi mie, şi pleacă în Corfu, şi cred că cineva i-a dat LSD lui Vlad Ţepeş, pentru că acum bălmăjeşte în permanenţă tot felul de chestii, ceea ce nu făcea înainte, şi, să vezi coincidenţă, sunt numai chestii obscene care ar face-o pe doamna Tissaw să cadă pe spate şi să mă evacueze dacă le-ar auzi, iar slujba mea o suge într-un mare fel acum pentru că liniile telefonice s-au dat rău de tot peste cap şi noi nu mai avem numărul nostru, şi sună lume pentru tot felul de chestii bizare, şi bineînţeles că niciun semn de la Interactive Cable pe ziua de azi, în dimineaţa asta, şi dup-aia mă pomenesc la centrală cu o grămadă de flori şi cutii de bomboane aproape goale, o presupusă mostră de umor, care se dovedesc că sunt de la domnul Bombardini…

JAY: Norman Bombardini?

LENORE: … Da, care e proprietarul nostru, la Frequent and Vigorous, şi care e incredibil de gras şi de ostil şi, ca să fie tacâmul complet, şi nebun, fără doar şi poate, şi care crede că-mi face o uriaşă favoare, mă scuzaţi pentru calambur, promiţându-mi un ungher numai pentru mine în universul care se va umple curând până la refuz, şi care pretinde că a făcut o pasiune pentru mine.

JAY: Şi mai e, bineînţeles, Rick.

LENORE: Rick e Rick. Rick e o constantă în orice ecuaţie. Să nu-l băgăm pe Rick în povestea asta.

JAY: Te simţi inconfortabil să vorbeşti despre Rick în acest context.

LENORE: Ce context? Nu există niciun context. Contextul presupune coerenţă. Acum nu este vorba decât despre o viaţă complet dată peste cap, abia închegată, care acum e şi mai dezlânată.

JAY: Deci, femeia îşi face griji că viaţa ei e „dezlânată”.

LENORE: Du-te şi suge o piatră.

Doctorul Jay tace. *Lenore Beadsman tace*.

JAY: Interesant, totuşi.

LENORE: Ce?

JAY: Nu crezi că, totuşi, e o situaţie interesantă? O înlănţuire de situaţii?

LENORE: Care ce înseamnă?

JAY: Nu mare lucru. Doar că dacă cineva se simte de rahat, ca să folosesc expresia ta, pentru că nu are destul „control” asupra lucrurilor, şi noi, desigur, recunoaştem deschis că încă nu am fost în stare să articulăm satisfăcător ce vrem să spunem cu asta, nu cumva am…?

LENORE: Doamne, acum pluralul.

JAY: … Că e preferabil, măcar prin comparaţie, să fii implicat într-o situaţie interesantă *şi* să n-ai nicio putere decât să fii implicat într-una plicticoasă, nu-i aşa?

LENORE: Interesantă pentru cine?

JAY: Ah. Pentru tine contează.

LENORE: Contează foarte mult.

JAY: Miroase a progres aici, nu mă sfiesc să-ţi spun. Se simte în aer.

LENORE: Cred că e subsuoara mea. Cred că trebuie să fac un duş.

JAY: Nu e cinstit să te ascunzi după un deget simptomatic. Dacă spun că miroase a progres, miroase a progres.

LENORE: Mereu spui că miroase a progres. Spui că miroase a progres aproape de fiecare dată când vin la tine. Cred că primul lucru pe care îl faci în fiecare dimineaţă e să-ţi dai cu progresul pe la nas. Şi ce vrea să însemne asta, „progres”?

JAY: Tu să-mi spui.

LENORE: Centurile astea de siguranţă de la scaune nu sunt pentru siguranţa pacienţilor când merg pe şină, nu? Sunt ca să-ţi ferească jugulara să nu fie atacată de vreo treizeci de ori pe zi, nu?

JAY: Simţi furie.

LENORE: Mă simt de rahat. Rahat curat, neindus. Interesant pentru cine?

JAY: Pe cine ar putea interesa?

LENORE: Asta ce naiba vrea să mai însemne?

JAY: Mirosul progresului devine tot mai slab.

LENORE: Păi, uite.

JAY: Da?

LENORE: Să presupunem că Străbunica îmi spune foarte convingător că viaţa mea nu este decât ceea ce poate fi spus despre ea.

JAY: Ce naiba înseamnă asta?

LENORE: Simţi furie.

JAY: Am un buton de catapultare, să ştii. Pot să apăs un buton de sub sertarul ăsta, aici, şi să te trimit zbierând direct în lac.

LENORE: Probabil că eşti cel mai prost psiholog din toate timpurile. De ce nu mă laşi să-mi continui gândurile?

JAY: Îmi pare rău.

LENORE: De-asta sunt aici, nu? De-asta îţi plătesc aproape trei sferturi din tot ce câştig, nu?

JAY: Mă simt onorat şi ruşinat, în acelaşi timp. Să ne întoarcem la Străbunica ta şi la o viaţă care e spusă, şi nu trăită.

LENORE: Aşa.

JAY: Aşa.

LENORE: Şi ce vrea să însemne asta?

JAY: Îţi spun cu toată sinceritatea că aştept să-mi spui tu.

LENORE: Păi, să vedem, pare că, în realitate, nu e vorba de o viaţă care e spusă, şi nu trăită; ideea e că viaţa e ceea ce se spune despre ea, că nu mi se întâmplă nimic care să nu fie spus sau uşor de spus, şi, dacă e aşa, care e diferenţa, de ce să mai trăieşti?

JAY: Nu înţeleg deloc.

LENORE: Poate că nu are sens. Poate că e complet iraţional şi tâmpit.

JAY: Dar e evident că te deranjează.

LENORE: Câtă perspicacitate. Dacă eu nu sunt decât ce poate fi spus despre mine, ce mă diferenţiază de tipa asta din povestea lui Rick, care mănâncă junk food şi se îngraşă şi îşi striveşte copilul în somn? Ea e exact ce se spune despre ea, nu? Nimic mai mult. La fel ca mine, se pare. Străbunica spune că o să-mi arate cum se face că o viaţă înseamnă doar cuvinte, şi nimic mai mult. Străbunica spune că cuvintele pot să ucidă şi să creeze. Totul.

JAY: Mi se pare că Străbunica e cam dusă cu pluta.

LENORE: Ba deloc. Nu e nebună şi sigur nu e nici proastă. Tu ar trebui să ştii asta. Şi, vezi tu, ideea e că, dacă poate să-mi facă asta prin cuvinte, dacă poate să mă facă să mă simt aşa şi să-mi percep viaţa ca fiind dată peste cap şi dezlânată şi să mă întreb dacă eu sunt cu adevărat eu, dacă există un eu, oricât de nebunesc ar suna, dacă poate să facă toate astea doar vorbindu-mi, doar prin cuvinte, atunci ce spune asta despre cuvinte?

JAY: „… zise ea, folosind cuvinte”.

LENORE: Păi, exact. Asta e. Lenore ar fi total de acord. De-asta îmi ies uneori din minţi că Rick *vrea să vorbim* mereu. Să vorbim, să vorbim, să vorbim. Să spunem, să spunem, să spunem. Cel puţin, când îmi spune poveşti, e clar ce e poveste şi ce nu e, nu?

JAY: Încep să simt un miros.

LENORE: Nu cred că teoria subsuorii ar trebui respinsă din capul locului.

JAY: De ce o poveste e mai cinstită decât o viaţă?

LENORE: Pare mai onestă, într-un fel.

JAY: Onestă însemnând mai aproape de adevăr?

LENORE: Miroase a capcană.

JAY: Miroase a progres. Adevărul e că nu există nicio diferenţă între o viaţă şi o poveste? Dar o viaţă pretinde că e ceva mai mult? Dar, de fapt, nu e?

LENORE: Aş da orice pentru un duş.

JAY: Ce-am zis? Ce-am zis? Am zis că anxietatea igienei înseamnă ce?

LENORE: Conform cui?

JAY: Catapultarea rămâne o opţiune. Nu deturna discuţia atât de evident. Conform mie şi marelui meu profesor, Olaf Bleniner, pionierul studiilor despre anxietatea igienei…

LENORE: Anxietatea igienei e anxietatea identităţii.

JAY: Îmi vine înapoi miasma progresului.

LENORE: Şi eu am probleme cu digestia, serios, aşa că nu…

JAY: Taci. Deci, comparaţiile dintre viaţa adevărată şi poveste te fac să simţi anxietatea igienei, adică anxietatea identităţii. Plus faptul că extraordinar de simpatica şi generoasa Lenore cea Bătrână, a cărei mică escapadă, trebuie să recunosc, nu mă umple de tristeţe, te îndoctrinează pe tema cuvintelor şi a influenţei lor extralingvistice. Ia fă tu calculele singurică aici, Lenore.

LENORE: Haida de Mai întâi de toate, ideea Străbunicii e tocmai că nu există aşa ceva, influenţă extralingvistică, nu există *nimic* extralingvistic. Şi, plus de asta, ce e cu aceste cuvinte ca „îndoctrinare” şi „influenţă”? Pe care şi Rick mi le administrează tot timpul? Cum se face că tu şi Rick îmi spuneţi mereu nu doar aceleaşi lucruri, ci şi aceleaşi cuvinte? Sunteţi o echipă? îl pui tu la curent cu toate astea? Să fie ăsta oare motivul pentru care acceptă cu un calm neobişnuit să nu mă întrebe ce se petrece aici? Eşti un psiholog lipsit de etică? Spui?

JAY: Stai aşa puţin. Dincolo de faptul că mă simt teribil de jignit, de unde obsesia asta că oamenii *spun* tot timpul? De ce spusul fură controlul?

LENORE: Nu ştiu. Cât e ceasul?

JAY: Nu simţi nicio diferenţă între viaţa ta şi o poveste?

LENORE: Poate doar un pic de apă din carafa aia de acolo, la oricare dintre subsuori…

JAY: Ei bine?

LENORE: Nu, cred că nu.

JAY: Cum aşa? Cum aşa?

Lenore Beadsman tace.

JAY: Cum aşa?

LENORE: Care să fie diferenţa?

JAY: Vorbeşte, te rog.

LENORE: Care să fie diferenţa?

JAY: Cum?

LENORE: Care să fie diferenţa?

JAY: Nu-mi vine să cred. Bleniner s-ar răsuci în mormânt. Nu simţi nicio diferenţă?

LENORE: OK, exact, dar atunci ce-nseamnă „a simţi”?

JAY: Mirosul e copleşitor. Nu-l mai suport. Lasă-mă să-mi leg la nas batista asta.

LENORE: Fleoşc.

JAY (*înfofolit*): Cui îi pasă s-o definească? Nu poţi s-o simţi? Poţi să *simţi* cum e viaţa ta; cine poate să simtă viaţa tipei cu junk food-ul din povestea lui Rick?

LENORE: *Ea* poate! *Ea* poate!

JAY: Eşti dusă cu capul?

LENORE: Ea poate dacă în *poveste* se spune că poate. Nu? Se spune că simte o durere incredibilă pentru că şi-a strivit copilul şi intră în comă, aşa că simte şi iar simte.

JAY: Dar asta nu e real.

LENORE: Se pare că e atât de real cât se spune că e.

JAY: Poate că, până la urmă, e subsuoara ta.

LENORE: Eu mă car.

JAY: Aşteaptă.

LENORE: Apasă butonul de pornit scaunul, doctore Jay.

JAY: Iisuse.

LENORE: Viaţa tipei e povestea, şi dacă povestea spune „femeia grasă şi drăguţă era convinsă că viaţa ei e adevărată”, atunci aşa e. Doar că ce nu ştie ea e că viaţa ei nu este a ei. E acolo pentru o raţiune. Să facă o demonstraţie sau să scoată un zâmbet, nu contează. Ea nu

e nici măcar produsă, e dedusă. E acolo pentru o raţiune.

JAY: A cui raţiune? Raţiune ca în raţiunea unei persoane? îşi datorează existenţa oricui spune povestea?

LENORE: Dar nici măcar o persoană neapărat, asta e. Povestea îşi găseşte singură raţiunile. Străbunica spune că orice poveste devine automat un fel de sistem care controlează toată lumea implicată.

JAY: Şi cum face asta?

LENORE: Simplu, prin definiţie. Fiecare poveste creează şi limitează şi defineşte.

JAY: Balega are propriul miros, n-ai observat?

LENORE: Tipa grasă nu e chiar reală şi în planul în care e reală e folosită şi, dacă ea crede că e reală şi nu e folosită, e doar pentru că sistemul care a dedus-o o face, prin definiţie, să se simtă reală şi nededusă şi nefolosită.

JAY: Şi vrei să-mi spui că aşa te simţi tu?

LENORE: Eşti tâmpit. Aia chiar e o diplomă de la Harvard? Trebuie să plec. Lasă-mă să plec, te rog. Trebuie să merg la baie.

JAY: Vino mâine.

LENORE: Nu mai am bani.

JAY: Vino cum faci rost de bani. Sunt aici pentru tine. Spune-i lui Rick să-ţi dea bani.

LENORE: Porneşte-mi scaunul, te rog.

JAY: Azi am progresat enorm.

LENORE: Ba pe-a mă-tii.

b

26 august

Volumul Monroe Fieldbinder: *„Foc”*.

Monroe Fieldbinder îşi trase pălăria albă de fetru pe ochi şi rânji zeflemitor la scena haosului din jurul lui.

Monroe Fieldbinder îşi trase pălăria albă de fetru pe ochi şi rânji zeflemitor la haosul care îl înconjura. Flăcările casei arzând ţopăiau în aerul nopţii şi aruncau umbrele lungi şi filiforme ale lui Fieldbinder şi ale pompierilor şi ale celor care căscau gura pe noua stradă asfaltată şi accidentată a suburbiei. Pânze de scântei se ondulau şi se răsuceau strălucitoare în vântul primăvăratic. Stând pe

platforma unei maşini de pompieri, răcnind instrucţiuni la oamenii săi, pompierul-şef îl zări pe Fieldbinder.

— Ştiam că trebuie să te găsesc aiciy Fieldbinder, spuse pompierul-şef un bărbat în vârstă, cu părul încărunţit şi un chip rumen. De ce ţi-a luat atât?

— Traficul. Fieldbinder rânji zeflemitor către pompierul-sef. Se pare că e cam mare deranjul pe-aici, Şefu'.

e

O consolă Centrex 28 de Fază III cu un comutator numărul 5 are caracteristici care sunt de mare ajutor operatorului sau operatoarei în îndatoririle zilnice. Şase linii de primire a apelurilor corespund celor şase Becuri de Apel, care clipesc cu o frecvenţă de 60 de Iluminări Pe Minut pentru apeluri Exterioare şi cu 120 de Iluminări Pe Minut pentru apelurile Interioare şi care emit, cu 60 de Semnale Pe Minut, tonuri plăcute, dar care atrag totuşi atenţia. Apelurile pot fi transferate în interior prin butonul „Start Interior", codul de extensie individual şi butonul „Trimitere Destinaţie", cu becul „Gata" şi un ton perceptibil care înseamnă „legătură stabilită" şi care ajută operatorul să facă transferul uşor. Un circuit complet de transfer va ocupa o linie până când una sau ambele părţi eliberează circuitul. Ca în cazul tuturor operaţiunilor din bucla locală, becurile „Sursă" şi „Destinatar" vor rămâne aprinse până când părţile implicate se deconectează. Ca în cazul tuturor operaţiunilor din bucla locală, ocuparea simultană a tuturor celor şase linii va genera un semnal „Toate Liniile Ocupate" şi o frecvenţă de 120 de Iluminări Pe Minut în butonul „Eliberează Poziţia" de pe consolă. Butonul „Eliberează Poziţia" îi permite operatorului să elibereze toate circuitele de transfer încheiate şi să anuleze orice circuit de transfer nerealizat încă. Alte caracteristici includ o opţiune „AŞTEPTARE", care poate fi folosită când condiţiile serviciului zonal cer folosirea ei, şi un buton „Ocupat", un închizător automat de alimentare a tuturor liniilor, care face centrala să fie inaccesibilă circuitelor de linie standard şi îi permite operatorului să se

ocupe de probleme urgente din afara centralei atunci când situaţia o cere.

Pauza de masă, angajaţii de la Compania Bombardini şi Frequent and Vigorous traversează în turmă holul de marmura şi se îndreaptă spre uşa rotativă ca să ia masa, holul transformat într-o cutie plină de zgomot pentru câteva momente, Judith Prietht apăsase butonul „Ocupat” şi citea un număr din revista *People*. Lenore Beadsman stătea cu părul ud peste consola de la Frequent and Vigorous, răspunzând la telefoane.

— Frequent and Vigorous, spuse ea.

— Nemernica asta de maşină nu porneşte, spuse o voce.

— Domnule, mă tem că nu aţi sunat la Cleveland Towing, aici e Frequent and Vigorous Publishing, Inc., să vă dau numărul corect, deşi s-ar putea să nu meargă? Cu mare plăcere.

Lenore apăsă „Eliberează Poziţia”, apoi „Acces”.

— Frequent and Vigorous. Bună ziua, domnule Roxbee-Cox, Lenore Beadsman la telefon, colega ei de apartament. Ar trebui să se întoarcă la şase. Aşa voi face. OK. Frequent and Vigorous.

Butonul „Eliberează Poziţia” îi dă centralistului sau centra listei posibilitatea de a controla în mare măsură toate circuitele de comunicaţie din care face parte. Apăsarea butonului va închide imediat orice circuit activ din centrală. Ca atunci când închizi, dar mai repede, mai bine şi mai satisfăcător. O facilitate suplimentară, dar neautorizată explicit, introdusă de Vern Raring, centralistul de noapte, cu ajutorul unui sac de gunoi răsucit şi briceagul de cercetaş al fiului lui, permite ca toate apelurile abuzive să fie puse în modul „AŞTEPTARE”, fără ca cel care a iniţiat apelul să se poată deconecta, făcându-i astfel serviciul telefonic nefuncţional până când centralistul hotărăşte să-l sau s-o scape, ca să zicem aşa. Apelurile extrem de abuzive puse în acest mod pot, de asemenea, tot mulţumită lui Vern Raring, cu ajutorul butonului „Start Exterior” şi al unui cod de redistribuire a

interliniilor compus din douăsprezece cifre plus al unui număr de serviciu la distanţă, să fie transferate către orice punct de serviciu la distanţă, oricât de costisitor, din lumea asta, Australia şi Republica Populară Chineză fiind favoritele centraliştilor dispuşi să folosească această opţiune.

— Înnebunesc, spuse Lenore. Asta e ţăcăneală curată. Chestia asta abia dacă s-a oprit o dată din piuit şi din sunat şi din ţipat, şi n-a fost decât un apel semijustificat toată ziua.

— Acum ştii cum e să munceşti de dragul diversităţii, spuse Judith Prietht, răsfoindu-şi revista.

— Aşa a fost şi cât a stat Candy, în pauza mea de masă?

— De unde să ştiu, aş vrea să ştiu? Am avut şi eu treburile mele.

Judith îşi umezi un deget şi dădu pagina. Pe pupitrul alb, lângă consola lui Judith, se aflau o doză de Tab cu urme de ruj roşu-portocaliu pe marginile deschizăturii şi o pungă cu lucruri de tricotat în culori mohorâte. Lenore avea o bere de ghimbir şi patru cărţi, şi nu reuşise să deschidă nici măcar una dintre ele.

În jur se auzeau zdrăngănituri şi chiote. Din zona întunecată a umbrei din faţa cabinei în care era consola apăru Peter Abbott.

— *Hola*, spuse Peter.

— *Tu*, spuse Lenore peste consola piuitoare, ne repari liniile în clipa asta.

— O problemă incredibil de nasoală, spuse Peter Abbott, ocolind pupitrul şi intrând în cabină. Judith Prietht îşi aranjă părul cu mâinile. Biroul e în crize, spuse Peter. Dacă vreţi să ştiţi, asta e cea mai nasoală problemă din ’81 încoace, de la furtuna de gheaţă din martie şi criza numerelor permanent ocupate în mod misterios din Cleveland, şi cea mai gravă problemă din toate timpurile care nu are legătură cu furtuna, din Cleveland.

— Ce onoare.

— O belea, aş zice mai precis, spuse Peter Abbott.

Judith Prietht se uita la Peter.

— Ce mai faci?

Peter o privi chiorâş.

— *Bueno*.

— Deci, e de la centrală? întrebă Lenore, uitându-se la consolă de parcă ar fi fost bolnavă. De-asta ai venit tu, şi nu tipul de la Tuneluri?

— Am venit aici pentru P.R., spuse Peter, ochind din noi; decolteul lui Lenore. Tocmai am fost la Big B.M. Cafe şi înainte de asta la Bambi's Den, care, apropo, sfinte Iisuse. Şi ar trebui să-l vezi pe Big Bob Martínez la cafenea. E *atât* de scos din ţâţâni. Şi tocmai am terminat de vorbit adineauri cu şeful vostru de sus, domnul Vigorous, musculiţa-de-oţet cu beretă şi bărbie dublă.

— Canei, spuse Judith Prietht.

— Deci, e de la centrală? spuse Lenore.

— Presupunem că nu, spuse Peter Abbott. Tot de la tuneluri presupunem că e. Altfel, de ce ar fi afectate zonele din afara câmpului de acces al centralei?

— Presupuneţi? Voi presupuneţi?

— Oh, o privire retrospectivă superspecială asupra Olimpia dei! spuse Judith Prietht cu nasul în numărul ei din *People*.

— Păi, da, spuse Peter Abbott.

Arătă jenat cu degetul spre un cleşte pentru dezizolat cabluri.

— Tipul de la Tuneluri n-a găsit nimic?

— Ei bine, departamentul Tuneluri are nişte probleme interne, serios, care nu sporesc deloc capacitatea firmei Interactive Cable de a se ocupa cum trebuie de problema de-aici, spuse Peter Abbott.

— Probleme.

— Oamenii de la Tuneluri sunt enervanţi. Oamenii de la Tuneluri sunt o pacoste. Se pare că tipii de la Tuneluri tocmai au hotărât s-o taie pentru o vreme, să se ducă la pescuit sau la vânătoare de gagici, sau ceva. Se pare că nu le-au spus nici nevestelor unde se duc, iar domnul Studgeman, şeful de la Tuneluri, e scos din minţi,

bineînţeles.

— Ia stai aşa. Noi avem o problemă înfiorătoare cu tunelul, care ne împiedică total să ne facem treaba…

Judith Prietht pufni.

— …iar Interactive Cable, pe care îi plătim pentru serviciul ăsta, deodată nu mai are personal să ne rezolve problema? Aşa e?

— P.R.-ul nu e chiar specialitatea mea, să ştii, spuse Peter Abbott.

— Asta e chiar o porcărie, spuse Lenore.

— Pot spune aşa, în treacăt, că ai nişte picioare incredibil de frumoase? spuse Peter Abbott.

— Proaspete, spuse Judith Prietht.

— Proaspete?

— Du-te la tunelul tău, îi spuse Lenore lui Peter Abbott. Consola piuia demenţial. Lenore abia prinsese şpilul cum să o ignore când trebuia cu adevărat. Du-te şi repară-ne liniile în clipa asta. Sunt sigură că toată lumea o să fie recunoscătoare, mai ales fetele aparent foarte ocupate de la Bambi’s, dacă ai prins ideea. Sau pune-l pe domnul Sledgeman să se ducă să le repare.

— Studgeman.

— Studgeman.

— Domnul Studgeman nu poate să se ducă, e într-un scaun cu rotile. Şi-a rupt şira spinării în timpul furtunii de gheaţă din ’81. Iar eu nu pot să cobor în subteran. Nu te poţi pune cu tunelurile, sunt foarte delicate. Gândeşte-te la ele ca la nişte nervi, iar la oraş ca la un organism cu un sistem nervos. Dacă mă duc şi ciocănesc pe-acolo şi stric lucrurile şi mai rău, unde o să ajungem? De nervi nu se pot ocupa persoanele necalificate. Oamenii de la Tuneluri au nevoie de o îndemânare incredibilă.

— Chiar dacă sunt enervanţi.

— Corect.

— Drace, spuse Judith Prietht în revista ei. Drace. Copilu’, ia ascultă aici.

— Sunt sigură că domnul Vigorous a declarat deschis că Frequent and Vigorous e şucărită rău pe faza asta,

spuse Lenore.

— Copilu', ia ascultă. Kopek Spasova. Kopek *Spasova*, spuse Judith Prietht. Superstarul.

— Cine? spuse Peter Abbott.

— Kopek Spasova, puştoaica din Rusia care câştiga toate medaliile de aur la gimnastică. Scrie că vine vineri în Cleveland. O să participe la un eveniment.

— Pot să văd şi eu, te rog? spuse Lenore. Pentru o clipă, consola tăcu. Sfinţi fără dinţi, spuse Lenore. Fotografia din *People o* arăta pe Kopek Spasova la Olimpiada din Seul, din 1988. Învârtindu-se în jurul paralelelor inegale, ţinându-se numai cu degetele de la picioare. A fost fenomenală, spuse Lenore. Am văzut la televizor faza asta.

— Zice că vine la un eveniment sponsorizat de Gerber's Baby Food, în holul Turnului Erieview, spuse Judith.

— „Cea care va demara o campanie promoţională pentru gigantul fabricant de mâncare pentru bebeluşi va fi senzaţionala legendă a gimnasticii Kopek Spasova", citi Lenore cu voce tare. „iar despre tatăl şi antrenorul ei, Ruble Spasov, se aude că tocmai ar fi semnat un contract fabulos de publicitate cu firma". Mai sunt numai câteva zile.

— Publicitate la mâncare pentru bebeluşi? spuse Peter Abbott.

— Păi, n-are decât opt ani şi e micuţă, spuse Lenore. Se uită iar în revistă. Lui tata n-o să-i placă deloc. Gerber s-a dat din nou lovitura. Şi chiar aici, în Cleveland.

— Cum poate un comunist să facă publicitate în SUA? întrebă Judith Prietht. Pentru asta există pedeapsa cu moartea în Rusia, aşa credeam.

— Nu mai e rusoaică, spuse Lenore.

— Oh, corect, ea e cea al cărei tată s-a repudiat.

— Refugiat.

— Aşa!

— Bine.

— Tre' să plec. Tre' să plec să fac P.R. La Fuss 'n

Feathers Pets, spuse Peter Abbott. Cum facem rost de oameni competenţi care să coboare în tunel, o să fiţi mulţumite, v-o spun de pe-acum.

— M-ai liniştit.

— Ai grijă.

— Kopek Spasova… la revedere! strigă Judith Prietht.

— *Adios*.

— Aş vrea s-o văd, spuse Lenore. Frequent and Vigorous.

d

În fiecare an în august, Monroe Fieldbinder îşi lua familia în vacanţa şi mergeau în inima pădurii, la un lac din Munţii Adirondack. În aceasta zi anume, Monroe Fieldbinder stătea ungur pe malul lacului din Adirondack, un lac rece şi limpede, undiţa îi atârna bleaga în apa limpede, în timp ce el nu-şi lua privirea de la casa de vacanţă care ardea în pădure, pe malul celălalt. Fieldbinder asculta pocnetele îndepărtate şi urmărea coloana neagră de fum care urca spre cerul albastru. Vedea valuri învolburate de scântei şi siluetele micuţe ale locuitorilor casei alergând de colo-colo, ţipând şi aruncând găleţi cu apă pe marginea infernului. Fieldbinder îşi trase pe ochi pălăria albă de pescuit şi rânji zeflemitor în faţa scenei haosului, şi rânji zeflemitor în faţa scenei.

e

— Coboară-l odată! Coboară-l odată!

— L-am prins.

— Coboară-l odată, Shorlit!

— Am priceput.

— Doamne, ce balamuc.

— Doamne.

— Avem nevoie de Wetzel. Cheamă-l pe Wetzel.

— Nu mai e în toate minţile.

— Ţine-l în braţe, vine şi Wetzel.

— Va trebui să-l învelim.

— Are dreptate, adu ceva să-l învelim. Wetzel, du-te şi adu o pătură, fugi!

— Iisuse.

— E OK, e OK.

— O să fie şi el OK?

— Poţi să te dai în spate, te rog?

— Am luat un taxi, am vrut să merg la Loop, am zis „OK, fac cum mi-a zis”, ajung la Wacker şi la Lasalle, şi el începe să ţipe, cum vezi. Nu ştiam ce dracu’ să fac.

— Ai făcut ce trebuia. Te rog, du-te şi aşteaptă acolo. Shorlit, ce faci? L-ai prins?

— Oarecum. Căcat.

— Un pitic forţos.

— Şi-a pierdut minţile.

— Şi-a ieşit din minţi. Şi-a ieşit din minţi complet, băga-mi-aş. Am crezut că o să păţesc ceva când l-am adus aici.

— E OK, e OK.

— O să-şi rupă gâtul.

— Hai să-l învelim, şi gata.

— Întoarce-l.

— Oh! Nemernic mic.

— Şşşş, e OK.

— Apucă-i braţul.

— Oh!

— Rostogoleşte-l înapoi. Wetzel, rostogoleşte-l înapoi.

— L-am prins.

— Strânge bine. Ai grijă la coaste. Încă o dată.

— Am priceput.

— Doamne sfinte, auzi la el.

— Bagă-l înăuntru. Wetzel, ia-l şi du-l de-aici. Shorlit, ia o targă cu curele pentru picioare.

— Am priceput.

— Doamne, cred că are vreo patruzeci de kile. E un schelet.

— Fă-l să tacă odată!

— Va trebui să ne dăm din drum.

— Thorazine?

Vreau Thorazine, 250 mg. Ia un cauciuc, poate să-şi înghită limba. Shorlit, ţine uşa.

— E OK, şşş, ascultă, suntem aici să te ajutăm.

— Cum de rezistă? O să facă stop cardiac.
— Adu un cauciuc.
— Pune-l jos.
— Iisuse.
— Curele.
— Thorazine.
— Shorlit, desfă-l la un braţ.
— Haide.
— Lasă cauciucul până-l scoatem afară. O să te muşte de deget.
— Lumea o să creadă că omoram pe cineva aici.
— Am fost taximetrist şaptesprezece ani.
— Te rog, aşteaptă afară.
— N-am mai văzut un rahat ca ăsta.
— Wetzel.
— Hai să mergem, prietene. Poţi să aştepţi afară.
— Fă ce ţi se spune, te rog.
— O să dea din picioare, stai o clipă.
— Iisuse.
— Uită-te la ochii lui. Şi i-a dat peste cap. O să-şi revină când o să dea din picioare.
— Dă din picioare.
— Slavă Domnului.
— Îmi ţiuie urechile.
— Căcarea lumii.
— Pregăteşte o perfuzie. Sună peste cinci minute, Cathy, şi pune-i la curent, OK? Adu perfuzia întâi.
— Căcat.
— Mersi mult, băieţi. Shorlit, vrei să verifici dacă are acte la el?
— O să-l rostogolesc.
— A dat din picioare destul de mult.
— Iisuse, a făcut pe el.
— O să sun să-l anunţ pe Golden că n-am ucis pe nimeni.
— N-are acte.
— Vezi la piept. Un medalion, plăcuţe.
— Îmmm…

— Desfă-l. E OK, a dat din picioare.

— Mă duc să sun. Încearcă să găseşti actele, apoi du-l la Series Start.

— Iisuse.

— Am început al dracu’ de bine noaptea.

— Are un medalion.

— Drăguţ de tot.

— „Pentru JB de la LB”.

— I-au revenit ochii.

— E OK.

f

Doar un crâmpei neliniştitor din visul cu regina Victoria, noaptea trecută. Doar străfulgerarea unui petic rumenit de cocă roşie, schimonosit de dispreţ. Totuşi, unul nou. Sinistru. Lenore nu e nevinovată. Asta o să-i placă mult lui Jay.

Conduc un Lincoln prin Mexic. Aerul condiţionat e stricat. E insuportabil de cald. Port un costum de lână. Costumul e îmbibat de transpiraţie. Nisipul deşertului e negru. Am rezervare la un motel. Opresc la motel şi parchez lângă un cactus. Sunt scorpioni. Pe motel se află o plăcuţă pe care scrie „NO VACANCY”, chiar dacă e în Mexic. Dar eu am rezervare şi mi-o revendic recepţionerului care stă la tejghea într-un hol care miroase ca o râgâială. Recepţionerul e un şoarece enorm, cu o mustaţă lungă, cu colţurile răsucite. Şoarecele poartă un poncho mexican decolorat din lână.

— Am rezervare, spun eu.

— *Sí*, spune şoarecele.

Şoarecele mă *conduce* printr-o gaură *din* perete (*haleşte* asta, au, te *provoc* să n-o haleşti *pe* toată) într-o cameră *adorabilă*, cu aer condiţionat, perfectă şi desăvârşită din toate *punctele de vedere*, cu excepţia faptului că aşternuturile lipsesc.

— Drace, spun eu, nu sunt aşternuturi.

Şoarecele mă priveşte.

— *Señor*, spune el, dacă te caci în patul meu, te

omor.[4]

Râdem amândoi, iar şoarecele îmi trage un pumn în umăr.

g

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. Ce faci în dimineaţa asta?

— Bine, mulţumesc, Patrice. Începem?

— Oh, te rog.

— Eşti sarcastică?

— Oh, nu.

— Cum te numeşti?

— Numele meu e Patrice Lavache.

— Cum te numeşti după căsătorie?

— Numele meu după căsătorie e Patrice Beadsman.

— Câţi ani ai?

— Am cincizeci de ani.

— Unde eşti?

— Sunt într-un sanatoriu din Madison, Wisconsin.

— Cum se numeşte sanatoriul?

— …

— Cu cine semeni?

— Semăn cu John Lennon.

— De ce?

— Am trăsături bine definite şi port ochelari rotunzi ca John Lennon şi am părut castaniu, prins în coadă.

— De ce eşti aici?

— …

— De ce eşti aici?

— Pentru că aşa vreau eu.

— De cât timp eşti aici?

— De ani buni.

— Ce vezi?

— Văd un spalier pe care trebuie să mă caţăr.

— De ce trebuie să te caţeri pe spalier?

— Pentru că sunt în vârful spalierului şi trebuie să mă caţăr.

---

4 Joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. sheets, „aşternuturi”, şi eng. shits, „rahaţi” (n. red.).

— Care e problema cu spalierul?
— Mâna stângă licitează patru cupe.
— Care e problema cu spalierul?
— Spalierul e alb, cu lujeri plini de spini. Mă zgârie pe burtă, am burta mare.
— Care e problema cu spalierul?
— Spalierul are o crăpătură în vârf, lângă fereastră, şi se desprinde de perete şi se rupe, spalierul se rupe, iar lujerii sângerează când se rup.
— Cât de înalt e?
— Pot să respir, te rog?
— Da.
— …
— Cât de înalt e?
— Are aproape… până la soare. E ceva nemaivăzut.
— Unde te-ai rănit?
— La spate. La claviculă. Ca o băşică am pocnit. Am născut o băşică printre flori.
— Cât de mult ai căzut?
— …
— …
— Am căzut ani întregi.
— Te-ai rănit?
— Sunt rănită.
— Ce îţi doreşti?
— Pedepseşte-mă, te rog.
— Spune-mi de ce vrei să fii pedepsită, te rog.
— Pentru că m-am căţărat şi am căzut şi am respirat.
— Cine era în vârful spalierului?
— Pot să respir, te rog?
— Da.
— …
— Cine era în vârful spalierului?
— Nimeni.
— Cine era în vârful spalierului?
— O fereastră.
— A cui fereastră?
— A lui John şi a lui Lenore. A lui Clarice. Fereastra

lui Lenore.

— Lenore era la fereastră?

— S-a rupt.

— Spalierul.

— Da.

— Cine era cu Lenore?

— Trebuie să respir.

— Respiră. Ia şi respiră. Lasă-mă să-ţi şterg buza.

— Mulţumesc. Guvernanta lui Lenore era cu Lenore.

— Care era numele ei?

— Nu ştiu numele guvernantei lui Lenore.

— Cine era prizonier?

— Pedepseşte-mă, te rog.

— Era prizonieră Lenore?

— Ar fi atât de bine dacă aş putea să respir.

— Era prizonieră Lenore?

— Fiul meu e într-o belea teribilă, în sud. Mai sus decât spalierul din sud. E terminat. Fiul meu arde într-un loc alb. Ochii fiului meu sunt albi acum. Are nevoie de ceva care să-l închidă la culoare, în joc. Taie.

— Patrice. Respiră.

— Nu pot.

— Ba da, poţi. Respiri. Priveşte-te cum respiri, Patrice.

— …

— Era prizonieră Lenore?

— Nu, nu era… prizonieră.

— De ce nu?

— Dumnezeule.

— De ce nu?

— Fiul meu.

— Cine era prizonierul, Patrice?

— …

— Cine era prizonierul, Patrice?

— …

— …

— Bună dimineaţa ce faci în dimineaţa asta.

h

TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A ŞEDINŢEI, JOI.

26 AUGUST 1990, ÎN BIROUL DOCTORULUI CURTIS JAY.

PARTICIPANŢI: DR. CURTIS JAY ŞI DOMNUL RICK VIGOROUS, 42 DE ANI, DOSARUL NUMĂRUL 744 – 25 – 4291.

JAY: Ce vis dat naibii.

RICK VIGOROUS: Să ştii că da.

JAY: Şoareci, din nou.

RICK: Urăsc şoarecii.

JAY: Da?

RICK: Da.

JAY: Am putea să articulăm şi de ce?

RICK: Şoarecii sunt mici, moi şi vulnerabili. Şoarecii se strecoară. Şoarecii intră în chestii şi le rod. Şoarecii gâdilă.

JAY: Animale destul de *murdare*, de asemenea, nu?

RICK: Doctore Jay, îţi dau cuvântul meu de onoare, menţionează doar o dată anxietatea igienei şi te pocnesc.

JAY: Perspectiva de a discuta anxietatea igienei te face să te simţi inconfortabil.

RICK: Te previn.

JAY: Bine. Confortul tău e, la urma urmei, grija noastră numărul unu aici.

RICK: La dracu'", sigur c-aşa ar trebui.

JAY: Atunci, despre ce ai vrea să discutăm?

RICK: Lenore.

JAY: Azi aş prefera să nu, dacă nu te superi.

RICK: Poftim?

JAY: Întâmplarea face că Lenore şi cu mine am făcut progrese enorme azi. Am mirosit progresul, foarte tare l-am mirosit.

RICK: Iisuse, iarăşi cu progresul.

JAY: Aş prefera să analizez problema cu Lenore, să văd ce iese.

RICK: Vorba vine.

JAY: Problema geloziei, totuşi. Încă mai crezi că sunt interesat sexual de Lenore Beadsman.

RICK: Eu…

JAY: Când o să digeri emoţional informaţia că gelozia e pur şi simplu proiecţia prost direcţionată a nesiguranţei bărbatului stupid? A problemelor de identitate? A anxietăţii igienei?

RICK: M-am săturat de tine până-n gât.

JAY: Uneori eşti atât de bătut în cap, Rick. Gândeşte-te la visul de azi-noapte. După ceea ce am înţeles că a fost un coit satisfăcător, apoi o poveste, apoi o ceartă. Apoi un vis. Visul. Hai să vedem visul. Nisip negru şi scorpioni. Unde ne plasează asta?

Rick Vigorous tace.

JAY: *Extraordinar* de greu să-ţi dai seama. În G.O.D.1[5], unde altundeva? Dar şi în Mexic. Adică aici, dar nu aici, ca să spunem aşa. Adică „aici”-ul din subconştientul care visează, ca să spunem aşa. Un Lincoln luxos într-o zonă distrusă Sinele şi Celălalt. Diferenţa. Interior-Exterior. Doar ca aerul condiţionat e stricat. Exteriorul pătrunde în Interior. Căldura e Exteriorul. Pătrunde în interior, pentru că Interiorul e *deteriorat*. Interiorul nu mai face posibilă distincţia. Interiorul lasă Exteriorul să pătrundă. Şi ce înseamnă asta pentru tine? *Transpiri*. Eşti încins şi transpiri. Ce face Exteriorul? Te *murdăreşte*. Îl înveleşte pe Sine în Celălalt. Îi străpunge membrana. Şi dacă membrana e ceea ce te face pe tine să fii tuşi pe non-tine non-tu, ce spune asta despre tine, când non-tu-ul începe să străpungă membrana?

RICK: Uită-te la tine, îţi curg balele. Îţi văd saliva pe buze.

JAY: Te face să te simţi *nesigur*, asta face. Te face pe *tine*, tu-ul, *non-sigur*, abia prins de membrana din partea ta. Şi ce se întâmplă? Mijloacele de comunicare se taie. Devii confuz, precaut. Lucrurile nu înseamnă ce înseamnă în realitate. Pe o plăcuţă la un motel mexican, care ar trebui să fie în spaniolă, scrie „NO VACANCY”. O altă

5 G.O.D. – acronim pentru Great Ohio Desert; pentru a nu se pierde jocul metaforei Deşert-Dumnezeu, traducătorul a păstrat sintagma originală (n. tr.).

persoană, un CELĂLALT, devine un animal amenințător, genul care intră în chestii sile roade, ca să citez. Holul miroase a mizerii digestive. Există probleme de limbaj.

RICK: Iisuse, poţi să-ţi dai seama că Lenore a trecut pe-aici. Cum poţi să-ţi laşi pacienţii să te domine?

JAY: Zău aşa, Lenore şi problemele ei nu au nicio legătură. Care-i problema aici? Faptul că tu ceri o chestie normală, curată e interpretat de Celălalt/străinul/animalul amenințător ca o amenințare cu *murdăria*, cu mizeria. Tulburarea siguranţei tale în partea interioară a membranei Sine-Celălalt te face o componentă instabilă şi periculoasă în grupul Celălalt al tuturor celorlalţi. Nesiguranţa ta sângerează în identităţile şi reţelele de igienă ale Celuilalt şi le contaminează. Ceea ce întăreşte din nou ideea că membrana igienă-identitate-diferenţă e *permeabila* – permeabilă prin *murdărie*, permeabilă prin *neînţelegere*, care, la urma urmei, nu pot fi prea bine diferenţiate, conform teoriei lui Bleniner.

RICK: Bleniner, Bleniner.

JAY: Într-o oarecare măsură. Şi ce? Cele mai multe dintre lucrurile pe care le-am spus sunt din conferinţele fundamentale despre igienă de la Heidelberg, din 1962. Ţi le-aş da să te uiţi peste ele, dar sunt…

RICK: Am obosit. Nu eşti, în mod deliberat, de niciun ajutor. Am un penis monstruos de mic. Probleme inerente de încredere în sine şi de siguranţă. Vreau să mă ajuţi. Vreau să aflu despre Lenore şi secretele ei. În schimb, aflu despre Olaf Bleniner şi membrane. Ajută-mă să-mi rezolv problema cu penisul, Jay. Fă ceva folositor şi ajută-mă să-mi rezolv problema cu penisul.

JAY: Penis-anemis. Ce pot să fac pentru penisul tău? Tu nu eşti penisul tău. Pe mine tu mă interesezi.

RICK: Iisuse.

JAY: Atât de prost merge treaba? O ai pe Lenore, o fată frumoasă, deşteaptă, inteligentă, plină de viaţă, deşi tulburată, dar, în orice caz, tulburată într-un fel interesant, care te iubeşte.

RICK: Dar nu o am. Nu pot. N-o s-o am niciodată.

JAY: Uşa cu Plasa de la Marea Casă a Dragostei et cetera, et cetera.

RICK: Iisuse.

JAY: Ei, Rick, zău aşa, enervează-te dacă vrei, şi fără îndoială că o să te enervezi, dar mă gândesc, à la Bleniner, că totul se reduce la membrană. Cred că membrana e progresul pe care ţi-l doreşti. Cred că membrana o mirosim noi aici. Vrei să-ţi foloseşti penisul ca să pui ce e în interiorul tău în interiorii! Celuilalt, să distrugi diferenţele în felul în care îţi doreşti *tu* să le distrugi. Vrei să-ţi păstrezi membrana, dar s-o şi mănânci, ca să zic aşa. Dorinţa ta de a scoate în exterior Interiorul e o imagine a fricii tale că Exteriorul pătrunde în interior… Pe scurt, anxietatea igienei.

RICK: Băga-mi-aş. Porneşte scaunul.

JAY: Sunt prietenul tău.

RICK: Trebuie neapărat să merg la toaletă.

JAY: Facem progrese. Nu crezi că facem progrese? Insist că facem progrese.

RICK: Cârnatule.

JAY: Mirosul e pretutindeni.

RICK: Ştii cu cine te-ai înţelege tu la toartă? Cu Norman Bombardini.

JAY: Îl cunoşti pe Norman?

RICK: Doamne sfinte. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Lasă-mă să ies.

JAY: Vino luni. Dă-i bani lui Lenore, să vină şi ea.

RICK: Nătărăule.

JAY: Sunt aici pentru tine.

I

Lenore îl văzu pe domnul Bloemker prin fereastra de la Gilligan’s Isle în timp ce se îndrepta spre staţia de autobuz după serviciu. Gilligan’s Isle era ceva mai jos de clădirea Weight Watchers, pe care Norman Bombardini o arătase din restaurant cu o seară înainte. În geanta lui Lenore se afla un bilet de la Norman Bombardini, cu o amprentă de ciocolată făcută cu degetul mare într-un colţ, care fusese trimis în ziua aceea cu o cutie aproape goală

de bomboane la centrala Frequent and Vigorous. Pe bilet scria: „Fii mica mea Yin”.

Gilligan’s Isle era un bar foarte popular. Interiorul localului era rotund, pereţii erau zugrăviţi ca să arate ca orizontul albastru-transparent al oceanului şi podelele erau vopsite şi aveau o textură anume în aşa fel încât să imite plaja. Peste tot erau palmieri, frunze grele atârnând luxuriant deasupra clienţilor. Din podeaua barului ţâşnea întreaga distribuţie, sub formă de statui uriaşe: Căpitanul, membrii familiei Howell, Ginger şi restul, pictaţi în culori vii, de naufragiaţi, toţi cu expresii faciale ciudat de caracteristice. Naufragiaţii erau îngropaţi în podea până la nivelul pieptului; capetele, braţele, umerii şi mâinile lor întinse în sus erau toate mese dedicate clienţilor. Era un nivel crescut de încolăcire a corpurilor: braţul domnului Howell era înfăşurat destul de mult în jurul taliei doamnei Howell, părul lung al lui Mary-Ann atingea antebraţul de plastic al domnului Howell, degetul mare al Profesorului stătea suspendat îngrozitor de aproape de decolteul lui Ginger. Chiar şi barul era făcut din acel material care imită paiele din care erau făcute şi colibele din serial. În spatele barului era în permanenţă un barman, toţi barmanii semănând, mai mult sau mai puţin, cu Gilligan. În fiecare ora, barmanului i se cerea să facă ceva vădit prostesc – într-unul dintre numerele standard favorite, barmanul aluneca pe o baltă de daiquiri de banane şi cădea şi se prefăcea că şi-a băgat degetul mare în ochi –, iar clienţii, dacă urmăreau serialul şi ştiau faza, spuneau într-un glas „Auuu, Gilligan” şi râdeau şi aplaudau.

Domnul Bloemker stătea în spate, lângă mâna stângă a lui Mary-Ann, cu faţa la geam. Cu el se afla o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare, care privea drept înainte în gol. Lenore îi văzu şi intră şi se duse la masa lor.

— Bună ziua, domnule Bloemker, spuse ea.

Domnul Bloemker ridică surprins privirea.

— Domnişoară Beadsman.

— Bună ziua.

— Bună ziua. Ce întâlnire neaşteptată…

Domnul Bloemker arăta ciudat şi se mută rapid spre încheietura lui Mary-Ann, în direcţia opusă femeii frumoase lângă care stătea.

— Frequent and Vigorous e chiar peste drum, în Clădirea Bombardini, chiar acolo, spuse Lenore, probabil că puteţi s-o vedeţi dacă vă uitaţi în colţul geamului, acolo, cea cu luminile aprinse.

— Măi să fie.

— Bună ziua, numele meu e Lenore Beadsman, îl cunosc pe domnul Bloemker, îi spuse Lenore femeii frumoase.

Femeia frumoasă nu spuse nimic; continua să se uite drept înainte în gol.

— Lenore Beadsman, ea e Brenda, Brenda, ţi-o prezint pe Lenore Beadsman, spuse domnul Bloemker, cu degetele în barba.

În faţa celor doi erau băuturi în pahare de plastic în formă de ananas, din care ieşeau paie prin găurile din partea de sus.

— Bună ziua, îi spuse Lenore Brendei.

— …

— Te rog, ia loc, spuse domnul Bloemker.

Lenore se aşeză.

— Brenda se simte bine?

— Te rog, nu o băga în seamă pe Brenda. Brenda e foarte timidă, spuse domnul Bloemker. Vorbea un pic bâlbâit. Se pare că era un pic încordat. Obrajii îi ardeau deasupra cârlionţilor din vârful bărbii, nasul îi strălucea, avea ochelarii un pic aburiţi şi era nepieptănat, o şuviţă ondulată gen Superman, enormă şi obscenă, îi stătea pe frunte ca o virgulă uriaşă.

— Am încercat să vă sun azi, spuse Lenore, dar nu eraţi acolo, şi n-am putut să sun decât o dată, pentru că am fost incredibil de ocupaţi, vorbesc de beleaua asta cu linia şi tot restul.

— Da. A fost o zi plină.

— N-am reuşit să-i spun lui tata să vă sune, pentru că

nu e aici. E plecat pentru câteva zile şi se pare că nu poate fi contactat.

— Da.

— Dar cum se întoarce.

— Bine.

— Şi vestea cea mai mare, deşi îngrijorătoare, e că ştiu sigur că Lenore şi doamna Yingst şi ceilalţi pacienţi sunt prin preajmă, în Cleveland, pentru că am găsit cadrul doamnei Yingst la mine în apartament seara trecută, şi înainte nu era, şi mi-a transmis un mesaj prin pasărea mea, care a început subit să vorbească.

— Pasărea dumitale a început subit să vorbească?

— Da. Din păcate, doar porcării.

— Înţeleg.

— Ca să fiu sinceră, nu e exclus ca doamna Yingst să-i fi dat LSD.

— O, zău, nu cred că doamna Yingst ar face aşa ceva.

— Dar atunci ce se întâmplă, toţi pacienţii ăştia bătrâni umblă prin Cleveland fără să spună ceva cuiva, şi la fel şi personalul şi familiile personalului?

— Rezidenţi.

— Pardon, rezidenţi. Lenore se uită la Brenda. Auziţi, sunteţi sigur că Brenda e OK? Nu s-a mişcat nici măcar o dată de când am venit, văd eu.

Brenda se uita drept înainte în gol cu ochii ei frumoşi.

Domnul Bloemker o privi absent pe Lenore.

— Te rog, spuse el, nu-i acorda niciun fel de atenţie. Îi trebuie o vreme să se relaxeze în prezenţa străinilor. Se uită din nou la ananasul lui cu o privire confuză şi începu să se joace cu paiul. Rezidenţi. Noi le spunem „rezidenţi”, ştiţi dumneavoastră, de fapt, doar la insistenţele mele nu le spunem „pacienţi”, le spunem „rezidenţi” pentru că la Shaker Heights încercăm foarte mult să minimalizăm implicaţiile medicale ale şederii în acest stabiliment. Încercăm să minimalizăm apariţia bolii, importanţa bolii. Fără prea mult succes, în realitate, mă tem eu.

— Înţeleg, spuse Lenore.

Se auziră un scheunat şi o bufnitură şi un zăngănit; barmanul se răşchirase peste bar, cu capul în ghiveciul unui palmier, dând din picioare în pantalonii albi de bumbac, pe jos, bere „Auuu, Gilligan”, strigă toată lumea şi izbucni în râs, mai puţin Lenore şi domnul Bloemker şi Brenda. Domnul Bloemker se scărpină sub barbă cu paiul.

— Mă aflu, în cadrul stabilimentului, într-o poziţie care mi pune în mare încurcătură şi mă descumpăneşte, spuse el. Ridică privirea spre Lenore. De ce nu luaţi o gură din Twizzlerul Brendei? Văd că Brenda nu-l bea.

Brenda nu se mişcă.

— Păi, nu prea beau băuturi alcoolice, spuse Lenore. Mă fac să tuşesc.

— Poftim.

— Mersi.

— Mare încurcătură.

— Îmi imaginez.

— Bătrânii… bătrânii nu sunt ca mine şi ca dumneavoastră, domnişoară Beadsman. După cum bine ştiţi, fără îndoială, aţi petrecut mult timp acolo… la stabiliment.

— Sunt altfel, recunosc.

— Da.

— Da.

Lenore luă o gură de Twizzler, gustul de gin şi punch Hawaiian o trăsni, închise ochii şi scuipă discret gura de Twizzler înapoi în paharul de plastic în formă de ananas.

— De asemenea, sunt din Vestul Mijlociu, continuă domnul Bloemker. În general, aproape toţi sunt din Vestul Mijlociu. Se uită în altă parte. Această parte a ţării, ce avem noi de spus despre această parte a ţării, domnişoară Beadsman?

— N-am idee.

— Atât în mijloc, cât şi la margine. Inima geografică şi extremitatea culturală. Culturi de porumb, o industrie grea aflată într-un constant declin şi sport. Ce avem noi de spus? Hrănim şi întreţinem şi alimentăm o naţiune care, în mare parte, nici nu ştie că existăm. O naţiune faţă de care

suntem cu zeci de ani în urmă, din punct de vedere cultural şi intelectual. Ce avem noi de spus în legătură cu asta?

— Păi, spuneţi lucruri chiar interesante, serios; am impresia că şi din partea Brendei există interes.

— În această zonă se nasc oameni cu adevărat ciudaţi. Oameni tulburaţi. După cum au observat istoricii din trecut şi vor observa istoricii din viitor.

— Dap.

— Şi când oamenii în discuţie *îmbătrânesc*, când trebuie nu doar să se împace şi să recunoască implicaţiile conştiinţei lor de sine ca părţi ale acestui loc straniu, retras… când trebuie să încorporeze şi să gestioneze şi memoria, percepţii şi sentimente din trecut. Percepţii ale trecutului. Amintiri: chestii care sunt şi nu sunt, în acelaşi timp. Vestul Mijlociu: un loc care e şi nu e, în acelaşi timp. Un amestec instabil. Simt de ceva vreme instabilitatea în cămin.

— Credeţi că asta explică ceva? Cum ar fi dispariţia?

— Cred că explică foarte puţin.

— O să-i dau Brendei înapoi Twizzlerul. Brenda, uiteţi înapoi Twizzlerul, mulţumesc mult, nu prea am chef să beau. Sunteţi sigur că n-are nimic? Am jignit-o cu ceva?

— Brenda, nu sta ca mortul în păpuşoi.

Brenda rămase tăcută.

Domnul Bloemker îşi masă bărbia.

— Vârsta medie a rezidenţilor stabilimentului – azi am făcut o cercetare la cererea proprietarilor –, vârsta medie a rezidenţilor stabilimentului e optzeci şi şapte de ani. Optzeci şi şapte de ani. Dumneavoastră ce vârstă aveţi, domnişoară Beadsman?

— Douăzeci şi patru.

— Deci sunteţi născută în 1966. Eu sunt născut în 1957. Data medie a naşterii printre rezidenţi e 1903. Gândiţi-vă la asta.

— Mamă.

— Oamenii ăştia, gândiţi-vă la lumile din care au făcut parte *Lumile*. Au trecut, literalmente, de la cal şi

trăsură la zborul spre lună. Schimbările tehnologice la care au fost martori sunt ameţitoare. Cum ai putea măcar să-ncepi să te acomodezi cu o astfel de serie de schimbări în trăsăturile fundamentale ale lumii? Cum să începi să-ţi înţelegi locul într-un sistem, când faci parte dintr-o zonă care se află într-o relaţie atât de tulburătoare cu restul lumii, o lume care îşi pierde, la rândul ei, orice caracter static, inteligibil, pentru că se schimbă, radical, în permanenţă?

— Sistem?

Domnul Bloemker îşi privi degetul mare.

— Aţi fost vreodată în desert, domnişoară Beadsman? G.O.D?

— N-am mai fost de vreo zece ani. Înainte mergeam des cu Lenore. Avea un Volvo pe care îl luam jos cu noi, pescuiam puţin la margine, hoinăream un pic.

— Da. Mi-ar plăcea şi mie să ajung jos şi să hoinăresc în voie.

— Păi, e simplu. Vă puteţi cumpăra un Permis de Hoinărit la orice poartă. Costă vreo cinci dolari. Zonele cu adevărat dezolante pot fi destul de aglomerate, uneori, bineînţeles, aşa că e bine să te duci devreme, să hoinăreşti cât poţi până-n prânz.

— S-ar putea să merg cu Brenda curând. Simt o nevoie de… sinistroşenie. Simt că şi Brenda are nevoie. Am dreptate, floricica mea de prun?

Bloemker o trase pe Brenda de bărbie fără băgare de seamă Brenda se lăsă mult pe spate, lângă mâna lui Mary-Ann, până când picioarele ei atinseră dosul tăbliei mesei, apoi se redresă rapid, vibrând un pic. Lenore miji ochii.

— Hmmm.

— Un alt lucru, trebuie să recunosc cu toată onestitatea, un alt lucru mi se pare… amuzant, spuse domnul Bloemker, trăgând o clipă din paiul din paharul lui, luând o înghiţitură din ceva ce lui Lenore îi mirosi ca un alt Twizzler, deşi evit să folosesc acest termen, pentru că sună ca şi cum aş lua în râs, ceea ce nu vreau. Rezidenţii noştri, oamenii care sunt foarte bătrâni acum, au făcut cultura

noastră ceea ce e. Prin cultură înţeleg cultura acestei ţări, nu cultura statului Ohio, ceea ce nici măcar nu pretind că încep să înţeleg. În special femeile, cred eu. Ne place să credem că revoluţia sexuală e o creaţie a generaţiei noastre. Asta e o tâmpenie, scuzaţi-mi limbajul. Femeile care sunt acum bătrâne au inventat-o de la cap la coadă. Tot ce pretindem noi că ne face plăcere. Femeile care locuiesc în stabilimente acum au fost primele americance care s-au tuns scurt. Primele care au băut. Care au fumat. Care au dansat în public. Să mai vorbim despre vot? Despre câştigurile materiale? Despre independenţa financiară? Au fost nişte pionieri, oamenii ăştia în cărucioare, cu picioarele învelite în pături.

— Auziţi, sunteţi absolut sigur să brenda n-a păţit nimic? întrebă Lenore. Pentru că treaba e că n-am văzut-o mişcându-se singură nici măcar o dată. Asta incluzând, acum îmi dau seama, faptul că nu i-am văzut pieptul mişcându-i-se când respiră sau pleoapele clipind. Ce-are Brenda?

— Tunsul. Asta mă fascinează în mod deosebit. Le-a eliberat pe aceste femei dintr-o închisoare. O închisoare estetică. Le-a eliberat de tirania unei culturi care le obliga să-şi treacă peria prin păr de o sută de ori în fiecare seară, o cultură care… câştigase.

— Faptul că nu clipeşte mă nelinişteşte cel mai tare, trebuie să recunosc. Şi ce e chestia asta de pe gâtul ei, aici? De pe gâtul Brendei?

— Un semn din naştere. Un coş.

— Nu e o supapă? E o supapă! Uitaţi, ăsta e dopul. Staţi la masă cu o păpuşă gonflabilă?

— Nu fiţi ridicolă!

— Staţi cu o păpuşă gonflabilă! Nici măcar nu e o persoană reală.

— Brenda, nu e amuzant, arată-i domnişoarei Beadsman că eşti o persoană.

— Dumnezeule. Vezi, n-are niciun kil. Pot s-o ridic.

Lenore o ridică deasupra pe Brenda ţinând-o de-o coapsă.

Apoi o scăpă brusc, şi rămase cu capul înţepenit între banchetă şi mâna lui Mary-Ann, cu susul în jos. Poalele rochiei îi căzură în cap.

— Pe toţi sfinţii din ceruri, spuse domnul Bloemker.

— O păpuşă *din aia*. Sunteţi dereglat. Cum puteţi să apăreţi în public cu o păpuşă anatomică?

— Trebuie să recunosc că acum m-am luminat şi eu. Am crezut că e doar extrem de timidă. O fată tulburată din Vestul Mijlociu, prinsă într-o relaţie ambivalenţă…

— Mişto păpuşă, remarcă un alt client, de lângă cotul doamnei Howell.

— Cred că eu şi Brenda ar trebui să mergem, spuse domnul Bloemker.

Se luptă cu picioarele de plastic ale Brendei. Brenda era înţepenită. Lenore îl ajută pe domnul Bloemker să o tragă. Brenda se desprinse, în cele din urmă, dar rochia i se agăţă de unghia de la degetul mare al lui Mary-Ann şi se rupse şi îi căzu.

— Căcat, spuse Lenore.

— Mamă, Doamne, spuse clientul de lângă cotul doamnei Howell. De unde o ai? Sunt scumpe chestiile astea?

Alţi oameni de la alte mese se întoarseră să se uite. Se făcu linişte.

— Cât de îngrozitor de… murmură domnul Bloemker.

— Probabil că e mai bine să plecaţi acum, spuse Lenore.

— Într-adevăr, mă bucur că v-am întâlnit, aştept cu nerăbdare telefonul tatălui…

Domnul Bloemker o acoperi cum putu pe Brenda cu sacoul lui şi se îndreptă spre uşă. Se auziră fluierături şi aplauze. Bloemker o rupse la fugă şi dădu peste un barman care ieşea de după bar cu o tavă cu White Russian-uri cremoase. Se produse o răsturnare spectaculoasă şi se auzi un zornăit, şi barmanul căzu pe spate şi îşi înfipse degetele mari în ochi, şi totul fu stropit cu White Russian, şi un ciob de pahar o lovi pe Brenda şi o găuri, şi ea o zbughi din braţele domnului Bloemker şi zbură şuierând

prin bar, răsucindu-se, dezumflându-se, în cele din urmă aterizând bleagă, dar frumoasă, în ghiveciul palmierului, cu un picior încolăcit în jurul gâtului. Domnul Bloemker o zbughi pe uşă. Lenore îi adulmecă Twizzlerul. Clienţii râseră şi aplaudară.

— Auuu, Gilligan.

9

1990

a

— Hai înăuntru. Aştepţi de mult? Aglomerată zi. Mă întorc, nu pot să-mi văd nici biroul de atâtea mesaje. Foamwhistle, du-te. Îţi aminteşti de Pupik, în Lids, şi de Goggins, în Jars, trebuie aduşi să mă vadă în *acelaşi timp*. Ocupă-te de asta. Te-am mai rugat de nu ştiu câte ori. O companie care nu-şi poate potrivi capacele la borcane e o companie proastă. Eu nu conduc o companie proastă. Acum du-te. Intră. Nu sări pe ea, Foamwhistle, şuşotiţi şi chicotiţi mai târziu. Asta e timpul meu. Intră. Pentru partea din timpul tău de aşteptare, care s-a irosit din vina mea, îţi cer scuze, deşi n-a fost vina mea. Îţi place ăsta? Eu l-am prins. L-am împăiat. Încă mi se pare că e ud. Ce zici? L-am prins în Canada. Am fost în Canada cu Gerber. Am pescuit un pic. Am pescuit un pic cu Gerber în Canada. Ne-am bronzat, bronz natural, spune-i lu' soră-ta. Nu acolo, aici, mai aproape. Azi lumina e groaznică aici. De ce nu poate Foamwhistle să aranjeze un birou care să nu depindă de lumina naturală mă depăşeşte. Măcar pot să te văd. Eşti gri, sau e din cauza luminii? Deşi îmi place ploaia, îmi place să o privesc pe geam, când am o secundă liberă, ceea ce, bineînţeles, nu se întâmplă. Lacul arată bine când plouă.

Ploaia curăţă lacul. Sunetul ploii în fereastră… Îţi place? Nu? Da? Să ne întoarcem la oile noastre. Stonecipher a plecat la Amherst cum trebuia, bănuiesc. Cât a trecut, trei săptămâni? Nu poţi să-ţi găseşti o oră liberă în trei săptămâni? Ştiu ce-o să spui, dar chestia cu Canada a apărut pe neaşteptate. Gerber a fost cu ideea. Nu putem planifica chestiile astea fără să pară că fixăm

preţurile, sau ceva. Tu, pe de altă parte, n-ai niciun pic de timp liber? Nu cumva e vorba de un interval nedefinit de timp liber? Cum merge slujba ta? câţi bani ai? Ai vreun ban? Dacă nu spui nimic, eu presupun automat că ai bani. Te-ai mai gândit la ce am discutat ultima dată când ne-am văzut? Nu? Nu te-ai mai gândit? Tot n-ai planuri? O absolventă strălucită de la Oberlin? Cea mai educată recepţioneră şi operatoare telefonică din istoria Clevelandului? Şi firma. Aştept cu nerăbdare apariţia primei cărţi scoase de firma asta. A scos vreo carte până-acum? Norslan? Asta nu e carte, e publicitate. Totuşi, producţia e producţie, ştiu eu prea bine. Până la patruzeci deja? Tot patru dolari mari şi laţi pe oră? Cât timp? Nu. E foarte firesc să vrei o perioadă fără şcoală, fără o slujbă serioasă sau fără responsabilităţi, n-o să spun nici măcar „căsnicie”, că mi se sparg ochelarii, dar pentru cât *timp*? *O* întrebare rezonabilă. Urmată de un argument rezonabil. Stai. Stai. Să iubeşti o rudă non-nucleară e un lucru bun. Să ţii legătura cu ea… scuză-mă, să ţii legătura e bine. Dar să imiţi acea rudă… în toate aspectele… asta nu e bine. Să încerci să fii acea rudă e nefiresc. Deci, rău. Nu e cinstit? Nu e adevărat? Atunci, serios, de ce lansezi comparaţia, acuzaţia? Asta e întrebarea potrivită? De ce părul ăsta, când ştii cât îl detest aşa? Hainele străvechi? Care e rolul acelor pantofi străvechi? Da, rolul. Ştiu. Stai un pic. Lipsa de obiectiv după o evoluţie uluitoare în colegiu. Străbunica Lenore îşi lasă copilul, pe tatăl meu, pe bunicul tău, la Shaker School şi o întinde în Anglia. Anglia. Da, ştiu de unde vine rolul ăsta, la urma urmei. Da. Iresponsabilitatea. Refuzul tău, a de a merge la şcoală; refuzul tău, b, de a-ţi folosi cu cap diploma scumpă. Refuzul chiar şi de a locui acasă. Nu, nu chiar, bineînţeles că există înţelegere, dar înţelege doar că şi eu mă confrunt cu ruşinea şi tristeţea. Doar în cursul zilei nu… scuză-mă… doar în cursul zilei nu, pentru că nu sunt decât cu domnişoara Malig în casa aia enormă. De unde perspectiva asta? Perspectiva asta mă face să fierb de furie, şi nici măcar nu mai catadicsesc s-o neg. Copilul mamei tale. Lipsa de obiectiv. O slujbă

stupidă, formezi numere şi faci legături pentru alţi oameni. Tot nu ţi-ai găsit un prieten? Nu? Nu, asta nu contează prea mult. Lipsa de obiectiv şi de responsabilitate doar ia forme noi pe măsură ce trece timpul. În plus, mai este domnul Vigorous. Nu, nu te deranja să negi că te-ai implicat, nu te deranja să negi că foarte mult. Înţeleg. N-are niciun rost să discutăm, nu? Deci, Lenore. Aşa. În ceea ce priveşte chestiunea despre care am o mare bănuială că te-a adus, fireşte, aici, lasă-mă să-ţi spun că, în linii mari, totul e sub control şi complet explicabil. Povestea cu Gerber a fost un incident. Povestea cu Gerber a apărut pur şi simplu. Ruminage l-a sunat pe Bloomfield, aşa e. Bloemker. La cererea mea. Da. Deloc. Faptul că tu n-ai ştiut ce s-a întâmplat a fost, pur şi simplu, un accident. Vezi toată desfăşurarea de evenimente. Mi-am închipuit că Străbunica, ca să nu mai spun de Foamwhistle, te-a ţinut la curent tot timpul fără ştiinţa mea. Adevărul e că, acum o vreme, Străbunica Lenore m-a convocat la sera ei căreia îi spune „cameră” să discutăm un proiect. Un proiect. Un proiect de afaceri. Stai. Avea idei cu care voia să mă dea pe spate. Aşa s-a şi întâmplat, şi m-a făcut curios. L-am adus pe unul dintre oamenii, cercetătorii, chimiştii noştri, pe puştiul ăla Obstat, îl ştii? Neil Obstat jr? Ai fost colegă cu el la Shaker. Se pare că reptila aia mică încă umblă cu poza ta în portofel. În orice caz, şi el a fost curios. Prietena Străbunicii, femeia aia Yingst, o ştii? A avut un soţ care a făcut cercetare. Cercetări despre pineală. Glanda pineală, ştii despre ce vorbesc? Nu? Glanda micuţă şi rotundă de la baza creierului? Pine-ală?

Îţi aminteşti că Descartes credea, la vremea lui, că e locul unde mintea se întâlneşte cu corpul, punctul intermediar, în care hidraulica corpului e reglată şi comandată conform…? În fine. Sigur ai făcut asta la şcoală. Yingst avea nişte teorii, teorii sigure, de care Străbunica Lenore n-a fost interesată, din motive probabil egocentrice. A fost propusă o tranzacţie reciproc avantajoasă.

b

Din „Advertising Age”, 28 august 1990, rubrica „Cu ochii în patru”, pp. 31 – 32:

PIAŢA DE MÂNCARE PENTRU BEBELUŞI IA FOC
DIN CAUZA AGRESIVITĂŢII PROMOŢIONALE
FĂRĂ PRECEDENT, COJONES ANTREPRENORIALE

Cleveland, Ohio, e locul neobişnuit pentru ceea ce surse din interior spun că va fi următoarea mare bătălie industrială în producţia de mâncare pentru bebeluşi, a giganţilor Gerber’s Quality Brands şi Stonecipheco Baby Food Products, aliniaţi perfect la linia de start pentru o cursă pentru piaţa de desfacere care ar putea să-l lase pe al treilea plasat, Beech-Nut Infant Division, pe dinafară.

În timp ce Gerber’se încearcă să se redreseze şi se pregăteşte să demareze o campanie panmedia de publicitate şi de prezentare a produselor orientată spre consumator fără precedent, beneficiind de serviciile de înaltă calitate şi la un preţ pe măsură ale celebrei legende ex-sovietice Kopek Spasova, Stonecipheco, spun surse din Advertising Association şi analiştii, se pregăteşte să anunţe şi să profite rapid de implicaţiile pe care le-ar putea avea pe piaţă o cercetare fără precedent în istoria industriei alimentare, un derivat dintr-o glandă endocrină de vită care, adăugat cu regularitate în mâncarea pentru bebeluşi (Stonecipheco!!!), poate spori semnificativ dezvoltarea capacităţii de vorbire şi de înţelegere. „Copiii vor învăţa să vorbească cu luni poate cu ani mai devreme decât ar face-o în mod normal, arată cercetările de până acum”, ne-a şoptit o sursă din Stonecipheco. „Vorbim nu doar de dominarea definitivă a pieţei, ci şi de o descoperire care ar putea deveni esenţială în cazul relaţiei dintre nutriţie şi dezvoltarea mentală, dintre nevoile corpului şi posibilităţile creierului”.

Să fie Gerber’s oare la curent cu acest studiu? Nimeni nu ştie, dar coincidenţa acestei mine de aur promoţionale pe care Gerber s-o va deschide în centrul Clevelandului, la o aruncătură de băţ de sediul Stonecipheco, nu a trecut neobservată. Lucrurile încep să se lege dacă ne amintim că şefii celor două companii,

Robert Gerber şi Stonecipher Beadsman al III-lea, au fost colegi de şcoală, ambii absolvind micul, dar selectul colegiu Amherst din Massachusetts în anii ’50.

Interesul entuziaştilor pieţei nutriţionale pentru ceea ce se va întâmpla în centrul Clevelandului creşte, dacă luăm din nou în consideraţie informaţia lansată săptămâna trecută de E.T.G., conform căreia demersurile extraordinare şi, aparent, reuşite ale gigantului ingineriei genetice Norman Bombardini de a…

(*continuarea la pagina* 55)

e

— …aia, ca să repet şi eu ce am auzit ani la rând şi bănuiesc că ai auzit şi tu de nenumărate ori, sensul unui lucru nu e, într-o oarecare măsură, decât funcţia pe care o are. Et cetera, et cetera, et cetera. Ţi-a făcut şi ţie şmecheria cu mătura? Nu? Ce foloseşte acum? Pe mine m-a dus în bucătărie şi m-a pus să mă aşez – trebuie să fi avut opt sau doisprezece ani, cine-şi mai aminteşte – şi a luat o mătură de paie şi a început să măture furioasă şi să mă întrebe care parte a măturii e mai importantă, fundamentala, *în* opinia mea, paiele sau coada. Paiele sau coada. Iar eu am dat din colţ în colţ, şi ea a început să măture din ce în ce mai violent, şi eu m-am intimidat şi, când, în cele din urmă, am zis că bănuiesc că paiele, pentru că poţi, într-un fel, să mături şi fără coadă, ţinând de partea cu paiele, dar cu coada nu poţi să mături, m-a împins şi m-a aruncat de pe scaun şi mi-a ţipat în ureche ceva de genul „Aba, asta fiindcă vrei să maturi *cu* mătura, nu-i aşa? Fiindcă pentru *asta îţi* trebuie mătura, nu?” Et cetera. Şi că dacă am fi vrut o mătură ca să spargem geamuri, atunci coada *era* în mod clar esenţa măturii, şi mi-a demonstrat-o cu geamul de la bucătărie, şi o mulţime de angajaţi s-au adunat să vadă ce se petrece; dar dacă vrem mătura ca să măturăm, de exemplu, geamul spart, să măturăm, şi atât, paiele sunt esenţa. Nu? Şi acum ce? Cu creioane? Nu contează. Sensul ca fundamentare. Fundamentarea ca funcţie. Sensul ca funcţie. Sensul ca funcţie. Poftim? Mă întrebi de ce? Lenore, te rog. Atunci de

ce spui tot timpul „de ce”? Se simte inutilă. Simte, simţea, că nu avea niciun rol acolo, în cămin. Stai aşa, ajung şi la asta. Inutilitatea e cheia aici. Ei, şi tu acum, Lenore, bineînţeles că trebuia să fie acolo, sub îngrijire, la 27 de grade, şi nu era deloc fericită acasă, despre care spunea, dacă îţi aminteşti, că musteşte de amintirea puterilor care au lăsat-o. Nu, n-am avut de ales şi am cumpărat stabilimentul Shaker Heights, chiar dacă a fost o investiţie nefericită. Şi dacă asta nu e dragoste, atunci ce e? Dar pentru cineva care crede că sensul e funcţia, dacă ea n-avea niciun rol, atunci spune şi tu. Mi-a zis că e nefericită. A venit la mine şi mi-a zis-o. Cu tine nu a vorbit despre toate astea? Ciudat că a omis aşa ceva. Aminteşte-ţi bine când mă refer la secţia propriei mele mame, pentru cei cu Alzheimer. Asta o necăjea rău pe Străbunica Lenore. Cum Bloomfield şi-a dat seama că pacienţii de acolo nu-şi amintesc numele obiectelor, televizor, apă, uşă… şi astfel, sub influenţa Străbunicii Lenore, le-au identificat după funcţiile lor. Cu litere aurite, micul vocabular cu Lawrence Welk pe copertă. Aşa că uşa a devenit „prin ce trecem dintr-o cameră în alta”. Apa a devenit „ce bem şi nu are culoare”. Televizorul a devenit „la ce ne uităm când îl vedem pe Lawrence Welk” – Lawrence Welk fiind ceva rudimentar, nedefinit, chiar şi prin asociere, fără legătura cu Lawrence Welk. Cum au ajuns mama şi ceilalţi să reînveţe în acest mod cuvintele de care aveau nevoie, prin intermediul funcţiei lor, al scopului căruia servesc cuvintele numite. Şi apoi Străbunica Lenore a observat că o componentă a stabilimentului căreia metoda nu i se putea aplica erau înşişi pacienţii, pentru că ei nu *aveau* nicio funcţie, nu aveau un rost, nu erau buni de absolut nimic. Nu ţii minte? Mi-a zis că asta a făcut-o să se urce pe pereţi. Nu aveau niciun rost. Cum? Nu, derivatul se extrage din glanda pineală a vacilor. Folosim glande pineale de vită. Mai bine zis, am folosi, dacă am putea. Aşteaptă puţin, te rog. Aşa că Străbunica Lenore a considerat lipsa funcţiei o pierdere a identităţii. Mi-a zis că vrea să fie utilă. Cum erau Gretchen Yingst bineînţeles, şi

acel domn Etvos, toată mafia pseudowittgensteiniană de-acolo. Doamna Yingst avea rezultatele proiectelor ultimului soţ – pe alea interesante, apropo, făcute pe cont propriu, şi nu pentru companie. Consolidated Gland Derivates, din Arkon? Condusă acum de Dick Lipp, tipul cu cel mai bun serviciu din întregul circuit corporatist de tenis? Pe cont propriu, deci. Cea mai mare parte din rezultatele cercetării le-a luat cu ei în mormânt, se pare, dar a lăsat pe hârtie rezultatele studiului despre glanda pineală… în blocnotesuri cu Batman, o coincidenţă pe care nu mă obosesc să o comentez chiar acum, din motive pe care le vei auzi în aproximativ şase minute. Acum aşteaptă puţin. Mai e, de asemenea, faptul că eficacitatea glandei pineale în nutriţie se dovedeşte a fi, după cum se poate verifica, mai ales de natură lingvistică, cum am mai zis, legată de înţelegerea limbajului articulat et cetera, despre a cărei importanţă, plicticoasă şi obositoare, pentru anumite părţi nici măcar nu mă mai obosesc să vorbesc, dar importanţa ei justificată pentru nişte părinţi probabil mândri şi ambiţioşi o înţeleg şi îmi frec palmele numai când mă gândesc la ea, ca să nu mai menţionez importanţa ei în tot soiul de domenii ştiinţifice, de unde beneficiile ar trebui să înceapă să curgă gârlă, dacă punem lucrurile pe picioare… Aşa că Străbunica Lenore, doamna Yingst şi domnul Etvos au fost de acord să-mi dea mie rezultatele cercetării domnului Yingst, iar eu i le-am pasat lui Obstat, un ghimpe în coastă, dar un chimist bun, iar Obstat a căscat ochii cât cepele, şi duşi am fost. Sau, mai bine zis, duşi au fost ei, cu alte cuvinte, se pare că au hotărât să se retragă din proiect şi să ia înapoi şi blocnotesurile cu Batman ale lui Yingst, ceea ce e regretabil, deşi OK, dar şi să şutească mostrele şi rezultatele şi notiţele lui Obstat, pe care el, într-o încercare de a fi deştept, le-a pus în dosare cu Batman şi în cutii pentru prânz cu Batman în frigiderul laboratorului, şi se pare că, în ziua dinainte să plec în Canada la pescuit cu Bob Gerber, doamna Yingst şi Etvos au venit aici şi au ajuns la Obstat, şi Etvos l-a distrat cu nişte trucuri cu cărţi de joc, ceea ce, din păcate, nu e greu, în timp ce doamna

Yingst a pus roadele unei cercetări de foarte, foarte mulţi bani în marsupiul cămăşii ei de noapte, sub halat, despre care Obstat îşi aminteşte că era roz şi flauşat. Obstat, de ce nu ieşi la lumină odată. De ce nu vrei să ieşi la lumină, Obstat. De ce nu vrei să ieşi de după draperie. Lenore oricum ţi-a văzut pantofii, nu-i aşa? Ieşi odată, Obstat. Obstat e aici ca să reprezinte perspectiva tehnică asupra întregii probleme. Neil, ţi-o aminteşti pe fiica mea, Lenore, Neil. Da. Şi au izbutit să o întindă cu toate lucrurile importante cu Batman, printre care singurele borcane existente cu prototipul de mâncare menţionat în numărul ăsta din „Advertising Age”, şi, dacă aflu vreodată cine a ciripit la revista aia, o să fac moarte de om. Tragi cu urechea la interfon, Foamwhistle? Dacă da, fă în aşa fel încât să nu-mi dau seama. Mă gândeam eu. Şi au pus mâna pe tot. Şi cine ştie ce au de gând să facă, cine ştie cu adevărat ce poate să facă mâncarea. Derivatul din pineală de vită e fenomenal, chiar dacă misterios de puternic, am descoperit noi. Nu-i aşa, Obstat? Şi au găsit de cuviinţă să fugă din cămin şi să-i ia şi pe ceilalţi cu ei, te cutremuri de atâta putere de convingere probabil folosită la maximum, să fugă din cămin şi să pornească în cine ştie ce aventură în căutarea unei funcţii sau a unei respingeri simbolice a vieţii lor, aşa cum au ajuns ei să o înţeleagă, cine ştie? Îngrijorat? Dacă sunt îngrijorat? în ce fel? Cu toată sinceritatea, nu în mod special. E înconjurată de adepţi, ceea ce e, bineînţeles, genul ei favorit de situaţie. Trebuie să-şi fi asigurat cumva căldura. Ar putea fi la oricine acasă, poate acasă la vreunul dintre îngrijitori… Da, am verificat şi totuşi. Acasă? Crezi că ar putea fi acasă? N-ai sunat-o pe domnişoara Malig să verifici? Am înţeles. Mi se urcă sângele-n cap. Hai să nu mai vorbim despre asta. Nu e acasă, te asigur eu. Sincer, sunt mai îngrijorat, şi nu-mi pare rău deloc, sincer sunt mai îngrijorat în privinţa derivatului de pineală, a situaţiei penibile care s-ar putea isca şi a daunei financiare dacă nu reuşim să ieşim cu produsul pe piaţă anul ăsta, mai ales acum că nenorocitul ăla de Gerber îşi începe atacul ridicol de scump, cu

gimnasta aia et cetera, de care sunt sigur că ai auzit. Da, adevărul e că şi mie mi-ar plăcea să merg, dar aparenţele… Du-te tu cu tipul ăsta. Vigorous, şi îmi raportezi. Nu, asta nu te face o angajată. Cine ştie unde sunt acum, cine ştie ce fac. Nu. Nu cred că trebuie să implicăm poliţia. Mai ales în acest moment. Poliţia înseamnă presă, care înseamnă publicitate despre materialele care lipsesc, care înseamnă Gerber şi Beechnut. Nu. Uite, eu gândesc în felul ăsta şi te invit şi pe tine să faci la fel. Plecarea lor e legată de un proiect legat de Companie. Compania deţine Căminul. Drept urmare, plecarea lor e legată de patronatul Căminului, ceea ce face din plecarea lor aproape un picnic. Asta dacă nu se întorc, bineînţeles, cu materialul despre pineală cât de curând. Sau dacă nu i-l dau lui Gerber sau lui Erv Beechnut, gând care mă descumpăneşte – mai ales că Gerber vine în Cleveland săptămâna următoare –, cunoscând antipatia Străbunicii Lenore faţă de Compania care i-a dat ei tot ce are şi o face fericită. Nu, asta iese din discuţie. Deşi, sper eu, nici asta nu ar fi un capăt de ţară, pentru că Neil aici de faţă crede că poate să refacă partea relevantă a cercetării şi să ajungă la produsul final, până la urmă, chiar şi fără materialele şterpelite. *Până* la urmă, deşi între timp Gerber salivează peste materialul mai devreme menţionat. Dar noi putem s-o facem şi sperăm, cu excepţia cazului în care Obstat se înşală, ceea ce e foarte puţin probabil având în vedere importanţa problemei, nu-i aşa, Neil, sau în care dăm rateuri cu capacele şi borcanele, ceea ce de azi înainte e de negândit, asculţi, Foamwhistle, să fie gata să fie testat pe piaţă de Ziua Recunoştinţei. Să fie testat pe o părticică a unei pieţe globale potenţiale. Ne gândim la Corfu. La Corfu ne gândim acum pentru prima distribuţie. Mic, izolat, liniştit. Corfusienii se înmulţesc al dracului, bebeluşi care merg de-a buşilea sunt pe toată insula. Sperăm să fim gata să trimitem în Corfu Acceleratorul pentru Bebeluşi Stonecipheco în noiembrie. Vrei o nucă din Corfu, apropo? Nu? Sunt chiar bune. Le-am luat din Canada, la pescuit. Obstat, mănâncă o nucă.

d

DIN ARHIVA PRIMEI BISERICI UNITE A UNUI SINGUR DUMNEZEU PENTRU TOŢI OAMENII.

CHAGRIN FALLS, OHIO: TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A NUNŢII DOMNULUI STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA, DIN SHAKER HEIGHTS, OHIO. ŞI A DOMNIŞOAREI PATRICE ANDLEMOTH LAVACHE, DIN MADISON, WISCONSIN, 26 MAI 1961.

PREOTUL: Unde e toată lumea?

PATRICE LAVACHE: Sunt aici, sfinţia ta.

PREOTUL: Şi mirele unde e?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Suntem aici.

ROBERT GERBER, CAVALER DE ONOARE: Iată-ne!

PREOTUL: Suntem cu toţii aici?

DOAMNA LAVACHE: Ce-are acolo pe smoching?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: N-am putea să-i dăm drumul? Trebuie să ajungem la o petrecere, la urma urmei.

DOAMNA LAVACHE: Tipul ăla are lenjerie de damă prinsă de smoching.

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat gin – nebunie, apoi mi-a dat cremă de mentă că i-am aşezat un sărut pe bărbie”.

PREOTUL: Acest om este beat.

PATRICE LAVACHE: Oh, Stone.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Taci, Patrice Părinte, eu unul nu sunt beat, domnul Gerber e aici doar în calitate de cavaler de onoare, toate părţile implicate sunt în funcţiune, aşa că hai să-i dăm drumul.

DOAMNA LAVACHE: Insist ca individul ăla să-şi dea jos chiloţii de pe smoching.

PREOTUL: Suntem nevoiţi să insistăm, domnule.

ROBERT GERBER: Ai vreo idee, măcar *o vagă* idee, ce reprezintă aceşti chiloţi?

DOAMNA LAVACHE: Un gând care-mi dă frisoane. Am frisoane, Edmund.

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Daţi-i drumul odată!

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat gin – nebunie, apoi mi-a dat cremă de mentă că i-am aşezat un sărut…”

DOAMNA LAVACHE: Oh, Edmund.

DOMNUL LAVACHE: Gata, gata. Familia e cherchelită.

DOAMNA LENORE BEADSMAN: E ridicol, daţi-i drumul odată. Stonecipher, ce faci acolo?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Începem, Părinte?

PREOTUL: Mhm. Domnişoară Lavache, înţeleg că v-aţi scris singură jurămintele, ca să-i fie citite domnului Beadsman.

PATRICE LAVACHE: Da, domnule.

PREOTUL: Şi domnul Beadsman?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Eu merg pe formula standard. Dacă e destul de bună pentru restul lumii iudeo-creştine, e bună şi pentru mine.

PATRICE LAVACHE: Oh, Stone.

PREOTUL: Omul acela se simte bine?

DOAMNA LAVACHE: Nu arată bine deloc.

PREOTUL: Ce-i cu inelul ăla pe care îl ţine în mână? Acela vrea să fie verigheta?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bineînţeles că nu. Bob, arată-i preotului inelul monstruos de scump pe care l-am cumpărat.

ROBERT GERBER: Uite-l.

PATRICE LAVACHE: Dar ăla e un inel decodor *Lone Ranger*!

ROBERT GERBER: Surpriză!

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Unde e inelul monstruos de scump pe care l-am cumpărat?

ROBERT GERBER: Mi-am pierdut capul. I l-am dat Paquitei, floricica mea de pe Amazon. O nebunie, azi-noapte, în revărsarea strălucitoare a lunii din Vestul Mijlociu. Aerul nopţii, primăvara în Cleveland. Şi ea, în schimb… oh, Paquita, floricica mea de pe Amazon!

DOMNUL LAVACHE: Deci, de-acolo te-ai ales cu

chestia aia.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Asta e mai mult decât impardonabil.

ROBERT GERBER: „Oh, mai întâi mi-a dat whisky, apoi mi-a dat buruieni…”

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Fir-ar a dracului.

PREOTUL: Mhm. Dragii noştri, ne-am adunat… ochii lui Dumnezeu… uniune… spirituală… să vorbească acum sau… Domnişoară Lavache… minunatele jurăminte… vă luaţi angajamentul… Domnule Beadsman… în vecii vecilor…?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bineînţeles că da.

PREOTUL: Vă declar soţ şi soţie. Puteţi săruta mireasa.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Vino-ncoace Patrice. Eşti gata să fii sărutată?

PATRICE BEADSMAN: Da.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Bine.

ROBERT GERBER: Iupiii!

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Era şi timpul.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: O să întârziem la petrecere. Te rog, Patrice, fugi la maşină.

ROBERT GERBER: O afacere dată naibii, amice. Felicitări.

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: Ticălosule. Ai apărut la nunta mea cu nişte chiloţei pe costum şi eu a trebuit să folosesc un inel dintr-o cutie de cereale Ralston. O să ţi-o plătesc eu în bătălia corporatistă.

ROBERT GERBER: Oh, da?

STONECIPHER BEADSMAN AL III-LEA: O ceremonie dată dracului, Părinte. Va veni şi recompensa. Trebuie să plec la revedere, tuturor!

TOATĂ LUMEA: La revedere!

DOAMNA LENORE BEADSMAN: Căcăcios băgăreţ.

e

— …că în acest moment cu cine alege Bloomfield să-şi petreacă timpul nu e mai deloc grija mea. Bloemker. Se

poate ca păpuşile să fie cel mai bun lucru pentru el, molie nervoasă de om, care se scarpină în barbă în permanenţă, îmi dă mâncărimi. Obstat, ia loc, mă enervezi. Altă chestie, da. Tot îngrijorătoare, aşa că adună-te. Se pare că fratele tău a dispărut. John. John a dispărut, în Chicago. Stai un pic. Ce rost ar fi avut să-ţi spun imediat? N-ar fi folosit la nimic. În dimineaţa asta am aflat, acum două ore. M-a sunat Beai de la Chicago. Se pare că a fost o conferinţă la care John voia să meargă, aşa că a chemat un taxi de la birou. Un prieten a vorbit cu el înainte să cheme taxiul, iar asta e ultima dată… Nu, la conferinţă nu. Se pare că n-a mai fost văzut de-atunci. Acum, zău aşa. Înclin să cred că John a ales, pur şi simplu, să se facă nevăzut pentru o vreme. A mai făcut-o şi înainte, nu-ncape îndoială. La Holiday Inn, în altă parte, ce importanţă are? Da, aş putea să-l sun pe Steve Holiday, dar nu asta e ideea, a fost doar un exemplu. Linişteşte-te. Înclin totodată să suspectez că nu e imposibil ca John să fie la curent cu, poate chiar implicat în mica aventură a Străbunicii Lenore. Nu, nu chiar. Dar el a avut mereu ceva împotriva Companiei, o ştim amândoi, şi mai e şi afecţiunea care-i leagă pe vecie. Sentimentele lui, sentimentele ei. Nu e de neconceput. Nu, am sunat în Wisconsin, n-a călcat pe-acolo, iar maică-ta traversează o perioadă nu prea bună acum. Mai mult decât un prea bună. Nu, doar că starea în care se află nu-i permite să fie de folos nimănui. Aşa că aşteaptă. Ce-aş putea eu să fac? Sunt gata să-i dau câteva săptămâni şi, dacă tot nu apare, măcar să-şi ţină orele, să-ncep să mă îngrijorez serios. Da, colegii lui au anunţat poliţia. Nu, nu am sunat-o pe Clarice, cine ştie în care din… casele ei e azi. L-am sunat pe Al şi i-am spus lui, şi el o să-i spună lui Clarice. Şi Alvin face parte din familie, Lenore. Stonecipher nu poate fi contactat, după cum am spus. Stonecipher, care te-a luat de exemplu, fără îndoială, a ales să nu aibă telefon. Nu pot să dau de cel mai bun şi mai deştept dintre copiii mei. Interpreteaz-o cum vrei. Obstat, dacă mai vrei o nucă, ia una, nu te mai juca cu borcanul. Du-te să o vezi pe Clarice, dacă vrei; evident, la soră-ta

poţi să ajungi. Vorbiţi despre ce vreţi voi. Nu? O să-ţi ignor insinuările. Du-te la ea. De asemenea, am să-ţi cer o favoare. Du-te la Stonecipher şi vorbeşte cu el şi vezi dacă a luat cineva legătura cu el în vreun fel. Oricare dintre ei. Foarte posibil, cred eu. Va trebui să te vezi cu el personal. Acum se vede clar că el reprezintă viitorul familiei, al Companiei, că pe el va cădea responsabilitatea puterii şi a controlului. Străbunica Lenore ştie asta, a fost martoră ta, dacă nu cumva chiar cauza, eşecul lui John şi apoi la eşecul tău. Toate testele în van. Nu, Lenore, eu nu văd niciodată ironia. „Ironie" e un cuvânt fără sens pentru mine. Ideea e că Stonecipher trebuie să ştie, şi va şti, că e şi el legat de familia asta, adică de Companie. Nu, deloc. Du-te, întâlneşte-te cu el, toamna în New England. Ia-ţi o vacanţă de la vacanţa ta, un concediu de la concediul tău. Spune-i ce se petrece aici, inclusiv povestea Străbunicii Lenore et cetera, şi află dacă e dispus să se implice în vreun fel. Nu. E ridicol. Nu poţi să fii concediat că-ţi iei o zi-două libere pentru o problemă urgentă de familie. Cine? Peahen? Nu. Eu sunt gata să-ţi dau voie, să insist să iei avionul Companiei, ca să câştigi timp. Poate fi luat un prieten. Vezi şi tu ce poţi face. În următoarele trei sau patru zile. Da. Eu sunt pregătit să aştept şi să mă ocup, mai mult sau mai puţin, cu… nimic. Îngrijorarea mea există, dar mă descurc eu. Fă asta pentru mine. Ajută familia, Lenore. Vezi cum poţi să faci ca să pleci. Obstat, tu poate că e mai bine să te întorci la laborator. Eu… drace, am o partidă de tenis. Ai venit cu autobuzul? Înţeleg prea bine. Nu mi-a plăcut niciodată maşina ta, cum probabil că bine-ţi aminteşti. Am încercat sau nu să-ţi dau o maşină? Dar nu. Lasă-l pe Foamwhistle să te ducă înapoi. Oh, haide acum… Foamwhistle, vino imediat aici. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Să mă ţii la curent, te rog. Foamwhistle, du-o pe Lenore până la Erieview Piaza. Poftim? Cum adică Pupik refuză să stea în aceeaşi cameră cu Goggins? Dă-mi-l pe Pupik. Voi doi sunteţi liberi. Vă rog să mă sunaţi curând. Alo, Pupik?

f

Idei pentru volumul de povestiri Monroe Fieldbinder, 27 august

1. Monroe urmăreşte cum arde o casă din temelii. Sau arde casa lui Monroe, *simbolizând destructurarea vieţii lui de avocat specia*lizat *în imobiliare, o cufundare în haos şi dezorientare* etc.

2. *Monroe are un organ sexual enorm – adoraţia femeilor doar îi sporeşte şi îi defineşte prin opoziţie sila de sine şi dezgustul.*

3. *Monroe Fieldbinder se duce la psiholog ca să vadă cum reacţionează la ideile lui. Una dintre ideile lui Fieldbinder e aceea că fenomenul modern al petrecerilor dansante e incompatibil cu conştiinţa de sine, înlesneşte apariţia unor situaţii extrem de neplăcute (sursa evidenta: bairamul de la Amherst/Mt. Holyoke '68) pentru o persoană cât de cât conştientă de sine. Petrecerile dansante moderne sunt pur şi simplu o bâţâială pe o muzică provocatoare. E ridicol, stupid să te uiţi de pe margine şi cumplit de jenant să participi. E ridicol, şi totuşi absolut toată lumea o face, ceea ce face ca tocmai persoana care nu vrea să facă acest lucru ridicol să se simtă nelalocul ei şi neplăcut şi conştientă de sine… într-un cuvânt, ridicol. Direct din Kafka: persoana care nu vrea să facă lucrul ridicol e persoana care e ridicolă. (Idee: Kafka la un bairam la Amherst/Mt. Holyoke, niciodată numit explicit, doar „F.K.", singurul care nu dansează…) Petrecerile dansante moderne o chestie diabolică.*

4. Psihoterapeutul lui Monroe Fieldbinder are un scaun mobil, ea idiotul ăla de Jay. Parodiază-l pe Jay fără cruţare în volumul Fieldbinder. Fă-l pe Jay să pară un idiot.

10

1990

a

Motivul pentru care maşina ca o jucărie roşie a lui Lenore Beadsman avea o înlănţuire de zgârieturi ca o pânză de păianjen pe partea dreaptă a caroseriei era că pe aleea din faţa casei lui Alvin şi Clarice Spaniard, din Cleveland Heights, trăia un arbust maro mare şi ostil, cu

crengi pline de ţepi. Arbustul atârna practic până la jumătatea aleii şi zgâria ca dracu' orice sau pe oricine trecea. „Scârţ" a fost zgomotul pe care Lenore l-a auzit când ţepii au scârţâit crestând aripa maşinii, sau mai degrabă „scââârţ", un sunet ca de unghii pe o suprafaţă de aluminiu, care lui Lenore îi dădea dureri de dinţi.

Cealaltă problemă, chiar dacă mai puţin iritantă, cu casa familiei Spaniard era faptul că butonul uşii se găsea fix în mijloc, şi nu în partea dreaptă sau stângă, unde ar trebui să fie orice buton de uşă, astfel că uşa nu părea că se deschide, ci că se prăbuşeşte înăuntru când o deschidea cineva. Mai era, totodată, detaliu lipsit de importanţă, acest miros ciudat al casei, din interior, de parcă ceva nasol creştea sub unele covoare din anumite camere Dar, în ansamblu, era o casă foarte drăguţă, o casă de cărămidă cu două niveluri, cu o antenă enormă, sofisticată, pe acoperiş, o casă în care locuiau Alvin Spaniard, Clarice Spaniard, Stonecipher Spaniard şi Spatula Spaniard (aceasta din urmă numită după Ruth Spatula Spaniard, mama lui Alvin Spaniard).

Alvin Spaniard, Vicepreşedinte al Departamentului de Publicitate Responsabil cu Măsurarea Impactului pe Piaţă al Produselor la Stonecipheco Baby Food Products, deschise uşa când Lenore sună şi se dădu prompt la o parte când uşa păru că se prăvăleşte peste el şi o pofti să intre, strigând la Clarice şi la copii că a venit Lenore. Alvin îi oferi imediat lui Lenore un pahar de gin.

— Nu, mulţumesc, spuse Lenore. Ginul mă face să tuşesc.

Lui Alvin Spaniard îi plăcea foarte mult ginul. Lenore ceru apă minerală cu lămâie.

— Ştii că e seara de teatru în familie, îi spuse Alvin încet, în timp ce se îndreptau în direcţia livingului.

— Mi-a zis Clarice la telefon. Totuşi, trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Speram să o pot prinde la pauză, sau ceva.

În living, sub tapiserii mexicane cu motive aztece, care înfăţişau sori şi zeităţi-păsări cu capetele în unghiuri

nefireşti faţă de gât, Stonecipher, care avea cinci ani, şi Spatula, care avea patru, jucau Tobogane şi scări[6] cu Clarice, care avea douăzeci şi şase de ani şi care doar se prefăcea că joacă Tobogane şi scări, în timp ce se uita la o retrospectivă a Olimpiadei, pregătindu-se pentru seara de teatru în familie, cu un gin tonic. Era opt şi un sfert.

— Hei, băieţi, a venit mătuşa Lenore să vă jucaţi împreună Tobogane şi scări, spuse Clarice. Îi făcu cu ochiul lui Lenore.

— Super, spuse Lenore.

Tobogane şi scări era probabil cel mai sadic joc de societate inventat vreodată. Adulţii îl urau din toţi rărunchii; copiii îl iubeau. Universul aranja lucrurile în aşa fel încât adultul să fie veşnic păcălit să-l joace cu un copil. Anumite aruncări de zaruri te lăsau să faci anumite mutări pe tablă, dintre care unele te lăsau să urci pe scări până la baza scării de aur de la capătul tablei (urcarea acestei scări fiind scopul suprem şi o satisfacţie în sine a întregului joc). Era mai bine să urci scările deoarece câştigai timp şi erai scutit de mutările plictisitoare, căsuţă cu căsuţă. Doar că mai erau şi toboganele. Anumite aruncări de zar te aduceau pe tablă în poziţii din care alunecai pe tobogane şi te duceai de-a berbeleacul până la capătul de jos al tablei, de unde trebuia să o iei de la capăt. Riscul de a aluneca pe vreun tobogan sporea pe măsură ce urcai mai multe scări şi ajungeai din ce în ce mai sus. Un lung şi istovitor urcuş pe o succesiune de scări, până când apărea la orizont linia de finiş, era, de obicei, anulat de o cădere bruscă pe unul dintre cele şapte tobogane ale căror guri se căscau lângă baza scării de aur din vârf. Copiilor li se părea extrem de amuzantă această zădărnicire a tuturor speranţelor şi întoarcerea la punctul iniţial. Jocul o făcea pe Lenore să dea cu tabla de pereţi.

— Super, spuse Lenore.

— Uite şi apa, spuse Alvin.

— Mazăre congelată? întrebă Clarice.

---

6 Chutes and Ladders, cea mai populară ediţie americană a clasicului Şerpi şi scări (n. red.).

— Mulţumesc.

— Te servesc aici, sau cum?

Spatula îl acuză pe Stoney că trişase şi îşi mutase pionul – un bebeluş-Buddha de plastic, cu o ascuţitoare în cap, din cele care se dădeau cu sacul la şedinţele acţionarilor de la Stonecipheco – dintr-o poziţie în care alunecarea pe tobogan era iminentă într-o poziţie în care ascensiunea pe scară era iminentă. Repercusiuni neplăcute, în timp ce Lenore mânca nişte mazăre congelată. Clarice o linişti pe Spatula, în timp ce Alvin încerca să regleze imaginea televizorului uriaş.

Ordinea fu restabilită, iar televizorul avea acum o imagine bună. Alvin îşi frecă palmele.

— Cum mai merge Cabanatan? o întrebă Lenore pe Clarice pe deasupra paharului.

Clarice deţinea şi administra în franciză cinci saloane de bronzat Cabanatan în Cleveland. Le cumpărase vânzându-şi acţiunile de la Stonecipheco, pe care le primise cadou la absolvire, o chestie care pe tatăl lui Lenore şi al lui Clarice îl enervase foarte rău la început, dar se mai liniştise când Clarice se măritase cu Alvin Spaniard, pe care Stonecipher Beadsman îl plăcea şi îl respecta şi al cărui tată lucrase la Stonecipheco o viaţă, astfel că lucrurile mergeau deosebit de bine acum de când Clarice, care evident lucra, şi Alvin, care evident lucra şi el, făcuseră un aranjament prin care ziua lăsau copiii în grija lui Nancy Malig, în casa Beadsman din Shaker Heights, aceeaşi Nancy Malig care fusese şi guvernanta lui Lenore şi a lui Clarice în copilărie.

— Cabanatan înfloreşte văzând cu ochii, spuse Clarice. A fost o vară noroasă, ştii doar, şi oamenii simt nevoia să compenseze. Ne pregătim pentru nebunia din toamnă. Toamna e întotdeauna nebunie, oamenii îşi pierd bronzul de peste vară şi devin anxioşi. Până în noiembrie o să avem tot Clevelandul la prăjit.

— Şi Misty Schwartz?

— Nu pot să vorbesc despre asta. Chestii legale. În afară de problemele cu Schwartz, se pare că ne aşteaptă o

toamnă fastuoasă.

— Genial.

— Dar tu? Cum merge cu centrala? Ce-ţi face pasărea? întrebă Clarice.

Lenore îl văzu pe Alvin cum o ţinea pe Spatula deasupra capului în mijlocul livingului, în timp ce Spatula râdea şi dădea din picioare.

— Trebuie să vorbim un pic, dacă putem să facem o pauză, poate jucăm mai târziu Tobogane şi scări…

— Seara de teatru în familie începe în zece minute, asta e problema.

— Atunci, poate după am putea să…

Pe ecranul lat, imaginile cu oameni alergând cu încetinitorul se opriră. Stoney aruncă un bebeluş-Buddha în Spatula. Rată şi făcu să zbârnâie un ghiveci de bronz. Capul unui prezentator TV umplu televizorul.

— Revenim cu o discuţie despre… gimnastică, un dialog în direct cu o… persoană anume, rânji misterios prezentatorul.

— Kopek Spasova, spuse Lenore.

Alvin ridică privirea.

— Eşti sigură?

— Simt până-n măduva oaselor c-o s-o aibă invitată pe Kopek Spasova, spuse Lenore.

— La dracu’, spuse Alvin. Trebuie să-mi iau un caiet.

— Alvin, în opt minute începe seara de teatru în familie.

— Trebuie să iau notiţe. Asta e arma nucleară a lui Gerber.

— Sau mai degrabă extractul de glandă pineală, spuse Lenore.

— Iisuse, spuse Alvin, scotocind prin servietă.

Stoney şi Spatula erau absorbiţi de mirajul televizorului; se aşezară ca indienii, cu ochii căscaţi la televizor. Lenore trase nonşalant un şut jocului, care zbură sub canapea.

— O să aduc recuzita ca să începem cum termină ea, spuse Clarice.

Lenore bău un pic de apă minerală şi muşcă din pulpa lămâii verzi care plutea deasupra.

Ed McMahon apăru în cadru, făcând reclamă la o gamă de aspiratoare minuscule, despre care se spunea că aspiră şi cele mai încăpăţânate scame din buric.

— Vinde-l, Ed! ţipă Alvin Spaniard, rânjind admirativ spre televizor.

— E antenă, sau aveţi cablu? întrebă Lenore.

— Cred că e reţea. Cred că ăla e Curt Gowdy, face sinteza. OK, începe.

Alvin se aşează, îşi pusese ochelarii şi adusese un creion şi un carnet galben.

— Chiar că aveţi o grămadă de dotări la televizorul ăsta, spuse Lenore.

— Suntem o familie care ia foarte în serios divertismentul casnic, spuse Alvin.

Stoney ridică privirea spre Lenore şi încuviinţă din cap, iar Alvin îi ciufuli părul.

— Ne întoarcem în direct, spuse prezentatorul.

— Grăbeşte-te, mami, ne-am întors în direct! ţipă Stoney.

— Şşşş, spuse Alvin.

— Avem în faţa noastră strălucitul antrenor sovietic… ex-sovietic de gimnastică Ruble Spasov, spuse prezentatorul, împreună cu la fel de strălucita gimnastă ex-sovietică, dar cu siguranţă nu şi ex-medaliata cu aur la Olimpiadă şi la Mondiale, Kopek Spasova, fiica domnului Spasov.

Camera coborî de pe capetele adulţilor spre taliile lor ca să o prindă în cadru şi pe Kopek Spasova. Era o fetiţă slăbuţă, blondă, cu obrajii supţi şi cearcăne enorme.

Clarice intră cu o cutie plină cu măşti şi cu cartoane tăiate şi tot felul de obiecte personale.

— Bine că măcar nu e drăguţă, spuse Alvin.

— Şşş, spuse Spatula.

— Ruble, Kopek, cum a fost când aţi câştigat toate premiile importante? întrebă prezentatorul.

— Cine e această persoană? întrebă Ruble Spasov,

privind spre cineva aflat în spatele camerei, în lateral.

— A fost bine când am câştigat, spuse Kopek Spasova.

b

3 septembrie

Monroe Fieldbinder, un avocat de succes specializat în imobiliare de un metru optzeci, cu o peluză îngrijită şi un corp de nouăzeci de kilograme la fel de îngrijit şi de bine făcut pe cât de excepţional de arătos, se întoarse într-o miercuri seara de la casa splendidei lui amante de miercuri şi îşi găsi casa în flăcări, înconjurată de luminile intermitente ale autospecialelor de pompieri şi de poliţie ale autospecialelor de pompieri şi ale maşinilor de poliţie şi îşi văzu casa cuprinsă de flăcări, şi pasărea lui, Richard Inimă de Leu, care locuia înăuntru, era probabil moartă, în colivia ei de fier.

În timp ce Monroe Fieldbinder îşi privea casa arzând, simţi cum întreaga ordine şi armonie a vieţii sale se topeau, transformându-se în haos şi dezordine. Rânji zeflemitor.

Cât de explicit trebuie să facem acest incendiu? Avem nevoie de o referinţă, sau doar de o imagine? „Rânji zeflemitor” e mai de efect dacă trimite la o imagine. Imaginile fac lucruri. Arată, nu vorbi despre.

Imaginile oare vorbesc? Am o fotografie polaroid cu Vance, la şapte ani, şi cu Veronica, la douăzeci şi nouă, traversând un doc şubred, grişters, în Nova Scoţia, ca să se urce într-o barcă de pescuit. Apa e un fier dens, mânjit cu pete de spumă; cerul e un fier străveziu, mânjit la fel; mulţimea de pescăruşi albi din jurul mâinilor întinse, pline cu pâine, ale lui Vance e un nor de V-uri albe în picaj. Vance Vigorous, cum stă cu mânuţa lui albă de copil întinsă, e înconjurat şi estompat de un nor de încarnări vii, care respiră, ţipă, se cacă, plonjează, ale literei V; şi eu am reuşit să captez pentru totdeauna acest moment pe un film foto de calitate, dându-mi dreptul şi puterea de a plânge când şi unde poftesc. Ce-ar putea spune asta despre fotografii.

Un vis cu adevărat, cu adevărat oribil, azi-noapte. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre el. Tocmai m-am sculat din pat. Urinez. Mă uit în jos. Un şuvoi leneş şi matinal de urină ca siropul de arţar. Deodată, şuvoiul se bifurca, dublându-se. Apoi un şuvoi triplu, ca un trident. Patru, cinci, zece. Nu mai trece mult şi devin sursa unui evantai de urină, care se împrăştie în toate direcţiile, spulberând zidurile băii, tencuiala sare peste tot, şiroaie mi se învolburează la picioare. Când m-am trezit – singur, fără Lenore, de unde şi visul –, mi-a fost teamă că udasem patul, geamurile, tavanul. După aşa ceva s-ar putea să-l ucid pe Jay.

e

— …am rugat-o pe Kopek să refacă numărul acela uluitor la paralele inegale cu care a câştigat toate medaliile de aur şi le vom aminti telespectatorilor că numărul a fost făcut posibil prin generozitatea celor de la Gerber’s Quality Brands, mâncarea pentru bebeluşi care-i ajuta pe copiii dumneavoastră să mestece.

— Da, spuse Ruble Spasov.

El şi prezentatorul, care ţâra un şarpe de cablu negru care ieşea din microfon, o însoţiră pe Kopek până la bare, şi ea se agăţă de ele şi începu să se rotească şi să se răsucească, lăsând barele să o îndoaie în forme ciudate.

— Ruble, am observat că ai un băţ de împuns vitele, acolo, în mână, în timp ce eleva şi copila ta strălucită execută aceste exerciţii superbe, spuse prezentatorul. Care-i povestea lui?

Ruble Spasov ridică din sprâncene.

— E ceea ce se numeşte un „element suplimentar de securitate”. Kapelika se simte mult mai sigură şi mai încrezătoare şi mai fericită dacă ştie că, atunci când îşi face exerciţiile, bătui e mereu lângă ea.

— Şi ce sportivă desăvârşită este, spuse prezentatorul.

— Asta e nebun de legat, spuse Alvin Spaniard. E un fascist.

— Ea e super, totuşi, spuse Lenore. Să vezi cum face

chestia cu degetele mari de la picioare… uite. *Uau*.

— Deci, are degetele de la picioare opozabile, mare lucru, spuse Alvin. Te duc la zoo şi-ţi arăt cuşti pline cu degete de la picioare opozabile.

— Mie îmi miroase a struguri acri, spuse Clarice.

Lenore îşi mirosi subsuoara.

— Seara de teatru în familie într-un minut şi jumătate, spuse Clarice.

— Oricum aproape că a terminat, spuse Lenore. E desprinderea după care aterizează într-un singur deget, asta e partea mortală… uite-o. Îţi vine să crezi? Şi o să fie la Erieview cam peste o săptămână.

— Mie-mi spui, zise Alvin.

— Abia aştept să merg, spuse Lenore.

— Spatula, iubire, vrei să-ţi aduc discul cu public? Are cineva întrebări legate de replici? Alvin, n-ai decât să te gândeşti laser viciu cât vrei pe timpul tău.

Clarice mută măsuţa de cafea din mijlocul camerei.

— Ruble şi Kopek Spasov şi Spasova: o echipă pe cinste şi, dacă pot să adaug o notă personală, un dar extraordinar pentru această măreaţă ţară, spuse prezentatorul. Ruble şi Kopek Spasova.

— Acum pleacă de-aici, te rog, spuse Ruble Spasov.

Reapăru Ed McMahon. Stoney se ridică şi comută din telecomandă televizorul pe redare CD.

Clarice împărţi măştile. Exista o mască Clarice pentru Clarice, o mască Alvin pentru Alvin, o mască Stonecipher pentru Stonecipher, o mască Spatula pentru Spatula. Măştile erau foarte bune şi foarte autentice. Clarice le făcuse din mulaje de ghips şi din *papier-mâché* şi din folie alimentară Reynolds Wrap, într-un atelier de la subsol. Clarice era, în multe sensuri, o artistă, se gândi Lenore, lăsând la o parte Cabanatan. Era bună mai ales la confecţionarea de obiecte cu chipurile oamenilor pe ele. În fiecare an îi dădea tatălui ei, care era şi tatăl lui Lenore, cutii de mingi de tenis în care fiecare minge avea pe ea o reprezentare sinistră a capului lui Bob Gerber sau al lui Erv Beechnut. Lui Stonecipher Beadsman al III-lea îi

plăcea la nebunie să joace tenis cu mingile astea. Clarice mai făcuse pe furiş şi câteva mingi cu chipul lui Stonecipher Beadsman al III-lea, pe care ea şi Alvin le băteau din când în când. Într-o perioadă nefastă, cu aproximativ un an în urmă, apăruse şi o cutie cu mingi Alvin.

Fu introdus discul cu public şi pe ecranul enorm al televizorului apăru o imagine captată de pe scena unui teatru, cu rânduri de scaune care erau ocupate rând pe rând de oameni îmbrăcaţi la patru ace, cu programe în mâini. În timp ce auditoriul umplea ecranul, Clarice puse măştile copiilor. Reprezentări de carton în mărime naturală ale lui Alvin, Clarice, Stoney şi Spatula fură aşezate de ambele părţi ale televizorului, astfel încât să facă parte din public.

— Mami, e ultima oară când facem chestia asta? întrebă Stoney, cu o voce un pic reţinută. Am făcut-o de cinci ori la rând.

— Ultima oară. Data viitoare schimbăm.

Elasticul care îi ţinea Spatulei masca Spatula se răsuci şi i se încurcă în păr şi ea începu să plângă. Alvin o alintă din spatele măştii Alvin. Publicul din televizor murmura; după ceasul playerului, spectacolul începuse deja. Clarice reintroduse discul şi îl fixă la un moment anterior, în care sala se umplea. Îi dădu lui Alvin un ceas Spiro Agnew, lui Stoney o carte de decupat de Richard Scarry şi un ursuleţ English Muffin Spatulei, iar pentru sine Clarice scoase un card Visa Gold. Lenore îşi puse apa minerală şi mazărea pe un fotoliu lângă televizor şi se aşează lângă cartonul Alvin.

Clarice se uită la ceasul de la mână.

— Dă-i bătaie, puiule, îi spuse lui Stoney.

Stoney se apropie de televizor, în timp ce Clarice şi Alvin şi Spatula se grupară strâns în spatele lui.

Publicul se opri din foială şi începu să urmărească. Clarice îl împunse pe Stoney în spate cu degetul.

— A fost odată, recită Stoney de sub mască, un grup care se numea familia Snapiard. Membrii familiei erau

apropiaţi şi foarte uniţi de sentimentul dragostei de familie. Toţi cei patru membri ai familiei Spaniard se pupară prin măşti şi se îmbrăţişară. Ce e mai important, continuă Stoney spre ecranul televizorului, oamenii care făceau parte din familie se considerau mai mult. Mai mult...

— Membri ai unei familii, îi şopti Clarice din spatele lui.

— Membri ai unei familii decât oameni reali care erau persoane individuale. Nu se gândeau decât la familie şi nu se considerau decât părţi din familie.

Clarice luă de jos patru măşti roşii care aveau trăsături generice şi aveau ştampilate pe frunte cu alb cuvintele „MEMBRU DE FAMILIE”, şi fiecare Spaniard îşi puse o mască, ceea ce era destul de anevoios, având în vedere că purtau şi măştile dinainte.

Stoney se retrase şi în faţa televizorului veni Alvin.

— Asta era şi bine, şi rău, se pare. Era bine pentru că fiecare membru al familiei avea un sentiment puternic şi sigur al identităţii şi al identificării cu un grup mai mare decât el. Sau ea. Preocupările lui sau ale ei nu erau doar ale lui sau ale ei, şi el sau ea putea să conteze pe faptul că lucrurile şi ideile şi sentimentele pe care le preţuia erau preţuite nu doar de el sau de ea, ci şi de întregul grup natural/emoţional din care făcea parte. Exista un simţ al identificării, al neînsingurării, pe scurt, al siguranţei şi al căldurii, un refugiu emoţional. Patru indivizi constituiau un grup.

Publicul aplaudă călduros.

Veni în faţă Spatula.

— Dar era şi rău, totodată. Pentru că toată lumea din... familie simţea că nu era altceva decât o parte din familie. Aşa că, în cazul în care se întâmpla ceva rău, care era rău şi făcea ca familia să nu mai fie familie, făcea ca nici oamenii din familie să nu mai fie atât de oameni, şi atunci deveneau singuri şi invizibili şi nefericiţi, şi lucrurile explodau foarte repede şi foarte rău pentru ei.

Membrii familiei Spaniard îşi scoaseră măştile cu

MEMBRU DE FAMILIE şi îşi puseră nişte măşti albe, fără trăsături, cu crăpături roşii pe mijloc şi găuri foarte mici pe unde să poată respira, şi se îndepărtară trei paşi unii de alţii şi se întoarseră cu spatele. Publicul şuşotea. Lenore începu să-şi mănânce lămâia verde. Îl văzu pe Stoney scobindu-se în nas discret pe sub mască.

d

Mă aflu în posesia următoarei înştiinţări, datate 1 septembrie 1990, de la un anume domn Karl Ruminage, de la firma de avocatură Ruminage and Naw, din Cleveland, acţionând la solicitarea corporatistă a domnului Stonecipher Beadsman al III-lea, Preşedinte şi Director General al companiei Stonecipheco Baby Food Products:

Stimate domnule Vigorous.

Cunoscând şi admirând, de ceva vreme, performanţele Frequent and Vigorous Publishing Inc. În ceea ce priveşte publicaţiile „Norslan, Big Iron şi tu” şi „Norslan: Erbicidul din Lumea a Treia căruia îi plac oamenii” etc., domnul Stonecipher Beadsman al III-lea, Preşedinte şi Director General al companiei Stonecipheco Baby Food Products din Cleveland, Ohio, m-a autorizat să vă înaintez o ofertă pentru a publica pentru noi trei pachete de informare asupra unui nou produs care vine în sprijinul bebeluşilor, aflat în prezent în faza finală de producţie la Stonecipheco Baby Food Products. Ciorne iniţiale ale pachetelor informative menţionate au fost elaborate şi puse cap la cap de Departamentul de Publicitate şi Măsurare a Impactului pe Piaţă al Produselor al companiei Stonecipheco şi le veţi primi separat.

Domnul Beadsman m-a autorizat să vă înaintez o ofertă foarte generoasă pentru firma Frequent and Vigorous şi chiar un bonus şi mai generos pentru dumneavoastră personal, Richard Vigorous, pentru acceptarea şi atingerea satisfăcătoare a obiectivelor prezentate în contractul propus (a se vedea documentul inclus).

Condiţiile anexate ofertei includ, dar nu sunt neapărat exclusive următoarele: (1.) Firma Frequent and

Vigorous se angajează să păstreze o parte din personalul familiarizat cu limba şi cultura locuitorilor insulei Corfu (a se vedea documentul inclus); (2.) Păstrarea confidenţialităţii informaţiilor care privesc oferta şi toate aspectele contractului propus faţă de domnişoara Lenore Beadsman din East Corinth. Ohio, cu care este cunoscut faptul că aveţi o relaţie personală, pani când domnul Stonecipher Beadsman al III-lea va considera această confidenţialitate nerecomandabilă; (3.) Firma Frequent and Vigorous îi va oferi domnişoarei Lenore Beadsman două (2) zile libere de ia îndatoririle postului pe care îl ocupă în vederea unei călătorii în scopul vizitării fratelui său, domnul Stonecipher Beadsman al IV-lea, în legătură cu anumite probleme ale familiei Beadsman, la Amherst Collège. Amherst, Massachusetts, instituţie pe care, după câte mi s-a transmis, aţi absolvit-o şi dumneavoastră. Ar fi bine-venit dacă aţi însoţi-o pe domnişoara Beadsman în această călătorie, cheltuielile de deplasare şi toate cheltuielile adiacente inerente vor fi suportate de Stonecipheco, Inc., dar aceasta nu trebuie privită ca o condiţie anexată ofertei contractuale iniţiale. Etc. Etc. Etc. Etc.

Ce să înţelegem din asta? Încă nu am deschis documentul anexat. Simt umbra Turnului Erieview strecurându-se peste şi prin lămpile din spatele meu, la fereastra întunecată. E amiază. Azi nu iau prânzul cu Lenore. Diseară se duce în vizită la soră-sa. Încă o zi de absenţă.

e

Stoney se adresa publicului de la televizor.

— De vreme ce toţi membrii familiei Snapiard se considerau numai membrii ai familiei, asta însemna că, dacă familia devenea mai puţin o familie, erau mai puţin oameni şi că, dacă familia nu exista, nu erau oameni.

— ...pe deplin.

— Nu erau oameni pe deplin.

Alvin păşi în faţa televizorului.

— Apoi, fiecare membru al familiei, într-o încercare

naturala şi firească de a-şi păstra identitatea individuală şi voinţa proprie…

Spatula făcu o mişcare din genunchi indicând că are nevoie de oliţă. Lenore continuă să-şi mănânce mazărea, care nu mai era chiar atât de îngheţată acum.

— …căuta să-şi redobândească identitatea şi un sentiment al apartenenţei, ataşându-se de lucruri lumeşti, de obiecte şi ţeluri extrafamiliale; îşi căutau identitatea şi refugiul în lucruri.

Alvin îşi ridică ceasul Spiro Agnew; Spatula strânse la piept ursuleţul English Muffin, legănându-se; Stoney se prefăcu că-şi sărută cartea de decupat de Richard Scarry, în timp ce Clarice se prefăcu că dansează tangou cu cardul Visa Gold. Măştile albe cu crăpături şi fără trăsături căzură, astfel că toată lumea se întoarse la măştile de la-nceput. Publicul scoase sunete delicate. Şi acum, măştile extrem de micuţe, dar autentice, cu Clarice, Alvin, Stoney şi Spatula fură fixate de proprietarii lor pe obiectele respective.

— Al dracului de multe măşti aveţi aici, mormăi Lenore.

— Cu toate astea, continuă Alvin, problema era că, în încercarea lor de a-şi face conştiinţa de sine şi verticalitatea lor de oameni să depindă de lucruri exterioare lor, membrii familiei se expuneau riscurilor şi buclucurilor. Lucrurile nu puteau fi oameni, nici măcar oamenii cărora le aparţineau.

Măştile micuţe de pe obiecte fură scoase şi aruncate cu gesturi dramatice. Alvin spuse:

— Şi acum, ce însemna o pierdere sau o rătăcire a lucrurilor pentru familia Snapiard?

— Ce? strigă publicul de la televizor.

Se făcu linişte. Alvin luă cardul Visa Gold al lui Clarice, iar ea, ceasul, şi făcură schimb de măşti. Lui Alvin îi transpirase rău nasul şi Clarice era evident că nu era deloc încântată să-şi pună masca lui. Clarice îl luă pe English Muffin şi îi dădu masca lui Alvin Spatulei. Curând, fiecare membru al familiei purta o mască nepotrivită şi se

învârtea prin cameră, simbolizând dezorientarea şi disperarea, deşi efectul disperării era compromis într-o oarecare măsură de faptul că Spatulei îi plăcea să se învârtă şi chicotea.

f

Sora lui Lenore e înnebunitor de drăguţă, dacă îţi place genul înnebunitor de drăguţă, cu păr moale, de culoarea mierii, şi ochi albaştri-închis şi sâni ca nişte piese de artilerie; dar e încrezută şi serioasă şi plictisitoare şi extrem de (şi, ceea ce nu e deloc atrăgător, habar n-are că e extrem de) dependentă de Ultima Modă când vine vorba de valoarea şi de rostul ei pe lume. Soţul ei e un tip civilizat, deşi nu pun la îndoială o secundă că râvneşte la Lenore. Alvin Spaniard e un libidinos. Din câte ştiu eu – via Lenore. Deci, bineînţeles, vag –, la începutul anului trecut, Alvin Spaniard a întreţinut de patru ori relaţii sexuale cu Georgia, piersicuţa aia de secretară a lui. Clarice Spaniard a aflat de aventură de la Sigurd Foamwhistle, asistentul lui Stonecipher Beadsman al III-lea şi posibil frate vitreg al fratelui mai mic al lui Lenore şi, în orice caz, un bărbat despre ale cărui dorinţe scârboase în ceea ce le priveşte pe Clarice şi Lenore nu am oricum nicio îndoială. Deci, Clarice a aflat şi, o vreme, au trecut printr-o furtună emoţională Apele s-au mai liniştit şi, în cele din urmă, Alvin şi Clarice s-au aşezat la masa tratativelor şi au ajuns la concluzia că au nevoie de terapie de cuplu, Alvin căzând, evident, bucuros de acord – iubindu-şi şi soţia, şi serviciul. Terapia de cuplu a degenerat într-o terapie de familie. Dumnezeu ştie cum a mers treaba mai departe. Ştiu că au fost etape dedicate sculpturii, în care fiecare membru al familiei îi sculpta pe ceilalţi în acele poziţii care reflectau cel mai bine modul în care percepea relaţiile dintre ei etc. Au avut loc lupte cu bâte de jucărie din neopren. Acum la modă în familia Spaniard se pare că e spectacolul de teatru, care se desfăşoară în faţa unei audienţe fabricate; sau, cel puţin în seara asta, în faţa unei singure persoane reale – indiferent de ce-ar putea crede acea persoană. Lenore şi Clarice nu sunt apropiate. Aşa cum nu suntem

nici eu şi Monroe. Ea zice că evită să treacă pe-acolo. Dar unde se duce, atunci?

O zi proastă. Visul cu urina m-a supărat atât de tare, că n-am mai fost bun de nimic. Pur şi simplu. Îmi e dor de Lenore. Simt o durere fizică acum, când sunt departe de Lenore Beadsman. Adică tot timpul, bineînţeles. O zi prea proastă ca să mă gândesc real la ce-ar putea încerca să facă tatăl ei. Judecând după aparenţe, trebuie să spun că mi se pare că nimic din ceea ce pot face pentru a închega o legătură cu familia lui Lenore, pentru a cultiva şi a întări legăturile personale care ne unesc pe mine şi pe Lenore, nu face altceva decât să grăbească ziua în care voi putea cu adevărat şi complet şi definitiv să o iau pe Lenore Beadsman în interiorul meu.

O zi foarte, foarte proastă. Senzaţia apăsătoare, copleşitoare a lucrurilor importante nerealizate încă. Necunoscute încă. Mi-e frică să mă duc la baie.

g

Entuziasmul învârtelii şi al chicotelii şi tensiunea spectacolului, dar mai ales partea cu învârtitul, au fost responsabile de un mic impas care a avut-o ca protagonistă pe Spatula. Lucrurile au revenit însă repede la normal, cu ajutorul lui Lenore, care a ajutat cu prosoapele de hârtie, iar publicul a fost pus pe PAUZĂ şi, în cele din urmă, pornit iarăşi, şi lucrurile şi-au reluat cursul.

Stoney:

— Dezorientarea şi tristeţea au apărut atunci când membrii familiei au încercat să depindă de lucruri care nu erau ei şi nu erau familia pentru a-şi găsi fericirea şi ei-înşişi-itatea.

— Conştiinţa de sine.

— Conştiinţa de sine. Aşa că au… au…

Clarice ieşi în faţă şi îl împinse blând pe Stoney la o parte:

— Aşa că au făcut ceea ce toţi membrii isteţi ai unei familii ar fi făcut. Au vorbit unii cu alţii şi au discutat despre lucrurile care îi nemulţumeau ca oameni în acel

moment, şi au apărut dialoguri productive şi interacţiuni personale, şi membrii familiei au început să se dezvolte din punct de vedere emoţional atât ca indivizi, cât şi ca membri ai unei reţele emoţionale de interese şi valori şi angajamente emoţionale comune, şi atunci dezvoltarea şi evoluţia şi dialogul au fost înlesnite de faptul că s-au dus la cineva din afară a cărui întreagă viaţă era dedicată sprijinirii membrilor familiilor în dezvoltarea lor şi în descoperirea faptului că sunt atât individualităţi, cât şi membri, şi, astfel, în dobândirea unei conştiinţe de sine mai profunde şi mai fericite.

Orchestra nevăzută de la televizor începu să cânte o melodie şi în livingul din Cleveland Heights începu un fel de dans, cu schimburi de perechi şi mişcări şi gesturi pline de implicare, fiecare îndreptate către un alt membru al familiei, în timp ce publicul aplauda. Dansul ar fi ieşit mai bine dacă Alvin ar fi participat cu mai mult entuziasm şi n-ar fi gravitat spre canapea, uitându-se pe sub mască la notiţele despre interviul cu Kopek Spasova.

Dansul se termină. Lenore se uită la ceasul de pe pervazul şemineului. Spatula, udă, dar fericită, ieşi în faţă.

— Şi, după o lungă perioadă de încercări, membrii familiei Snapiard… chicoti… au descoperit cel mai uşor lucru din lume Au descoperit cu toţii că nu pot încerca să depindă numai de familie pentru a se simţi ei înşişi, pentru că niciunul dintre ei nu reprezenta întreaga familie. Spaniarzii veniră şi-şi călcară în picioare cu toţii măştile cu MEMBRU DE FAMILIE. Şi nu puteau să dobândească conştiinţa de sine prin lucruri, pentru că ei nu erau lucruri. Se prefăcură cu toţii că-şi calcă lucrurile în picioare, dar evitară s-o facă de-adevăratelea, în special Alvin cu ceasul lui Spiro Agnew. Au descoperit că lucrul de care aveau nevoie pentru a dobândi conştiinţa de sine erau ei înşişi… *Spatula* zâmbi minunat spre televizor când dinspre public se auzi un murmur… Pentru că asta erau. Au înţeles cel mai simplu lucru din lume.

Şi Alvin, Clarice, Stoney şi Spatula îşi scoaseră măştile Alvin, Clarice, Stoney şi Spatula şi priviră intens în

orbitele goale ale propriilor feţe. Printr-una dintre orbitele ei, Spatula spuse spre televizor:

— Sfârşit.

Publicul se ridică la unison.

h

— Dum de dum de dum de dum.

— …

— La de da de da de da.

— Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

— …

— Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

— Ce?

— Poftim?

— Ce se petrece-aici, pentru numele Domnului?

— Domnul e cina mea. Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

— Maica Domnului.

— Mă împlineşti.

— E un miracol.

— Lasă-ţi capul adormit, iubirea mea.

— Sfinte Tată din ceruri.

— Omenesc pe braţul meu fără credinţă.[7]

— Duhul Sfânt s-a pogorât asupra acestei păsări.

— Duhul Sfânt s-a pogorât asupra acestei păsări.

— Da.

— Trebuie să fac ce e bine pentru mine ca persoană.

— Îţi mulţumesc, Doamne. Îţi mulţumesc că te-ai pogorât asupra acestei case. Cu vorba, aşa am făcut, am aşteptat un miracol.

— Păcatele părinţilor.

— *Pânza lui Charlotte*. E ca în *Pânza lui Charlotte*.

— O cămilă, aşa.

— Pot să te ating?

— Şi femeile au nevoie de spaţiu.

— Au! Ei, micuţa creatură tot mai muşcă.

— Clint, Clint, Clint. E ca în *Pânza lui Charlotte*.

---

7 „Lay your sleeping head, my love, / Human on my faithless arm” (în orig.) – versuri din poemul Lay Your Sleeping Head, My Love de W. H. Auden (n. red.).

— Oh, Martin Tissaw, de ce nu eşti aici?
— Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali”.
— Ce?
— Poate că ar trebui să-l ducem la „Oameni reali”.
— Asta vrei să fac, Doamne? Să duc pasărea asta, animalul ăsta prin care ai ales să te faci auzit, la „Oameni reali”?
— Furia e firească, las-o să iasă.
— Ca să-ţi transmită mesajul de furie şi de dragoste?
— Omenesc pe braţul meu fără credinţă.
— Atunci asta o să fac. Ridică-te din genunchi, femeie!
— Ridică-te din genunchi, femeie!
— Du-te şi fă ce ţi s-a poruncit.
— „Oameni reali”.
— Da, „*Oameni reali*”. Dezgustătoare oglindă, şi de restul nu mai zic. Dar mai întâi îl sun pe Martin.
— „Păsări reale”. S-ar putea s-o facem praf, te previn de pe-acum. Vrei o bomboană mentolată?
— Nu mai face curat.
— Ce l-a apucat pe Vlad Ţepeş?
— Am fost chemată.
— Mă face să-mi dau drumul.
— Să-i dăm drumul de-aici, arunci. Ar trebui să mergem împreună, dar mai întâi stai să sun la „Oameni *reali*”.
— La revedere.
— Mulţumesc, Doamne.
11
1990
a
— Cred că poate a venit momentul să sar pe cal şi s-o întind.
— Ce dracu’ vrei să spui?
— Că îmi vine să plec în paştele mă-sii de-aici.
— De-aici de unde?
— De cât timp suntem aici, Melinda-Sue?
— Ai zis că-ţi place Scarsdale. Ai zis că mă iubeşti.

— Cred că se vede treaba că e o problemă cu viziunea asta Cred că, din nefericire, am vrut să spun că îmi place să ţi-o trag, şi cam atât. Şi nu cred că îmi mai place să ţi-o trag.

— …

— …aparatul meu de ras…

— De ce nu?

— …

— Cum adică?

— Nu sunt sigur că ştiu. Sper să aflu dacă mă mai gândesc. Nu mai e extraordinar. N-o lua personal. Pur şi simplu, nu mai e extraordinar.

— Nu mai e extraordinar? Cum adică nu mai e extraordinar?

— Păi, uită-te la picioarele tale.

— Ce-i cu picioarele mele? N-am decât douăzeci şi şapte de ani. Am picioare drăguţe. Întâmplarea face că ştiu sigur că sunt drăguţe.

— Melinda-Sue, mă enervezi ca dracu’ când nu asculţi ce spun. N-am spus că nu ai picioare drăguţe. Am zis să te uiţi la nenorocitul ăla de picior.

— …

— Nu mai avem nimic extraordinar. Piciorul tău, de exemplu. E fin şi ferm şi are o formă frumoasă, şi aşa mai departe.

Arată bine şi miroase bine. Numai Dumnezeu ştie cât de bine epilat e mereu. E frumos şi artistic şi alte căcaturi. Dar, vezi tu, e doar un picior. Pentru mine nu mai e altceva acum, e doar un nenorocit de picior. Ar putea fi al meu, dacă mi l-aş epila.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă tot felul de lucruri, scumpo. Pune-ţi pălăria gânditoare şi gândeşte-te la asta o vreme.

— Eşti imatur. Eşti complet nerealist. Mă jigneşti intenţionat.

— Nu, intenţionez doar să spun să te duci dracului, asta intenţionez.

— Păi, şi eu ce ar trebui să fac, atunci?

— Ciudat că nu-mi fac deloc griji în privinţa asta. Te descurci tu, dacă e să vorbesc în linii mari. Mai ai, totuşi, vocea aia afurisită. E o certitudine. O aud de patruzeci de ori pe zi. Nu pot să mai scap în puii mei de tine. Mă urc în maşină şi te găsesc acolo. Mi se pare că aerul pe care îl respir l-ai respirat tu deja.

— …

— Ar trebui să mă simt rău dacă plângi? Pentru că nu mă simt. Nu mă simt rău. Simt doar că vreau s-o iau în pula mea din loc, în continuare.

— Eşti doar beat.

— Sunt ciupit. Şi nu mi-e deloc târşă. Dar sunt sincer, domniţă. Gata cu futaiul, gata cu iubirea.

— …

— Scoate-ţi o clipă halatul.

— …

— *Scoate-l*, te rog, am zis.

— O! Doamne Dumnezeule, ce o să…?

— Îţi *mulţumesc*. Nu te teme, în dimineaţa asta meniul e fără viol, tanti. Uite, mă dezbrac şi eu, ca să fim chit. Hai să aruncăm o privire obiectivă asupra situaţiei.

— N-am tras perdelele.

— Viziunea mea asupra problemei, dacă vrei să auzi viziunea mea asupra problemei, e că ai epuizat toate găurile din corpul tău minunat, iar eu am epuizat toate chestiile pe care le puteam băga în el. Pula, degetele, limba, degetele de la picioare…

— O, Doamne.

— …părul, nasul. Portofelul. Cheile de la maşină. Şi aşa mai departe. Am rămas în pula mea fără idei. Şi chestia asta cu plan sul mă scoate din minţi. Încetează chiar acum, pentru că nu ţine. Doar mă enervezi.

— …

— Mă enervezi.

— Taţi…

— Ei, ai şi început. Taţi. Cred că poate exact de el ai nevoie acum. Poţi să-l ajuţi să-şi fută peluza.

— Te *urăsc*.

— Nu încerc decât să-ţi spun să te duci dracului.

— Te iubesc. Te rog. Uite… vezi?

— Pe cine păcălim? Nu avem de-a face aici decât cu excitarea pur perversă când te văd supărată. E reacţia vechiului soldat plictisit în jocul dragostei. Nu e nimic extraordinar. Şi dacă o facem, am fi ca două animale într-o afurisită de pădure.

— …

— Vrei să auzi câte femei am fript de când ne-am căsătorit?

— …

— Eu unul am fript peste o duzină de femei de când ne-am căsătorit. De când ţi-am jurat credinţă în vecii vecilor, te-am înşelat de sute de ori. Anul trecut au fost momente când n-am pus-o cu tine ca să mă păstrez pentru altcineva. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine, în privinţa vacanţei mele pe termen nedeterminat.

— O, Doamne.

— Ia un Kleenex.

— …

— Şi te rog să n-ai impresia că nu ştiu că şi tu ţi-ai tras-o cu cine-ai nimerit. Ştiu despre aventura ta cu Gluskoter. Singurul motiv pentru care nu l-am luat la şuturi e pentru că ar fi fost prea plicticos. Ştiu că nu eşti mai bună decât mine, nu-ţi face griji. Dar eu îţi spun că am făcut-o la un cu totul şi cu totul alt nivel, în pula mea.

— Cum poţi să fii aşa de rău cu mine?

— Pentru că sunt plictisit, şi, când unui bărbat i se acreşte, devine un animal. Eu sunt un animal acum, aşa mă simt. M-am săturat de căcatul ăsta, slujba ta, slujba mea, grijile pentru taxele altor oameni, să stau să ascult toată ziua strategiile de fertilizare ale lui tac-tu. Trebuie să scap. Când animalele ajung aşa, se simt încolţite, se înrăiesc. Să te fereşti de animalele încolţite, Melinda-Sue, ţi-o spun pentru viitor.

— Nu pot să suport aşa ceva. Nu ştiu ce ţi-a venit.

— Nu e vina ta, nu-ţi face griji.

— Cred că vreau să divorţez.

— Iisuse, până şi hainele mele miros ca tine.

— Nu cred că e posibil să mă urăşti aşa cum încerci să mă convingi că mă urăşti.

— …

— Oh, Doamne.

— …cheile de la maşină…

— …

— Să beau ceva înainte de plecare şi m-am cărat, ca vântul deşertului.

— Eşti josnic.

— Am rămas *iar* fără gheaţă? Căca-m-aş *flăcări*. Mănânci gheaţă, sau ce? Te fâţâi pe-aici şi scoţi gheaţa după ce o fac? Dacă e aşa, recunoaşte, şi gata.

— Pleacă, dacă vrei să pleci.

— Lasă-mă să te mai ling o dată, dacă se poate. Una mică de plecare.

— Stai. Cred că n-ar trebui să pleci.

— Roagă-mă.

— Te rog.

— Păcat. Te-am păcălit.

— Eşti beat.

— …

— Unde-o să te duci?

— Mai întâi cred că mă duc acasă.

— Vrei să conduci până în Texas? Acum?

— Nu, femeie proastă ca noaptea ce eşti. Am zis că mă duc *acasă*, în pula mea. Acasă.

— Te iubesc.

— Înseamnă că eşti un specimen mic şi confuz.

— Şi mă iubeşti.

— Eşti o femeie extraordinară, dacă ţi se pare că ăsta e mesajul pe ziua de azi. Mă uimeşti, Melinda-Sue. Îmi scot pălăria în faţa ta, doar că mă tem că am lăsat-o la vecina. Şi ştii ceva, ar trebui ori să te dai la o parte din dreptul geamului, ori să pui ceva pe tine.

— …

— N-are rost să te vinzi pe trei lulele.

b

O zi frumoasă la începutul lui septembrie, totul uscat, soarele o chestie concretă acolo sus, căldura se revărsa direct din el, dar o dâră ascuţită de răcoare străbătea mijlocul zilei Un avion aştepta la ora prânzului pe culoarul de zbor Runway 1 în CHA, cu botul îndreptat spre est şi cu un bebeluş râzând desenat cu roşu pe una dintre feţele laterale, nişte tipi cu căşti antifonice pe urechi şi steaguri portocalii de plastic rupte de vântul nesfârşitei întinderi dând la o parte prismele de fier de sub roţile avionului, aerul fierbinte din spatele motoarelor topind câmpul verde-stins, motoarele şuierând prin aerul uscat ca nişte torţe, pâlpâiri ale combustibilului. Tipii fluturând încet steagurile portocalii. Soarele sclipind în geamul înclinat al parbrizului, în spatele căruia se găsesc ochelari de soare şi degete mari erecte semnalizând mersul excepţional al lucrurilor. Unul dintre tipii cu steaguri are căştile unui Walkman în locul celor antifonice şi îşi răsuceşte steagul.

e

— Am un huruit rău prevestitor în urechi.

— E motorul, afară, dincolo de fereastră.

— Nu, motorul e un scâncet străpungător, care te zgârie pe nervi. Eu vorbesc despre un huruit râu prevestitor.

— …

— Mă vor durea cumplit urechile în weekendul acesta, ştiu eu. Schimbarea de presiune o să-mi provoace o durere infernală.

— Rick, am în geantă vreo cincizeci de pachete de gumă. O să-ţi îndes întruna gumă în gură, şi tu o să mesteci şi o să-ţi înghiţi saliva, şi urechile tale vor fi OK. Am mai vorbit despre asta.

— Poate că ar fi bine să-mi dai una chiar acum, s-o am gata desfăcută în mână.

— Uite, ţine.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Lenore.

— O poveste, te rog.

— O poveste? Aici?

— Am chef de o poveste. Poate că o poveste îţi ia

gândul de la urechi.

— Urechile mele, Doamne. Aproape că începusem să sper c-o să uit, cu guma aia în mână, şi tu vii şi-mi aduci aminte de urechi.

— Hai s-o lăsăm mai moale cu crizele, aici în public, în avion de faţă cu pilotul şi stewardesele, care probabil că-i vor spune lui taică-meu tot ce facem şi tot ce vorbim.

— M-ai liniştit.

— Fără crize, te rog.

— Dar vrei o poveste.

— Te rog.

— …

— Ştiu că ai câteva. Am văzut plicurile din valiza ta câne am pus câte ceva înăuntru.

— Doamne sfinte, sunt gata să decoleze. Ne mişcăm. Urechile îmi huruie ca turbatele.

— …

— Ironia face că un om, în care instinctul dragostei e cât se poate de puternic şi de natural şi de instinctiv, nu e în stare să găsească pe cineva pe care să-l iubească cu adevărat.

— Am început povestea? Sau e o cimilitură à la Vigorous?

— Povestea e în desfăşurare. Această tulburare sarcastică menţionată mai devreme se datorează faptului că acest bărbat, în care instinctele şi înclinaţiile sunt atât de puternice şi de pure. E complet incapabil să controleze aceste instincte şi înclinaţii puternice şi pure. Ideea e că, invariabil, omul întâlneşte femei pe jumătate sau chiar pe sfert atrăgătoare, dar se îndrăgosteşte fulgerător, chiar atunci, la prima vedere, pe loc, şi izbucneşte „te iubesc”, practic e primul lucru pe care îl spune, pentru că nu-şi poate controla dragostea intensă şi fierbinte, nu e doar dorinţă fizică, se spune clar, ci dragoste profundă, pasională, complexă, care îl îneacă, şi, astfel, spune imediat, cu prima ocazie, „te iubesc”, şi pupilele i se dilată până când practic îi umplu complet ochii, şi se îndreaptă, fără să fie conştient de sine, spre femeie ca şi cum ar vrea

s-o atingă într-un fel sexual, şi femeile cărora le face asta, care sunt mai mult sau mai puţin toate femeile pe care le întâlneşte, nu reacţionează pozitiv, ceea ce e de înţeles, un bărbat care spune „te iubesc” imediat şi dă semne de intimitate imediat, şi, astfel, femeile, ca regulă invariabilă, îl resping pe loc sau îl lovesc cu poşeta sau, în cel mai rău caz, o iau la fugă scoţând ţipete pe care doar ei le pot auzi.

— Uită-te jos o clipă, Rick. Pe geam.

— Unde?

— Jos, acolo.

— Drace, o ştiu! E…

— Jayne Mansfield.

— Jayne Mansfield, corect. Ce caută acolo sub formă de oraş? Ăla nu e East Corinth?

— O să-ţi explic mai târziu.

— Dumnezeule mare, uită-te la marginea vestică. Aia e 271. Aia e Centura Interioară. Am condus pe ea.

— Între timp, înapoi la iubitul care-şi face iubita să fugă ţipând în tăcere.

— Aşa. Prin urmare, tipul, se-nţelege, nu e prea fericit. Nu doar că i se refuză oportunitatea de a iubi, dar chiar forţa şi intensitatea nevoii lui de dragoste sunt cele care îi refuză această oportunitate, refuz care, prin urmare, îi provoacă, se-nţelege, exponenţial şi mai multă tristeţe şi depresie şi frustrare decât ne-ar provoca mie sau ţie, în care instinctele sunt oarecum controlate şi, astfel, pot fi oarecum satisfăcute.

— Mai vrei gumă?

— Aşa că omul e la pământ şi îşi pierde slujba de la Departamentul de Greutăţi şi Măsuri din New York, unde fusese incredibil de apreciat înainte ca problema intensităţii dragostei lui să ajungă aşa dramatică, şi acum rătăceşte pe străzile New York-ului, trăind din banii din contul pe care şi l-a alimentat în perioada în care a fost omul strălucit de la Greutăţi şi Măsuri, rătăcind pe străzi, oprindu-se doar când se îndrăgosteşte, ca să fie pălmuit sau să i se râdă în nas sau să audă ţipete tăcute. Şi treaba merge aşa câteva luni, până când într-o zi vede pe un

panou de anunţuri în Times Square un anunţ mic xeroxat, un anunţ al unei terapeute care pretinde că face terapie în probleme legate de dragoste şi care poate trata tulburări generate şi legate de sentimentul dragostei.

— Cum, ca un sexolog?

— Nu, de fapt şi specifică *„Nu sunt sexolog”* cu italice, în josul anunţului, şi dă o adresă, şi, astfel, tipul, care nu e nici foarte fericit cu viaţa lui şi nici copleşit de alternative care să-i rezolve problemele, ia repede metroul şi se îndreaptă spre biroul terapeutei. Şi în vagonul de metrou sunt patru femei, trei dintre ele destul de atrăgătoare, şi în aproximativ două secunde se îndrăgosteşte, pe rând, de fiecare dintre ele şi o încasează, i se râde în nas şi aude ţipătul tăcut, şi în cele din urmă se uită la cea de-a patra femeie, care e izbitor de grasă şi are un păr slinos şi ochelari ca fundul de sifon şi o bărbie aproape inexistentă, mai mică chiar decât a mea, şi, astfel, cea de-a patra femeie e extrem de neatrăgătoare, chiar şi pentru omul nostru, şi, în plus, abia o poţi vedea, pentru că e înghesuită în umbra din spatele vagonului, cu gulerul de la haină ridicat, iar gâtul e înfăşurat într-o eşarfă. Am menţionat că în New York era martie?

— Nu.

— Păi, e martie, şi ea are o eşarfă, e înghesuită în umbră, cu obrazul turtit pe peretele jegos, plin de graffiti, al vagonului, ţinând strâns în mână un termos vechi care îi iese pe jumătate din buzunarul hainei şi, în linii mari, pare a fi unul dintre acele cazuri lamentabile cu care nu vrei să ai de-a face, cazuri de care New York-ul nu duce tocmai lipsă.

— Mie-mi spui.

— Şi, capac peste toate, femeia grasă cu părul slinos şi un termos în buzunar îl urmărise cu coada ochiului pe bărbat spunându-le celorlalte trei femei că le iubeşte şi dând semne de intimitate, în timp ce îmbrăţişa în umbră peretele vagonului, şi apoi, când vede că bărbatul nici nu se uită la ea, îşi iese din minţi, evident, o întristează foarte tare, şi o ia la fugă pe uşa metroului, atât cât poate ea de

repede, ceea ce nu e prea repede, pentru că acum se vede că are un picior pe jumătate din lungimea celuilalt, dar tot o ia la fugă, şi metroul tocmai ajunge în staţie, şi uşile se deschid, şi ea o zbugheşte afară, şi în goana ei prea mare scapă termosul pe care îl ţinea strâns mai devreme, şi acesta se rostogoleşte şi, în cele din urmă, se loveşte de pantoful bărbatului, şi el îl ridică, nu e decât un termos vechi şi negru de metal, dar pe fundul lui e lipită o bucată de bandă adezivă de hârtie pe care sunt scrise de mână, minuscul şi estompat, un nume şi o adresă despre care el şi noi presupunem că sunt ale femeii, în Brooklyn, şi, astfel, tipul hotărăşte să-i dea femeii termosul negru înapoi, devreme ce probabil tocmai el şi comportamentul lui emoţional anormal au făcut-o să-l scape. În plus, biroul terapeutei e tot în Brooklyn.

Aşa că omul ajunge la cabinetul terapeutei şi, de fapt, în mod normal nici n-ar fi ajuns pe scaunul terapeutei, pentru că se pare că e o terapeută foarte mare şi respectată şi incredibil de ocupată, şi la ea se fac programări cu câteva luni înainte, dar, din întâmplare, secretara terapeutei e o femeie înnebunitor de atrăgătoare, şi tipul se îndrăgosteşte lulea imediat şi involuntar şi începe chiar să-i recite involuntar poeme de dragoste, după care îşi pierde cunoştinţa, în cele din urmă, leşină din cauza intensităţii dragostei şi cade pe podeaua acoperită de covor, şi astfel asistenta dă fuga în cabinet şi îi spune terapeutei ce s-a întâmplat, că ăsta e în mod cert un tip care trebuie văzut imediat, acolo afară, pe covor, şi, astfel, terapeuta sare peste pauza de masă, pe care se pregătea să şi-o ia, şi îl ridică împreună cu asistenta de pe covorul de la recepţie şi îl duc în cabinet şi îl aduc în simţiri cu apa rece, şi el primeşte o programare pe loc.

Şi se dovedeşte că unul dintre motivele pentru care această terapeută e aşa de mare e faptul că poate să ajungă la rădăcina problemei în dragoste a pacientului într-o singură şedinţă şi nu-l ţine pe pacient agăţat luni în şir, nici nu-i goleşte buzunarele, cu previziuni vagi despre progres, aspect pe care amândoi suntem în măsură să-l

apreciem, cred eu, aşa că terapeuta ajunge la rădăcina problemei dragostei cu care se confruntă bărbatul şi îi spune că, în mod surprinzător, problema nu e că mecanismul lui emoţional e prea puternic, ci că mai degrabă unele dintre componentele lui esenţiale sunt prea *slabe*, pentru că una dintre marile caracteristici ale dragostei adevărate e puterea de a discrimina şi de a decide pe cine şi în baza căror criterii să iubeşti, ceea ce tipul e foarte evident că nu poate să facă – mărturie stă faptul că omul s-a îndrăgostit într-un mod profund şi complex de asistentă fără să o cunoască măcar şi deja i-a spus „te iubesc" terapeutei înseşi, de vreo zece ori, involuntar. Tipului nu-i rămâne de făcut, spune terapeuta, decât să-şi întărească mecanismul de discriminare apropiindu-se de femei şi încercând să nu se îndrăgostească. De vreme ce evident că îi va fi greu să facă asta din prima, terapeuta îi sugerează să găsească, pentru început, o femeie complet şi cu totul neatrăgătoare, nici fizic, nici ca personalitate, de care nu îi va fi foarte greu să nu se îndrăgostească imediat, şi apoi să încerce să petreacă cu ea cât mai mult timp posibil, ca să înceapă să-şi întărească mecanismul care le permite bărbaţilor să-şi petreacă timpul cu femei fără să se îndrăgostească de ele neapărat. Şi tipul e ameţit de pumnul sau de pumnii primiţi de la asistenta înnebunitor de atrăgătoare şi de la înţeleaptă şi blânda şi, evident, extraordinar de competenta şi deloc non-erotica terapeută, dar partea din spate a creierului, partea responsabilă cu instinctul de conservare, ştie că lucrurile nu mai pot continua ca până acum, şi se hotărăşte să încerce ce i-a spus terapeuta şi apoi se uită, din întâmplare, în jos la termosul pe care încă îl are la el şi vede bucăţica de hârtie cu numele şi adresa femeii cu termos şi are un flashback ca o epifanie cu episodul din metrou şi îşi dă seama că femeia e un candidat perfect pentru non-dragoste, cu părul ei slinos şi picioarele inegale şi, în mod cert, cu personalitatea ei tulburată, şi scena se termină cu el uitându-se gânditor la termos şi după aceea la terapeută.

— Cum merge cu guma?
— Încă una, te rog.
— Ţine.
— …
— Funcţionează?
— M-ai auzit plângându-mă?
— Ai dreptate.

— Şi la începutul scenei următoare au trecut deja câteva zile, şi tipul şi femeia cu termos se plimbă prin Central Park, sau mai bine zis unul se plimbă şi celălalt şchioapătă, şi se ţin de mână, deşi pentru bărbat nu e decât un gest prietenesc, platonic, iar pentru femeia cu termos nu ştim sigur ce înseamnă, şi se arată clar că tipul se dusese la adresa de pe termos şi vorbise cu femeia, şi ea, după un timp rezonabil de lung şi mai multe vizite, îşi depăşise într-o oarecare măsură timiditatea patologică şi interiorizarea, deşi doar într-o oarecare măsură. Şi ei se plimbă de mână, deşi există un inconvenient, pentru că femeia are o nevoie patologică de a sta la umbră, şi astfel se tot învârt prin Central Park pentru a găsi locuri umbrite în care să se poată plimba şi ea, şi ea mai are şi nevoia patologică de a-şi acoperi gâtul şi îşi aranjează în permanenţă una dintre nenumăratele eşarfe pe care le are şi, de asemenea, în mod ciudat, pare să vrea să stea numai cu partea dreaptă spre bărbat, îşi ţine partea stângă întotdeauna întoarsă, aşa că bărbatul nu reuşeşte să-i vadă niciodată decât profilul din partea dreaptă şi, când se întoarce din când în când şi se apropie de ea, ea continuă să se mişte şi încearcă din răsputeri să se aşeze în aşa fel încât el să nu îi vadă decât partea dreaptă.

— Şi ea pare cu adevărat distantă şi nelegată emoţional de nimeni altcineva în afară de sine, cu excepţia familiei ei, care trăieşte în Yonkers, dar, pe măsură ce lucrează la mecanismul discriminării şi începe să petreacă mai mult timp cu femeia şi să o cunoască mai bine, tipului i se pare limpede că ea, de fapt, *îşi doreşte* să stabilească o legătură cu oamenii, foarte mult, dar nu poate, dintr-un motiv bizar pe care el nu şi-l poate explica, dar despre care

ştie că are legătură cu umbra, cu eşarfele şi cu profilul.

— ...

— Şi se întâmplă ceva ciudat. Tipul începe să o placă pe femeia cu termos. Nu să o iubească, ci să o *placăm* ceea ce bărbatul nu a mai simţit până acum şi i se pare altfel, pentru că trebuie să acorde mult mai multă atenţie emoţională celeilalte persoane decât presupunea vechea dragoste necontrolată şi pasională, trebuie să-i pese de cealaltă persoană în întregime, inclusiv de aspectele şi de părţile care nu au în niciun fel legătură cu el. Şi acum se sugerează că bărbatul s-a *ataşat*, de fapt, pentru prima dată cu adevărat de o altă persoană decât sine, că nu se mai ataşase de nimeni niciodată, că această înclinaţie spre dragostea intensă, care la o primă vedere ar putea părea cea mai puternică formă de ataşare, era, în realitate, o formă de non-ataşare, atât ca rezultat, cât şi ca intenţie subconştientă, ca o mică analiză psihologică cu care ne putem delecta negreşit aici. Incapacitatea de a lăsa facultatea discriminatorie a dragostei să se manifeste în lumea exterioară fusese cea care îl împiedicase pe tip să stabilească o legătură cu lumea exterioară, în acelaşi fel în care femeia cu termosul fusese împiedicată de problema misterioasă cu umbra, eşarfa şi profilul.

Care problemă, apropo, începe să-l deranjeze pe bărbat şi îl face foarte curios, mai ales că începe să se simtă din ce în ce mai ataşat de femeie, deşi nu chiar în sensul unei pasiuni amoroase, şi crede că simte dorinţa ei de a se ataşa din toţi rărunchii. Şi astfel el îi câştigă treptat încrederea şi afecţiunea şi ea îi răspunde şi începe să se spele pe cap şi să ţină o cură de slăbire şi îşi cumpără un pantof ortopedic pentru piciorul obscen de scurt, şi lucrurile progresează, chiar dacă femeia cu termos încă e patologic obsedată de ceva. Şi apoi, într-o noapte, într-un început de aprilie, după o plimbare prin zonele pitoreşti ale Brooklynului, bărbatul o conduce pe femeia cu termos înapoi acasă şi face sex cu ea, o seduce, o dezbracă – fără să-i scoată, din compasiune, eşarfa – şi face dragoste cu ea, şi la început pare surprinzător, dar

apoi, când ne gândim mai bine, nu e deloc surprinzător, pentru că ni se dezvăluie faptul că e pentru prima dată când acest bărbat incredibil de pasional şi de iubăreţ, care are în jur de treizeci de ani, face sex cu cineva.

— …

— Hmm, şi a fost prima dată şi pentru femeia cu termos.

— …

— …

— Ce ai?

— Urechea mea! Căcat! Dumnezeule!

— Încearcă să înghiţi.

— …

— Încearcă să caşti.

— …

— …

— Doamne sfinte. Urăsc aşa de mult avioanele, Lenore. Nu cred că există vreo dovadă mai convingătoare a devotamentului meu faţă de tine ca excursia asta. Pentru tine zbor.

— O să vezi Amherstul la început de toamnă. Ziceai că Amherstul la începutul toamnei te făcea să plângi de fericire.

— …

— Nu mai eşti aşa palid. Să înţeleg că te-a mai lăsat urechea?

— Iisuse.

— …

— Şi, prin urmare, fac sex, şi tipul poate să fie delicat şi atent, ceea ce putem intui negreşit că nu ar fi putut, când vine vorba de pasiune, dacă ar fi fost îndrăgostit iremediabil, în vechea manieră, de femeia cu termos, şi femeia cu termos varsă lacrimi de fericire datorită delicateţei şi atenţiei lui, şi practic putem să vedem cum scoate fum, îndrăgostită lulea, şi chiar începe să creadă că se poate ataşa de cineva din lumea din afara ei. Şi stau întinşi în pat, şi picioarele lor sunt încolăcite inegal, şi bărbatul îşi sprijină capul pe guşa ca o etajeră a femeii cu

termos şi se joacă nonşalant cu eşarfa din jurul gâtului ei, care joacă o deranjează patologic pe femeie, ceea ce bărbatul observă, şi îl cuprind curiozitatea şi îngrijorarea, şi încearcă ezitant, să vadă ce se-ntâmplă, să desfacă încet eşarfa şi să i-o scoată, şi femeii cu termos i se încordează toţi muşchii, dar printr-un efort uriaş şi evident de voinţă nu-l opreşte, deşi acum plânge cu adevărat, şi bărbatul, delicat, sărutând-o şi liniştind-o, scoate eşarfa, o aruncă la o parte şi în obscuritatea dormitorului vede ceva mai mult decât ciudat pe gâtul femeii şi se duce şi aprinde lumina, şi în lumina din dormitor se dezvăluie faptul că femeia are o broscuţă verde de copac care trăieşte într-o gropiţă de la baza gâtului ei, pe partea stângă.

— Poftim?

— Într-o gropiţă perfect formată, care nu e o rană, pe partea stângă a gâtului femeii cu termos, e o broscuţă de copac, de un verde-pal, cu un gât alb care se umflă şi se dezumflă ritmic. Broasca se uită la bărbat, din gâtul femeii, cu ochii ei trişti şi limpezi de reptilă, iar pleoapele ei inferioare, transparente şi delicate, clipesc în sus, în sens invers. Şi femeia plânge, secretul a fost dezvăluit, are o broscuţă de copac care trăieşte în gâtul ei.

— Mi se pare mie, sau povestea asta tocmai a devenit foarte ciudată dintr-odată?

— Păi, contextul ar trebui să justifice şi, astfel, să diminueze ciudăţenia. Broscuţa de copac din gropiţa de pe gâtul ei e ceea ce a împiedicat-o pe femeia cu termos să stabilească o legătură emoţională cu lumea exterioară: asta a ţinut-o în tristeţe şi confuzie, vezi şi întunericul şi umbra, a încătuşat-o şi a constrâns-o, vezi şi eşarfa în care era înfăşurată, a împiedicat-o să dea ochii cu lumea exterioară şi a făcut-o să stea întoarsă în profil tot timpul. Broasca de copac e mecanismul non-ataşamentului şi al alienării, simbolul şi cauza izolării femeii cu termos; totuşi, devine limpede după o vreme că e foarte ataşată emoţionai de broasca de copac şi îi pasă de ea mai mult decât de sine şi îi acordă mai multă atenţie decât îşi acordă sieşi, acolo, în intimitatea apartamentului ei. Şi bărbatul descoperă, de

asemenea, că eşarfele pe care femeia le poartă ca să acopere broasca de copac sunt pline de găurele, guri de ventilaţie pentru broască, găurele practic invizibile, pe care însăşi femeia le face noaptea, înţepând de milioane de ori materialul cu un ac.

— Şi pe mine mă dor urechile un pic. Trebuie să fim foarte sus.

— Şi, astfel, chiar lucrul care a împiedicat-o pe femeie să se lege de cineva când îşi dorea s-o facă şi care a făcut-o foarte nefericită este lumina ochilor ei, ceva la care ţine foarte mult, de care e chiar, în moduri pe care bărbatul nu le înţelege complet, mândră, mândră de faptul că poate să hrănească cu mâna ei broasca verde-pal şi că aceasta o lasă, la rândul ei, s-o scarpine pe gâtul alb cu un cuţit de scrisori. Aşa că acum lucrurile sunt, fireşte, ambigue, şi nu e clar dacă în străfundul fiinţei ei femeia cu termos vrea cu adevărat să se lege de cineva. Doar că timpul trece şi bărbatul continuă să fie prin preajmă, exersându-şi mecanismul non-dragostei, fiind delicat şi grijuliu, şi femeia se îndrăgosteşte din ce în ce mai mult de el şi e limpede că vrea să se ataşeze, şi relaţia cu broasca de copac din gropiţa de pe gâtul ei începe să devină ambiguă, şi uneori ea e ostilă şi înţeapă cu cruzime broasca de copac cu unghia, iar alteori revine la dorinţa de a nu se ataşa de nimeni şi o iubeşte la nebunie pe broasca de copac şi o scarpină cu cuţitul de scrisori şi e distantă cu bărbatul. Şi povestea merge mai departe şi se îndrăgosteşte de bărbat din ce în ce mai tare. Şi bărbatul începe să nu mai fie sigur de sentimentele lui anterioare de non-dragoste pentru ciudata şi nu prea drăguţa, dar totuşi destul de complexa şi în multe feluri curajoasa şi în toate felurile sigur foarte interesanta femeie cu termos, şi astfel întreaga lui situaţie devine şi mai complicată decât fusese înainte.

— Auzi, nu vrei un Canadian Club? îi spun lui Jennifer să-ţi ducă un Canadian Club.

— Mă tem că nu merge prea bine cu gumă, mai vreau una.

— Imediat.

— Şi, astfel, lucrurile sunt complicate, şi tipul câştigă tot mai mult încrederea femeii cu termos, şi în cele din urmă, într-o seară, ea îl ia cu ea la ai ei, în Yonkers, la o reuniune şi o cină în familie, şi tipul îi întâlneşte întreaga familie şi îşi dă seama imediat că ceva nu e-n regulă, pentru că toţi poartă eşarfe la gât şi sunt vizibil anxioşi în prezenţa unei persoane străine, dar, în orice caz stau cu toţii în living o vreme, într-o tăcere stânjenitoare, cu cocktailuri şi Coca-Cola pentru copii, şi apoi se aşază la masă, şi, chiar înainte să se aşeze cu toţii, femeia cu termos se uită cu subînţeles la bărbat şi apoi la taică-său şi apoi, cu un gest care îi spune familiei că i-a destăinuit tipului secretul ei şi între ei s-a înfiripat un fel de legătură emoţională, îşi desface eşarfa şi o aruncă la o parte, şi broscuţa ei de copac scoate un fel de orăcăit, şi pentru o clipă se lasă o tăcere incredibil de tensionată, şi apoi tatăl îşi desface şi îşi scoate eşarfa şi el, şi în gropiţa de pe partea stângă a gâtului său se află o molie, şi apoi şi ceilalţi membri ai familiei îşi desfac eşarfele, şi au şi ei animale micuţe care trăiesc în gropiţele de pe gâtul lor: mama are o salamandră cu coadă îngustă, unul dintre fraţi, o termită, una dintre surori, o tarantulă, alt frate, un axolotl, unul dintre copii, un vierme de mătase. Et cetera, et cetera.

— Cred că iar am nevoie de context.

— Păi, tatăl îi explică tipului, în timp ce toată familia stă la masă şi mănâncă şi, de asemenea, îşi hrăneşte, fiecare, locatarul din gropiţa gâtului cu bucăţele de pe vârful degetelor, că familia lor se trage dintr-o zonă străveche din estul Europei, care nu e specificată în naraţiune, unde oamenii erau întotdeauna în relaţii ambigue cu lumea exterioară şi extraordinar de loiali familiei, şi membrii familiilor erau foarte apropiaţi şi ataşaţi total unii de alţii, dar familiile înseşi erau extraordinar de independente şi aveau tendinţa să-i vadă pe non-membrii familiei ca pe nişte outsideri şi să nu se ataşeze de ei, şi că animăluţele din gâturile lor, dintre care

fiecare tip specific era unic pentru fiecare familie şi acelaşi pentru fiecare membru al unei anumite familii, în vechime, erau simboluri ale acestei înstrăinări de lumea exterioară. Apoi tatăl spune mai departe că, pe vremea aceea, consangvinizarea şi trecerea timpului făceau ca speciile de animale din gâtul membrilor familiei să fie diferite şi că, din nefericire, unii dintre membrii mai tineri ai familiilor extraordinar de loiale aveau tendinţa acum să urască izolarea şi lipsa oricărei legături cu lumea, pe care faptul că aveau animale ascunse în gât li le cerea şi îi îndreptăţea să le prefere, şi că unii dintre membrii propriei familii îi dăduseră, din nefericire, de înţeles că nu erau deloc mulţumiţi de această situaţie. Şi-n acest moment el şi toţi ceilalţi membri ai familiei se opresc din mâncat şi îi aruncă femeii cu termos priviri tăioase, fix în ochelari, femeie care încerca să-şi hrănească în tăcere broscuţa cu o firimitură de friptură, pe care o ţinea între vârfurile degetelor. Şi bărbatului i se rupe inima de milă pentru femeia cu termos, care, e evident acum, se află într-o relaţie foarte ambiguă cu tot ce e în jurul ei, şi aproape că i se frânge inima şi, totodată, realizează, într-o străfulgerare epifanică, că s-a îndrăgostit de femeia cu termos, într-un fel, deşi nu în acelaşi fel în care se îndrăgostise de nenumăratele femei de care se îndrăgostise înainte.

— Uită-te jos o clipă, n-o să-ţi facă rău la urechi. Cred că trecem peste Pennsylvania. Mi se pare că am văzut un desen care ţine farmecele la distanţă pe acoperişul unui hambar. Măcar am trecut de Lacul Erie.

— Slavă Domnului. Înecul în noroi e una dintre specialităţile mele în materie de spaime paroxistice.

— …

— Şi, astfel, lucrurile se complică, se complică enorm, şi bărbatul simte că trăieşte genul de dragoste puternic discriminatorie pe care terapeuta i-o recomandase, e foarte mulţumit şi, poate am omis să spun, şi-a temperat de mult pornirea de a se lăsa pradă dragostei devastatoare în public, acum lucrurile sunt mult mai bine controlate şi, cu experienţa lui profesională în instrumente

de cântărit, plus nou-descoperita relaţie amoroasă reuşeşte să-şi găsească o slujbă bunicică la o companie care face cântare, şi se descurcă binişor, deşi îi lipseşte acea febră excitantă a sentimentelor care îl dădea peste cap şi pe care obişnuia să o simtă când era îndrăgostit nebuneşte şi pasional şi non-discriminatoriu. Dar femeia cu termos e evident că se confruntă cu schimbări şi sentimente şi mai complicate decât bărbatul; e evident că e îndrăgostită de el, şi legătura care abia s-a înfiripai între ei e evident că trezeşte în ea dorinţa de a începe să stabilească o legătură emoţională cu întreaga lume exterioară, sie din ce în ce mai preocupată şi mai atentă la propriul aspect fizic; slăbeşte şi îşi cumpără lentile de contact ca să înlocuiască ochelarii ca fundurile de sifoane şi îşi face un permanent, şi mai e problema bărbiei şi a lungimii picioarelor, dar oricum. Însă cel mai important e că începe să considere broscuţa din gropiţa de pe gâtul ei o problemă şi încetează să se identifice cu ea şi cu lipsa oricărei legături cu exteriorul şi începe să se identifice cu ea însăşi şi cu legătura pe care o poate stabili cu lumea. Dar acum faptul că percepe broscuţa ca fiind o problemă, care e. Aminteşte-ţi, o funcţie a noii ei viziuni ei despre lume şi a dorinţei de ataşare, paradoxal îi stârneşte o enormă tristeţe şi tulburare, pentru că acum, că se simte într-o oarecare legătură cu lumea, nu mai simte că *vrea* să stea numai la umbră şi să-şi arate doar profilul – până aici toate bune –, dar acum, chiar dacă nu vrea să se mai ascundă, simte mai mult ca niciodată că *trebuie* să o facă, pentru că are o reptilă care trăieşte într-o gropiţă a gâtului ei, la urma urmei, şi din acest motive alienată şi diferită şi extrem de dezgustătoare în raport cu lumea cu care vrea acum să stabilească o legătură.

— Broaştele de copac nu cumva sunt amfibieni?

— Bine că eşti tu deşteaptă. Amfibian în gropiţa de la gât. Dar dintr-odată devine şi mai fanatică, semn deloc bun, în privinţa statului la umbră şi a eşarfelor, deşi acestea sunt, evident, elemente ale alienării: cu cât vrea mai mult să fie acceptată, cu atât e mai înfrântă de

percepţia ei crescândă a propriei diferenţe, în ceea ce priveşte locatarul amfibian. Devine obsedată rău de broasca verde de copac şi îi face zile negre cu unghia şi plânge şi îi spune bărbatului că urăşte broasca, şi bărbatul încearcă să o înveselească scoţând-o la dans într-un club întunecos. Gumă, te rog.

— …

— Şi lucrurile se înrăutăţesc, şi femeia cu termos se apucă de băut, stă în apartamentul ei şi bea, bărbatul o priveşte trist, în timp ce stă lângă ea şi lucrează la un model de cântar; şi broasca de copac, când nu e ocupată să încaseze bobârnace de la unghia femeii, se uită la tip şi clipeşte tristă, ridicându-şi pleoapa inferioară, acolo, în gropiţa de pe gât a femeii cu termos.

— …

— Şi acum, dezastrul dezastrelor, e sfârşit de aprilie. E aproape miezul primăverii. Ai fost vreodată într-un loc cu broaşte de copac în aprilie, Lenore?

— Oh, nu.

— Broaştele de copac cântă. Involuntar, instinctiv. Cântă şi orăcăie ca apucatele. Şi ăsta, cred eu, e motivul pentru care broasca se uita tristă la bărbat în timp ce bărbatul se uita trist la femeia cu termos care bea: broasca de copac are şi ea propria natură căreia trebuie să i se supună. Poate că broasca e conştientă de efectul dezastruos pe care l-ar putea avea cântatul ei asupra femeii cu termos acum, pentru că, dacă în trecut stătea mereu ascunsă primăvara, în sezonul cântărilor, acum e răvăşită de o dorinţă puternică de a interacţiona, vrea să facă parte din lume. Şi, astfel, probabil că broscuţa de copac ştie că îi face rău femeii cu termos, poate chiar ireparabil, orăcăind ca apucata, dar ce poate să facă? Şi cântatul o scoate, evident, din minţi de frustrare şi oroare pe femeia cu termos, şi nevoia ei imperioasă atât de a interacţiona, cât şi de a se ascunde la umbră o sfâşie ca dracu', şi totul e jalnic şi, totodată, după cum s-a văzut deja, un semn deloc bun.

— Oh, Doamne.

— Şi într-o zi, nu mult după ce broasca începuse să cânte prin apartament – se spune că vremea se mai îmblânzise şi că în aerul tot mai cald plutea pretutindeni un parfum floral, chiar şi în New York –, bărbatul primeşte un telefon la serviciu de la tatăl femeii cu termos, din Yonkers: se pare că femeia cu termos se aruncase în faţa metroului şi se sinucisese într-un mod cumplit chiar în dimineaţa aceea.

— Iisuse.

— Şi tipul e evident incredibil de supărat şi nici măcar nu-i mulţumeşte tatălui că l-a sunat, deşi asta înseamnă ceva pentru taţii est-europeni, mai ales că tipul nu făcea parte din familie etcetera, şi, deci, tipul e incredibil de supărat şi nici măcar nu se duce la înmormântare, aşa că e înnebunit şi descoperă acum pe pielea lui – că a fost cu adevărat legat de femeia cu termos, ca adevărat şi total, profund şi real, şi că să pierzi o legătură deja înfiripată e exponenţial mai dureros decât să fii respins atunci când încerci să înfiripi una, şi el e copleşit de durere, şi, din nefericire, vechile lui probleme legate de dragoste se reîntorc imediat mugind mai puternic ca niciodată, şi bărbatul se îndrăgosteşte pasional, practic, de tot ce mişcă, şi acum, din nefericire, de bărbaţi şi de femei deopotrivă, şi e perceput ca homosexual, şi la serviciu încasează bătăi cu regularitate, şi apoi îşi pierde slujba când îi spune şefului lui că e îndrăgostit de el, şi ajunge iar să rătăcească pe străzi, şi începe să se îndrăgostească de copii, ceea ce evident societatea condamnă vehement, şi comite acte vulgare dintr-o indiscreţie involuntară, şi e arestat şi aruncat în puşcărie peste noapte, şi se află într-o stare oribilă şi o blestemă pe terapeuta dragostei pentru că i-a sugerat să încerce să iubească cu acea facultate discriminatorie a dragostei.

— Pot să pun o întrebare, te rog?

— Da.

— De ce femeia cu termos n-a luat broasca şi n-a pus-o într-o ceşcuţă, ceva?

— *A*, se subînţelege că singurul mod în care oamenii care au un animal în gât pot să scape de animalul din gât e moartea, vezi pentru exemplificare episodul cu metroul, şi *b*, pierzi din vedere complet ceea ce eu percep ca fiind morala poveştii.

— …

— Şi bărbatul se află într-o stare oribilă, şi vechea lui problemă cu dragostea o ia razna, împreună cu şi amplificată de continua lui tristeţe generată de pierderea legăturii cu femeia cu termos şi dorinţa lui de a nu se mai ataşa niciodată, care dorinţă stă într-o relaţie tulburător de ambiguă şi dăunătoare cu problema iniţială a dragostei. Şi, astfel, lucrurile sunt oribile. Şi continuă aşa vreo săptămână şi apoi, într-o noapte de mai, bărbatul zace complet copleşit de tristeţe şi de cele aproximativ douăzeci şi cinci de îndrăgostiri şi confruntări cu poliţia din acea zi, şi aproape că şi-a ieşit din minţi, zăcând dezarticulat pe covorul apartamentului lui, şi brusc se aude o bătaie imposibil de slabă în uşa apartamentului.

— Oh, nu.

— Cum adică „Oh, nu”?

— …

— Ei, şi deschide uşa, şi acolo pe hol e broscuţa verde-pal a femeii cu termos, care clipeşte la el, cu piciorul stâng strivit, târându-şi-l, evident rănit, bănuim că de la episodul cu metroul, cărui episod se pare că cel puţin broscuţa i-a supravieţuit.

— Uau.

— Şi povestea se sfârşeşte cu bărbatul cu privirea înceţoşată, ameţit din pricina durerii şi a iubirii şi a legăturii ambigue, stând în uşă şi holbându-se în jos la broscuţa de copac, verde-pal, care se uită pur şi simplu în sus la el, clipind invers cu tristeţe şi făcând câteva încercări de a orăcăi. Şi stau acolo în hol uitându-se unul la altul, şi povestea se sfârşeşte.

— Uau.

— Cred că aş încerca două lame de gumă odată, te rog.

— …

— Evident că nu e bună pentru *Frequent Review*, dar am să scriu o scrisoare personală de respingere în care voi spune că mie mi-a plăcut, dar că, deşi are potenţial, totuşi nu e o povestire definitivată.

— O altă proză născută dintr-o minte tulburată de student?

— Am acest presentiment puternic, deşi puştiul a încercat să se dea mult mai bătrân în scrisoarea de intenţie şi şi-a inclus, acum am reuşit să-mi dau seama, o bibliografie născocită.

— Doamne.

— Mi s-a făcut deodată monstruos de foame, Lenore.

— Ştiu sigur că avem sandvişuri. Stai s-o sun pe Jennifer.

— …

— Păi, era şi vremea să vrea cineva ceva pe-aici.

— Bună, Jennifer. Cred că domnul Vigorous ar dori un sandviş.

— Sigur. Domnule, ce fel de sandviş?

— Îmi poţi spune, te rog, ce fel de sandvişuri aveţi?

— Avem cu şuncă şi cu curcan.

— Cel cu curcan are şi maioneză?

— Aşa cred, domnule.

— Miracle Whip sau Hellman’s?

— Domnule, mă tem că nu sunt sigură. Îmi pare rău, Lenore.

— Nu-i nimic, Jennifer. Hellman’s îl pişcă pe gât pe Rick, asta-i problema.

— Groaznic!

— Probabil c-o să-l iau pe cel cu şuncă, fără maioneză, cu coaja tăiată la ceea ce bănuiesc firesc că e pâine de secară.

— Da, domnule.

— Te rog, date fiind cele rezonabil menţionate anterior, e vital să fie fără maioneză, deşi aş dori un strop de muştar şi aş mai vrea şi un Canadian Club cu un pic de apă distilată.

— Lenore?

— Poţi să-mi aduci, te rog, o bere de ghimbir?

— Imediat.

— Mulţumesc, Jennifer.

— Frumoasă fată.

— Încerci să mă faci geloasă?

— Aş vrea eu.

— …

— Că veni vorba… l-am văzut ieri pe Norman, Lenore. A întrebat de tine.

— Serios? Cred că ne apropiem de Bradley Fields. Ştiu că suntem deasupra statului New York. Vezi traficul?

— Norman a întrebat de tine.

— Nu, zău.

— Norman pretinde că e îndrăgostit de tine.

— De ce foloseşti tonul ăsta, Rick?

— Ce ton?

— Un ins obez, hidos, dement, care aspiră să ajungă infinit, care-i dus cu capul îşi exprimă interesul temporar, având în vedere viziunea lui asupra universului, faţă de cineva care şi-a dat toată silinţa să fie explicit nesimţit cu el şi pe care evident nu îl interesează câtuşi de puţin persoana lui, şi tu ai tonul ăsta.

— Aproape c-am sărit la el pe loc. Doar că nu ştiam de ce parte să-l apuc. E mult mai mare decât era acum o săptămână.

— Parcă a trecut mai mult decât o săptămână, nu?

— În plus, cărăuşii lecticii lui erau destul de masivi. Altfel, îl lăsam lat.

— …

— Norman n-a comunicat direct cu tine, nu-i aşa? Nu s-a exprimat?

— Mă descurc, Rick.

— Te descurci cu ce?

— Cu orice e nevoie să mă descurc.

— …

— Pot să mă descurc şi eu, înţelegi? Sunt o persoană.

— Ce ţi-a zis?

— Nimic câtuşi de puţin interesant, şi oricum nu e problema ta.

— Nu e problema mea?

— …

— Nu e problema mea?

— …

— Nu eşti *tu*…? Mulţumesc. Mulţam.

— Arată super, Jennifer, mulţumesc. Ne apropiem?

— Ştiu că suntem deasupra New York-ului. Căpitanul spune că mai avem o jumătate de oră.

— Mulţumesc.

— Sunaţi, dacă mai doriţi ceva.

— Nu i-a tăiat coaja.

— Dă-mi cuţitul. Ţi-o tai eu.

— Suntem singura ei grijă, singura ei treabă, şi coaja tot n-a tăiat-o.

— …

— Tu nu eşti problema mea? Sunt confuz şi nu mai ştiu care e şi care nu e problema mea.

— Am un cuţit aici, nu uita.

— …

— Eu sunt prietena ta. Nu sunt problema ta.

— *Prietena* mea?

— Cum vrei tu să-mi spui. Pot să mănânc eu coaja, te rog, sau îţi trebuie la ceva?

— Chestiile pe care le iubesc sunt problema mea.

— Asta nu e adevărat. Chestiile pe care le iubeşti şi oamenii pe care îi iubeşti sunt chestiile şi oamenii pe care îi iubeşti. Tu eşti problema ta.

— …

— Aşa cum eu sunt problema mea.

— …

— Mă descurc, Rick.

— Vai de mine, văd că deodată suntem foarte autoritari şi siguri pe sine.

— Nu cred că ăsta e locul pentru aşa ceva. Când începi să foloseşti pluralul, simt că mă apucă tusea.

— Şunca e mult prea sărată.

— Ţi-ai scos guma, nu?

— Te pierd, Lenore. Urechile mele huruie ameninţător din pricina pierderii iminente. Din cauza asta era huruitul.

— De ce le percepi pe toate în termeni de pierdere şi câştig? Te-ai gândit măcar o secundă cum mă faci să mă simt? Mă descurc singură cu oamenii care fac o pasiune pentru mine, asta-i tot.

— *Oamenii*?

— Sfântă Fecioară! auzi ce spui! Nici măcar nu eşti dement de gelos, eşti… penibil *de* gelos.

— Deci, acum sunt penibil.

— Gata. Mă culc. Pot să-mi pun berea de ghimbir pe tava ta, te rog?

— Nu te las să te culci, Lenore.

— …

— Măcar ai bunul-simţ să-mi dai nişte gumă pentru aterizare, pe care mărturisesc că n-o aştept deloc cu nerăbdare.

— Ţine.

— …

— …

— Şi tu eşti problema mea.

— Pfu.

— Iisuse.

d

FRAGMENT DIN JURNALUL DE LUCRU AL DOCTORULUI DANIEL JOY, DIRECTOR ADJUNCT LA URGENTE, DEPARTAMENTUL DE BOLI MINTALE CHICAGO, CHICAGO, ILLINOIS, VINERI, 3 SEPTEMBRIE 1990.

10: *40 a.m. Sosire Lake Lady Medical Center, Chicago.*

10: *42 Sosire etaj 5. Verificare act identitate îndepliniţi Jurnal verificare observare pacient „JB"*, camera *573, sinternat marţi după-amiază, 26 august. 10*: *45 Sosire camera 573. Verificare act identitate îndeplinită. Ocupanţii 573 pe la 10*: *45*: *Joy*; *pacientul „JB"*; *dr. Robert Golden,*

supraveghetor emoţional servicii psihologice, Lake Lady Center; dr. Daniel Nelm, corp medical/E/PS, L.L.C. Observaţie pacient „JB”. Pacient bărbat, caucazian, alb, brunet, înălţime aprox. 1, 80 m, greutate aprox. 50 kg. Trăsături proeminente: ochii. Excepţional de mari, negri. Starea pielii din jurul ochilor indică lipsa somnului/dificultăţi legate de somn. Pacient conştient, dar sub sedative. Medicaţia indicată Golden 110 Thor. Pem nr. 7 picură sol. Salină x 2 ore; mărire doză 220 Thor. Pem nr. 7 post tură nr. 3 (11 p.m. -7 a.m.). Observat aparat de filmat pe tripod la capul patului pacientului. Observat scaun regizor. Observat ochelari soare purtaţi de dr. Golden, Nelm. N explică delirul pacientului ex. Recunoaşterea, crede că e *participant într-un show tv tip „cultură generală” sau „concurs”, refuză/nu e în stare să-şi spună numele corect, se referă la sine ca la „Concurentul”, alternativ, sub sedare post nr. 3, „Cel care nimiceşte din depărtări” (cf. Raport Golden, Nelm). Pacient „JB” nu vorbeşte decât dacă e convins că* e *filmat, înregistrat; refuză să recunoască întrebări puse de alţii în afară de cei care se recomandă ca parte din echipa „concursului”* (cit. *G, N). Refuzat masă 27 august, şi după; intravenos 7 iniţiat 27 august, şi în continuare.*

Malnutriţie avansată, dar nu suficientă pentru a oferi o explicaţie exhaustivă pentru diagnostic (Golden, coincidenţă Joy).

Nelm explică camera e Motorola pentru amatori proprietatea d-nei Nelm. Pacientul pare să ignore. Pacientul se holbează la cameră. Nelm îmi dă o pereche ochelari soare. (Vezi aici E/P 5 L.L.C. Rapoarte 8 – 28, 8 – 29, 8 – 30, 8 – 31, etichetat 573, L.L.M.C.) Sunt prezentat ca dl Barris de la Screen Gems, Inc. Răspuns pacient notabil. Dificultate de examinare pacient prin ochelari de soare consideraţi acceptabili, compensată de oportunitatea răspunsului pacientului. Observat halucinaţie. Halucinaţie constantă doar în legătură cu televiziunea. Pacientul pare nelămurit dacă apare într-o emisiune-concurs sau e intervievat pentru/despre apariţia

într-o emisiune-concurs. Sugestia lui Nelm (impresie pozitivă Nelm, neortodox vs. *Extrem de competent, notat formal 9 – 3) domnul „Barris" îi întreabă pe „potenţialii concurenţi" despre experienţa participării la alte concursuri. Vocea pacientului incredibil de aspră, de hârşâită; inconstant inteligibil. Răguşeală vezi raport JB-L.L.M.C. 8 – 26, Raport Nelm 8 – 27 eticheta 573. Pacientul răspunde la întrebarea legată de „experienţă" (de pe înregistrare, N)*:

„Experienţa pe care am avut-o a fost în… (neinteligibil) *… În Deşert? Şi eram… unde eram noi eu am fost concurent. Eu sunt concurentul. Prezentatorul a deschis* show-*ul şi de unde eram eu publicul a ţipat. Era cel mai râvnit premiu imaginabil. Premiul imposibil de imaginat dintre cele mai râvnite premii. Premiul pe care oricine l-ar râvni. Şi publicul a trebuit să fie ţinut la distanţă cu un gard electric şi unde eram eu nu eram ţinut. Şi…"* (neinteligibil, *„Şi prezentatorul în halat a pregătit ceasul şi dozele de Tata şi…"* (neinteligibil) *„şi firele ataşate. Prezentatorul în halat a zis…"* (*aici pacientul îşi schimbă vocea, posibil cu una de prezentator de concurs [N], durere evidentă* în *efortul vocal*):

„Şi concurentul va primi, bineînţeles, în ceea ce primeşte el, cel mai râvnit premiu imaginabil, cu *condiţia ca ei iată-ne, să nu şi-l dorească, pentru următoarele şaizeci de secunde"*.

„Concurentul, unde eram eu, nu a primit premiul. Ţipete dinspre public: «*Nici nu te gândi.*» «Renunţă *la dorinţă.*» *Ţipete dinspre publicul de dincolo de gardul electric. Ca să primesc premiul* total *râvnit nedorind premiul eu n-am primit premiul Eşecul s-a produs la* cincizeci *de secunde. Conform regulilor jocului am primit şocuri electrice, pe vârf? La fiecare două secunde? Pentru* cincizeci? *Şi publicul răcnea de-a dreptul, arunca apă de după gardul electric, a fost împins în spate…"*

Pacientul emite ţipete, ritm aprox. La fiecare 2 secunde, peste 20 de secunde, starea gâtului exclude zgomotul excesiv sau posibilitatea de a-şi face rău (G, N).

Doză crescută Nelm x 1, 5: *pacientul acum conştient, dar puternic sedat. Dă ochii peste cap.*

Aici c. *f. raport formal Joy CDMH* 9 – 3 – 90 *plăcuţa L.L.M.C. Nr. 573*: *identitate pacient căutată prin procedura standard poliţie, media. Iniţialele J.B., respectiv* (?) *L.B., stabilite pe baza datei în care se admite că a fost purtată bijuteria. Nelm accentuează menţiune „Tata”. Referinţa la deşert, împreună cu accentul, indică experienţă* (*rezidenţă*?) *în Ohio post-1972. Directivă Nelm; căutaţi prin toate rapoartele de persoane dispărute bărbaţi albi – Illinois, Ohio – dispăruţi în ultimele treizeci de zile. Însărcinare observaţie Nelm. Observaţie continuată prin 9 – 10 autorizat* (*vezi Joy, 9 – 3 plăcuţă 573 L.L.M.C.*). *Urmează însărcinare Nelm autorizat. Uzul echipamentului autorizat de 9 – 10. Pentru următoarele adresează Joy formal 9 – 3 plăcuţă 573 L.L.M.C. Impresie generală zero. Impresie paralelă*! *anterioară zero.*

11: *30 Părăsit Lake Medical Center, Chicago, dj/hvs.*

e

— Sigur că e ciudat să fie luni şi să nu ai niciun telefon. Ai fost super cu Walinda, Rick. N-aş fi crezut niciodată.

— Încă mă dor urechile ca dracu’. A fost de parcă decolarea mi le-ar fi pregătit sufleteşte pentru aterizare. A fost mai mult decât se poate povesti, Lenore.

— Îmi pare foarte rău. Ce pot să fac?

— Oh, *Route* 9. Aici e. Suntem pe Route 9. Doamne, ce amintiri am pe Route 9. Doamne sfinte, Podul Coolidge.

— Nu te-ai mai întors niciodată pe-aici, pentru reuniuni, sau chestii de-astea?

— Cred că glumeşti.

— …

— Avionul n-o să stea să ne aştepte pe noi la Bradley Field nu, Lenore?

— În niciun caz. E singurul avion Stonecipheco.

— Ce profitabil.

— Cred că a decolat aproape imediat. Cred că trebuia să se întoarcă acasă.

— Locuri de umblat şi oameni de văzut.

— Nici măcar nu sunt sigură. Ne-ai luat pe sus şi ne-ai vârât în limuzina asta în aproximativ patru secunde.

— Legea Coastei de Est. Vezi un mijloc de transport, pui imediat laba pe el.

— Avionul ar trebui să vină după noi mâine la prânz… 11: 30.

— Destul timp ca să vorbeşti cu Lavache.

— Care o să fie, evident, o pierdere de vreme, în termenii lui tata, prevăd. Lenore n-are cum să vorbească cu Lavache şi să nu vorbească cu mine. Lavache şi Lenore se urăsc. Şi nici măcar nu are telefon. Şi se urăsc şi el şi John. Sau, mai bine zis, el îl urăşte pe John, cel puţin.

— Câtă ură.

— Ei, e ură de familie. Nu-i ca ura adevărată.

— Doamne. Restaurantul Aqua Vitae. Am crezut că a fost demolat. Nu m-am mai gândit la Aqua Vitae de ani de zile Dumnezeule. Ne urcam grămadă în maşină şi veneam la Aqua Vitae pentru pizza hamburg.

— Hamburger.

— Ah, conflictul ăsta lingvistic dintre regiuni. Ce-mi place. Mă inundă trecutul.

— …

— Totuşi, trebuie să fac pipi.

— Să tragem pe dreapta? Putem opri repede la mallul ăsta.

— Doamne, nu, nu la mail. Aproape am ajuns. Am ajuns. Cred că e doar entuziasmul. Amherst e plin de toalete. Cel puţin, aşa era. Le ştiu pe toate.

— Ţine-te bine, soldat.

— Cel puţin o să ai ocazia să vezi în acţiune academică prezumtivul viitor al Stonecipheco. Poţi să-i faci un raport amănunţit tatălui tău, când te întorci în vizuina lui.

— N-o să-i spun nimic din ceea ce nu vreau să-i spun. Tata mi-a zis vreo nouăzeci de minciuni în biroul lui. Încep să mă întreb dacă nu cumva e mitoman. Minte patologic, chiar într-un mod penibil, când vine vorba de domnişoara

Malig. Şi-l mai are şi pe tipul ăsta care lucrează pentru el, care mi-a fost coleg de şcoală, care ne spionează. Şi nici măcar nu i-a spus să iasă la iveală până când nu a fost evident că i-am văzut pantofii de după draperie.

— Cine e persoana asta care ţi-a fost coleg de şcoală? Am fost înştiinţat de existenţa ei până acum?

— Uite ce e, Rick, declar aici un moratoriu absolut al spasmelor, OK? N-am niciun chef.

— …

— Şi ar trebui să ştii că nu sunt nici mesagerul, nici spionul tatălui meu.

— Relaxează-te. Eşti între prieteni. Eşti cu singura persoană care pune interesele tale deasupra alor sale. Nu uita asta.

— Oh, Rick.

— Te iubesc, Lenore.

— Dar trebuie să recunosc că sunt un pic nerăbdătoare să văd cum e Lavache la şcoală. E mai deştept ca John, cred. Din punctul de vedere al isteţimii ca atare, e singura persoană din familie care e mai deşteaptă ca John. N-a trebuit să muncească o clipă la Shaker School, asta ştiu sigur. Şi vara, acasă, nu era decât un deşeu. Freca menta toată ziua în aripa estică, lăfăindu-se şi uitându-se la telenovele şi chestii de genul *Familia Flintstone* şi cioplindu-şi desene pe picior.

— …

— Şi noaptea, în fiecare noapte, ieşea să bea cu prietenii lui fioroşi, în maşinile lor cu suspensii mai înălţate în spate care aveau fundul mai sus de pământ decât botul.

— Maşini cricate.

— Maşini cricate. Şi tata nu ştia niciodată ce face, pentru că tata abia dacă era vreodată pe-acolo, sau dacă era se învârtea cu domnişoara Malig în vârful picioarelor. Tata crede ca Lavache munceşte. Crede că Lavache e un alt el.

— Aproape am ajuns. Dealul ăsta. Trecem dealul şi am ajuns.

— Sunt sigură că acum trebuie să muncească, la

colegiu. Eu nu mi-am văzut capul de muncă.

— Şi… ahhh, uite. Slavă Domnului.

— Ţi s-au umezit ochii.

— Ba bine că nu. N-are niciun sens să mă ascund după deget. N-am mai fost pe-aici de vreo douăzeci de ani. Asta e alma materul meu.

— Păi, bineînţeles că e, găgăuţă.

— Alma mater.

— …

— Vrei să mergem direct la Stone, Lenore? Acolo stă Lavache. Corect?

— Corect.

— Şofer, du-ne, te rog, direct la căminul Stone de la Amherst Collège. Trebuie, mă tem, să te descurci singur. E unul dintre cele noi, cu care nu sunt familiarizat, nu am…

— Nicio problemă, prietene.

— Ce drăguţ. Doamne, Dumnezeule. Cât de straniu, să le văd pe toate. Copacii abia încep să se îngălbenească, vezi? Unii sunt mai galbeni decât alţii. Uite acolo, de exemplu.

— Drăguţ, într-adevăr.

— Ai fost vreodată aici?

— Am fost la Mount Holyoke. Am fost acolo o dată, când Clarice era acolo.

— Ţi-a plăcut?

— Era martie, dar era drăguţ. Campusul era chiar drăguţ.

— Întotdeauna mi-a plăcut Mount Holyoke, în sens larg.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doamne, trebuie să fac pipi urgent, Lenore.

— Poţi să faci pipi când ajungem la Lavache.

— …

— O, Doamne, nu! Rick, *pantofii* ăia, totuşi.

— Poftim?

— Pantofii ăia. Vezi pantofii ăia, la oamenii ăia? Pantofii ăia marinăreşti? Pantofi de piele cu talpă albă de plastic?

— Ei, da.

— Le vezi pe fetele alea două şi pe tipul ăla? Doamne, aici încă-i poartă toată lumea. Drace, nu-mi plac deloc pantofii ăia.

— Mie, hmm, mi se par OK. Par destul de inofensivi.

— Am ceea ce cred că se cheamă o ură iraţională faţă de aceşti pantofi. Cred că motivul principal e faptul că la şcoală toată lumea îi purta fără ciorapi.

— …

— Ceea ce înseamnă nu doar că purtau pantofi sport fără şosete, un lucru destul de scârbos, dar purtau şi pantofi non-sport fără şosete. Ceea ce e incredibil de…

— Neigienic?

— N-ai decât să faci mişto cât vrei, deşteptule. *Tu* eşti tâmpit că-i dai doctorului Jay o grămadă de bani, şi nici nu asculţi ce spune. Nu doar că e neigienic, dar e de-a dreptul scârbos. Pute. La şcoală, îmi amintesc, stăteam la masa mea, la bibliotecă, făcându-mi temele, sau ceva, văzându-mi de treaba mea, şi cineva se aşeza la masa de alături cu pantofii ăia şi apoi şi-i *scotea*, iar eu mă trezeam deodată mirosind picioarele altcuiva.

— …

— De ce rânjeşti? E ridicol să gândeşti aşa? N-are niciun sens ce spun?

— Lenore, are foarte mult sens. Doar că e un subiect la care eu nu m-am gândit niciodată atât de mult. Nu m-am gândit prea mult la… socio-etica mirosului de picioare.

— Acum eşti sarcastic.

— Nu înţelegi deloc ce spun.

— …

— De-asta porţi mereu două perechi de ciorapi? În constanţii şi invariabilii bascheţi?

— Parţial. Parţial şi pentru că e confortabil.

— Căminul Stone, amice.

— Care dintre ele e Stone?

— Cel în faţa căruia ne aflăm, amice.

— Am înţeles… Doamne, prost mai sunt.

— Vrei s-o-ntinzi să faci pipi?

— …

— Rick?

— Nu prea, acum, că a sosit momentul.

— Ce vrei să spui? N-ai făcut altceva decât să vorbeşti despre pipi, în maşină.

— Ai genţile?

— Ştii foarte bine că sunt în portbagaj.

— Voiam să te-ntreb, de fapt, dacă crezi că poţi să vii singură cu ele, fără s-o uiţi pe-a mea, că am în ea chiloţii şi periuţa de dinţi şi Old Spice-ul şi tot strictul necesar.

— Aşa cred, dar nu mă prind.

— Aparatul încă taxează, barosane.

— Cred că, dacă-mi permiţi, te las aici un pic. Am trăiri şi sentimente care mă năpădesc şi cred că cel mai bine e să le înfrunt singur.

— Ce?

— Mă duc să dau o tură.

— Oh. Păi, OK.

— Atunci, pe mai târziu.

— Vrei să ne întâlnim aici când te-ntorci? Putem să ne cazăm la Howard Johnson la cinci şi apoi să mergem să mâncăm.

— Bine. La revedere.

— Camera 101, ţine minte.

— Perfect. Pe curând.

— Ai păţit ceva?

— Nu. La revedere. Îţi mulţumesc foarte mult, şofer.

— …

— Poţi să mă ajuţi cu genţile, te rog?

— Cred că da, doamnă. Ce-a păţit?

— Aşa face uneori când trebuie să meargă la baie.

f

6 septembrie

Forţa subită cu care dorinţa de a merge să văd dacă iniţialele pe care le-am cioplit cu atât de mult timp în urmă în lemnul cabinei din WC-ul băieţilor din clădirea de la Arte mai erau acolo, forţa subită şi neaşteptată şi copleşitoare cu care aceste sentimente m-au năpădit,

acolo, la cămin, de faţă cu Lenore, a fost ceva înspăimântător. Când m-am alăturat şirului şerpuit de studenţi care urcau colina anevoioasă spre clădirile de la Arte şi Ştiinţe, toţi abordând mersul acela şleampăt, ca de focă, al celui care urcă un deal, cei mai mulţi dintre noi, se pare, foci care întârziau la cursuri, unul dintre noi întârziind la întâlnirea cu oceanul minuscul al propriului trecut, care se întindea în depărtare la vale alături de docul cioplit al copilăriei, un ocean în care această anume focă era pe cale să dea drumul unui jet puternic (unui singur jet, speram eu) al propriei prezenţe, ca să dovedească faptul că încă există, şi aşa a fost – adică, bineînţeles, cu condiţia ca baia şi toaleta şi cabina de toaletă să mai fi fost acolo – în timp ce mă alăturam şirului de foci în pantaloni scurţi şi cămăşi cu mâneci scurte şi largi şi pantofi marinăreşti şi rucsacuri şi în timp ce simţeam frica ce mă însoţea şi care, într-un fel, era provocată de intensitatea cu care sentimentele şi dorinţele mă năpădeau şi, astfel, însoţind chiar şi gândul la o stupidă toaletă dintr-o clădire stupidă a unui colegiu stupid unde un puşti stupid petrecuse patru ani cu douăzeci de ani în urmă, în timp ce simţeam toate aceste lucruri, mi-a trecut prin minte faptul, la care mi gândesc acum în timp ce stau în patul camerei noastre de motel scriind, cu televizorul în surdină, cu obiectul acesta cu păru! drept, obiect al adoraţiei mele şi centru absolut al întregii mele existenţe, adormit şi sforăind delicat în pat lângă mine, un fapt care acum mi se pare fără tăgadă de adevărat, faptul că Amherst Collège în anii ’60 a fost pentru mine un devorator al interiorului meu emoţional, un săpător de tranşee psihice, o matahală care lovea pendulul Stărilor cu paleta Lipsei de Moderaţie.

Adică, acum îmi dau seama mai mult ca niciodată că la colegiu lucrurile nu au fost niciodată, vreodată, nici măcar o dată, pur şi simplu în regulă. Lucrurile nu au fost niciodată pur şi simplu OK. Niciodată. Îmi amintesc că întotdeauna mi-a fost groaznic de frică. Sau, dacă nu mi-a fost groaznic de frică, am fost groaznic de furios.

Întotdeauna am fost încordat până la disperare. Sau, dacă nu încordat, într-o ciudată formă de euforie care mă făcea să merg cu un mers lălâu, de persoană pe care o doare în cur de toate. Am fost atât de fie nerezonabil, fie fericit fără noimă, încât nimeni pe lumea asta nu mai era ca mine, sau atât de melancolic, de scârbit şi de abulic de tristeţe, încât nu era niciun loc în care să înghit ideea de a intra. Am urât acest loc. Şi niciodată n-am fost mai fericit ca aici. Şi aceste două aspecte deopotrivă mă aduc faţă-n faţă cu ciocul şi ghearele Adevărului Unul dintre copacii din vârful colinei, la care m-am oprit să mă uit în timp ce mă jucam cu şapca, trăgându-mi sufletul, şirul de studenţi bifurcându-se în spatele meu şi dispărând în clădiri în sunetul soneriei, unul dintre copaci tocmai începuse să se aprindă, o invazie de roşu ezitant acoperind conturul copacului proiectat de soarele sudic, sângele copacului scurgându-se mai întâi din acele frunze mai îndepărtate de inimă; şi m-am uitat la coroana creaţă verde-pal, stropită cu roşu, cu soarele sclipind printre crengi, mişcându-se şi scârţâind în adierea vântului, până când am fost deturnat de nevoile gemene de a rememora şi de a tace pipi.

Şi iniţialele mai erau acolo, micuţele crestături „R.V”. În partea de jos a cabinei. Cineva umpluse crestăturile cu pixul. Lângă iniţiale era un alt set de iniţiale „S.U.G.E.”, pe care acum ajung să le văd ca pe o glumă pe seama mea. Şi lângă iniţialele glumă pe seama mea, cineva, un suflet micuţ, probabil, probabil în timpul examenelor, într-un gest a cărui emoţie o înţeleg perfect, a pus un sigur cuvânt, „*Mămica*” – pe care, previzibil, altcineva, o persoană rea, l-a modificat într-o nuanţă uşor diferită ca să devină „*Mămica* ta te urăşte”.

„Ba *nu*”, am scris eu – fiind încă un incorigibil pasionat de graffiti, mă tem – sub faza crudă, deşi a trebuit să mă aşez în patru labe în cabina plină de scârnă ca să o fac şi am reuşit să-mi scufund cravata direct în vasul closetului în timpul procesului; lasă-i pe Jay şi pe Bleniner să arunce o privire. Şi prezentul meu a bolborosit şi a fiert în trecutul meu, şi a făcut-o natural, în orice caz.

Ieşind pe uşă din clădirea de la Arte prin curtea mare trec printr-un careu, careul, unde băieţi îmbrăcaţi lejer şi desculţi, cu încheieturi lichide, îşi pasează un Frisbee, pe sub frunzele care zac, alergând ca nişte căprioare, aruncând farfuria de plastic în toate felurile. Noi, dinozaurii, obişnuiam să jucăm jocuri similare aici, cu scrumiere luate din salonul pentru cină, pe atunci scrumierele erau de metal, cu muchii tăioase ce retezau degete, şi astfel, îmi amintesc, scrumierele trebuiau prinse în aer cu penseta formată din degetul mare şi arătător… Jucam şi sângeram. Acum sunt doar high-tech şi frumoşi, şi discul strălucitor rămâne nemişcat în aer în timp ce pământul şi copacii şi băieţii sprinteni şi alunecoşi gliseză pe sub el de parcă ar fi ulei, ca să-l prindă. Îmi pocnesc un pic palmele, mormăind, îmi arunc şapca în aer, exersez câteva mişcări, lăsând clar de înţeles că vreau să fiu invitat să joc, dar sunt ignorat.

Ocolesc careul, împiedicându-mă de rădăcinile expuse ale copacului, ascultând crâmpeie de conversaţii în limbi cu care nu sunt familiarizat. Stau pe lângă Căminul din Nord, ca să fiu sigur Fac un ocol uriaş în jurul lui. Văd cu colţul ochiului perdelele fâlfâind. Văd cele trei degete indicând. Căminul din Nord. Scena celui mai dezastruos, probabil, de negândit moment din viaţa mea, până acum.

De fapt, poate al doilea după noaptea nunţii.

Pe cine văd, aici, în careu? Se poate ca prezentul unui eşec trecut să fie urât? Dar nu e aşa. După cum ar fi trebuit să-mi amintesc, urâţenia e absentă din Colegiu. Am viziuni cu ea, legată şi înăbuşită, dând ochii peste cap neajutorată, îndesată în cele mai întunecate debarale şi camere de centrale termice din cele mai adânci beciuri ale celor mai masive clădiri. Cred că pot să-i aud ţipetele slabe de ajutor. Ruda nebună pe care o ignoraşi o neagă şi o hrăneşte toată lumea. Urâţenia e absentă din careu.

Pe cine văd aici? Văd studenţi şi adulţi. Văd părinţi, e evident că sunt părinţi, au ecusoane. Îi urmăresc pe studenţi şi ei se uită înapoi la mine. Abilitatea de a Opera cu Sinele, structuri defensive elaborate le ies din ochi şi

încep să se asambleze pe pământ înaintea lor. Dar ochii şi feţele sunt întotdeauna lăsate dezgolite. Pe feţele fetelor văd blândeţe, frumuseţe, ochii strălucitori şi relaxaţi ai bunăstării şi capacitatea vitală de a crea probleme acolo unde nu există nicio problemă. Dintr-un motiv anume, le văd pe aceste fete mai în vârstă, şi fantome palide ale televiziunii pâlpâie în spatele originalelor: femei la patruzeci de ani, cu unghii roşii strălucitoare, bronzate în profunzime, dure, cu feţe ridate, părul plin de fixativ, modelat de degetele profesioniste ale unui bărbat cu nume franţuzesc; şi ochii, ochii carete vor fixa fără milă sau îndoială pe deasupra buzei paharului de tequila, în strălucirea soarelui de vară care se reflectă în piscina complexului de agrement. Structurile se împrăştie, cresc, flutură spre mine cu un tremur epileptic de film derulat înapoi. Băieţii sunt diferiţi, aşa cum e normal, de fete. Unul de altul. Văd capete blonde şi maxilare netede şi posturi ţanţoşe pe picioare crăcănate şi bicepşi cu vene. Văd atât de multe feţe calme, impasibile sau vesele, feţe împăcate, acum şi întotdeauna, cu contextul înfăţişării lor şi al fiinţei, acea pace pe termen lung şi lină încuviinţare a destinului invariabil care face ca feţele să poată fi golite de viaţă şi lipite pe decupaje cu directori de corporaţie în săli de consiliu îmbrăcate în stejar, profesori cu cravate ecosez şi sacouri cu petice de piele în coate, doctori în halate verzi strălucitoare, cu ceasuri antişoc de aur la mână şi pagere micuţe la curea, soldaţi în uniforme negre înfigând eficient baionete în infirmi. Văd Cele Mai Bune feţe, feţe pe care mi le amintesc bine. Feţe ale căror deţinători vor fi Cei Mai Buni.

Văd feţe ale celor care îşi găsesc locul aici şi ale celor care nu. Feţele celor care îşi găsesc locul aici apar în şiruri, ca nişte şiraguri de monede. Monedele tresar, pentru că cei care îşi găsesc locul aici merg fuduli. Feţele lor sunt obositor de complexe, expresia fiecăruia e creată şi afişată, prin procese obscure, pe ambele părţi ale feţei. Aceste structuri se împletesc şi se amestecă, încă nu au început să se sfâşie unele pe altele. Şi cei care nu îşi

găsesc locul aici. Bineînţeles, feţele celor care nu îşi găsesc locul aici sunt feţele cu ochi negri, ajustabile, ale lui Vance Vigorous. Multe dintre aceste feţe sunt înclinate înainte, de teamă să nu se împiedice de o rădăcină, de teamă să nu fie văzuţi împiedicându-se de o rădăcină. Aceştia sunt cei care nu dorm, care dorm prost, dorm singuri şi se gândesc la alte lucruri când aud sunetele care vin prin pereţii camerelor lor. Intuiesc că jucătorii de Frisbee, pe care îi privesc în continuare, sunt dintre cei care nu îşi găsesc locul aici. Urmele Frisbee-ului sunt linii şterse între ei, fire întinse şi rupte ca nişte pânze de păianjen de vântul care bate dinspre Memorial Hill şi terenurile de sport din sud.

Feţele celor care nu îşi găsesc locul aici sunt feţe non-ferme care sunt chiar ferme, feţe autodefinite, feţe definite de neapartenenţă într-un loc definit de apartenenţă. Ele sunt singurele fete care privesc fix, protejate şi încarcerate, din spatele graniţelor sârmoase ale propriilor structuri, feţe care ştiu că, prin graţia unui Dumnezeu cunoscut pentru arbitrarul graţiei sale, ei sun; cei care vor fi legaţi şi amuţiţi în beciul Colegiului. Feţe care nu sunt de atins de aici înainte şi care se uită prin tine şi te digeri într-o clipă, împotriva voinţei tuturor.

Cine ştie cât timp privesc. Manşetele pantalonilor se umplu cu bucăţi de frunze şi ace de iarbă uscată. Părinţi trec cu ecusoane. Bărbaţi în vârstă ale căror pântece sunt poveri învelite şi cărate în sacouri cadrilate. Femei bătrâne pe care le-am văzut deja şi le-am întâlnit în feţele fiicelor lor. Foci la deal, discuri strălucitoare în aer. Amanţi stând întinşi pe burtă, picioarele ridicate, gleznele încrucişate în calea fâlfâirii apropiate a ciudatei frunze căzătoare. Soarele se mută după munţi. Pot s-o simt. Elipsa orbitei mele în jurul careului absoarbe alinierea Căminului din Nord.

Oh, de ce ura? De ce, când un lucru oribil, mai rău decât ce e mai rău, ţi se întâmplă, când cu toată onestitatea *tu* faci ceva oribil, de ce apare situaţia în al cărei context se întâmplă acel lucru, locul fizic în care se

întâmplă, ceilalţi oameni care sunt implicaţi, pe care îi urăşti, la care dacă te gândeşti sar în tine organele şi coridoarele creierului tău trântesc uşa în faţa asaltului? De ce nu eşti tu însuţi cel pe care îl urăşti, oglinda din faţa căreia te datini de oroare. Poate Jay să explice asta? Ce întrebare complet nepotrivită. Cât de departe am ajuns.

Pe 2, curând 3, martie, 1968, Căminul din Nord, al cărui locatar am fost, a sponsorizat un bairam pentru anul întâi, în care eram şi eu, şi pentru rezidenţii căminului de fete de la Colegiul Mount Holyoke, o instituţie exclusiv de fete situată la vreo zece kilometri, instituţie prin care sora lui Lenore şi bunica – şi mama, cred – au trecut toate. Prezentă la acest bairam a fost şi o tipă din anul doi care se numea Janet Didbin, o fată mică, tăcută şi unduioasă, cu păr roşcat drept şi ochi albaştri micuţi, în ale căror irisuri licăreau diamante albe. Serios. O fată după care eram înnebunit în secret. O fată pe care am întâlnit-o la un alt bairam, un altul din şirul nesfârşit, asta întâmplându-se la Mount Holyoke; şi la acest bairam am cunoscut-o şi am supravieţuit agoniei unui dans cu ea. Şi astfel. Şi, astfel, ea era o fată în a cărei prezenţă rămâneam prost, umed, cu limba legată şi enorm de contemplativ. Una dintre cele trei femei din viaţa mea faţă de care atracţia sexuală a fost copleşitoare, celelalte fiind Lenore Beadsman şi fiica vecinului nostru din Scarsdale, fiica lui Rex Metalman, o făptură tânără obiectiv erotică ce şi-a cucerit unduindu-se locul în inima mea în vara celui de-al treisprezecelea an din viaţa ei, în timp ce se juca ostentativ cu aspersorul pe peluză.

În orice caz, eram acolo, grupaţi în costume albastre şi costume gri, cu părul lins pe spate şi nări fremătătoare, şi acolo erau ele, o miasmă întrepătrunsă de lână, păr aranjat, caşmir, ochi, bumbac, pulpe şi perle, în a cărei ceaţă stătea ea lângă bufetul suedez, într-o fustă şi un pulover monogramat, discutând liniştită cu prietenele ei, fără să danseze toată seara, şi era aproape douăsprezece, şi noi eram acolo în costume, înghiţindu-ne saliva pentru asaltul final. Şi acolo eram, mişcându-ne prin timpul

geologic, imposibil de încet, imperceptibil, pe pardoseala de lemn de cedru, focul din şemineu reflectat neîndoielnic şi neadecvat, flăcările dansându-ne în ochi. Ne-am mişcat şi am ajuns brusc lângă ea, vorbind cu ea, Dumnezeule mare, bună, ce faci, ca din întâmplare, în caz că socoteala nu se potrivea, una sau două dintre prietenele ei stând cu turnurile coafurilor de-o parte şi de alta, atente ca nu cumva să se prindă în sforile tensiunii sexuale care stăteau să plesnească între mine şi Janet, prietenele urmărindu-ne, mai ales pe mine, vânându-mi cea mai mică eroare, Beatles cânta de pe-un disc *Eight Days a Week* şi mâinile mele pregăteau un fel de gustare, cum adică un fel de un cârnat afumat pe un biscuit Ritz, şi ea a refuzat-o şi m-a fixat blând, ochii ei spunându-mi că era dispusă să joace jocul elaborat şi epuizant, că totul era în regulă, şi eu mi-am pus în gură gustărica, şi biscuitul s-a dezintegrat într-un deşert de praf, şi acolo era şi carne, şi îmi amintesc că ea vorbea despre alegerile care urmau, şi invitaţia inevitabilă şi oribil de indiscutabilă de a dansa şi-a început migraţia din vintrele mele spre creier, şi mâinile erau îndesate în buzunarele pantalonilor, transpirând prin lână, şi într-o strălucire dezastruoasă m-am gândit să spun ceva deştept, ca să amân invitaţia, şi inima mi-a sărit din piept şi gâtul mi s-a strâns şi am ieşit convulsiv din mine ca să-i spun chestia aia lui Janet Dibdin, în timp ce ea mă privea în ochi cu o încredere nemeritată, şi eu am încercat să spun chestia aia, şi când aur deschis gura mi-a zburat din gură, nu se ştie cum, guguloiul gustăricii mestecate, cârnatul afumat şi biscuitul, mestecaţi, cu salivă pe ei, şi a zburat cu putere şi a aterizat pe partea cărnoasă a nasului lui Janet Dibdin şi a rămas acolo. Şi prietenele au fost spulberate de tăcere, şi restul gustăricii din gura mea s-a transformat în gheaţă, mi s-a lipit în vecii vecilor de cerul gurii, şi Beatles cântau *Guess you know it's true*, şi Janet şi-a oprit toate procesele vitale, efectiv ucisă de oroare, pe care, dintr-o compasiune nelumească, încerca să o ascundă zâmbind, şi a început să caute un Kleenex în geantă, cu guguloiul obscen colorat anatomic pe nas, şi o urmăream

prin capătul mai larg al unui telescop, şi apoi, din fericire, lumea a încetat să existe, şi am devenit infinit de mic şi infinit de dens, o steluţă neagră sclipind negativ în mijlocul unui costum gol, mototolit, şi al unor pantofi. Asta a fost felia mea de iad la douăzeci de ani. Luna care a urmat acelei nopţi e o gaură irecuperabilă în memoria mea, o blasfemie ştearsă. Acea parte a creierului meu e netedă şi lucioasă.

Un viraj fără precedent de mare în jurul Căminului Nordic, făcut cu mâinile la urechi, m-a aruncat dincolo de Memorial Hill, în pădurea sângerândă din sudul campusului, şi rătăcesc, strivind acele şi frunzele fragile deja căzute, aşa cum obişnuiam să rătăcesc singur ore întregi când eram student, făcându-mi loc cu coatele prin gloata de studenţi care rătăceau singuri, aşa cum îmi fac loc acum cu coatele printre studenţi şi părinţi şi mă îndrept spre zona cu adevărat izolată şi naturală a pădurii New England, dincolo de şosea, trecând de câmpuri cu greieri care se coc şi cântă, de-a curmezişul vântului, făcându-mi loc cu coatele, ca să găsesc locuri retrase deja pline, şiruri de oameni care îşi găseau locul acolo pocnind ca nişte biciuşti printre copacii vlăguiţi, alungându-i învârtindu-se în tufişuri pe cei care nu îşi găseau locul. Sunt afară. Şi aştept să-mi vină rândul să fiu acceptat şi fumez două ţigări cu cuişoare sub privirea furioasă a unei mame cu părul albastru, într-un costum Bonwit din două piese, care se află, din nefericire, în direcţia vântului, şuşotind în urechea unui fiu, cu un bon de la spălătorie agăţat de mâneca jachetei AMHERST nouă-nouţă. Îmi cumpăr un hotdog de la un vânzător şi privesc strălucirile îndepărtate ale soarelui pe ferestrele clădirilor de pe suprafaţa sudică a versantului, zidul sudic al citadelei. Unul dintre „R.V”-urile mele mai e acolo, şi îmi vine, în străfundul minţii, un alt loc unde aş mai putea fi, şi lucrurile astea mă fac, într-un fel, iraţional de fericit – la fel de fericit ca atunci când urmăresc curbele lipsite de moderaţie ale şoldului lui Lenore sub pătura aspră de la Howard Johnson, aici, lângă mine. Te iubesc, Lenore. Nu e

urmă de ură în dragostea mea pentru tine. Simt doar o tristeţe, în principal pentru neputinţa mea de a o explica sau de a o descrie. Urechile încă îmi huruie.

g

Pur şi simplu nu puteai să treci cu vederea faptul că Stonecipher Lavache Beadsman arăta satanic. Pielea lui era de un roşu-închis şi lucios, părul de un negru uleios şi pieptănat pe spate neglijent peste rădăcinile în forma unui V adânc, sprâncenele, brejneviene ca grosime, pornind de sus şi coborând, cu un aspect diabolic, în jos spre ochi, capul neted şi oval şi nu foarte ferm ataşat de gât avea tendinţa să atârne într-o parte, precum capătul unui şan. Un tricou cu OBERLIN şi pantaloni scurţi de catifea reiată şi o pădure de păr pe picior, deasupra bascheţilor. Un clipboard cu un creion atârnând de o sfoară era legat de piciorul lui, şi el stătea într-un scaun-fotoliu, uitându-se ia televizor, întors cu profilul spre Lenore, care era în uşă. La televizor era „The Bob Newhart Show”. În salonul de socializare, împreună cu Lavache se mai aflau trei băieţi, care arătau foarte asemănător, deşi Lenore nu era foarte sigură de asta. Pentru că draperiile erau trase din cauza soarelui după-amiezii şi în cameră era o lumină slabă. În cameră mirosea a, în ordine descrescătoare, iarbă, Mennen Speed Stick, alcool încins, picioare Cei trei tipi identici stăteau fără şosete, alături de perechile de pantofi goale, în dezordine.

— Lenore, el e Pisică, el e Fierbinţel şi el e Gâfâilă, spuse Lavache din scaunul lui din faţa televizorului. Băieţi, soră-mea. Lenore.

— Bună, spuse Pisică.

— Bună, spuse Fierbinţel.

— Bună, spuse Gâfâilă.

Fierbinţel şi Gâfâilă stăteau pe o canapea extensibilă, împărţind ceea ce părea evident că era o papiroasă. Pisică stătea pe jos, cu o sticlă de vodcă în faţă, pe care o apuca cu degetele de la picioare, cu ochii în televizor.

— Bună, Bob, îi spuse Suzanne Pleshette lui Bob Newhart pe ecran.

— *Merde du temps* spuse Pisică.

Trase un gât din sticlă.

Lavache ridică ochii spre Lenore din clipboardul lui.

— Jucăm Bună, Bob. Vrei să joci Bună, Bob cu noi?

Vorbi destul de lent.

Lenore se aşeză pe bagaje.

— Ce e Bună, Bob?

Gâfâilă rânji spre ea de pe canapea, ţinând sticla de vodcă ajunsă acum la el.

— Bună, Bob e unde, e când cineva din „The Bob Newhart Show" spune „Bună, Bob", trebuie să iei un gât.

— Şi când Bill Dailey spune „Bună, Bob", spuse Pisică, văzându-şi de papiroasă cu un deget umed, adică, cum ar veni, dacă personajul Howard Borden din show spune „Bună, Bob", ai murit, trebuie să sugi toată sticla.

— Bună, Bob, spuse Bill Dailey pe ecran.

— Ai murit! răcni Pisică.

Gâfâilă uscă sticla fără să ezite.

— Noroc că era aproape goală, spuse el.

— Cred că o să zic „pas", spuse Lenore. Oricum, aţi rămas fără vodcă.

— Durata jocului Bună, Bob depinde de regulile stabilite de show, nu de vodcă, spuse Gâfâilă, luând altă sticlă de pe raftul din spatele canapelei şi desigilând-o.

Raftul cu băutură era o scânteiere de sticle şi etichete în soarele care trecea prin crăpătura dintre draperii.

— Un jucător serios de Bună, Bob face în aşa fel încât să nu rămână niciodată fără vodcă.

Lavache bătu absent cu creionul în picior.

— Vodca îi face probleme la plămâni lui Lenore, din câte îmi amintesc. O privi pe Lenore. Lenore, iubito, draga mea, ce mai faci? Ce cauţi aici?

Gâfâilă se aplecă mult spre Lenore şi îi spuse cu o şoaptă fierbinte şi dulce:

— E ziua Quaalude.[8]

---

8 Numele popular al Methaqualone, un sedativ folosit uneori în scop deconectant, recreativ (unul dintre efectele sale fiind euforia) (n. red.).

aşa că trebuie să fim toţi drăguţi.

Lenore se uită la capul atârnat într-o parte al lui Lavache.

— N-ai primit mesajul? Ţi-am lăsat un mesaj detaliat că vin azi. L-am lăsat la unul dintre vecinii tăi, cel de alături, un tip din New Jersey. Centralistul de la colegiu mi-a făcut legătura la el.

— Da, Wood, spuse Lavache. De fapt, o să apară şi el cu rând. Are întâlnire cu piciorul. Da, am primit mesajul, dar de ce nu m-ai sunat pur şi simplu?

— I-ai spus lui tata că nu ai telefon, şi tata mi-a spus mie.

— N-am telefon. Ăsta nu e telefon, e un ganglion limfatic, spuse Lavache gesticulând spre telefonul de lângă televizor. Îl numesc ganglion limfatic, nu telefon. Aşa că, atunci când tata mă întreabă dacă am telefon, pot să răspund cu conştiinţa curată că nu. În orice caz, am un ganglion limfatic.

— Eşti groaznic, spuse Lenore.

— Bună, Bob, spuse cineva pe ecran.

— Zdrang, spuse Lavache şi luă un gât zdravăn.

— O papiroasă moartă, aici, A.H., îi spuse Fierbinţel lui Lavache.

Lavache desfăcu clipboardul şi deschise un sertar din plasticul piciorului său artificial şi îi aruncă o papiroasă nouă şi albă lui Fierbinţel.

— Ai sertar? zise Lenore.

— Am sertar din liceu, spuse Lavache. Acasă port pantaloni lungi, de regulă. Zău, nu-mi spune că nu ştiai că am sertar.

— Nu, nu ştiam, spuse Lenore.

— Şmecheră fată.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare.

— *Entrez*! zbieră Pisică.

Intră un tip înalt cu ochelari şi un măr al lui Adam şi un caiet şi o pungă.

— Clint Wood, spuse Fierbinţel peste sticlă, în care suflă ca într-un urcior, făcând să răsune o notă gravă.

— Băieţi, spuse Clint Wood. Antihristule.

— Cu ce te putem ajuta, voinice? spuse Lavache, pocnindu-şi afectuos piciorul.

— Introducere în economie. Al doilea set de întrebări. Obligaţiuni.

— Hrăneşte piciorul, spuse Lavache.

Lavache deschise sertarul din picior şi Clint Wood puse punga în el. Lavache trânti sertarul şi-l bătu cu palma uşor.

— Ce profesor?

— Fursich.

— Tot ce trebuie să ţii minte la Fursich e că, atunci când dobânda creşte, preţul tuturor obligaţiunilor deja emise scade.

— Dobânzile… cresc, preţul… scade, scrise Clint Wood.

— Şi când scade rata, preţul creşte.

— Scade… creste.

Clint Wood ridică privirea.

— Asta e tot?

— Crede-mă, spuse Lavache.

— Ce tip, spuse Gâfâilă. Wood, un pic de Bună, Bob?

Clint Wood dădu din cap cu o expresie de regret.

— Nu pot, am curs în vreo zece minute. Trebuie să memorez ce mi-a zis Antihristul.

Se uită la Lenore şi zâmbi.

— Păi, hai, noroc, spuse Pisică.

— Mulţumesc că mi-ai primit mesajul, dacă tu eşti persoana care mi-a primit mesajul, spuse Lenore.

— Oh, OK, tu eşti sora Antihristului, spuse Clint Wood, cântărind-o pe Lenore. Sunt dator vândut Antihristului, nicio problemă. Mulţumesc din nou, băieţi.

Ieşi.

— Bună, Bob.

— Bună, Bob.

— Hopa.

— Asta e mortală. Au fost vreo douăzeci de „Bună, Bob” în ăsta.

— Piciorul cam ce are acolo?

— Se pare că sunt vreo trei barosane. Rulate prost.

— Niciunul dintre voi, băieţi, n-are cursuri? întrebă Lenore. Ed memahon apăru la televizor.

— Eu am cursuri, spuse Lavache. Ştiu că am, pentru că scrie în orar că am.

Îşi curăţă o unghie cu colţul clamei de la clipboard.

— O să se ducă la un curs semestrul ăsta, el mi-a zis, îi spuse Fierbinţel lui Lenore, executând un stat în mâini în mijlocul camerei, astfel că tricoul îi căzu peste faţă. O să se ducă la cel puţin un curs, semestrul ăsta.

— Ei bine, sunt *handicapat*, spuse Lavache. Nu se aşteaptă nimeni ca o persoană cu handicap să ţopăie la fiecare curs din semestru, la mama dracului în vârful dealului.

Lenore se uită la Lavache.

— Nu munceşti deloc pe-aici, nu-i aşa?

Lavache îi zâmbi.

— Ceea ce tocmai am făcut se cheamă muncă. Muncesc mult.

— Literalmente face munca a vreo patruzeci sau cincizeci de tipi, şi chiar şi a mai multor fete, spuse Fierbinţel. Face toată munca noastră, duce greul.

— Dar munca ta? îl întrebă Lenore pe Lavache.

— Ce-aş putea să-ţi spun. La urma urmei, am un picior de întreţinut.

— Tata crede că munceşti.

— Dintre toţi oamenii, sigur nu eşti tu cea care a bătut drumul pân-aici, după ce ne-am despărţit acum câteva săptămâni, ca să-mi spună ce crede tata. Sau ca să afle ce cred eu şi apoi să dea fuga înapoi la tata.

— Nu chiar, spuse Lenore, fâţâindu-se, pentru că mânerul valizei o împungea în fund. Avem treburi de vorbit, de-asta am venit.

Se uită la Pisică, Fierbinţel şi Gâfâilă.

— Ce bine. Treburi.

Lavache se întoarse iar spre televizor.

— Avem de terminat un Bună, Bob, şi apoi e un

episod din *The Munsters* pe canalul 22, pe care vreau în mod special să-l văd, şi apoi putem să conversăm la greu.

— Deşi pân-atunci o s-adoarmă, prevăd, şopti Fierbinţel în urechea lui Lenore în timp ce îi atinse pieptul cu cotul.

— Bună, Bob, spuse Bill Dailey, personajul Howard Borden, pe ecran.

— Ai murit rău de tot, spuse Lavache, privindu-l pe Pisică şi sticla de vodcă aproape plină din faţa lui. Ne vedem mâine, Pisică.

— *À l'enfer* murmură Pisică.

Începu să sugă sticla. Trebui să se oprească aproape instantaneu.

— Ai cinci minute să termini chestia aia, îi spuse Lavache lui Pisică.

— O să-i fie foarte rău, spuse Lenore.

— Aici nu ni se mai face rău, spuse Lavache. Tipul ăia de la Amherst, legenda asta de-acum câţiva ani, a iniţiat tradiţia asta, în loc să ni se facă rău, ne dăm cu capul de pereţi.

— Vă daţi cu capul?

— Foarte tare.

— Înţeleg.

Sună telefonul.

— Gâfâilă, vrei să răspunzi la ganglionul limfatic? spuse Lavache, întorcându-se la ceea ce scria pe clipboard.

Gâfâilă păşi peste Pisică, care se târa pe mocheta gri, şi se duse la telefon. Antihristul scria ceva.

— Antihristule, e Snadgener, spuse Gâfâilă după o vreme, acoperind receptorul cu mâna. Evoluţia ca Fenomen Cultural Lucrarea Numărul Unu. Dacă au avut dreptate criticii lui Darwin când au spus că teoria selecţiei naturale este extrem de periculoasă pentru creştinism.

— Spune-i lui Snadge că piciorul întreabă dacă nu are ceva pentru el, spuse Lavache.

— Ciuperci, a spus.

— Ce profesor?

— Summerville.

— Spune-i lui Snadge că răspunsul interesant pentru Summerville e „da”, spuse Lavache.

Gâfâilă şuşoti în telefon. Lavache continuă:

— După *Originea speciilor*, Biblia trebuia să fie retrasă, crede el. Biblia încetează să fie un document istoric al unor fapte reale şi, în schimb, devine o piesă de ficţiune morală, folosită doar ca ghid pentru a lua decizii despre cum să trăieşti. Nu mai pretinde că spune ce a fost şi ce e, ci doar ce ar trebui să fie. Lavache deschise ochii. Summerville o să-i mănânce din palmă.

Gâfâilă vorbi la telefon. Pisică mai avea o treime de sticlă şi era verde şi umed. Fierbinţel stătea picior peste picior pe canapea, cu papiroasa în mână.

— Snadge spune că sună beton, spuse Gâfâilă, Snadge spune „mersi, Antihristule”.

— Spune-i lui Snadge că piciorul şi cu mine aşteptam să-l vedem cândva în seara asta cu taxa lui fungiformă, spuse Lavache.

Lenore se aplecă cât putu de mult, spre Lavache.

— *Antihrist*? spuse ea.

— Ce pot să-ţi răspund? spuse Antihristul. Nu poţi să negi că par satanic. Fierbinţel, vrei să faci loc pe perete pentru Pisică?

Fierbinţel se ridică şi începu să dea la o parte din postere.

— Mama, gemu Pisică.

— Partea cu adevărat sadică a jocului ăstuia, îi şopti Gâfâilă lui Lenore, aplecându-se spre ea atât de mult încât ea trebui să se lase pe spate şi aproape căzu de pe valiză, e că, dacă altcineva spune „Bună, Bob” înainte ca Pisică să-şi ducă sarcina cu vodca la bun sfârşit, Pisică trebuie să bea încă una-ntreagă în alte cinci minute.

— Şi Pisică ştie? întrebă Lenore, privindu-l pe Pisică.

Pisică era făcut grămadă pe jos, cu ceafa sprijinită şi lovind încet şi intermitent peretele din spatele lui, un fir subţire de salivă unind buza sticlei din poală cu buza lui.

— Cred că, în acest moment, Pisică ştie într-un mod ganglionar ce se întâmplă, spuse Antihristul, deşi i-ar veni

greu să articuleze regula, dacă l-ai întreba.

— Mămica, scheună Pisică fără vlagă.

— Poţi s-o faci, uriaşule, spuse Gâfâilă, masându-i umerii lui Pisică.

Ed memahon apăru pe ecran.

— Vinde-o, Ed, răcni Antihristul.

Fierbinţel puse deoparte cadavrul papiroasei şi sorbi dintr-o bere meditativ. Îşi întoarse ochii roşii şi pătrunzători şi o fixă pe Lenore atât de mult timp, încât Lenore începu să se simtă prost. Apoi Fierbinţel se întoarse spre Lavache, care îl ignoră. Apoi înapoi la Lenore.

— Hei, Antihristule, spuse el, te deranjează dac-o-ntreb ceva pe soră-ta?

— N-ai decât spuse Antihristul, urmărind alternativ ecranul şi încercarea lui Pisică de a termina sticla, încercare care în acest moment era destul de jalnică, pentru că nu mai rămăsese decât un pic de vodcă, şi Pisică încerca să o scurgă în gură, dar se clătina, şi fie îi aluneca înapoi în sticlă, fie îi scăpa pe de lături, pe covor şi pe cămaşă.

Fierbinţel se uită la Lenore în timp ce Gâfâilă îi masa umerii, din spate.

— Lenore, cum şi-a pierdut Antihristul piciorul?

— Păi, stai, hei, nu-i cinstit, pentru că nu e o întrebare, pentru că ţi-am răspuns deja, spuse Antihristul. Lenore îl privi. Capul i se rezema pe umăr. Ţi-am spus deja că a fost un accident când dansam. Am avut o copilărie atât de iraţional de fericită, încât dansam, tot timpul, de bucurie, şi într-o zi dansul a ajuns prea departe şi am avut un accident. *Quod est demonstratum*.

Lenore râse.

— Aşa e? o întrebă Fierbinţel pe Lenore. Îi susţii povestea?

— Fără îndoială, spuse Lenore, fără să se uite la Lavache, care nu se uita la ea.

Lavache se întoarse spre Fierbinţel.

— Şi chiar nu ştii eticheta handicapului? Nu discuţi

despre handicap în prezenţa persoanei cu handicap, doar dacă aduce ea vorba despre handicap. Dacă vrei să ştii, aş putea să mă clatin de durere pe interior. Ce-ar fi să-ţi faci singur tema la Analiză o vreme?

— Antihristule, spuse Fierbinţel, rânjind uşor. Îmi prezint sincerele scuze pentru gafa pe care am făcut-o şi totodată profit de această oportunitate pentru a sublinia că se pare că o altă papiroasă a expirat aici.

— Flori, spuse Antihristul, deschizându-şi sertarul. Ne salvează Clint Wood şi obligaţiunile lui.

— Au trecut cinci minute, Antihristule, spuse Gâfâilă.

Bărbia lui Pisică i se sprijinea pe piept. Unul dintre braţe i se întinsese caraghios, cu un deget arătând spre scările care duceau spre baia camerei.

— A reuşit? întrebă Lavache.

Gâfâilă ridică sticla.

— A rămas mai puţin de-un pic.

— Deşi, văd că mai mult de-un pic e pe cămaşa lui, spuse Fierbinţel, ridicând capul lui Pisică pentru a arunca o privire la udătura închisă la culoare de vodcă de pe pieptul tricoului.

Antihristul îşi frecă gânditor piciorul.

— Eu zic că, dacă Pisică îşi suge tricoul până la sfârşitul show-ului, care va fi peste cinci minute, se va achita admirabilul stilul lui obişnuit.

— Felicitări, pisoiule, spuse Gâfâilă încet, îndesându-i lui Pisică o parte din tricou în gură, mângâindu-i un obraz sub pleoapele tremurătoare. În continuare prinţul incontestabil al Bună, Bob.

— Ai venit singură? o întrebă Lavache pe Lenore. Ai venit cu avionul sau cu jucăria?

— Am venit cu avionul Companiei, spuse Lenore.

Antihristul ridică sprâncenele, aşa că păru că are mai mult păr.

Lenore continuă:

— Am venit cu un prieten, care e un fel de şef la Frequent and Vigorous.

— Domnul Vigorous, dădu Antihristul din cap. Cel

despre care mi-a povestit Candy.

— Ce ţi-a zis Candy, când? întrebă Lenore.

Antihristul privi într-o parte, îşi desenă cu un creion o faţă zâmbitoare pe piciorul de plastic, o şterse cu degetul umezit.

— Că şeful tău era şi prietenul tău, că ai avut noroc. În iulie. Te rog, nu te bâţâi; cred că Pisică nu se simte bine deloc.

— Candy e tipa aia, Mandible, căreia i-ai tras-o tu? întrebă Fierbinţel rânjind.

Lenore se uită fix la fratele ei.

— Tu şi Candy? V-aţi tras-o?

Lavache se întoarse încet şi-l străpunse pe Fierbinţel cu o privire de gheaţă. Hainele lui Fierbinţel părură deodată mai încăpătoare, de parcă el ar fi început să se scurgă încet.

— Îmi pare rău, murmură el. Închise ochii.

Antihristul o privi pe Lenore.

— Fierbinţel nu ştie ce spune, aşa cum fără nicio îndoială voi explica pe larg mai târziu. Fierbinţel, n-ai mai bine de lucrat ceva la matematică?

— Căcat, şopti Fierbinţel. Trase din papiroasa Antihristului.

Lenore se ridică.

— Te rog, pot să-ţi cer o favoare?

— Da.

— Ştiu că nu e prea frumos din partea mea, dar eu şi Rick nu ne cazăm la motel până la cinci, şi a fost o zi foarte lungă şi cam murdară, cu călătoria…

— Înţeleg perfect, spuse Antihristul liniştitor. Apăru genericul de la „The Bob Newhart Show”. Gâfâilă se duse la televizor şi schimbă canalul. Lavache o fixă pe Lenore. În baie ai un prosop curat, împăturit cu grijă doar pentru tine, baie despre care ar fi bine să ştii că o poţi închide pentru o perioadă scurtă cu umeraşul de pe uşă, deşi Pisică s-ar putea să folosească forţa dacă n-are încotro. Iar pe prosop, doar pentru tine, un săpun nou-nouţ.

— Ce, are de gând să facă duş? întrebă Gâfâilă

privind spre televizor, manevrând butonul pentru imagine verticală.

— Dacă e OK, spuse Lenore.

— Mamă-mamă, spuse Gâfâilă.

— Uşurel, barosane, spuse Antihristul. Companionul de călătorie al lui Lenore e, din câte am înţeles, fanatic de gelos.

Lenore îşi privi fratele.

— Dar unde e acest domn Vigorous, dacă tot veni vorba? întrebă Lavache încet, uitându-se iar la picior.

Sună telefonul. Gâfâilă ajunse la el şi ridică receptorul.

— E Nervosu' Roy Keller, vrea cu tine, A.H., îi spuse lui Lavache.

Ochii Antihristului se luminară.

— Dă-mi, te rog, ganglionul limfatic. Gâfâilă îi întinse telefonul. Lenore, nefiind sigură dacă trebuia să mai stea acolo ca să explice unde este Rick Vigorous, rămase pe loc cu un aer stângaci, cântărindu-şi valiza în mână, chinuită de dorinţa de a face un duş. Fierbinţel era încolăcit pe canapea, aparent adormit. Gâfâilă se duse fără grabă şi extrase chiştocul aprins dintre degetele lui Fierbinţel. Pisică zăcea mototolit la perete sub fereastră cu cămaşa în gură.

— Nervosule Roy Keller, spuse Antihristul în telefon. E posibil să nu ne fi întâlnit anul ăsta? Iar îţi petreci tot timpul la bibliotecă? În ciuda celor vorbite astă-primăvară?

Nervosu' Roy Keller spuse ceva.

— Nervosule, Nervosule Roy, râse Lavache. OK. Simt că eu şi un anume picior putem face ceva pentru tine. Corect. Ce? Te duci la Hegel? Cu profesorul Huffman? Credeam că a fost anulat din lipsă de studenţi. L-a transformat într-un seminar? Doar tu şi Huffman şi Hegel? O să fie chin şi jale, barosane. Păi, sigur că-mi pare rău, asta e. Aha. Triumful Spiritului asupra Naturii? Asta e prima temă? Mă întreb cum o să scoată un bis.

Antihristul se uită la Gâfâilă. Gâfâilă, nu vrei să fii tu un bun Sancho şi să-mi aduci *Fenomenologia spiritului*?

Gâfâilă urcă scăriţa care ducea din salonul de socializare spre zona dormitor/baie. Pe ecranul televizorului, perturbată doar de un uşor tremur vertical, Marilyn Munster îşi aduse acasă partenerul, iar partenerul îl cunoscu pe tatăl ei, Herman, şi o luă la fugă şi se căţără pe un stâlp de telefon cu mişcări filmate mult mai repede, pe care Herman şi Lily le interpretară ca pe o reflecţie asupra farmecului lui Marilyn, şi publicul râse. Gâfâilă reapăru şi îi dădu Antihristului cartea.

— Triumful S asupra N, să vedem, spuse Lavache, răsfoind. Se opri. Bingo. Să vedem… OK, uite, N.R., treci pe-aici înainte de cină să discutăm Suprimarea Prin Concepte. OK? Bine. Bineînţeles, piciorul va urla de foame până atunci. *Verstehen Sie*? Corect. Atunci, ne vedem atunci.

Antihristul închise şi puse telefonul pe jos.

— Un seminar despre Hegel cu Huffman, îi spuse lui Gâfâilă. Piciorului îi place asta.

Gâfâilă râse şi-şi mişcă sprâncenele spre Lenore.

— Rick face… plimbare… absolvent… emoţii puternice care îl… mormăi Lenore.

Antihristul o privi.

— De ce nu eşti la duş în clipa asta? întrebă el. Fă-l până la patru, când se termină *The Munsters* şi catharsisul meu se încheie şi pe-aici ne e drumul, îl lăsăm pe Fierbinţel cu tema lui.

— Bine, spuse Lenore.

Desfăcu curelele unei valize şi scotoci printre chiloţii lui Rick şi îşi scoase buretele şi periuţa de dinţi şi o porni spre scări.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu te sfii să ceri, spuse Gâfâilă.

— Mersi, spuse Lenore.

O trecu un frison.

— Presupun că pot să iau şi un Quaalude, A.H., dacă tot n-o să mai am cu cine să mă joc, îi spuse Gâfâilă lui Lavache.

Lenore luă din cui umeraşul îndoit şi legat astfel

încât să ţină uşa de la baie deschisă şi închise uşa, lăsând în urmă zgomotul televizorului şi glasurile în surdină şi sunetul sertarului.

h

Nu ştiu exact cum am ajuns la Flange, la ora trei, şi chiar nu am idee când a ajuns Flange un bar gay, deşi ştiu că asta s-a petrecut după 1968, an în care un grup de membri marginali ai frăţiei Psi Phi – printre care şi eu – veneau în fiecare miercuri să dea ceva pe gât şi să joace biliard, cu jachetele lor de tweed şi şosetele albe şi mocasinii Weejun, ca să se amestece cu populaţia universităţii şi mulţimea oraşului. O mulţime despre care pot să spun cu mâna pe inimă că la acel moment nu era câtuşi de puţin gay.

Dar perdeaua de mărgele de la intrarea în bar zornăi şi am intrat, încins de atâta mers pe jos şi cu un praf înecăcios de frunze moarte în nas. Locul era destul de gol în acea zi de luni, doar câteva cupluri dansau şi un grup stătea la bar uitându-se la „The Bob Newhart Show”, program care mi-a plăcut mereu. Localul nu era un bar gay ţipător, aşa cum par să fie cele mai multe baruri gay, nu că aş fi intrat în prea multe. În orice caz, amplasamentul de aici al oglinzilor şi al afişelor, plantele, decorul de catifea, barmanul cu rimel oranj, un caz de androginie de operetă, mi-au zis tot ce trebuia să ştiu. Nu-mi păsa. Planurile mele erau simple. Voiam un Canadian Club cu apă distilată, după care aveam să-mi continui vânătoarea iniţială, la baie. M-am aşezat pe scaunul de bar, departe de mulţimea de la televizor, simţindu-mă copil. Scaunele de bar mă fac să mă simt copil, pentru că picioarele nu prea ajung la suport; atârnă şi uneori se bălăngăne şi pulpele mi se umflă de la atârnat şi bălăngănit şi uneori picioarele îmi amorţesc.

Am intrat pe nesimţite în starea de bar. Mă uitam la oameni, îmi era uşor să o fac, datorită oglinzii uriaşe în care priveam cu toţii. Oglinda dezvăluia cum coafura barmanului se transforma la spate într-o creastă vopsită în negru. Mi s-a dat Canadianul şi am simţit imediat gustul

apei de robinet, la care sunt extrem de sensibil.

Tipul cel mai apropiat, la câteva scaune de mine, chiar mai departe decât mine de publicul „Bob Newhart", era cel mai arătos din încăpere. Avea o faţă bine conturată, o bărbie pe care am admirat-o nostalgic pe deasupra paharului cu whisky, cu trăsăturile accentuate de faptul că avea o nevoie evidentă de un ras. Părul, genul blond-închis, des, tuns scurt şi pieptănat în sus. Muşchii maxilarului lucrau, în timp ce mesteca alune. Bea bere; în jurul lui era o pădure maro de sticle. Avea ochii verzi-deschis, deschişi la culoare şi totuşi, într-un fel, blânzi, verde-plantă în opoziţie cu verde-smarald, aşa că încă arăta ca o făptură umană, şi nu ca un produs al tehnologiei, aşa cum, după părerea mea, arată mulţi oameni cu ochii verzi. Arată ca un produs al tehnologiei. Bărbia lui, bărbia lui generoasă avea gropiţă. Destul cu bărbiile. Sunt sigur că tipul ăsta simţea privirea tuturor bărbaţilor din încăpere, dar nu părea să le dea importanţă, pur şi simplu stătea cocoşat pe scaunul lui de bar, picioarele îi ajungeau la suport, în blugi de designer şi sacou şi o cămaşă deschisă la gât, bând bere şi mâncând alune cu o viteză impresionantă. Într-un fel, îmi mirosea a Amherst Collège.

Singura Agăţare la care am avut neşansa să asist personal a fost din partea unui tip masiv şi lins, cu ochi albaştri, cu un tricou de rugby şi pantaloni de bumbac albi. La felul în care s-a strecurat între tip şi mine, apoi şi-a strecurat partea de sus a corpului spre tip, ascunzându-l un pic, astfel că a trebuit să fac uz exclusiv de oglinda de deasupra arsenalului strălucitor de sticle al barului ca să pot privi. M-am cutremurat. M-am cutremurat pentru că Agăţarea părea tulburător de familiară. O văzusem în barul pentru oameni singuri, pentru heterosexuali singuri, pe care îl frecventam în timpul primului an dezolant Fără Lenore după hegira mea la Cleveland. Era într-adevăr o Agăţare.

— Salut, îi spuse în oglindă Agăţătorul tipului cu ochii verzi. Vii des aici?

M-am cutremurat.

— Nu, spuse tipul, aruncându-şi un pumn de alune în gură.

Îmi prinse privirea în oglindă.

— Aşa mă gândeam şi eu, îi spuse Agăţătorul, belindu-şi ochii la bicepşii tipului, care se reliefau prin sacou. Vin aici destui de des şi sigur te-aş fi remarcat, dar nu te-am mai văzut.

Se jucă cu paharul de daiquiri.

Tipul îl privi pe Agăţător în ochi în oglindă, gândindu-se la ceva. Ochii lui verzi se îngustară, adormiţi, amuzaţi.

— Cred că latri la altă uşă, amice, îi spuse el Agăţătorului. Am venit aici să retrăiesc, nu sunt client.

Agăţătorul se uită în jos la mâna tipului, pe paharul cu bere de pe bar.

— Să retrăieşti?

— Da, spuse tipul. Am fost la şcoală aici. Acum câţiva ani o alună, în gură. Veneam des în barul ăsta, înainte să se schimbe.

— Oh? Agăţătorul îşi cuprinse bărbia cu mâna, se uită la profilul tipului care mesteca de zor. S-a schimbat Flange? Eu n-am auzit de nicio schimbare.

— Ba da, cum să nu. Tipul se uită de la egal la egal la Agăţător în oglindă. Acum, îmi pare rău s-o spun, pare să fie un loc pentru poponari.

O spuse încet şi limpede. Am coborât privirea spre băutura mea şi spre batistă. Când am ridicat-o, Agăţătorul dispăruse, se dusese înapoi la televizor, şi tipul comandă placid ceea ce părea să fie cea de-a zecea bere, repetând răbdător comanda până când barmanul nu mai putu să-l ignore.

Atent să n-o fac să pară o Agăţare, am venit lângă tip şi m-am aşezat pe scaunul de lângă el, cu picioarele atârnând.

— Uite ce e, nici eu nu sunt homosexual, m-am trezit spunând, deşi, slavă Domnului, încet. De fapt, şi eu sunt aici ca să… retrăiesc, şi nu ca un client obişnuit. Dar cred că dacă intră cineva într-un local ca ăsta, din indiferent ce

motiv, nu trebuie să fie bădăran pe faţă cu oamenii pentru care venitul aici… e complet potrivit.

Gheaţa îmi scoase un clinchet brusc în pahar.

Tipul mă privi în oglindă, mestecând. Aşteptă să îşi cureţe gura de alune.

— N-am nimic cu homosexualii, spuse el. Pot fie homosexuali unii cu alţii cât vor, din partea mea. Doar atunci când încep să-mi adulmece şi să-mi verifice mie curu' îmi scade brusc nivelul toleranţei, dintr-un motiv sau altul. Bău din bere. Cât despre locul ăsta, veneam aici când băieţii ăştia mari îngenuncheau pe străduţe în ploaie. Făcu un gest discret cu mâna, indicând în oglindă grupul Agăţătorului. E mai mult locul meu decât al lor. Petreceam aici ore întregi, când era un bar adevărat. Aici vorbeam cu curvele. Erau foarte drăguţe. Aici am fost educat. Casa mea obişnuia să vină aici, în masă, în fiecare miercuri seara, în puii mei.

— Miercuri? am întrebat eu. Casă, adică… frăţia?

Ochii lui verzi se uitau la ai mei în oglindă. Mi s-a părut că văd ceva în ochii ăia.

— Da, spuse el. De ce?

— Nu… frăţia de la Amherst Collège.

— Ba da, am fost la Amherst, spuse el.

— Nu… frăţia Psi Phi de la Amherst, am zis eu.

Se întoarse cu scaunul, ca să mă privească.

— *Ba da*.

Am simţit gelozia grupului care se uita la „Bob Newhart".

— Dumnezeule, am zis. Şi eu la fel. Promoţia '69.

Tipul rânji cu gura până la urechi.

— Eu, '83, spuse el.

Apoi miji ochii; întinse mâna, cu degetele desfăcute. Mă testa, mi-am dat seama. După o scurtă ezitare, urmă şi salutul psi Phi. N-o mai făcusem de multă, foarte multă vreme. Gâtul 1111 se uscă un pic. Mi-am dat seama că braţul îmi tremura.

— Quaaango! am răcnit amândoi la unison în final, şi ne-am apucat unul pe altul de încheietură şi ne-am lovit

coatele unele de altele. Am simţit privirile.

— Căcaaat.

— Doamne.

I-am întins mâna în maniera convenţională.

— Eu sunt Richard Vigorous, din Cleveland, Ohio.

Tipul o strânse.

— Andrew Sealander Lang, spuse el, din Nugget Bluff, adică chiar din Dallas, Texas, şi mai nou Scarsdale, New York.

— Din Scarsdale, Andrew? am zis eu, zâmbind. Am trăit o vreme bună în Scarsdale. În cea mai mare parte, prin anii ’70.

— Dar te-ai mutat, spuse Andrew Lang, zâmbind. Înţeleg, complet şi total. Da.

Ce pot să spun, retrospectiv, aici? Probabil că m-am simţit în prezenţa unui confrate. Nu doar un frate de frăţie: am fost un marginal în Psi Phi şi, de fapt, m-am mutat de-acolo în grabă la mijlocul anului doi, când membrii mai mari ai frăţiei au tăiat scările de la jumătate şi au aranjat un fel de trambulină rudimentară şi au tăiat pardoseala livingului şi au umplut gaura cu bere şi au numit întreaga creaţie „piscină”, în care celor din anul doi li se impunea să plonjeze şi să bea până ajungeau în siguranţă la mal. Am fost un marginal. Şi am simţit în Lang un Psi Phi adevărat: băuse cel puţin zece beri, şi acum mergea pe-a unşpea, şi nu părea ameţit câtuşi de puţin; mai mult de-atât, nici nu se dusese la baie măcar o dată de când ajunsesem eu. Asta era un semn de bărbăţie, în colegiu, după cum ajunsesem să-mi dau seama.

Nu, dar totuşi am simţit afinităţi, elective sau de altă natură. Am simţit în Lang, într-un fel, un alt outsider din interior, un alt fost student singuratic înconjurat de actuali studenţi. Înconjurat de insideri, acum: copii care merg ţanţoşi şi îşi găsesc locul aici, cu privirile lor complicate. Ochii lui Lang, ochi de culoarea plantelor, nu erau complicaţi. M-am uitat la ei în oglindă. Erau că ai mei. Erau ochii unui bărbat întors în casa în care a copilărit, *a* să vadă noii copii jucându-se în curtea lui, o nouă minge

care trece prin inelul panoului de baschet de pe garajul lui, un alt câine care şi-o freacă de rododendronul mamei lui. Trist, trist. Poate că nu era decât whisky-ul, şi berea, dar n-am simţit în Lang decât tristeţe. Barul lui era colegiul meu. Erau acelaşi lucru. Şi acum pur şi simplu nu-mi mai găseam locul aici.

— Ce cauţi în oraş? l-am întrebat pe Lang. Are vreo reuniune promoţia ’83?

— No, spuse texanul. ’83 n-a mai făcut reuniuni. Am simţit că trebuie să… să plec naibii din Scarsdale. Să evadez o vreme. Plus că îmi place aici toamna. Bineînţeles că nu e încă toamnă. Prea cald al dracului.

— Şi cu toate astea.

— Da. Exact. Dar pun pariu că n-ai făcut atâta drum din Ohio doar ca să evadezi, nu?

— Nu, ai dreptate, am dat eu din cap.

I-am cerut barmanului, acum ostil pe faţă, încă un pahar. Barmanul se uită cu dispreţ spre Lang. Lang îl ignoră.

— Nu, am zis, logodnica mea a venit să-şi viziteze fratele, ’93, şi-am zis să dau o raită, de distracţie. N-am mai venit până acum.

Lang se uită fix în oglindă.

— Da, nici eu n-am mai fost pân-acum. Bineînţeles, n-au trecut decât câţiva ani. Şi am venit pentru vreo două meciuri comemorative. Sunt cele mai tari.

— Îmi amintesc că erau mişto.

— Mie-mi spui.

— Eşti însurat, în Scarsdale? l-am întrebat.

Trebuie să mărturisesc aici că i-am pus întrebarea dintr-un motiv imatur şi egoist. Instinctiv şi involuntar, îi privesc pe toţi ceilalţi bărbaţi ca pe o ameninţare potenţială la relaţia mea cu Lenore. Un bărbat însurat era un membru mai puţin în enormul ansamblu al ameninţării.

— Da, sunt însurat.

Lang îşi privi reflexia în oglindă.

Am chicotit cu compătimire.

— Soţia e cu tine? am întrebat.

— Nu, nu e, spuse Lang. Făcu o pauză ca să râgâie. Soţia îşi privi ceasul… soţia se află indubitabil în clipa asta în curtea din spate pe şezlongul de pe peluză, cu un Martini şi un Cosmopolitan, ca să-şi reîmprospăteze vechiul bronz.

— Înţeleg, am zis eu.

Lang mă privi.

— Chiar nu ştiu ce dracu' caut aici, ca să fiu sincer. Doar… am simţit nevoia să vin acasă, într-un fel.

Bătu cu pumnul în tejghea.

— Da, da. Aproape că l-am înşfăcat de braţ. Te înţeleg perfect. Încerci să te întorci, în interior…

— Ce?

— Nimic, am zis. Nimic. Cu ce te ocupi, Andrew? Pot să-ţi spun „Andrew"?

— Sigur că poţi, Dick, spuse el. Se întoarse spre mine, mirosea a alune. Privirea lui deveni posacă. Acum sunt contabil. Socru-meu e contabil, sau aşa ceva, deci fac nişte socoteli pentru el. Cu toate că le cam fac la futu-i măsa. Cred că renunţ. Cred că, de fapt, azi m-am lăsat, pentru că nu m-am mai dus.

Bău o gură de bere şi îşi şterse buza, privind în zare.

— Când am absolvit, am lucrat o vreme peste ocean, pentru taică-meu. Taică-meu are o companie în Texas, şi am lucrat pentru ei, în străinătate, câţiva ani. Aşa au mers lucrurile.

— Dar apoi te-ai însurat.

— Da. Alune. Tu eşti însurat, Dick? Aşa e, ai zis că eşti logodit.

— Eu… sunt logodit. Cu o fată minunată. Era însurat, la urma urmei. Am fost însurat înainte. Am divorţat.

— Şi acum te-ai logodit iar. Uau. Îţi place să fii chinuit, Dick.

— Te rog, spune-mi „Rick", am zis. Prietenii mei îmi spun „Rick". De data asta e cu totul altă poveste, din fericire.

Nu mă simţeam prea confortabil. Eu şi Lenore nu eram, în definitiv, logodiţi, deşi nu era vorba decât de

aşteptarea combinaţiei între un moment potrivit şi o cantitate suficientă de salivă.

— Păi, bravo ţie. Şi cum se numeşte domniţa norocoasă?

— Domnişoara Lenore Beadsman, din East Corinth, care e în Cleveland, Ohio, am zis.

Lang supse gânditor sarea de pe o alună. Se uită în oglindă şi îşi îndepărtă ceva de pe buză.

— Beadsman. Beadsman. Mă privi. Hmmm. N-a făcut cumva şcoala pe-aici prin preajmă? Sau, mai exact, la Mount Holyoke?

— Nu, nu, am zis, entuziasmat, simţind potenţiale legături – era promoţia ’83, la urma urmelor. Dar sora ei, da. Domnişoara Clarice Beadsman. Acum, doamna Alvin Spaniard, Cleveland Heights, Ohio.

— Păi, să fiu al dracului, spuse Lang. Clarice Beadsman a fost colegă de cameră cu nevastă-mea, într-un an. În primul meu an. O ştiu. Iisuse din rulotă, pare al dracului de-acum o mie de ani. Ea şi nevastă-mea nu prea se înghiţeau.

— Dar se ştiau. Serios, serios?

M-am zvârcolit de entuziasm şi din pricina vezicii pline. Deşi nu aveam cum să mă duc la toaletă înaintea lui Lang.

— Te rog, care e numele soţiei tale, ca să-i spun lui Lenore şi ea, mai departe, lui Clarice?

— Numele de fată al nevesti-mii era domnişoara Melinda Metalman, spuse Andrew Lang în oglindă.

Pământul îşi suci axa. Saliva îmi fu aspirată din gură şi dispăru prin ceafă. Melinda Metalman. Mindy Metalman, probabil cea mai senzuală fată pe care am întâlnit-o în carne şi oase. Fiica lui Rex Metalman, care făcea chestii în jurul unui aspersor aşa cum o fată de treisprezece ani n-ar trebui s-o facă. Sprâncenele mi se umplură de sudoare.

— Mindy Metalman? am cârâit eu.

Lang se întoarse iar.

— Da.

Avea o privire uzată, indiferentă.

Mi-am privit paharul cu whisky.

— Nu ştii dacă nu cumva tatăl ei locuieşte din întâmplare pe… Vine Street, în Scarsdale, am zis eu.

Lang râânji.

— Da, tu eşti din Scarsdale, aşa e. Ei bine, dap. Vine Street numărul 14. Doar că nu mai stă acolo, pentru că ne-a dat nouă casă, anul trecut. Acum locuieşte într-un apartament. Unul fără peluză. Peluza i-a luat minţile bătrânului Rex. Doar că acum a găsit să-şi pună una la clădirea în care locuieşte, a zis el. Una micuţă. Abia dacă e o peluză, a zis el. Cine dracu' ştie. Lang se uită la oglindă. Acum eu locuiesc la numărul 14, mai mult sau mai puţin.

— Am locuit la numărul 16, pe Vine Street, am zis încet.

Lang se întoarse spre mine. Mulţimea de la televizor trebuie să fi fost convinsă că ne-am îndrăgostit. Ochii ne străluceau de încântare datorită aparentei legături. Era un fel de încântare, dat fiind contextul. Încă am furnicături, acum, la motel.

— Fosta mea soţie încă locuieşte acolo, deşi mi s-a dat de înţeles că se pregăteşte să vândă, am zis.

— Doamna Peck? Lang căscă ochii. Veronica?

— Domnişoara Peck, am zis, acum agăţându-mă de-a binelea de mâneca sacoului lui Lang. „Peck" e numele ei de fată. Şi jucam tenis cu Rex Metalman, demult. Îl urmăream pe Rex cum îşi ataca peluza în fiecare zi. Era un eveniment în cartier.

— Să fiu al dracului, fript şi-mpăiat tot, spuse Lang. N-am ştiut că Ronnie a fost măritată cu un absolvent de Amherst. Căcaaat.

Bătu iar cu mâna în bar. Deodată, i-am observat mâna. Era grea şi maro şi puternică. O mână tare.

— „Ronnie"? am zis eu.

— Păi, o ştiu destul de bine, dacă stă alături.

Lang îşi coborî privirea, ca să se joace cu inelul de umezeală pe care paharul îl lăsase pe lemnul închis la culoare al tejghelei.

— Înţeleg, am zis eu. Ce face Ronnie?

Ne privim în oglindă.

— Ultima dată când am văzut-o era OK, spuse Lang. Turnă bere peste spuma de pe fundul paharului. Am văzut sare, de la alune, pe buza paharului. Tu cu ce anume te ocupi, Rick? În Cleveland.

— Editor. Conduc o editură în Cleveland. Frequent and Vigorous, Publishing, Inc.

— Hmmm, spuse Lang.

— Dar Mindy? am întrebat eu. O ştiu, vag, de când era copil.

Ce face? A reuşit să-şi facă o carieră?

— Mindy are o carieră, spuse Lang după o clipă. Mindy e o voce.

— O voce? am zis eu.

Mintea îmi era plină de imagini cu Mindy Metalman. Dormitorul ei se afla exact dincolo de gard, în dreptul biroului meu.

— O voce, spuse Lang. Se juca cu un şerveţel decorat cu desenul unei perechi enorme de buze. Ai fost vreodată într-o băcănie? Când plăteşti pentru produse şi tot restul la casă, tipa trece produsele peste scanner, care piuie, şi apoi o voce spune preţul? Sau ai vreunul dintre noile modele de maşină care te roagă să-ţi pui centura de siguranţă când nu ţi-ai pus-o? Melinda-Sue e vocea cu pricina.

— Asta e Melinda Metalman? am susurat eu.

Conduc un model nou de maşină.

— Acum, doamna A.S. Lang în persoană, spuse Lang. Marea voce obişnuia să fie doamna din Centerport, Long Island. Dar a îmbătrânit, a răguşit. Şi Melinda-Sue o scoate din afacere.

— Doamne, am zis. În mod sigur sună ca o carieră enorm de interesantă. Lui Mindy îi place?

— Cum să nu-i placă. E uşor ca un căcat. Se învârte pe-acolo o dată pe săptămână, cu un pahar şi un aparat de înregistrat de un milion de dolari şi un text cu replici de genul „Restul, patru dolari”. E al dracului de uşor. Dar acum are ambiţii, deodată.

Ea şi managerul ei. Lang înghiţi jumătate de bere.

Alan Gluskoter. Managerul ei. Al ambiţiosul. Acum au ambiţii. Şi mai multă bere. Vrea televiziune.

— Televiziune?

Lang se privi.

— Ştii vocea care spune „Aici CBS”, sau „Aici ABC”, sau „Rămâneţi pe CBS, vă rugăm”? Vrea să fie ea vocea aia. Asta e marea ei aspiraţie.

— Doamne sfinte.

— Mda.

Mai aveam puţin şi făceam pe mine. Era singura pereche de pantaloni pe care mi-o luasem în excursie.

Am alunecat pe scaun, m-am întins, m-am prefăcut că-ncep să casc.

— Cred că am să bag o vizită la toaletă, am zis. Vreau să verific ceva. Cred că mi-am lăsat iniţialele scrijelite în lemnul unei cabine aici.

Lang ne zâmbi amândurora.

— Ştiu că am făcut-o şi eu. Ciopleam tot ce mişca când eram student aici. Se ridică. Ce mama naibii, vin şi eu. Mi-ar prinde bine o stropeală.

— Chiar aşa, am zis eu.

În toaletă, Lang îşi dezlănţui artileria peste pisoar ca un expert, ţintind discul de deodorant.

— E loc pentru doi aici, barosane, spuse el.

Am mormăit ceva şi am rupt-o spre cabină, chipurile ca să vânez iniţiale şi, astfel, să pot închide uşa. Am încercat să fac să dureze cât de mult am putut. Multă vreme după ce ultima mea picătură a încetat să răsune, încă puteam să aud vuietul jetului lui Lang. Asta era un tip de Amherst.

Mi-am căutat iniţialele. Tot ce pot spune în acest moment e că trebuie să le fi încurcat. Eram sigur că lăsasem alte „R.V”. În cabina de la Flange, sus, deasupra balamalei uşii, în stânga, de fapt îmi puteam aminti şi ocazia cu care le scrijelisem, dar acolo, în acel loc, îmi amintesc că era, în loc de „R.V.W. un mic ansamblu adânc şi extrem de precis „W.D.L.”, umplut cu pix violet. Am cercetat toată suprafaţa de lemn până când am văzut

ghetele lui Lang pe sub uşă.

— Nu-i aici, am zis deschizând uşa. Se pare că iniţialele mele nu sunt aici.

— Poate că între timp au schimbat uşa, din ’69 până acum, zise Lang, intrând în cabină cu mine şi trântind uşa, astfel că a trebuit să mă aşez pe toaletă ca să-i fac loc să se uite la uşă. Deşi e aceeaşi uşă din ’83, pentru că aici sunt ale mele, încă, spuse el, arătând spre „W.D.L”. scrijelite adânc deasupra balamalei.

Şterse literele cu degetul mare, îndepărtând o bucăţică de Dumnezeu ştie ce.

— „W.D.L”. de la Andrew Sealander Lang? am zis eu.

— Mi se spunea „Wang-Dang Lang” în şcoală, spuse Lang, rânjind. De fapt, prietenii mei adevăraţi încă îmi spun „Wang-Dang Lang”. Poţi să-mi spui „Wang-Dang Lang”, dacă vrei.

Se holbă cu tandreţe la litere.

— Mulţumesc, am zis eu.

Trebuia să fac iar pipi, deja, simţeam.

Se auzi uşa de la toaletă deschizându-se. Râsete înfundate. Am crezut că recunosc vocea Agăţătorului. Probabil că se uitau la cei patru pantofi ai noştri înghesuiţi în cabină. Grupul îşi văzu de treabă, zgomotos, şi, în cele din urmă, plecă, după ce ne tachina stingând şi aprinzând lumina de câteva ori. Cea mai mare parte a timpului m-am pierdut în gânduri, încercând să-mi cercetez amintirile după iniţialele de pe uşa din Flange, amintiri care erau clare şi distincte, în faţa evidenţei. În mod cert, uşile arătau la fel. Lang studia uşa împreună cu mine, pe gânduri.

— Prietena ta e sora mai mică a lui Clarice? întrebă el brusc. M-am uitat la el de pe W.C.

— Da, am zis. Da, Lenore e cu doi ani mai mică decât Clarice.

— Ştii, atunci sunt destul de sigur că am întâlnit-o, spuse Lang absent, scobindu-se cu degetul într-un molar după o aluni, scoţând un material bej. Se uită la el. Pentru că la Clarice venise în vizită o soră în seara în care am

cunoscut-o pe nevastă-mea Sau cealaltă tipă avea o soră? Se scărpină. Nu, sunt sigur că era Beadsman. Cred că îmi amintesc cu siguranţă că numele ei era Lenore Beadsman.

Se uită în gol.

— Deci, probabil că mi-ai cunoscut logodnica înaintea mea, am zis eu.

Lang rânji în jos, spre mine.

— Şi tu ai cunoscut-o pe nevastă-mea înaintea mea, când era fetiţă.

I-am rânjit şi eu.

— Nu chiar atât de fetiţă.

— Ştiu ce vrei să spui, râse Lang.

Am făcut iar, spontan, având în vedere căldura ciudată a momentului, salutul Psi Phi.

— Quaaango!

Am râs.

M-am ridicat de pe toaletă. Am ieşit din baie şi ne-am dus înapoi la bar. Se auziră chicoteli dinspre gaşca amatoare de televiziune a Agăţătorului. Wang-Dang îi ignoră şi mă apucă strâns de umăr.

— Ah, Rick, Rick, spuse el. Nu ştiu ce dracu’ să fac. Se uită în jur. Îmi vine să…

— Evadezi, am zis eu. Pentru noi, outsiderii din interior, singurul loc în care ne puteam duce era afară.

— Păi, da. Exact. Mă privi în ochi. Îmi vine să evadez. Să – evadez, o vreme.

Comandă încă o bere în timp ce eu îmi ronţăiam gheaţa din pahar.

— Treaba nu merge între tine şi soţia ta?

Lang răspunse în oglindă:

— Lucrurile sunt la fel ca întotdeauna, totul e bine şi ţâţos – pardon – bine şi frumos ca întotdeauna. Doar că mă simt… constrâns, de parcă nu pot să respir. De parcă aş respira aer respirat. Trăiesc în oraşul zdrenţei, în casa ei, lucrez pentru tac-său, îi aud vocea când mă urc în nenorocita aia de maşină. Cred că avem nevoie de o vacanţă unul de celălalt. Acum, lucrurile sunt mai puţin decât extraordinare. Cred că trebuie să evadez, pentru o

vreme.

— Să-ţi faci alte legături, am zis. De aici, îndreptăţirea totală amicii tale excursii aici. Îţi face cât se poate de bine. Doamne, era o vreme când mi-aş fi dat o mână să fiu constrâns de Mindy Metalman.

— Exact, spuse Lang.

Îmi trase un pumn afectuos în umăr. M-am abţinut să nu-mi frec umărul.

— Şi aşa, ca din senin, am dat de tine, spuse Lang în oglindă. Un frate de frăţie, un vecin, aproape o rudă. Ca un unchi, sau ceva. Căca-m-aş flăcări. *Ti symptosis*.

— Cum ai zis? am întrebat eu.

— Cum am zis ce?

— „*Ti*” ceva, am zis eu.

— *Ţi symptosis*? întrebă Lang. E doar o expresie. „*Ti symptosis*”, în greaca modernă, înseamnă ceva de genul „ce coincidenţa dracului”. Ceea ce e, dă-mi voie să-ţi spun, mai mult ca sigur.

— Greacă? întreb eu. Vorbeşti greaca modernă?

Lang râse zgomotos.

— Face ursu’ *skata*[9] în pădure? Am intuit că începe să simtă lacul de bere din el. Da, a zis el, am învăţat greacă destul de bine după colegiu. Ţi-am spus că am călătorit peste ocean? C-am lucrat pentru compania lui taică-meu? O companie bengoasă care se cheamă Industrial Desert Design, din Dallas?

Am căscat ochii la Lang.

— Tatăl tău deţine Industrial Desert Design?

— Ştii compania? întrebă Lang.

— Iisuse Hristoase, locuiesc în Ohio. La nord de *magnum opus*-ul vostru.

— Să fiu fript şi împăiat, spuse Lang, trosnind cu pumnul în bar. E prea al dracului de mişto. Nu e mişto chestia asta? Am lucrat cu echipa acolo, vara, când aveam doar unşpe, doişpe ani Am plantat cactuşi. A fost beleaua dracului.

— Şi, deci, ai călătorit pentru I.D.D. După colegiu?

9 „Caca” (în gr. în orig.) (n. red.).

am zis eu.

— Da, zise Lang. Cei mai mişto ani din viaţa asta scurtă de până acum. Am supravegheat, mai mult sau mai puţin, acest proiect, acest deşert micuţ, de bun-gust – nu prea elegant, să ştii, dar micuţ, solid, de bun-gust şi sinistru. Un proiect mortal, un deşert la vest de Kerkira, lângă Italia.

— Kerkira? am zis.

— Da. Cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Insula asta. Mi-a plăcut la nebunie. Am fost peste tot, am făcut tot felul de drăcii. Aşa că, odată, io şi Ed Roy Yancey jr, care era mai mult sau mai puţin mâna mea dreaptă, am luat o capră şi vreo trei kile de unt şi ne-am…

— Kerkira? am zis.

— Probabil că o ştii sub numele de „Corfu”, zise Lang. „Kerkira” e numele grecesc pentru Corfu. Şi corfusian, pentru că greaca e şi limba lor, acolo.

Mă holbam la oglindă. Barmanul îşi pipăia creasta şi se uita la Lang. La televizor, un fel de Frankenstein obscen se învârtea cocoşat prin decor acompaniat de râsete înregistrate.

— Dă-mi voie să recapitulez o clipă, am zis, încercând să-mi adun gândurile. Tu, care ai fost în frăţia mea, la colegiu, şi care eşti însurat cu fiica fostului meu vecin, care în colegiu ai fost coleg cu sora logodnicei mele, pe care ai şi cunoscut-o, eşti familiarizat cu limba şi cultura locuitorilor insulei Corfu şi acum eşti probabil şomer, în căutare de măcar o schimbare temporară coordonatelor tale geografice, profesionale şi personale. Sunt corecte toate astea?

Lang mă privi în oglindă. Avea iar ochii adormiţi. Dar limpezi. El bătea la uşă. Casele noastre, rododendronii noştri erau fundamental la fel.

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi, Dick, spuse el.

Tonomatul începu brusc să ţipe *Eight Days a Week*; mi s-a părut că-l văd pe Agăţător rânjindu-mi de lângă aparat. Am simţit o copleşitoare nevoie să hoinăresc, să-l

iau pe Lang cu mine la marginea pădurii, în timp ce soarele începea să se stângă.

— *Ţi symptosis*, am zis.

Lenore doarme, neobişnuit de gălăgios în noaptea asta, sub pătura ei sârmoasă de la Howard Johnson. Respiraţia ei, aşa cum ajunge la mine, e moale şi dulce; mă hrănesc cu ea. Buzele ei sunt moi, cu mici fire de pastă albă de somn la colţuri.

Nu cunosc o Lenore orizontală. Lenore în patul ei e ceva din altă lume, proteic. Întinsă pe-o parte, în mod sigur din cauza umflăturii sânilor şi a curburii şoldurilor, e un S. O buclă aleatorie în jurul pernei pe care o ţine în braţe, strâns pe burtă, şi devine pe rând un semn de întrebare, o virgulă, o paranteză. Şi apoi se întinde în faţa mea, deschisă, umedă, complet şi excepţional de vulnerabilă, privindu-mă în ochi, e un V. Mărturisesc că în timp ce scriu toate astea am în poală un pantof de-al ei. Lumina blândă a lămpii fixate în perete, deasupra umărului meu, se amestecă cu griul granulat şi inconstant din pâlpâirea rece a televizorului, ca să producă pentru mine o umbră a bărbiei lui Lenore, în jos pe gât, ca să-i acopere bobiţa de strugure a lui Adam, mângâiată de vârful tăios al părului ei mandibulă, cu un negru şters care variază odată cu respiraţia. Cine ştie cât timp am privit. Scâncetul mirei mă aduce înapoi. Descopăr că şezutul în pat pentru orice perioadă de timp îmi amorţeşte dosul.

Pisică, Fierbinţel şi Gâfâilă zăceau prin camera pe care o împărţeau cu Antihristul, în diverse grade de suferinţă, în plin soare, care acum intra pe ferestrele mari de la vest, pentru că Antihristul trăsese draperiile la ora patru, la sugestia lui Lenore, şi soarele scălda camera în căldura târzie şi aprindea sistemele de praf care se mişcau în aer. Soarele însuşi, pe cer, se lăsa încet pe sârma lui, umflându-se şi incendiindu-se, căzând curând după clădirea de la Arte şi lăsând iar camera într-un întuneric rece. Pisică, care se dăduse preventiv cu capul de perete, nu reuşise, din nefericire, să împiedice ca lucrurile să ajungă foarte neplăcute în colţul lui.

În timp ce se întâmplau toate astea, Lenore şi Antihristul erau afară. Şi Lenore îşi usca părul în căldura soarelui uriaş şi în adierea aerului uscat şi Lavache îşi lua porţia de mişcare mult dorită. Vorbeau în timp ce se plimbau, mai mult sau mai puţin. Le luă mult lui Lenore şi lui Lavache, Lenore ajutându-l pe Lavache să ajungă la clădirea de la Arte, să orbiteze în jurul careului, printre rădăcinile copacilor şi jucătorii de Frisbee şi să ajungă la Memorial Hill, ca să privească spre sud pădurea şi sanctuarul păsărilor dincolo de spaţiul întins al terenului de sport, terenul însuşi acoperit de jeturi de apă modelate de vânt, care ţâşneau din aspersoarele industriale, stropii fini din jeturile aspersoarelor plutind peste terenul umed şi descompunându-se în culori când soarele coborî şi le atinse, şi stropii fini migrară spre nord purtaţi de vânt şi îi pistruiară delicat lui Lenore pleoapele şi buzele în timp ce ea şi Antihristul se aşezau pe culmea unei coline, ea ajutându-l pe Antihrist să se aşeze pe pământ şi să-şi întindă piciorul în faţă printre smocurile de iarbă. Priviră terenul şi pădurea şi munţii din spatele lor, vineţi şi uşor străvezii în valul de fierbinţeală îndepărtată.

Alături de Lenore şi Antihrist, aşezaţi pe colină, era o familie: un tată cu o haină cadrilată şi mocasini de piele albă, o mamă cu o fustă roşie de bumbac şi cu parul tapat şi cu vene albastre sparte pe gambe, o fetişcană roşcată, de vreo cinci ani, cu ochi mărişi verzi şi pantofi negri, lucioşi, şi şosete albe de mătase, cu o rochie albă, şi, de asemenea, doi copii mai mari de gen nedeterminat care se luptau în iarbă, încercând să se doboare de pe colină. În timp ce tatăl şi mama se căzneau cu un aparat de fotografiat să facă o poză peisajului, cu adevărat ameţitor în lumina stranie a după-amiezii târzii, cu revărsarea de roşu fluid amestecat cu nuanţe de roşu în care din dreapta se revărsa umbra sălii de sport ca o cerneală, şi în timp ce cei doi copii mai mari se luptau, micuţa îl privi pe Lavache, care o observă şi îşi desfăcu piciorul şi se jucă cu el, un pic, ca s-o amuze pe fetiţă, care căscă nişte ochi imenşi şi trase de tivul rochiei roşii a mamei, dar fu ignorată.

Lenore îl privi pe Lavache cum se lasă pe spate şi-şi pune piciorul pe nas şi şi-l ţine în echilibru, fără mâini. Micuţa, care se apropiase, se trânti pe jos, cu picioarele întinse în faţă, uitându-se la Lenore şi la Antihrist şi la picior. Antihristul îşi luă piciorul de pe nas şi îşi mişcă sprâncenele groase spre micuţă, rânjind. Fetiţa se rostogoli şi sări în picioare şi o rupse la fugă spre tivul mamei, ascunzându-se după o gambă.

Lenore râse.

— Eşti groaznic, spuse ea.

Lavache scoase nişte iarbă dintre degetele piciorului.

— Da.

Lenore îşi simţi părul minunat şi uşor şi moale, curat, uscat de vântul fierbinte al câmpiei. Cei doi copii ţipară la unison şi se rostogoliră de pe colină, devenind din ce în ce mai mici.

— Candy chiar te-a sedus? îşi întrebă Lenore fratele.

Antihristul se scărpină pe şold.

— Nu, Lenore, nu m-a sedus. I-am minţit pe Fierbinţel şi pe Gâfâilă. Îşi privi piciorul. O parte importantă a vieţii de aici e să înveţi să minţi. Îi spunem „denaturare strategică”. Am fost multă vreme îndrăgostit de Candy. Ca să fiu sincer, sânii ei m-au lansat în pubertate, când a venit cu tine la noi, în vacanţa de primăvară, acum patru ani, cred. Vara trecută a fost deosebit de nasol, în ce priveşte pasiunea asta. Eu doar le-am prezentat fanteziile drept fapte, lui Fierbinţel şi lui Gâfâilă. Fierbinţel are gura mare. Ultima mea teorie spune că Fierbinţel nu e prea ocupat cu temele, o situaţie pe care cu siguranţă o voi remedia.

— Oh, spuse Lenore. Simţi iarba. Ştii, ca să fiu sinceră, mă tem că mie nu prea-mi place nici de Gâfâilă. Gâfâilă mi se pare mult prea prietenos.

Antihristul nu spuse nimic.

— Care-i numele lui? spuse Lenore.

— Numele lui e Gâfâilă.

— Adică numele lui adevărat.

— Cui îi pasă. Mike cutare.

— Hmmm.

Antihristul privea jeturile care se roteau pe câmp şi pădurea şi lumina slabă a amurgului care se înroşea.

— Încă bei Tab cu găleata? spuse el, din senin.

Lenore îl privi. Conchise că era dus.

— Nu mai beau Tab, spuse ea. Acum beau, în principal, apă minerală. Tab are un gust de parcă ar fi fost făcut de un puşti cu o trusă de chimist amator.

Antihristul râse şi cântări piciorul. Baschetul lui era aliniat cu bascheţii lui Lenore, în faţă, pe iarbă. Fetiţa trăgea cu ochiul la Antihrist de după picioarele mamei, care se prefăcea că o ignoră.

— Unde e prietenul tău, domnul Vigorous? El ce ar trebui să facă aici?

— Chiar nu ştiu. Cred că se plimbă. Cred că are un fel de întâlnire interioară. N-a mai fost pe aici de când a terminat.

— Înţeleg.

Cei doi copii se opriseră din rostogolit şi acum începuseră să ia în piept colina. Tatăl şi mama şuierau unul la altul pe deasupra exponometrului aparatului de fotografiat. În jurul picioarelor femeii erau ochi verzi şi mănunchiuri de păr roşcat. Antihristul îşi băgă o parte din picior în cămaşă.

— Ţi-e somn? întrebă Lenore. De la Quaalude, vreau să spun.

Lavache privi copacii.

— Gâfâilă ţi-a zis că a fost o zi Quaalude? Ce gaşcă palavragie, azi. A fost o Quaalude neînsemnată. Şi nu, nu chiar, Quaalude nu-mi mai face somn, zău.

— Cum te face să te simţi?

Antihristul se uită la gleznă.

— De parcă aş fi în altă parte.

Lenore se uită la fetiţă.

— Altcineva, îi spuse Lavache gleznei. În plus, spuse privind în sus, bătrânul cortex e supraturat acum, pentru că trebuie să fiu pregătit să vorbesc despre *aufheben* cu Nervosu' Roy Keller, ceea ce o să fie un coşmar, pentru că

Nervosu' Roy e mult prea nervos ca să mai asimileze ceva în afară de cea mai clar prezentată informaţie. O prezentare clară nu e o virtute hegeliană.

Lenore trase de un fir de iarbă. Ieşi din pământ scârţâind încet.

— Stoney, cum se face că tu le faci temele tuturor?

— Unde crezi *tu* că e Lenore? îşi întrebă Antihristul piciorul.

— Cum se face că tu munceşti pentru ceilalţi, şi nu pentru tine? spuse Lenore. Eşti cel mai deştept om pe care l-am întâlnit vreodată. Eşti mai deştept şi decât John.

— Că tot veni vorba…

— Cum se face că faci asta? Te-ngropi aici tot timpul, nu?

Antihristul scoase o papiroasă din sertar.

— Am un picior de întreţinut.

— Cum aşa?

Antihristul o aprinse împotriva vântului cu o uşurinţă care dovedea exerciţiu şi îşi privi sora din spatele norului tău.

— E specialitatea mea, spuse el. Aici toată lumea are o specialitate. Trebuie să ai o specialitate a ta aici. Specialitatea mea e să fiu Antihristul, să fiu mai mult sau mai puţin un deşeu şi să îmi întreţin piciorul. Un intelect risipit tragic. Ca să zic aşa.

Lenore, nu poţi să exişti fără o specialitate. Cu toate astea, domnul Vigorous.

— Ce dracu' vrei să spui?

Lavache privi pe deasupra capului lui Lenore, în soare.

— Să facem pauză o clipă, ca să mă laşi să încerc s-o spun pe şleau. Îşi scărpină o sprânceană. Ai făcut atâta drum până aici, până la cel mai tangenţial dintre Beadsmani, ca să mă informezi că nu ştii unde sunt anumiţi oameni şi să mă întrebi dacă ştiu unde sunt aceşti oameni. Şi ai făcut asta la cererea lui tata.

— Ce vrea tata să aflu e dacă ai auzit sau ai vreo idee unde anume sunt Lenore sau John. Este. În special

Străbunica, pentru tata.

— Bineînţeles.

— Şi tu spui că n-ai nicio idee.

— Corect.

— Ştiai despre chestia asta pe care Străbunica o punea la cale cu tata? întrebă Lenore. Chestia cu Căminul de bătrâni?

— Mai mult sau mai puţin. Mai mult decât mai mult sau mai puţin.

Fetiţa cu ochi verzi se apropia prudentă de Lenore şi de Lavache, mişcându-se în interiorul umbrei târzii a mamei ei Antihristul, încă prefăcându-se că o ignoră, o ispitea cu piciorul.

— Cum aşa? spuse Lenore.

— Cum aşa ce?

— Cum aşa ştii?

— Cred că mi-a zis Lenore, în maniera ei epigramatică.

— Zău, când?

— Demult. De fapt, am făcut nişte matematică pentru ea şi pentru domnul Kling.

— Yingst.

— Yingst. Nişte regresii multiple. Crăciunul trecut. Mai mult domeniul lui John decât al meu, dar, pentru că dragul de John e, sau era, ocupat, ocupat să moară de foame, iar piciorul, chiar din contră, nu era, a hăpăit bucuros suta de dolari fără să strâmbe din nas.

— Ai, din întâmplare, vreo idee cum de Lenore nu mi-a zis absolut nimic din toate astea?

— Nimic care să semene măcar de departe cu o idee, spuse Lavache.

Când Lenore ridică privirea din firul ei de iarbă, văzu că fetiţa stătea acum lângă Antihrist, cu picioarele ei moi şi micuţe cu pantofi negri întinse în faţă. Antihristul o lăsă să atingă piciorul. Îi spuse lui Lenore:

— Trebuie să-ţi mărturisesc că mă întreb, în partea întunecată a nopţii, ce-oţi vorbi tu cu Lenore tot timpul. Erai acolo constant, vara trecută.

— Păi, îi citeam şi lui Concarnaţiine, o parte din timp.

— Mă bucur că e cineva în stare să o vadă.

— Cine a zis că eu suport să o văd?

— Încă îi place *Old Mother West Wind*[10]? Castorul Ollie şi Şarpele Sergio şi toate alea?

— N-am mai văzut-o de mult. Îi plăceau ultima dată când i-am citit. Cel puţin, scotea sunete pe care le-am luat drept sunete de plăcere.

— Ce drăguţ, spuse Lavache. Mai bine te-ai duce pe la ea. Trebuie să fie foarte singură. Nu crezi?

Fetiţa se uita la profilul lucios şi închis la culoare al Antihristului, observă Lenore. Fetiţa îl trase de mâneca bluzei.

— Tu eşti diavolul? întrebă ea cu voce tare.

Părinţii ei nu păreau să o audă.

— Nu chiar în momentul ăsta, îi spuse Antihristul fetiţei, întorcând piciorul spre ea, pentru o clipă.

— Nu vreau să mai merg acolo, cel puţin până nu se întoarce Lenore, spuse Lenore încet, modelând o buclă de păr sub bărbie. Mă tem că o urăsc sincer pe Concarnaţiine. Nu ştiu dacă teoria ta e corectă, dar mă tem că o urăsc. Şi domnul Bloemker, care e în permanenţă acolo, îmi dă fiori mai rău decât înainte, din motive despre care n-am chef să vorbesc acum. Şi plus că, bine înţeles, Lenore nu mai e acum acolo, de-o săptămână, şi după ce s-a căznit din greu să se asigure că-mi pasă de ea, acum nici nu st deranjează să-mi spună unde e. Ar fi trebuit să ştie că eu nu sunt tata. Şi tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că eu nu sunt tata.

Antihristul se jucă puţin cu cracul gol al pantalonilor scurţi.

— Încep să cred că Lenore a murit, spuse Lenore. E groaznic să te gândeşti la asta şi, totuşi, să nu fii în stare să suferi. Ba mai mult, cred că a murit în cămin şi că doamna Yingst i-a făcut ceva, când nu era prea ocupată să

---

10 Volumul de debut al lui Thornton Burgess, clasic american al literaturii pentru copii, în care apar majoritatea personajelor care îi vor popula operele de mai târziu (n. red.).

le dea animalelor nevinovate LSD sau hrană pe bază de extract de pineală.

— Ştii, în opinia mea, dacă vrei să-ţi spun opinia mea la prima vedere, şi eu cred că Lenore e moartă, spuse Antihristul, ghidând mâinile fetiţei astfel încât să facă piciorul să danseze, pentru a o amuza, ţinând articulaţia piciorului uşor cu două degete Până la urmă, are în jur de o sută de ani, nu? Cred că s-a dus undeva să moară. Undeva unde nimeni nu poate să o vadă lipsită de apărare nici măcar o clipă. Cred că e stilul ei. Fie asta, fie acum e undeva la Gerber's, pregătindu-se să-i tragă lui tata un şut în boaşele corporaţiei.

Fetiţa roşcată râdea tare în timp ce piciorul executa un pas de dans deosebit de abil. Bărbatul cu mocasini albi şi femeia cu vene pe picioare se întoarseră de la priveliştea câmpului.

— Brenda, ţipă mama. Fetiţa îşi ridică privirea de la picior, spre maică-sa. Treci aici în clipa asta! Mama îşi croi drum cu greu spre fetiţă.

— Doar un curs scurt de anatomie, doamnă, spuse Antihristul.

— Am zis să treci *de-acolo*.

Fetiţa fu umflată pe sus de o încheietură. Piciorul zăcea în iarbă. Cei doi copii se luptau iar în vârful colinei. O umbră în sacou căzu peste Lenore şi Lavache. Lenore îşi puse mâna streaşină la ochi. Tatăl privea fix, aparatul lui sofisticat de fotografiat, se vedea, îi atârna la gât. Lenore se uită la pantofii lui. Aveau o reţea de mici crăpături negre în pielea albă.

Tatăl adulmecă prin aer, cu mâinile în şolduri.

— Fumezi cumva o ţigară din aia ciudată[11]?

Lavache ridică micul ştiulete al papiroasei şi îl privi meditativ.

— Domnule, spuse el, asta e o ţigară al dracului de serioasă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine că iei droguri în spaţii

11 Joc de cuvinte bazat pe polisemia eng. funny, „ciudat" dar şi „caraghios" „amuzant" (n. red.).

publice, lângă copii, care sunt impresionabili, spuse mama.

Lenore rezistă tentaţiei de a atinge gamba fără ciorap. Se gândi că albastrul din venele unora dintre femeile mai în vârstă e de negăsit altundeva în natură. Un albastrunicotină, aproape.

— Cred că îmi e atât de ruşine, încât nu-mi mai vine să stau prin preajma oamenilor acum, spuse Antihristul încet, mijind ochii la cele două umbre.

Se auzi un „hmmrn” şi părinţii se îndepărtară, strigând la cei doi copii care se luptau să termine imediat. Lenore auzi pantofiorii Brendei pe cimentul de la War Memorial, deasupra lor, o clipă mai târziu. Erau singuri pe vârful colinei. Antihristul îşi scărpina şoldul, văzu Lenore. Nu, nu şi-l scărpina, încerca să ajungă la buzunar. Scoase ceva. Era o etichetă Stonecipheco. Piure de vită. O desfăcu şi o întoarse şi o netezi pe şold, apoi i-o dădu lui Lenore. Lenore observă că unghiile lui Lavache trebuiau tăiate.

Pe dosul alb, un pic scămoşat, al etichetei era un desen în cerneală cu un om care urca un deal, văzut dintr-o parte. Profilul bărbatului zâmbea. Dealul părea nisipos. Era acelaşi fel de mâzgăleală ca acelea pe care Lenore le găsise în camera lui Lenore, la Căminul de bătrâni Shaker Heights.

— Hmmm, spuse ea.

Se uită la Antihrist. Scoase din compartimentul lateral, închis cu fermoar, al poşetei de vinilin desenul unui bărbier cu capul explodat. I-l dădu lui Lavache. Lavache râse.

— A, bărbierul, spuse el. Frate, o fi ea o căţea cu coada covrig, dar mie tot îmi place de Lenore. Sper să nu fie moartă, la urma urmei, sincer să fiu.

Lenore îl privi pe Antihrist.

— Ce incredibil de frumos din partea ta, având în vedere că ţi-e rudă.

Îşi întinse piciorul prin iarbă şi trase un şut piciorului.

— Oh, spuse Lavache.

Lenore îşi şterse de pe faţă câteva picături de apă de

la aspersor.

— Când ai găsit asta? întrebă ea. Parcă ai zis că n-ai nicio idee despre Străbunica. Sau la tine „idee” înseamnă unghiile de la picior, sau ceva?

Antihristul smulse nişte iarbă, se uită la sora lui.

— Nu, „idee” înseamnă „idee”, dar asta, poate ai observat, nu e o idee, ci mai degrabă un fel de desen. Unul dintre infamele desene ale lui Lenore Beadsman, ieşit din şcoala ei infama de artă simbolistă cu desene simplificate. Zâmbi şi-şi făcu ceva la păr. Îţi aminteşti desenul cu John şi cu tata de la Crăciunul ăla? Pe vremea când John îi spusese ceva domnişoarei Malig, ceva destul de amuzant, şi tata a zis că dacă nu poţi să spui ceva drăguţ, atunci n-ar trebui să spui nimic, şi John a subliniat că simplul fapt că tata i-a zis ceva ce prin nicio extensie a imaginaţiei nu poate fi numit „drăguţ” n-ar fi trebuit să fie spus, şi, astfel, era interesant, o contradicţie în sine. Şi Lenore ne-a dat desenul cu John şi cu tata, cu capul explodat al lui tata şi coceanul de porumb pe post de supozitor? Un desen cu adevărat ucigător, aşa mi s-a părut.

— Dar pe ăsta de când îl ai? întrebă Lenore, uitându-se la eticheta de piure de vită.

Se gândi că ar putea să facă un cactus în stropeala de cerneală care înconjura panta din desen.

— Mă aştepta în cutia poştală când am ajuns aici, spuse Lavache. Fără expeditor, aş adăuga, şi, destul de interesant, nu cu scrisul distinct indescifrabil al lui Lenore. Asta a fost acum zece, unsprezece zile. Îl am de unsprezece zile, Lenore.

Antihristul horcăi brusc şi scuipă ceva alb.

Lenore ignoră scuipatul şi faptul că Antihristului îi atârna acum un pic capul.

— Ştii ce e asta? întrebă ea.

— O, foarte bine, nu-i aşa, preţiosule, îi susură Antihristul piciorului.

— Atunci poate că o să faci o faptă bună şi o să-mi spui şi mie, pentru că mi-e teamă că în privinţa ăsteia n-am nici cea mai vagă idee, spuse Lenore, chiorându-se la

etichetă.

Antihristul supse din ochiul roşu al cadavrului papiroasei. Lenore văzu că ţinea papiroasa fragilă cu unghiile lui foarte lungi, ca să nu se ardă. Îi rânji lui Lenore.

— Ce-ai face dacă mai întâi ţi-aş cere să hrăneşti piciorul? întrebă el.

Lenore îşi privi mai întâi fratele, apoi piciorul. Spuse:

— Ţi-aş propune un târg. Tu-mi spui ce ştii, ceea ce clar are legătură cu binele unei rude pe care amândoi se presupune că o iubim, lucrul pe care am bătut tot drumul până aici ca să-l aflu; tu îmi spui şi, în schimb, eu nu-ţi arunc piciorul până jos, la baza colinei, lăsându-te în situaţia de a te duce să-l iei ţopăind, ceea ce poate dura şi poate fi periculos şi, în mod cert, foarte stânjenitor.

— Oh, nu, nu fi aşa, zâmbi Antihristul, reataşându-şi şi prinzându-şi la loc piciorul cu nonşalanţă, ceea ce-i luă un minut. După ce-l ataşă, spuse:

— Desenul e un fel de referinţă la *Investigations*, aşa cum sunt sigur că tu, specialista mai mare-n grad, îţi aminteşti mai bine decât mine, dacă te gândeşti vreo trei secunde. Se pare că-mi aduc aminte că referinţa e pagina 44, nota *b*, în traducerea lui Geach şi Anscombe. Ni se prezintă o imagine a unui om care urca o pantă, din profil, cu un picior în faţa altuia ca simbol al progresului, în mişcare, mergând pe pantă, cu faţa spre vârf, ochii direct spre vârf, toate asocierile standard ale urcuşului. Et cetera et cetera. Deci, e o imagine a unui om care urcă un deal. Dar apoi aminteşte-ţi că dr. Wittgenstein al Străbunicii Lenore spunea „stai niţel, dom'le, pentru că imaginea ar putea la fel de clar şi de exact şi de uşor să reprezinte un bărbat care alunecă pe pantă, cu un picior mai sus decât celălalt, înapoi" et cetera. Exact la fel.

— Căcat, spuse Lenore.

— Şi apoi suntem invitaţi să tragem toate aceste concluzii căcăcioase despre cum presupunem automat, doar uitându-ne la imagine, că tipul urcă, şi nu coboară. Urcăm, în loc să coborâm. O abureală maximă şi, de fapt,

care dezvăluie o adevărată inocenţă psihologică, în ce mă priveşte, ceea ce ar trebui să-ţi aminteşti, având în vedere discuţia aia pe care am avut-o cu toţii în Volvo când erai la şcoală, când Străbunica a ajuns la concluzia că sunt diabolic şi a zis că ar trebui să fiu „stârpit” şi şi-a declarat intenţia de a înceta să-mi mai dea cadouri de Crăciun. În orice caz…

— Păi, şi aici, pe de altă parte, avem antinomia asta, spuse Lenore uitându-se la desenul cu bărbierul.

— Corect, spuse Antihristul, aruncând punctul minuscul şi negru rămas din papiroasă. Se opri o clipă, uitându-se în gol Lenore îl privi. Brenda, îl auzi cum spune tare, ar trebui să te duci înapoi la părinţii tăi, imediat. Încearcă să nu te laşi impresionată, cel puţin cât eşti pe-aici.

Lenore se întoarse şi se uită. Fetiţa cu ochii verzi stătea în spatele lor, deasupra lor, pe marginea de ciment a Memorial, privindu-le capetele. Vântul îi umfla şosetele de mătase. Se uita fix la Antihrist.

— Uş, iubirea mea, spuse Lavache.

Fata se întoarse şi plecă în fugă. Pantofii bocăneau pe ciment, din ce în ce mai încet.

Lenore îşi privi fratele. În mâini îi scârţâia şi mai multă iarbă. Aspersoarele se opriră brusc la unison, susurul încetă, apa se supse în sine, în ţevi, în câmp. Câmpurile arătau minunat. Străluceau ca focul în lumina roşie, adâncite şi scânteind în negrul lucios al umbrelor sălii de sport.

— Şi, deci, bănuiesc că ar trebui să te întreb ce crezi că ar trebui să însemne cele două împreună, spuse Lenore.

Lavache râse ca o focă. Capul îi atârna.

— Străbunica ar fi dezamăgită de preferata ei, spuse el. E evident… *înseamnă* ce vrei tu să însemne. Depinde la ce vrei să le foloseşti. Domnişoară Beadsman… se prefăcu că-i ţine un microfon sub nas… cum ţi-ar plăcea să funcţioneze desenele? Cerem audienţei să se abţină de la comentarii… Antihristul ticăi din limbă ca un ceas. Funcţie, spuse el. Uncţiunea funcţiei. Funcţie. De la

latinescul *func*, care înseamnă „urât mirositor”, de la folosirea intensă. S-a târât din decor. E fie moartă, fie funcţionează la maximum. Că veni vorba de funcţionarea la maximum, ai putea să mă ajuţi o clipă să mă ridic, te rog.

Lenore îşi ajută fratele să se ridice. Şchiopătă până în spatele unui tufiş de la marginea colinei. Lenore auzi sunetul de pipi în tufişul uscat.

— Am o idee, se auzi vocea Antihristului de după tufiş. Hai să facem chestia naturală a Beadsmanilor. Hai să jucăm un *joc*. Hai să ne prefacem în joacă că Lenore n-a dat colţul, că doamna Yingst n-a făcut-o bucăţi şi nu i-a dat-o lui Vlad Ţepeş, că Străbunicii chiar îi place să te ştie potenţial îngrijorată şi că ar putea, de fapt, să încerce să folosească această îngrijorare într-o manieră infamă. Se întoarse, încet, ţinându-şi echilibrul pe pantă. Acum, având acest joc-scenariu, cum ne-am dori noi să funcţioneze desenele astea, aici? Se aşează la loc, cu ajutorul lui Lenore, o privi. Desenul cu tipul care alunecă ar spune, în acest scenariu, „hei, ho, ai grijă cum mergi”. *Percepţia* felului în care tu – noi – o percepem pe Lenore ca… „dispărută”. Nu te uita la el; gândeşte-te la cum să te uiţi la el. Poate că… înseamnă exact pe dos faţă de ce crezi tu că înseamnă, după felul în care… arata.

Lavache avea o problemă cu piciorul, pe spinarea colinei Lenore îl ajută să se aşeze mai bine. Ţinea în mână etichetele de mâncare pentru bebeluşi.

Lavache continuă:

— Vezi, poate că Lenore nu a dispărut deloc. Poate că tu eşti cea care a dispărut, la urma urmelor. Poate… asta îmi place în mod deosebit… poate că tata a dispărut, aspirat rapid de vidul industrial. Poate că ne ia şi pe noi cu el. Poate că Lenore e *găsită*. Poate că, în loc ca ea să alunece îndepărtându-se de tine, tu aluneci îndepărtându-te de ea. Sau urci îndepărtându-te de ea. Poate că nu e decât un joc de alunecări şi urcări. Tobogane şi scări, înviate din morţi!

Antihristul avea probleme cu vorbirea, pentru că i se uscase gura de la papiroasă. O scoase pe ultima din taxa

lui Clint Wood şi şi-o aprinse.

— Hmm, spuse Lenore.

— Doar că nu cred că e vorba despre tine, în jocul ăsta, nici gând, spuse Antihristul. Pentru că în jocul ăsta, aşa cum îl jucăm, desenul cu bărbierul înseamnă nu te gândi la tine, în contextul jocului, sau o să-ţi explodeze capul într-o piesă Art Deco. Gândeşte-te la ceilalţi oameni, dacă vrei să joci. Ceea ce înseamnă că membrii familiei trebuie trataţi explicit ca fiind Celălalt, ceea ce trebuie să spun că mi se pare apetisant de proaspăt.

— Ce dracu' vrei să spui? spuse Lenore.

Antihristul expiră.

— Să ne prefacem doar în joacă că suntem la sfârşitul anilor '70 şi Lenore e în perioada ei albastră şi se păstrează exclusiv pentru studiu şi sare la gâtul oricui se apropie de ea, inclusiv la sărmanul străbunicu, care se pregătea să moară şi care, în general, era penibil…

— Treci odată la subiect. Mă doare fundul.

— Şi în orice caz, în acest joc-context, în care Lenore e încă al naibii de Sceptică, sau cel puţin pretinde vehement şi e convinsă total că ea nu este decât actul propriei gândiri, à la francez, deşi Lenore ar spune că nu este decât actul vorbirii şi spunerii, dar asta e aşa un caca-maca, încât mă doare limba, şi, în orice caz, din fericire, inutil, şi, astfel, noi vom spune că ea nu este decât actul gândirii ei; ăsta e singurul lucru de care poate fi sigură, că e doar gândirea ei.

— Vorbeşti serios, sau spui toate astea pentru că eşti varză? întrebă Lenore.

— Te rog, ciocu' mic, spuse Lavache. Sunt serios când vine vorba de joc. Deci, Lenore nu este decât actul gândirii, altceva numai poate fi „presupus". Se lăsă pe spate şi se uită la cerul care se înroşea, cu papiroasa odihnindu-se într-o iniţială scrijelită în picior. Deci, ea e gândirea ei. Şi, după cum ştim, gândirea are nevoie de un obiect, de un lucru la care să te gândeşti. Şi singurul lucru care poate fi gândit sunt lucrurile care nu sunt actul gândirii, care sunt Celălalt, nu? Nu te poţi gândi la

propriul act al gândirii, aşa cum o lamă nu se poate tăia singură, corect? Doar dacă nu cumva eşti tipul care îi scade semnificativ calitatea vieţii Nervosului Roy Keller, dar refuz să mă gândesc la asta până când piciorul nu-mi va cere s-o fac. Deci, nu ne putem gândi pe noi înşine, dacă tot ce suntem e actul gândirii. Deci, suntem ca bărbierul. Bărbierul, dacă-mi amintesc bine, îi bărbiereşte doar pe cei care nu se bărbieresc singuri. Aici, Lenore gândeşte că gândim doar acele lucruri care nu se *gândesc* pe sine, care nu sunt actul gândirii noastre, care sunt Celălalt.

— Al naibii joc, mormăi Lenore.

— Dar apoi ne amintim că tot ceea ce suntem e actul gândirii noastre, în acest joc, pentru Lenore, spuse Lavache repede, acum, un pic ameţit. Deci, dacă ne gândim la noi înşine în cadrul jocului, ne gândim la gândirea noastră. Şi am hotărât că singurul lucru la care nu ne putem gândi e gândirea noastră, pentru că obiectul trebuie să fie Celălalt. Nu putem gândi decât lucruri care nu pot gândi pe sine. Deci, dacă ne gândim pe noi înşine, vezi, de exemplu, dacă ne concepem ca gând, nu putem fi noi obiectul gândirii noastre. *Q.E.D.*

Lenore îşi drese glasul.

— Dar dacă nu putem să ne gândim pe noi înşine, continuă Antihristul să vorbească cu cerul, încercând să-şi lingă buzele, asta înseamnă că noi, noi înşine, suntem lucruri care nu se pot gândi pe sine şi, astfel, suntem obiectele potrivite pentru gândirea noastră; îndeplinim condiţia jocului, noi suntem Celălalt. Deci, dacă putem să ne gândim pe noi înşine, nu putem; şi dacă nu putem, putem. *BUM*, Lavache gesticulă larg. Aşa păţesc bătrânele cranii.

— Ce joc tâmpit, spuse Lenore. Eu pot să mă gândesc la mine când vreau. Uite, priveşte.

Lenore se gândi la sine stând în casa Spaniarzilor, în Cleveland Heights, mâncând un bob de mazăre congelat.

— Ce obiecţie tâmpită, mai ales din partea ta, spuse Antihristul spre cer. Pentru că te gândeşti cu adevărat la tine? Te gândeşti la tine ca la *ce*? Să-ţi amintesc unele

dintre conversaţiile noastre mai interesante şi extrem de tulburătoare pentru mine din ultimii doi ani? Dacă nu te gândeşti la tine ca fiind reală, atunci trişezi, nu joci cinstit, sari peste tobogane, nu te gândeşti la tine însăţi.

— Cine a zis că nu mă gândesc la mine ca fiind reală? spuse Lenore, uitându-se peste Antihrist la tufişul în care făcuse pipi.

— Aş fi tentat să spun că tu zici asta, din atitudinea ta generală, doar dacă nu cumva tipul ăla cu mustaţa lui enormă şi scaune mobile nu ţi-a făcut ceva la cap, sau ceva, spuse Antihristul. Opinia mea clinică spune că tu, într-o reacţie defensivă perfect naturală la circumstanţe, ai decis că nu eşti reală – bineînţeles, cu ajutorul Străbunicii. Lavache o privi. De ce-i totul aşa întrebi tu?

— N-am întrebat nimic, poate nu ai observat.

— Pentru că tu eşti cea pe care a căzut greul diabolic – pot să spun „diabolic”? – al acestei familii. Diabolic în forma acestor şedinţe de îndoctrinare pe care ţi le aplică Lenore, care, trebuie să recunosc, întotdeauna mi s-au părut penibile până la extrem. Diabolic în forma lui tata, care, după ce i-a futut viaţa mamei noastre, dintotdeauna, încearcă să-ţi fută şi ţie viaţa, prin toate mijloacele, care fac pariu că nici nu-ţi trec prin minte şi nici nu vrei să le ştii. Gândeşte-te acum la circumstanţele naşterii mele. La felul în care tata a încercat să-mi fută mie viaţa, tuturor. Aşa cum a fost fututăşi a lui, de nebuni cu pălării şi haine demodate. Antihristul râse. Asta e un poem. Oricum, tu duci greul. John a întins-o la vreme în Chicago, cu rigla lui de calcul şi o grămadă de bagaj masochist, acum nu le mai e de niciun folos nici lui tata, nici lui Lenore; eu am avut un picior şi o chestie pe care să aterizez; Clarice era clar nepotrivită ca fire – nu trebuie să discutăm toate astea. Aşa că tu eşti. Tu eşti familia, Lenore. Iar în cazul lui tata, ia substituie „Companie” în locul evident din propoziţia de mai sus.

Lenore duse mâna şi scoase un băţ pe care stătuse până atunci.

— Dar Lenore ţi-a futut viaţa chiar mai mult de-atât,

scumpa mea, spuse Antihristul, ridicându-se iar în şezut cu papiroasă cu tot şi uitându-se la Lenore. Lenore te-a făcut să crezi – opreşte-mă dacă greşesc –, Lenore te-a făcut să crezi, cu complicitatea ta, circumstanţial vorbind, că nu eşti cu adevărat reală, sau că eşti reală în măsura în care ţi se spune că eşti, astfel că eşti reală dacă eşti controlată, şi, astfel, nu deţii controlul, astfel că eşti mai mult un personaj decât o persoană, serios – bineînţeles, Lenore ar spune că ambele sunt acelaşi lucru, acum, nu-i aşa?

— Aş vrea să plouă, spuse Lenore.

— Tocmai ai făcut duş, râse Lavache. Eşti praf cu nervii, surioară. Nu mai fi aşa nervoasă. Uite. Ia la tata din ţigară.

Antihristul ţinu papiroasa, pe care Lenore o văzu cum arde mai mult pe-o parte decât pe cealaltă.

— Nu vreau, spuse Lenore. Privi soarele care acum se iţea precum Kilroy deasupra acoperişului sălii de sport. Ce-ar fi să lăsăm baltă discuţia asta, Stoney, OK? Pentru că, dacă te-aş ruga poate să mă ajuţi în ceea ce priveşte această presupusă problemă diabolică gen realitate ca opus al spunerii, tu nu ai face, evident, decât să-mi *spui* ceva, astfel că toată treaba s-ar…

— Nu-mi spune „Stoney”, spuse Lavache. Spune-mi „Lavache” sau „Antihrist”, dar nu-mi mai spune „Stoney”.

— Nu te deranjează „Antihrist”, care cred că e cea mai deranjantă poreclă pe care am auzit-o vreodată, dar te deranjează „Stoney”?

— „Stoney” e numele *tuturor*, spuse Antihristul. Scuipă iar ceva alb. Toată lumea cu organe genitale masculine din familia asta e „Stoney”. „Stoney” îmi aminteşte că sunt probabil doar o parte dintr-o maşinărie din care aş vrea să nu fac parte. „Stoney” îmi aminteşte de nişte aşteptări foarte enervante. „Stoney” îmi aminteşte de tata. Ca „Stoney”, sunt mai mult sau mai puţin dedus…

— Ce?

— …dar ca Antihrist sunt, spuse Antihristul, fluturând papiroasa spre degradeul roşu spre negru al orizontului. Ca Antihrist am ceva, şi e extraordinar de clar unde se

termină unul şi unde începe celălalt, şi nimeni nu se aşteaptă să fiu altceva decât ceea ce sunt, adică un deşeu, un sclav care munceşte la nesfârşit ca să-şi întreţină piciorul. Tocmai te-am ajutat, într-un fel, aici, cred, dacă ţi-ai dat silinţa să observi.

Antihristul umezi cu degetul partea papiroasei care ardea mai repede, ca să o facă să ardă mai încet.

Lenore nu-şi privea fratele, ci umbrele sălii, care traversau vizibil câmpul. O umbră dintr-o altă parte a sălii începu să se adune la marginea colinei, în dreapta lor.

— Îl urăşti pe tata? întrebă Lenore. Crezi că eu îl urăsc pe tata?

— Păi, acu, văzând cum te… Antihristul se prefăcu că-i trage lui Lenore un pumn în umăr, în joacă… nu pot să vorbesc în numele tău, ci doar în numele meu, indiferent de ce aş putea spune despre tine. Verstehen?

— Eşti o pacoste.

— Nu-l urăsc pe tata, spuse Antihristul. Tata mă oboseşte milenar. Mi se pare epuizant. Mă doare ciotul oribil când e tata prin preajmă.

Lenore îşi strânse un genunchi la piept.

— Cea care-l urăşte pe tata e mama, continuă Lavache, sau, adică, l-ar urî dacă ar fi mama. Persoana pe care am văzut-o luna trecută nu semăna în niciun fel cu mama. John Lennon, da. O mamă, nu.

— Ţi-e dor de mama.

— Mi-e dor de o mamă. Mama a fost în acel loc practic toată viaţa mea. În mod sigur la început. Toată viaţa mea până la un punct se reduce la întrebarea ce caută ea acolo, nu? Deşi îmi amintesc de un an când aveam nouă ani. Şi apoi tata şi domnişoara Malig au trimis-o imediat înapoi.

— Păi, încerca să se suie iar. Nu poţi să stai cu cineva care încearcă să se suie tot timpul pe casa ta. Lavache nu spuse nimic. Dar e păcat că n-ai ajuns s-o cunoşti mai bine. Mi s-a părut un om bun. Chiar bun.

Lenore îşi mişcă puţin capul ca să facă câmpurile să scânteieze, în semiîntuneric.

— Simt o afinitate, probabil, spuse Lavache. Nu, simt sigur. Capul mamei şi piciorul meu au fost extirpate în acelaşi accident când dansam, în definitiv. Cel puţin, eu am rămas cu ceva. Mama n-a rămas cu nimic. Luă eticheta cu tipul care aluneca de unde se afla pe piciorul lui Lenore, lângă tivul mătăsos al rochiei albe. Partea interesantă e că tipul ăsta arată de parcă ar urca bară ar aluneca pe un fel de dună de nisip. Vezi cum i se scufundă piciorul? Şi vezi cactuşii ăştia? Simt că e ceva legat de Deşert, Lenore. Hrană pentru gândire, în opinia mea – jocul de cuvinte e neintenţionat.

— Dar, dacă piciorul se scufundă în nisip, atunci ştim cu siguranţă că urcă, şi nu coboară, spuse Lenore, luând desenul. Pentru că, dacă ar aluneca, ar trebui să se vadă urmele alunecării de sus, din vârf.

Lavache se uită la etichetă şi îşi pipăi cu degetul bărbia roşie.

— Dar, dacă ar urca, ar trebui să fie urme de paşi pornind de jos, în nisip, şi nu sunt.

— Hmmm.

— Se pare că Străbunica a zbârcit-o, doar dacă nu cumva tipul a fost lăsat dintr-un elicopter în exact această poziţie; e o posibilitate. Dr. W. N-a înţeles niciodată. Cred că pe vremea lui nu erau elicoptere. Tehnologia afectează interpretarea, până la urmă, nu?

— Hmmm.

Antihristul îi dădu lui Lenore desenul înapoi.

— Vlad Ţepeş chiar vorbeşte acum?

— Ar trebui să-l auzi. Şi a început să spună chestii din ce în ce mai nasoale în ultima săptămână, deşi n-am fost pe-acasă câteva zile.

Lenore văzu că tipul din desen zâmbea larg, din profil, şi avea ceea ce părea să fie o umbră, doar dacă nu cumva era nisip.

— Ce spune?

— Din păcate, în mare parte chestii obscene, pentru că stă mai mult cu Candy.

Antihristul gemu.

— Tremur tot. Piciorul mi se poate desface spontan.

— Dar l-am învăţat chestii din Biblie, ca să nu mă dea afară doamna Tissaw dacă îl aude, spuse Lenore. Deja a început să clatine din cap pentru că Vlad are tendinţa să-i ciugulească peretele.

— Abia aştept să-l aud.

— Mă doare fundul, spuse Lenore. Cred că aş vrea să mă întorc. Rick ar putea fi în camera ta, întrebându-se pe unde suntem. Ai vrea să vii la masă cu noi? Prevăd că Rick o să vrea să mergem la Aqua Vitae.

— Lasă-mă o clipă să-mi adun resursele pentru drumul înapoi, spuse Lavache. Îşi masă piciorul cu o mână. Dacă reuşesc să vâr o ţepuşă în inima problemei Hegel a Nervosului Roy fără să vă fac să aşteptaţi prea mult, vin cu plăcere.

— Auzi, apropo, nu te deranjează dacă îi spun lui tata că ai telefon? spuse Lenore. Tata e nebun după tine.

— Tot felul de adevăruri în afirmaţia asta.

— Spune că şi-a agăţat de tine toate speranţele.

— Cârligele înţeapă, am descoperit eu, spuse Lavache.

— Măcar ar trebui să-i spui că tu numeşti telefonul „ganglion limfatic”.

— Păi, drace, atunci aş putea foarte bine să-i spun „telefon”, spuse Antihristul posac.

Se uitară amândoi la terenurile de sport şi la pădurea din spatele lor. Săgeţi de umbră se mişcau peste deschiderea de iarbă. Găurile din umbră sclipeau sub picăturile de apă ale aspersoarelor. Două siluete micuţe răsăriră la marginea copacilor din sanctuarul păsăresc, departe, şi începură să înainteze pe câmpul ud spre colină. Una dintre siluete, mai scundă, purta o beretă mare.

— Hei, spuse Lenore încet.

Văzu cum cele două siluete se opresc. Cea mai înaltă, al cărei păr părea roşu în felia roşie de soare dintre umbrele sălii de sport, se aplecă şi atinse iarba cu mâna. Cele două siluete îşi scoaseră pantofii şi şosetele – cea mai înaltă doar pantofii, pentru că nu purta şosete – şi

continuară să meargă. Ajunseră la baza colinei.

— Ei bine, uite-l pe Rick, acolo, îi spuse Lenore Antihristului, arătând spre bărbatul cu beretă.

Îi făcu cu mâna. Rick ridică privirea un pic, apoi mâna la şapcă, confuz, în cele din urmă zâmbi larg şi făcu şi el semn cu mâna. Îi spuse ceva celuilalt bărbat, arătând spre Lenore.

— Cine e tipul ăla? întrebă Lavache.

Îşi aruncă chiştocul papiroasei şi se luptă cu piciorul.

— Nu cred că ştiu, spuse Lenore.

Fii privi pe bărbatul mai înalt, care urca pieptiş, ţinându-şi pantofii într-o singură mână, cu cealaltă ajutându-l pe Rick Vigorous, care avea probleme, aluneca înapoi pe tălpile goale, pe iarba udă de la baza colinei. Bărbatul mai înalt rânjea uitându-se la el cum se căzneşte şi unele dintre ultimele sclipiri ale apusului înflăcărat de deasupra sălii de sport îi atinseră dinţii, care străluciră roşii.

— Arăt bine? îl întrebă Lenore pe Lavache.

— Trăsnet, spuse Lavache. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

Lenore îşi ajută fratele. Cei doi bărbaţi ajunseră aproape de vârful colinei, unde iarba se uscase şi se făcuse maro. Rick nu mai avea nevoie de ajutor. Se auzeau voci, înainte şi înapoi. Antihristul avea probleme cu echilibrul. Ultima fărâmă de soare fu absorbită în spatele sălii de sport, la vest. O umbră rece umplu terenul, apoi urcă dealul până sus, la Memorial. Umbra acoperi cele patru siluete, când se întâlniră, şi dispărură.

PARTEA A DOUA

12

1990

a

— Probabil că o să mai încerc un sandviş fără coajă şi fără hellman’s, şi faceţi tot posibilul să nu mai fie şunca aşa sărată.

— …

— Şi un Canadian Club şi apă distilată.

— Desigur. Şi Lenore? Lenore a adormit?

— Pfu, pfu pfu.

— Aşa pare.

— Domnule, dar dumneavoastră? Aţi dori ceva?

— Doamnă, în timp ce-mi rezerv un minut să vă răspund cum se cuvine, puteţi să-mi mai aduceţi o bere. N-am nevoie de pahar.

— Perfect.

— Vă mulţumesc, domnişoară.

— …

— Cine dracu' e aia?

— Cred că o cheamă Jennifer. E stewardesa Stonecipheco.

— Să mă trăsnească dacă nu e cea mai al dracului de frumoasă stewardesă pe care am văzut-o vreodată. M-a întrebat dacă aş dori ceva.

— Hmmm. Lenore mi-a dat de înţeles că Jennifer e măritată cu pilotul Stonecipheco, în ale cărui mâini se întâmplă să fit vieţile noastre acum.

— Aha.

— Vrei nişte gumă?

— Nu, dacă îmi vine berea. R.V., dar mesteci, nu glumă!

— Am probleme cu urechile în avion. În mod normal, urăsc guma.

— Aha.

— Ca să nu mai zic de avioane.

— Iuhu, Lenore. Eşti trează?

— Pfu.

— Îi invidiez enorm pe oamenii care pot să doarmă în avion, Andrew.

— Ea doarme frumos, nu-ncape îndoială. Nevesti-mii, când doarme, îi atârnă gura deschisă. Uneori îi iese un pic de salivă din gură şi cade pe pernă. Urăsc chestia asta.

— Lenore doarme adorabil.

— Ascultă, R.V., Lenore îşi aminteşte de mine, sau nu? Cum am zis, sunt sigur că ea era în seara în care am cunoscut-o pe nevastă-mea. Eram un pic cam varză, dar

orişicât.

— Nu mi-a zis nimic. Aseară n-a apărut contextul ca să discutăm despre asta. A adormit aproape imediat.

— Paturile alea de la Howard Johnson sunt confortabile. Howard Johnson e tare de tot. Am apreciat camera şi cina şi aparatul de ras. Flange aproape că m-a curăţat. Nu pot să cred că am fost atât de prost să nu iau mai mulţi bani la mine.

— Nicio problemă. Suportă Stonecipheco. Consideră-l un avans.

— Doar că treaba e că, m-am mai gândit… hei, mulţumesc, arată super. Şi berea. Ha-ha.

— …

— Mulţumesc, domnişoară. Cred că asta e tot, pentru moment.

— Sunaţi, dacă doriţi ceva.

— Mulţumim.

— Sunaţi, spuse ea. E o aţâţătoare, nu? Doamne, deşi, ia uite acolo. Un popou' a-ntâia, sub fusta aia.

— Iar coajă. Se pare că fata e incapabilă să taie coaja.

— Ce?

— Nimic. Te rog, continuă ce spuneai.

— Păi, mă gândeam la noaptea în care cred că am întâlnit-o pe Lenore, noaptea în care am întâlnit-o pe Melinda-Sue, faza a fost că eu şi cu tipul ăsta, care până la urmă s-a dovedit un fraier autentic, ne-am dus la Mount Holyoke şi am cam dat buzna în camera fetelor ăstora, pentru o chestie legată de frăţie. Nu prea-mi mai amintesc ce.

— …

— Şi-mi amintesc că Lenore s-a supărat. Era foarte mică şi nu cred că ştia toată povestea. Îmi amintesc că a aruncat cu un pantof în tipul cu care venisem.

— Cu un pantof?

— Da. Şi i-a spus Melindei-Sue că are picioare urâte.

— Pantofi şi picioare, din nou.

— Da. Aşa că nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să mă

port, dacă ar trebui să mă prefac că n-o cunosc, sau cum. Nu ştiu dacă nu cumva mai e supărată după toţi anii ăştia.

— Am descoperit că supărarea îndelungată, reală, e ceva rar la Lenore. În schimb, stânjeneala nu e. Aş fi gata să pariez că Lenore e doar stânjenită. Când e stânjenită de ceva, are tendinţa să se prefacă că nu există chestia respectivă.

— Crezi că de-asta se poartă de parcă nu-şi aminteşte de mine, din seara aia, sau de Melinda-Sue?

— E foarte posibil.

— Spui că lucrează la Frequent and Vigorous? Deci, o să lucrez cu ea?

— Nu direct. La fel ca înainte de-a pleca, ea va răspunde la telefoane, la centrala Frequent and Vigorous, jos, în hol. Dar în excursia asta mi-am găsit inspiraţia, cred.

— Inspiraţia?

— Da. Cred că am ajuns să-mi dau seama că centrala nu e un loc de muncă cu normă întreagă pentru o femeie cu capacităţile lui Lenore. Se toceşte, sunt aproape sigur.

— Se toceşte?

— Da. Am ajuns să-mi dau seama cum se leagă toate. Contextul e bun. Lenore se toceşte. Îi plac poveştile. Până într-atât, încât ajunge să se înţeleagă pe sine, e ca şi cum ar avea o sensibilitate literară. Şi eu şi cu tine, eu, în cazul ăsta, fiind cel mai important, vom fi ocupaţi cu proiectul Stonecipheco. Ideea e că plănuiesc să o aduc pe Lenore în echipa mea personală, cu jumătate de normă, ca referent.

— Referent?

— Da, al textelor trimise pentru o revistă literară serioasă, la care sunt editor, *Frequent Review*. Poate să jumulească textele penibile sau nepotrivite şi să mă ajute să economisesc timp preţios, pe care noi doi îl putem folosi pentru proiectul Corfu.

— Ce ideea dracului, R.V.

— Mă gândesc mai mult la mine.

— Într-adevăr.

— Bineînţeles, trebuie să mă asigur că sensibilităţile

ei sun: pe aceeaşi lungime de undă ca revista…

— Deci, voi lucra cu ea, dar nu chiar cu ea.

— În ceea ce te priveşte, aşa e.

— Ceea ce merge, pentru că se presupune că nu trebuie să-i spun la ce lucrez.

— Da, din nefericire.

— Şi, dacă întreabă, trebuie să-i spun că… lasă-mă să mă gândesc… ar trebui să-i spun că traduc chestia asta, „Norslan Erbicidul din Lumea a Treia căruia îi plac oamenii”, în greaca modernă.

— Corect.

— Doar că încă n-am înţeles de ce trebuie să-i spun exact căcatul ăsta dacă mă întreabă. Dacă e doar o angajată, ce contează? Şi ce treabă are ea că noi încercăm să vindem mâncare iradiată pentru bebeluşi în Corfu?

— Din păcate, asta nu mi-e foarte clar, Andrew, şi lasă-mă să-ţi spun că nu sunt deloc liniştit din cauza întregii situaţii.

— …

— Bineînţeles, eşti conştient că Stonecipheco e controlat de familia Beadsman, aproape total, şi acum o să te informez că Stonecipher Beadsman a stipulat în contractul nostru că Lenore nu trebuie să ştie care e implicarea Frequent and Vigorous în acest proiect până când nu doreşte el s-o afle.

— Şi nu ţi se pare un pic neobişnuit?

— Speculaţii superficiale asupra motivelor domnului Beadsman ar putea sugera că nu vrea să îi creeze lui Lenore neplăceri inutile. Ajunge să spun că întreaga campanie de marketing din Corfu e legată de nişte tulburări familiale care o îngrijorează foarte tare pe Lenore, acum. Care tulburări sunt motivul principal pentru care eu şi cu ea am venit la Amherst, pentru ca Lenore să poată vorbi cu fratele ei…

— Puştiul cu care am luat cina la Aqua Vitae.

— Da. Stonecipher Lavache Beadsman.

— Mi s-a părut destul de dat dracului, ’nenţeles, trebuie să recunosc că eram cam obosit. Am băut la greu

în Flange, apoi m-ai târât juma' de hectar prin mulţime, în pădure. Căcatul ăla pe care l-am băut mi s-a urcat la cap, şi acolo a rămas. Omul era crunt, totuşi, mi-am dat eu seama.

— A trecut prin multe.

— Un scarabeu satanic.

— Scarabeu?

— Gagiul ăla mic semăna cu diavolul. Şi ce era cu toată discuţia aia despre piciorul lui de parcă ar fi fost altă persoană? Vorbea cu nenorocitul lui de picior. Ce-a fost aia?

— Fratele lui Lenore nu are decât un picior. Unul dintre picioarele lui Lavache e artificial.

— Ei, pe dracu'!

— Ba exact aşa. Nu ţi-ai dat seama?

— Şchiopăta un pic şi s-a aşezat ciudat, dar nu.

— Purta pantaloni lungi la cină. Dar purta pantaloni scurţi când l-am întâlnit prima dată, pe deal. Atunci nu i-ai văzut piciorul?

— R.V., colină aia era mai neagră decât un cur de panteră când am ajuns noi în vârf. Soarele tocmai se dusese dracului la vale. Era mai întuneric ca în cur. Şi mai eram şi luat. N-aş fi fost în stare să o văd nici pe Lenore, dacă nu avea rochia aia albi. Şi, în plus, a trebuit să fug până jos să-mi duc maşina acasă la Antrenor, aşa că n-am apucat să-l văd pe fraier în pantaloni scurţi Acum îmi pare rău, normal.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Te informam asupra unui fapt.

— Iisuse. Şi ce s-a întâmplat cu piciorul lui? Cum de i l-au tăiat?

— Nu i l-a tăiat nimeni. Lavache s-a născut cu un picior în minus.

— Ce căcat spui! Cum, ca un defect din naştere, sau ceva?

— Nu chiar.

— Atunci cum?

— Doamne, suntem deasupra lacului Erie. Asta e

partea excursiei care-mi place cel mai puţin, de departe. Mă dor şi urechile ca dracu'.

— Nasol. Asta e lacul Erie a?

— Din păcate.

— Apa are o culoare ciudată.

— Sunt sigur că, oricare ar fi procentul de apă din lac, apa are o culoare perfectă. Procentul e, din nefericire, foarte mic.

— Cum de nu sunt valuri? Cum de nu se mişcă apa?

— Nu vrei să ştii.

— Păi, şi atunci care-i treaba cu piciorul puştiului? Picioarele nu dispar fără motiv.

— E foarte adevărat.

— …

— Lenore doarme încă, nu?

— Pfu.

— Da.

— Lui Lenore nu-i place să se aducă vorba despre asta.

— Dar povestea cu piciorul nu are legătură cu ea, nu?

— Povestea e că, după ce s-au născut primii trei copii Beadsman, se pare că sănătatea doamnei Beadsman s-a cam şubrezit. Nimic fizic important – doar o anemie uşoară, sau ceva de genul ăsta. Domnul Stonecipher Beadsman al III-lea, tatăl lui Lenore, totuşi, printr-un raţionament complet ambiguu, a ajuns la concluzia că doamna Beadsman nu mai e în stare să aibă grijă adecvat de copii, aşa că la un moment dat a angajat o guvernantă, pe domnişoara Malig, o femeie uluitor de frumoasă – acum a ajuns o cotoroanţă, cu nişte picioare ca nişte puţini, dar pe vremea aia se pare că era o femeie uluitor de frumoasă –, angajarea în sine reprezentând o lovitură corporatistă, pentru că domnişoara Malig, cu doar un an înainte, fusese numită Miss Gerber la concursul de frumuseţe Gerber Quality Brands şi domnul Robert Gerber, vechiul prieten din colegiu al domnului Beadsman – apropo, Amherst, '61 – şi duşman corporatist pe viaţă, era îndrăgostit lulea de ea, ba chiar au fost zvonuri că avea să divorţeze de soţia lui,

Paquita, o braziliancă trăsnet, ca să-şi dedice tot timpul vânării lui Nancy Malig, dar domnul Beadsman, cumva, prin manevre rămase neclare până azi, i-a şutit-o şi a instalat-o la el acasă, cu un salariu exorbitant, din câte se pare ca să aibă grijă de Clarice şi John şi Lenore.

— Şi ce legătura are asta cu picioarele?

— Povestea e că, angajând-o pe Nancy Malig – cu care, apropo, domnul Beadsman aproape sigur a început o relaţie deloc moderată pe bază de sex, care se poate să continue foarte bine până în ziua de azi – şi îndepărtând-o, cel puţin parţial, prin această angajare, de copiii ei pe doamna Beadsman, care era melancolică din fire, a întristat-o profund pe doamna Beadsman. Şi tristeţea profundă a avut consecinţe non-benefice asupra sănătăţii ei, acum implicând şi sănătatea mintală, şi cea fizică. Şi. Astfel, domnul Beadsman, aflat fără îndoială sub vraja erotică a domnişoarei Malig şi, în orice caz, cu o predispoziţie naturală de a se purta cu adevărat foarte ciudat cu copiii lui şi obsedat de viitorul familiei şi al Stonecipheco Inc., deşi în acel moment nu era decât vicepreşedinte, de vreme ce tatăl lui încă nu murise în accidentul Jell-O, şi dispus, în orice caz, să le dea celor trei copii tot felul de teste standardizate, academice şi psihologice, ca să înceapă procesul determinării perechii de umeri care va purta pelerina puterii corporatiste, a ajuns la convingerea ci prezenţa doamnei Beadsman era dăunătoare pentru copii şi, astfel, pentru familie şi, astfel, pentru companie şi a început să ia măsuri ca să ţină copiii departe de ea, care măsuri constau în *a*, extinderea şi combinarea camerelor celor trei copii într-o imensă şi inexpugnabilă combinaţie de cameră de îngrijire a copiilor şi cameră de joacă şi dormitor şi salon pentru servit masa et cetera, cu o uşă de fier grea şi zăvorâtă, cu dependinţele ei şi un coridor pentru servitori spre bucătărie şi aşa mai departe, o manevră care intenţiona să izoleze copiii şi pe domnişoara Malig într-o aripă a casei Beadsman din Shaker Heights, aripa estică, o extensie ca un turn al casei, cu un minunat spalier alb învelit într-o iederă verde-

închis care curgea pe peretele exterior până la ferestre, o aripă pe care, evident, am văzut-o eu însumi, având în vedere această descriere. Astfel, copiii, sub supravegherea răuvoitoare a domnişoarei Malig, erau izolaţi de restul casei, prin care acum extrem de deranjata doamnă Beadsman bântuia, într-o fâlfâitoare rochie albă de bumbac, deseori în compania doamnei Lenore Beadsman, bunica domnului Beadsman, care de obicei, ca regulă, stătea în biroul ei, cufundată în tomuri absurde la care fusese expusă în perioada studenţiei, ceea ce încă era, de fapt, o studentă, adică doamna Lenore Beadsman a rămas în biroul ei până când clasica situaţie a mamei separate de copii a început să se impună, şi bătrâna Lenore a început să simtă diabolicul din legătura Stonecipher-Malig şi, astfel, bântuia prin casă împreună cu doamna Beadsman, Patrice, tot într-o fâlfâitoare rochie albă de bumbac, încercând să o ajute pe Patrice să ajungă să-şi vadă copiii.

— …

— Adică au bântuit până când domnul Beadsman a făcut pasul *b*, care a constat în solicitarea ca Patrice Beadsman să devină o jucătoare internaţională de bridge – ea fiind o jucătoare de bridge destul de spectaculoasă în colegiu –, astfel încât să o scoată din casă şi să o îndepărteze de copii şi de el şi de domnişoara Malig. Şi, astfel, a aranjat să se construiască un bungalow special în spatele casei, pentru ca Patrice să stea şi să locuiască acolo şi să se antreneze la bridge clipă de clipă, şi a înscris-o la tot felul de turnee mondiale de bridge şi a angajat un antrenor şi un partener pentru ea, pe Blanchard Foamwhistle, jucător de bridge de talie mondială şi, destul de interesant, tatăl tipului care acum e secretarul general al companiei Stonecipheco. Iar lui Foamwhistle i s-a plătit un salariu exorbitant, şi el şi Patrice erau captivi cu zilele în bungalow-ul de bridge, din câte se pare lucrând la o strategie de bridge şi o teorie a bridge-ului, şi curând Patrice a rămas, în chip misterios, din nou însărcinată, iar mie nu mi-e limpede dacă a rămas însărcinată cu Foamwhistle sau cu domnul Beadsman, deşi

domnul Beadsman nu a dat semne că ar fi bănuit că există vreo abatere de ordin sexual, şi, în orice caz şi-a anunţat intenţia de a boteza copilul – care copil avea să fie fără îndoială, băiat – „Stonecipher” şi i-a dat indicaţii domnişoarei Malig să monteze un pătuţ în inexpugnabila fortăreaţă din aripa estică.

— Ţi-ai notat toate căcaturile astea, nu?

— Vrei sau nu să-ţi răspund la întrebare?

— Bănuiesc că da.

— Păi, asta încerc să fac.

— …

— Aşa că la vremea sarcinii doamnei Beadsman, cu consecinţele ei hormonale şi chimice generale, plus nefericirea şi necazurile iniţiale, plus izolarea continuă a copiilor, care sunt. Conform rutinei, zoriţi direct în aripa estică după şcoală, în timp ce Foamwhistle, la indicaţiile însoţite de o plată generoasă ale domnului Beadsman, o ţine pe Patrice închisă cât de bine poate în bungalow-ul de bridge, plus evidentul plan de izolare şi a nou-născutului, când avea să se nască, toate combinate o (ac pe doamna Beadsman, se înţelege, şi mai profund nefericită sdisperată şi dezorientată şi, emoţional, nu tocmai stabilă. Şi asta are consecinţe dezastruoase asupra contractului ei de bridge, un joc despre care s-ar putea să ştii că cere o minte limpede şi concentrată şi nervi de oţel şi linişte emoţională, iar Patrice şi Foamwhistle pierd din prima rundă toate turneele mondiale la care se înscriu, chiar dacă Foamwhistle e cunoscut ca unul dintre cei mai buni jucători de bridge cu contract, ceea ce în oferă o perspectivă adevărată asupra dispoziţiei jalnice pentru bridge a lui Patrice, şi curând nici nu se mai califică legitim la turneele mondiale, pentru că sunt nimiciţi tot timpul, dar Stonecipher Beadsman mituieşte regulat şi îi sileşte pe diverşi; oficiali ai turneelor să-i admită pe Patrice şi pe Foamwhistle în turnee, ceea ce deja şubrezitei Patrice i se pare îngrozitor de stânjenitor, şi, astfel, devine şi mai labilă, şi aşa mai departe.

— …

— Şi treaba merge în continuare la fel până în luna a opta sau a noua de sarcină a lui Patrice, şi, în cele din urmă, ea şi Foamwhistle sunt pur şi simplu demolaţi, în runda preliminară a unui turneu mondial marginal din Dayton, de doi jucători de bridge cu contract de opt ani, care poartă şepci la fel, cu elice în creştet, şi care le refuză lui Patrice şi lui Foamwhistle chiar şi câştigarea unei singure mâini, ceea ce reprezintă o adevărată palmă peste ochi, în bridge, şi Patrice vine acasă, cu burta enormă şi complet demolată şi profund umilită, şi imediat cum ajunge acasă dă fuga în aripa estică, pe scările turnului, şi bate la uşa de fier inexpugnabilă de la salonul copiilor, rugând să fie lăsată să intre, şi se pare că micuţa Lenore bătea de partea cealaltă, dar Stonecipher apare la uşă şi spune că, evident, Patrice nu e în stare să aibă asupra copiilor decât un efect negativ, copii care în acest moment trec printr-o rafală de teste psihologice standardizate, complexe, administrate de domnişoara Malig ca să-i ajute să vadă care e cel mai potrivit să-şi asume conducerea Stonecipheco într-o bună zi, şi testele se află în etapa finală, cea mai importantă, spune Stonecipher, aşa că îi cere lui Patrice să se întoarcă în bungalow-ul de bridge împreună cu Foamwhistle, să se antreneze, iar lui Foamwhistle îi cere să o tină închisă cum poate el mai bine, şi, astfel, ea e instalată iar în bungalow, doar cu o masă de joc şi câteva pachete de cărţi şi, bineînţeles, Foamwhistle.

Şi, spre consternarea şi mila enormă a lui Foamwhistle, Patrice începe să se dea cu capul de marginea mesei, plângând că dacă nu-şi vede copiii o să moară, şi e complet isterică, într-un fel foarte urât, şi aproape că-i rupe inima lui Foamwhistle – că există un fel de legătură afectivă ambiguă între Patrice şi Foamwhistle e greu de pus la îndoială –, şi i se rupe inima şi se hotărăşte să facă tot ce poate ca să o ajute pe Patrice să-şi vadă copiii, măcar o clipă, şi o întreabă ce poate să facă pentru a o ajuta.

Şi Patrice se uită la el cu o recunoştinţă şi o

încredere de căprioară, şi îi spune că s-a gândit, şi, dacă el poate să aranjeze cumva ajungă la una dintre ferestrele fortăreţei-grădiniţă de copii din aripa estică şi să o deschidă, ea poate să se urce pe spalierul alb care îmbracă peretele exterior al aripii estice şi să sară înăuntru să-i vadă pe copii şi să-i mângâie, chiar şi numai puţin, înainte s-o poată opri cineva. O idee cu adevărat foarte proastă, pentru o femeie însărcinată, şi, de fapt, probabil că ai început să intuieşti, o idee de rău augur şi dezastruoasă. Dar Foamwhistle. Care, la rândul lui, e dărâmat de tulburarea emoţională vizibili a lui Patrice, acceptă fără să se gândească. Şi, astfel, aşteaptă pini la ora de culcare a copiilor şi apoi se duce la fortăreaţa-grădiniţă şi strigă prin uşă la domnişoara Malig că Patrice a adormit şi că vrea să intre să-i dea domnişoarei Malig o lecţie de jucător de bridge cu contract, şi poate chiar să-şi facă un pic de cap – cine ştie ce se poate întâmpla între timp –, şi domnişoara Malig îl lasă înăuntru, şi la un moment dat, când îi e distrasă atenţii. Foamwhistle se duce la fereastră şi o deschide foarte puţin – asta se întâmpla prin mai ’72, apropo, exact când mă mutam eu în Scarsdale –, şi, în orice caz, Foamwhistle aruncă pe fereastra foarte puţin deschisă o carte de joc – dama de pică –, care e semnalul pentru Patrice că totul e aranjat, şi cartea pluteşte prin aerul blând de mai până la Patrice, acolo, la baza spalierului, în rochia albă de bumbac.

— Îţi baţi joc de mine, R.V? Adică, zău aşa.

— Pentru că simt nerăbdare din partea ta, scurtez povestea spunând că, în încercarea lui Patrice de a urca pe spalier până la fereastra deschisă, aproape de vârf, greutatea ei de gravidă des prinde spalierul slab şi nesigur de pe peretele turnului şi spalierul se rupe şi Patrice se prăbuşeşte, ţipând, o distanţă semnificativ şi dezastruos de mare până la pământ şi aterizează pe burtă şi i! naşte spontan şi exploziv pe Lavache, sau, altfel spus, Stonecipher, care aterizează la câţiva metri distanţă într-un răzor de flori, minus un picior, piciorul în discuţie, care a fost smuls în expulzarea explozivă a lui Lavache din

pântecul lui Patrice, şi atât pruncul, cât şi mama sunt grav răniţi, într-un mod oribil, dar Foamwhistle aude ţipătul lui Patrice şi dă fuga la fereastră şi se uită în jos şi îşi muşcă pumnii de durere şi închide la loc fereastra şi cheamă o salvare şi pompierii şi fuge să dea primul ajutor, şi Patrice şi Lavache sunt duşi în viteză la spital şi supravieţuiesc amândoi, dar Patrice e acum complet distrusă emoţional, dusă cu pluta, ca să fiu mai precis, şi trebuie să fie internată într-o instituţie de profil, şi îşi petrece restul timpului de-atunci şi până acum tot internată şi trimisă acasă şi internată şi, de fapt, acum tot internată e, în Wisconsin.

— Căca-m-aş flăcări.

— În orice caz, de-acolo vine infirmitatea lui Lavache.

— Drace.

— Şi odată ce Patrice dispare, psihologic, din peisaj – lucru pentru care Stonecipher tatăl se simte un pic vinovat, de vreme ce el însuşi, fără îndoială prin filtrul vrăjii erotice a domnişoarei Malig, începuse deja să o perceapă pe Patrice ca pe o nebună de ceva vreme –, odată scoasă din casă, mai mult sau mai puţin pentru totdeauna, izolarea fizică şi emoţională a copiilor încetează şi, în cele din urmă, domnişoara Malig îi lasă să trăiască seminormal, vieţi copilăreşti, cu tot cu Liga Juniorilor şi negrese şi petreceri pentru copii et cetera et cetera, când nu erau ocupaţi cu testele, dar, în orice caz, în acest moment răul fusese deja făcut, atât întregii familii, cât şi membrilor ei individuali.

— Ca să nu mai spunem de piciorul fraierului satanic.

— Corect.

— Iisuse-n şa de Kawasaki.

— Pfu.

— …

— Lenore ţi-a povestit toată treaba?

— Cred că ne apropiem. Simt apropierea Clevelandului. Nu-ţi miroase? Nu miroase ca şi cum ai ridica capacul de pe o oală cu ceva, care a fost lăsată în frigider un pic prea mult?

— R.V., n-aş zice că miroase decât a bere şi a Wrigley Spearmint.

— De fapt, sunt sensibil la mirosul Clevelandului, bănuiesc Am un nas monstruos de sensibil.

— …

— Deşi nu la fel de sensibil ca anumiţi oameni pe care îi cunosc.

— Şi, deci, ce cărţi ai publicat până acum? E posibil să fi citit cărţi editate de tine?

— În mod sigur suntem pe-aproape. Vezi toţi peştii morţi? Densitatea peştelui creşte pe măsură ce te apropii de mai. Se pare că o să fiu, totuşi, din nou scutit de o moarte chinuitoare.

— Aha.

— …

— Şi, deci, crezi că pot să obţin temporar o cameră în casa asta în care locuieşte Lenore, nu?

— Categoric. Tânăra care stă chiar sub Lenore şi colega ei de cameră, domnişoara Mandible, va pleca involuntar din apartamentul ei pentru cel puţin trei luni, garantat. Doamna Tissaw va fi, în mod previzibil, nerăbdătoare să-şi asigure un ocupant şi, astfel, o chirie pentru perioada aceea.

— Cum se face că ştii atât de sigur că domniţa pleacă pentru trei luni?

— Lucrează pentru sora lui Lenore, Clarice, care deţine acum un lanţ de saloane de bronzat în zonă. A avut un accident oribil. Fata se va face bine, dar are nevoie de cel puţin trei luni de spitalizare şi de tratament cu Noxzema.

— Adică…?

— Da. Accident când se bronza.

— Nasol.

— Da. Însă măcar e un apartament disponibil, ieftin. Şi angajamentul tău faţă de firmă nu poate să se întindă pe mai mult de trei luni, ca să evităm un dezastru absolut.

— Mie-mi convine.

— Andrew, ascultă, pot să te întreb ceva?

— Zi.

— Vine şi Mindy cu tine? I-ai spus povestea – ştie unde o să fii, nu? Care e situaţia cu Mindy, mai exact?

— R.V., uite. E aşa cum ţi-am spus, am simţit că trebuie să evadez o vreme. Să respir nişte aer în care nu se află Melinda-Sue. Ne-am cam certat, înainte să vin la şcoală, ca s-o spun pe-a dreaptă. Dar e mai mult de-atât. După mintea mea, este o lipsă temporară de extraordinar în relaţia noastră.

— …

— Aşa că, deocamdată, lucrurile sunt în aer.

— …

— Şi nu, n-am sunat-o de la şcoală, nu i-am zis că am dat peste tine şi că vin aici să fac nişte treabă. Dar poate s-o afle când vrea ea. A trebuit să-mi las maşina cu Antrenorul Zandagnio, care a fost antrenorul meu de lacrosse şi un fel de mentor, în şcoală, şi i-am spus lui toată povestea. Şi Melinde-Sue ştie că, dacă e cineva care ştie unde am plecat, acela e bătrânul Stenetore, pentru că şi ea îl cunoaşte, a venit la nunta noastră când am terminat şcoala; ne-a dat o sosieră.

— Ai jucat lacrosse în Amherst?

— Mă-nnebuneam după lacrosse.

— Întotdeauna mi s-a părut că e un joc năucitor de sălbatic.

— Un joc cu adevărat de senzaţie. Un joc care rupe tot.

— Înţeleg.

— …

— Lenore, iubire, te-ai trezit?

— Pfu.

— Fetele sunt în stare să doarmă serios.

— Pot să mă exprim deschis, aici, o clipă, Wang-Dang?

— Dă-i drumul, R.V.

— Sunt îndrăgostit de Lenore pasional, turbat şi total. Nu e. Explicit, logodnica mea, aşa cum neintenţionat se poate să te fi făcut să crezi în Flange, dar fără îndoială e

a mea. Mi se spune că sufăr un pic de gelozie. Am pus în mişcare procesul prin care tu să împarţi temporar o casă cu Lenore, de fapt, ca să fiu sincer, invitaţia mea de a intra temporar în vieţile noastre şi de a lucra pentru Frequent and Vigorous a fost dictată de presupunerea normală că tu eşti implicat emoţional şi ataşat de Mindy Metalman, o femeie care, dă-mi voie s-o spun cu toată sinceritatea, mă năuceşte, fiind genul de femeie de care dacă eu m-aş ataşa, de exemplu, nu m-ar mai interesa nicio altă femeie pe lumea asta înţelegi ce zic?

— Zi mai departe.

— Atunci îţi spun că, în lumina a ceea ce ştiu acum, dat fiind ceea ce pare, cel puţin parţial şi temporar, o dezataşare de soţia ta, Mindy, un trecut care include o întâlnire cu Lenore, în indiferent ce circumstanţe, înaintea mea, şi cel puţin o mărturie verbală clară a unei activităţi hormonale viguroase din partea ta, mă tem că nu mă pot simţi cu adevărat confortabil decât în contextul recunoaşterii explicite din partea ta a faptului că Lenore e a mea şi, astfel, lăsând la o parte şarmul tău, aşa cum pe mine mă priveşti ca pe un fel de frate, sau unchi, cum vrei, la fel să o priveşti şi pe Lenore ca pe un fel de soră, sau mătuşă, cu care orice fel de încercare de implicare sentimentală este şi va fi complet de negândit.

— …

— Aşa.

— La dracu’, eşti cel mai bun cocoş orator pe care l-am auzit cârâind vreodată.

— …

— Aş minţi dacă aş spune că n-am fost un picuţ rănit de ideea că aş putea face ceea ce te temi tu unui frate Psi Phi, unui unchi din Amherst. Dar ca să te liniştesc… nu eşti chiar liniştit, nu?

— Mă poţi linişti cu mare uşurinţă, tu.

— OK, atunci lasă-mă să-ţi spun, acum, aici, că îţi dau cuvântul meu de onoare de absolvent al singurei şi celei mai tari instituţii din ţinut că nu-mi voi îndrepta decât cele mai onorabile gânduri spre femeia ta.

— Îmi dau foarte bine seama că e o prostie, dar poţi să-mi promiţi că nu pleci cu ea?

— R.V., îţi promit că nu plec cu ea.

— Mulţumesc. Bine, atunci. Nu ne mai stă nimic în cale.

— Te simţi bine? Ţi-a transpirat fruntea ca dracu'. Vrei batista mea?

— Nu, mulţumesc. Am şi eu.

— Domnilor, căpitanul vă roagă să vă fixaţi centurile de siguranţă pentru aterizare.

— Îmi huruie urechile de-nnebunesc.

— N-aţi vrea să mă ajutaţi cu centura mea specială, aici, doamnă, nu-i aşa?

— Canci – pilotul.

— …

— Pfu.

— Lenore.

— Pfu. Ce?

— Drace, ai putea să dormi şi dac-ar fi furtună, Lenore.

— Cât e ceasul?

— Se pare că ne pregătim să aterizăm.

— Frate, sunt obosită.

— Vise plăcute?

— Nu sunt sigură. Am un gust de canal în gură. Aş face moarte de om pentru un duş.

— Ia nişte gumă.

— Vrei nişte tutun de mestecat, Skoal?

— Pentru nimic în lume.

— Lenore, urechile mele sunt în iadul lor privat.

— Sărmanul Rick. Cu ce pot să te ajut?

— Poate cu un pic de masaj la tâmple…

— Stai să-mi mut hoitul mare şi bătrân din drum, aşa…

b

Când Rick îi lăsă pe Lenore şi pe Wang-Dang la familia Tissaw, se făcuse aproape patru şi începea să apară ceaţa, astfel că, deşi nu era foarte frig, Lenore putea să-şi

vadă aburii respiraţiei, şi pe ai lui Lang. Rick o întinsese ca să rezolve nişte treburi la Frequent and Vigorous, dar când îi lăsase la câteva sute de metri de casa gri a chirurgului stomatolog promisese că se întoarce cât de repede ca să-i scoată pe amândoi la cină.

— Super, zise Lenore.

— De-a dreptul, zise Lang.

Motivul pentru care Rick îi lăsase pe Lenore şi pe Lang pe-aproape, şi nu la familia Tissaw, era că strada din dreptul casei era complet blocată de maşini, în special de furgonete. Multe furgonete erau albe, ornate cu literele P.C.D. Pe laturi, cu roşu. Lenore nu mai văzuse niciodată strada atât de aglomerată.

— N-am mai văzut niciodată strada atât de aglomerată, spuse Lenore.

— Nu cred că toţi oamenii ăştia sunt aici ca să subînchirieze camera lui Misty Schwartz, nu? zise Lang.

— În niciun caz.

— Atunci trebuie să fie o petrecere bengoasă pe-aici pe undeva, spuse Lang.

— Într-o după-amiază de marţi?

— Genul meu de cartier.

Mergând pe alee, Lenore văzu că uşa din faţă a casei familiei Tissaw era ţinută pe jumătate deschisă de o reţea de cabluri groase care ieşeau din spatele celor două furgonete albe P.C.D. – furgonete parcate pe jumătate pe peluza familiei Tissaw – şi dispăreau în casă. Lenore auzi brusc ceea ce fără îndoială era ţipătul lui Candy Mandible de la fereastra ei de la etajul trei, o fereastră care era luminată straniu acum, ba chiar avea un mic curcubeu ca o gogoaşă în jurul ei în aerul umed şi rece, şi, de pe verandă, Lenore o auzi pe Candy alergând pe scări ca să-i întâmpine la uşă.

— Lenore, jur că n-o să crezi, spuse Candy.

— Ce naiba se întâmplă aici? spuse Lenore, uitându-se în jur. S-a înfundat canalizarea?

— Nu chiar, haide, e Vlad Ţepeş, spuse Candy, începând s-o tragă pe Lenore pe scări în sus, unde

cablurile din furgonete urcau şi dispăreau din peisaj.

Candy purta rochia aia violet.

— Salut şi bonjur, îi spuse Lang lui Candy.

Cântărea în mâini valizele.

— Bună, spuse Candy, abia uitându-se la Lang. Lenore, *vino* înăuntru. O să cazi pe spate!

— Ce-are a face Vlad Ţepeş cu furgonetele şi literele şi cablurile?

— Doamna Tissaw l-a auzit spunând chestii, Dumnezeu ştie ce, serios, şi a luat-o *razna*.

Una dintre bretelele rochiei îi alunecă lui Candy de pe umăr. Lang cântări iar valizele.

— Îl dă la televizor. Ei, un post religios, pe cablu. Dar, oricum, e un post de televiziune.

— Televiziune?

— Vlad Ţepeş? spuse Wang-Dang Lang.

— Papagalul meu, spuse Lenore. Care e o sursă de belele şi acum a-nceput să vorbească, numai obscenităţi. Se întoarse spre Candy. Cine i-a dat voie să-l dea la televizor?

— Doamna Tissaw spune că e în schimbul facturii pentru peretele ciuruit şi pentru pardoseala distrusă de găinaţ, pe care ştie că nu o poţi plăti pentru că a vorbit cu Prietht şi Prietht, foarte săritoare, i-a spus că eşti falită… Candy se opri şi se uita la valize. Se auziră zgomote de la etajul trei. Multe. Uite, spuse ea, zău aşa, au zis că o să-l facă *star*, aşa au zis. Aşa au zis, *literalmente*.

— Literalmente? Star? Ce star?

— Haide, *zău*.

Lenore se lăsă târâtă. Lang le urmă în sus pe scări cu valizele, privindu-le fundurile.

e

— Prieteni, ca membri înscrişi în „Clubul Parteneri cu Dumnezeu” al Reverendului Hart Lee Sykes, vă puteţi aştepta ca Atotputernicul, să intre în viaţa voastră personală în douăzeci şi patru de ore, sau mai puţin, spuse Vlad Ţepeş, holbându-se absent într-o oglinjoară nemânjită şi extrem de nefamiliari împrejmuită cu beculeţe. Camera

lui Lenore era plină de camere de televiziune şi de reflectoare metalice claie peste grămadă şi de o lumină albă puternică. Temperatura camerei urca spre patruzeci de grade. Pretutindeni, cabluri negre groase şi panouri pe care clipeau lumini şi ochelari de soare. Scaunul de catifea maro, scaunul de birou cu picioare inegale, patul şi toate pernele de catifea neagră de pe pervaz erau ocupate de oameni cu diverse piese de echipament electronic în mână, sau coli groase de hârtie, şi cu toţii fumau, şi cu toţii scuturau scrumul pe jos. Vlad Ţepeş era în colivia lui, cu picioarele lui enorme prinse de braţul unui scaun de regizor miniatural, lingând şovăielnic suprafaţa fierbinte a oglinzii lui luminate. O cameră de filmat gri şi enormă, cu o luminiţă roşie pe ea, era fixată pe el. Lui Lenore i se păru că vede o pereche de ochelari de soare minusculi înfipţi pe creasta lui roz. Vechea oglindă mânjită a lui Vlad Ţepeş, agăţată cu agrafe Frequent and Vigorous, dispăruse.

— La dracu', spuse Lenore.

— N-o să crezi ce s-a întâmplat, spuse Candy.

— O belea de rochie, doamnă, îi spuse Lang lui Candy. Eu sunt A.S. Lang.

— Perfect! *Perfect*! se auzi un răcnet dinspre un tip uriaş, într-un body de piele albă, cu o coafură tip „stup de albine", sculptată dintr-un păr negru, şi câteva bărbii. Paietele roşii cusute pe pieptul body-ului lui alb de piele formau literele P.C.D. Iubesc! Iubesc pasărea asta! zbieră tipul.

— Tăiaţi! zbieră altcineva, din mijlocul mulţimii de la fereastră.

Ferestrele erau mânjite de aburi, de la respiraţii.

— Să-mi strâmb membrele dacă ăla nu e Hart Lee Sykes în persoană, spuse Wang-Dang Lang, chiorându-se la tipul în piele alba.

— Cine? întrebă Lenore.

— El e, ăla e Hart Lee Sykes, spuse Candy. Se apropie de urechea lui Lenore ca să se facă auzită. E ditamai personajul la CBN, Christian Broadcasting Network. Era gazda show-ului ăluia, „Oameni reali şi

animale de o importanţă profund religioasă”, un fel de copie religioasă după „Oameni reali”. Dar acum face show-ul ăsta, cu un succes incredibil pe cablu, care se cheamă „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”.

— E beton, îi spuse Lang lui Lenore, lăsând jos valizele în mijlocul unei grămezi de pahare de polistiren şi ambalaje de dulciuri şi chiştoace. Taică-meu urmăreşte frecvent show-ul. Taică-meu crede că Hart Lee are coaie spirituale.

— Tu cine eşti? îl întrebă Candy pe Lang.

— El e Andrew Sealander Lang, spuse Lenore, prieten cu Rick şi acum un angajat F and V foarte temporar. Trebuie s-o fac pe doamna Tissaw să-i dea camera lui Misty, cât e ea în spital.

— Şi prietenul vostru, domniţele mele alese, acum, sper, spuse Lang. Eu…

— Scoate maţele din mine! O cămilă! Auden s-a pogorât asupra acestei păsări! chirăi Vlad Ţepeş.

Un tip de la sunet sări şi-şi scoase căştile.

— Nu, nu, *nu*! ţipă Hart Lee Sykes, pocnind podeaua cu o cizmă de cowboy cu vârf ascuţit. Următoarea replică e „Toate contribuţiile pentru înscriere sunt deductibile din taxe”. Cindy, iubire… Unde e Cindy?

Hart Lee Sykes o zări pe Candy în uşă, cu Lenore şi Lang, şi îşi croi drum spre ei. Lenore începu să se tragă spre uşă. Sykes se înălţă deasupra tuturor, chiar şi a lui Lang. Îi spuse lui Candy:

— Cindy, iubire, trebuie să faci mica încarnare miraculoasă să se poarte frumos. Acum, dacă…

— Domnule Reverend Sykes, iat-o, în sfârşit, pe Lenore, proprietara lui Vlad, spuse Candy, împingând-o-n faţă pe Lenore cu o mână de fier pe noada ei.

Reverendul se opri, se întoarse spre Lenore, părea gata de o reverenţă.

— Domnişoară Beadsman, în sfârşit. Sunteţi proprietara, în măsura în care o singură persoană poate fi numită „proprietara” acestui animal – să îndrăznesc să spun „animal”? – atins de Domnul şi îndreptat de mâna Lui

spre mine, umilul Său slujitor.

Vocea lui Sykes urcă de la şoaptă la zbieret. Un murmur străbătu camera, dinspre oamenii care se uitau pe scenarii şi verificau echipamentul.

— Iisus ştia că sexul e bestial! cârâi Vlad Ţepeş.

— Încântat de cunoştinţă şi expresia sinceră a celei mai *profunde* recunoştinţe pentru că ne primiţi în casa dumneavoastră şi ne îngăduiţi prezenţa în preajma acestui animal de o importanţă teologică vitală, îi spuse Sykes lui Lenore, ignorând mâna întinsă a lui Lang. Prietena noastră, doamna Tilsit, mi-a povestit totul despre dumneavoastră şi despre relaţia profundă pe care o aveţi cu profundul dumneavoastră animal de companie.

— Tissaw, spuse Candy Mandible.

— Tissaw, zâmbi Sykes. O pasăre prin care am auzit personal vocea Domnului Dumnezeu, care strigă să fie arătat poporului american, prin intermediul meu, spre profunda şi umila mea onoare.

— Hmmm, spuse Lenore.

— Lenore, Lenore, ciripi Vlad Ţepeş. Mă face să-mi dau drumul. Am nevoie de spaţiu, ca persoană. Să scăpăm de această oglindă neprofesională şi scârboasă. Vei fi un star pe firmamentul electronic al teologiei evanghelice americane. Ca în *Pânza lui Charlotte*!

— Frate, face şi mai urât, îi spuse Lenore lui Candy.

— „Mai urât”? ţipă Hart Lee Sykes. „Mai urât”? Domnişoara se ţine de glume, prieteni. Domnişoară, sunt sigur că sunteţi conştientă că al dumneavoastră companion înaripat a fost atins de mâna Domnului.

— Probabil că a muşcat-o, atunci, mormăi Lenore.

— Mmm-hmmm, gemu mulţimea de tehnicieni spre Sykes.

— …că el reprezintă o dezvoltare teologică de cel mai înalt ordin, o manifestare a intervenţiei pământeşti şi a influenţei Atotputernicului comparabilă în semnificaţie cu bradul din Yrze, Polonia, care lăcrimează şi cu formaţiunea vulcanică cruciformă din Sierra Leone! „Mai urât”, glumeşte ea!

Mulţimea de tehnicieni râse.

— Hart Lee, iubire, intonă Vlad Ţepeş.

— Tu locuieşti tot aici? îi şopti Lang lui Candy.

— Ssst, îl sâsâi Candy. Lang rânji şi îşi duse un deget la buze, dând din cap.

— Doamna Tissaw ţi-a zis să-l dai pe Vlad Ţepeş la un post religios? îl întrebă Lenore pe Reverendul Sykes.

Vlad Ţepeş îşi făcea nevoile pe scaunul lui miniatural de regizor.

— Micuţa mea prietenă, directiva de a permite acestei creaturi expunerea în faţa poporului american, care tipă după reafirmare şi îndrumare divine, vine dintr-o sursă *mult* mai înalta deci; doamna Tyson, sau dumneata, sau eu! ţipă Sykes, ridicându-se pe vârfurile ascuţite ale cizmelor.

Lenore căscă ochii la Sykes.

— Nu de la *tata*.

— Exact, tânără domnişoară. De ia *tatăl* nostru, al tuturor! Sykes aruncă o privire în jur. Sunt beneficiarul mandatului pentru care toţi umilii slujitori ai Domnului se roagă întreaga lor viaţă mizerabilă. Mulţumesc. Mulţumesc.

Sykes se precipită, încercând să-i sărute mâna lui Lenore.

— O cheamă *Tissaw*, spuse Candy impacientată.

Sykes se uită urât la ea.

— Eu sunt Andrew Sealander Lang, Părinte, îi spuse Lang lui Sykes, luând mâna durdulie a lui Sykes din mâna lui Lenore şi strângând-o. Unul dintre prietenii apropiaţi ai domnişoarei Beadsman şi un admirator al păsării ei şi al show-ului dumneavoastră, domnule.

Reverendul îi strânse mâna lui Lang fără să-l privească. Se holba în ochii lui Lenore. Lenore îi putea mirosi respiraţia.

— Domnişoară Beadsman, vă aflaţi în poziţia de a ne ajuta să oferim poporului american şi lumii întregi mesajul contemporan al Domnului Dumnezeu, prin acest mijloc de comunicare înaripat pe care El l-a ales.

— Uitaţi ce e, mă tem că nu am nicio idee despre ce vorbiţi, spuse Lenore. Există o explicaţie destul de îngrijorătoare pentru faptul că Vlad vorbeşte, mă tem, care n-ar trebui…

— Singura problemă, de departe problematică, e faptul că Domnul are în marea Sa grădină animalul dumitale şi că miraculoasa vietate nu spune chiar ceea ce trebuie să spună, la fel de rapid cum ar putea, dat fiind efortul extrem pe care îl presupune livrarea mesajului Domnului în aceste zile, spuse Reverendul. Pasărea pare să fie, în aspectele ei seculare, cuprinsă, se înţelege, de extazul prezenţei verbale a Domnului Dumnezeu în ea, care trece dincolo de nevoile reale şi de ceea ce se cuvine să fie spus, dată fiind importanţa misiunii.

— Mie mi se pare că nemernicul ăsta mic e sănătos tun, spuse Vlad Ţepeş, ronţăind o sămânţă de floarea-soarelui.

— Asta e, îi spuse Reverendul solemn lui Lenore. Vă aflaţi în poziţia de a ajuta pasărea să livreze mesajul plănuit şi cerut. Următoarea replică din mesajul relevant de la început e „toate contribuţiile pentru înscriere sunt deductibile din taxe”. Zâmbetul Reverendului aproape că ajunse la urechi. Dacă aţi putea să vă folosiţi poziţia privilegiată pentru a-i sublinia păsării importanţa vitală a misiunii ei şi a o sprijini să livreze mesajul şi, de asemenea, poate şi să înceteze să-l mai muşte pe omul nostru de la machiaj…

Sykes făcu un gest spre un tip palid, cu un bandaj la mână.

— Tot nu înţeleg, spuse Lenore.

— Îmi daţi voie, domnule Reverend? spuse Candy, încercând să ignore ce-i şoptea Lang la ureche.

— Bineînţeles.

Sykes îşi încrucişă braţele şi bătu cu cizma ascuţită în podea. Regizorul îşi privi ceasul.

— Uitaţi ce s-a întâmplat, doamna Tissaw a intrat aici ca să şteargă praful, spuse Candy, acum două zile, în ziua în care te-ai dus la Clarice şi apoi, bănuiesc, la Rick,

pentru că sigur nu erai pe-aici, şi am ieşit şi eu, pentru că eu şi Nick Allied, în cele din urmă…

— Aha, zise Reverendul.

— În orice caz, spuse Candy, doamna Tissaw a fost aici şi l-a auzit pe… ăsta mic şi bănuiesc că spunea chestii religioase…

— De o profundă importanţă, adăugă Sykes.

— …şi a luat-o razna, de entuziasm, şi a sunat la „Oameni reali", ca să încerce să-i facă să vină să-l vadă, pentru că se pare că cârâia ceva despre „Oameni reali"…

— Păi, Candy, ştii cum a ajuns să spună asta, spuse Lenore.

— În seara asta ştim *cu toţii*, spuse Sykes, dând solemn din cap.

Sunete aprobatoare se ridicară din norul de fum de deasupra capetelor tehnicienilor.

Candy dădu ochii peste cap.

— Şi bănuiesc că cei de la „Oameni reali" şi-au dat seama că nu era chiar programul lor, un amestec deştept de chestii biblice şi obscenităţi, dar tipul care conduce treburile pe-acolo i-a spus tipului care a răspuns la telefon să-i spună să sune la CBN…

— Care, bineînţeles, sunt eu, spuse Sykes.

— Şi aşa a făcut, şi au trimis glonţ pe cineva de la biroul Reverendului, spuse Candy. Şi asta s-a întâmplat ieri, când tu evident erai plecată din oraş şi de la biroul tatălui tău au zis că fratele tău nu are telefon şi că nu poţi fi contactată.

— Lavache şi tâmpitul ăla de ganglion limfatic, mormăi Lenore.

— Dar, în orice caz, tipul a venit şi a aruncat o privire, şi bănuiesc că Vlad era într-o formă incredibilă, în ziua aia.

— Aşa cum a fost menit să fie de la început, spuse Reverendul.

— Şi, în orice caz, tipul de la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu l-a văzut şi cred că a căzut pe spate spiritual şi a intrat în spasme alergând la telefon, cu doamna Tissaw

care îşi frângea mâinile de bucurie în spatele lui…

— Nu e nevoie s-o împodobeşti, Cindy, spuse Sykes, uitându-se sâcâit spre Wang-Dang, care era lângă colivie, înghiontindu-l pe Vlad Ţepeş printre bare cu o bucăţică dintr-un pahar de polistiren, în timp ce Vlad îl privea cu ochii lui ca două mărgele.

— La început, tipul a încercat să mă sune, la serviciu, ca să mă convingă să te sun, la surprinzător de grijulia sugestie a doamnei Tissaw, dar cred că n-au reuşit să mă prindă, pentru că situaţia telefoanelor la F and V e la fel de ţicnită…

— Hm, spuse Sykes.

— Dar evident că, dacă n-ai avut telefon, oricum n-aş fi reuşit să dau de tine, în orice caz, ei au încercat, şi apoi bineînţeles că tipul a sunat la birourile „Clubul Parteneri cu Dumnezeu” şi i-au spus, mai mult sau mai puţin, Părintelui Sykes povestea şi au decis că bătrânul Vlad e ceva mult mai tare decât „Oameni reali religioşi”, sau aşa ceva, şi Reverendul a dat buzna aici din Atlanta…

— Şi restul poţi să-l deduci din ce vezi şi simţi aici în seara asta, spuse Sykes. Aşa că, dacă poţi să-i arăţi păsării replicile indicate, putem…

— Deci, se pare că doamna Tissaw e cea cu care trebuie să vorbesc, spuse Lenore. Pentru că dacă ea crede că poate să dea o pasăre drogată la televizor, fără ca măcar să…

— Drogată cu mesajul îmbătător şi îndelung aşteptat al Domnului Dumnezeu în persoană! ţipă Sykes.

Lang răcni pe neaşteptate, pentru că Vlad îl înhăţase de deget. Sunetistul dădu fuga să-l calmeze.

— Deci, marea întrebare e unde este doamna Tissaw, spuse Lenore. Poate că aş putea să fac repede un duş şi apoi am putea sta de…

— Doamna Tissaw s-a dus la cumpărături, spuse radios Sykes.

— Agentul Părintelui Sykes i-a dat o sumă îngrijorător de mare, ca avans, spuse Candy.

— Aici, în America, însămânţăm ca să avem ce

culege, spuse Sykes, extrăgând din tehnicieni cea mai sonoră încuviinţare de până acum.

— S-a dus să-şi cumpere haine şi corsete şi să-şi vopsească părul, spuse Candy. Se pregăteşte să-l ia pe Vlad Ţepeş în Atlanta, cu Părintele.

— Se pregăteşte să *ce*?

— Pasărea va fi primul comoderator din istorie al „Clubului Parteneri cu Dumnezeu”! ţipă Sykes, arătând cu degetul spre tavan.

Lang, care era în spate cu Candy, cu un Kleenex pe deget, se uită în sus să vadă spre ce arată Sykes.

— Însămânţează ca să ai ce culege! chirăi Vlad Ţepeş.

— Doamna Tissaw a spus că ia pasărea temporar în schimbul peretelui ciugulit şi al parchetului stricat de găinaţul lui Vlad, despre care spune că e mai stricat decât poţi tu să plăteşti, spuse Candy. Aşa că zice că-n schimb o să-l ia temporar pe Vlad. Soţul ei o susţine, doar ca s-o vadă plecată din oraş o vreme, bănuiesc.

— Pasărea o să intre-n istorie acum, spuse încet Reverendul.

— Deşi nu legal, dacă vreţi să aveţi neplăceri, spuse Candy, punându-şi braţele în jurul lui Lenore, care continua să se tragi spre uşă.

— Bineînţeles, doamna Simpson nu e nevoie să vină deloc, dacă doriţi, aşa cum ar fi firesc, să însoţiţi chiar dumneavoastră mijlocul de comunicare cel ales în era nouă pe care a făcut-o el posibilă, îi spune Sykes lui Lenore.

— Asta înseamnă că nu mai am apartamentul? întrebă Lang.

— Baia, abia reuşi Lenore să strige în urechea lui Candy.

— Toate contribuţiile pentru înscriere sunt deductibile! Aşa; spuse Vlad Ţepeş.

— În sfârşit! ţipă Sykes.

Dădu fuga la colivie.

— Motor! răcni regizorul.

— Lasă-ţi capul adormit, iubirea mea deductibilă!

— Domnişoară Beaksman, ascultaţi mandatul! tună Sykes.

Camera făcu zoom, cuprinzând totul.

Holul era răcoros şi gol, faţă de camera ei. Lenore blocă uşa băii cu vârful unui baschet. Se uită la papagalii de pe perdeaua de duş.

— Un cuvânt doar, şi zburaţi de nu s-a mai văzut.

13

1990

— Deci, eşti supărată.

— Cred că sunt prea obosită ca să fiu supărată. Nu ştiu de ce sunt atât de obosită.

— Ca fratele tău.

— Care frate? Cel care e luat tot timpul, sau cel care e anorexie şi pe care trebuie să-l urmărim cum dă colţul de ani de zile şi care acum a dispărut şi poate că, din ce reiese, e mort? Vreau să dorm. Pune-ţi braţul... aşa. Mulţumesc.

— Parcă ai zis că problema lui John e încăpăţânarea lui de a nu avea legătură cu moartea a ceva, aşa că de obicei refuză să mănânce, pentru că orice masă implică o moarte. Asta nu e anorexie.

— E un fel de dacă te gândeşti.

— Şi că are o dovadă orizontală a ideii indiscutabile că nimeni nu trebuie să ucidă niciodată, din indiferent ce motiv.

— O dovadă diagonală.

— Dovadă diagonală.

— Aşa cred.

— Ar... vrea s-o publice, poate?

— Mă-ndoiesc că a scris-o vreodată, de vreme ce asta presupune hârtie, deci copaci et cetera.

— Ce tip. O anume nobleţe.

— Nu prea-l cunosc. E ca străinul ăsta care vine de la Auschwitz de fiecare Crăciun. De asemenea, în ultima vreme, a fost ciudat de religios. Mi-a zis că vrea să scrie cartea asta în care să argumenteze că Creştinismul e modul Universului d (a se pedepsi, că Creştinismul e,

serios, oferta unei răsplăţi irezistibile în schimbul unui serviciu imposibil de îndeplinit.

— Probleme evidente legate de scrierea ideii, bineînţeles.

— Cred că-mi fac mai multe griji pentru John decât pentru Lenore.

— Ştiu eu un animal cu pene pe care nu m-ar deranja să-l mănânc.

— Nu eşti câtuşi de puţin amuzant, Rick.

— Îmi pare rău. Ca să fiu cinstit, totuşi, cred că ar fi mai bine pentru tine să-ţi scoţi din păr, ca să zic aşa, pasărea asta, până când nu se clarifică treaba cu căminul de bătrâni şi fratele slăbănog.

— Sărmanul Vlad Ţepeş. Tot ce şi-a dorit vreodată a fost o oglindă şi nişte hrană şi un vas în care să-şi facă nevoile.

— Un vas pe care îl folosea cu o neregularitate enervantă, nu uita.

— Nu-mi vine să cred că doamna Tissaw a zis că i-a făcut în cameră pagube de mii de dolari. O minciună. Stătea în faţa mea şi îndruga minciuni.

— Clar e într-un soi de extaz religios. Oamenii în extaz religios îşi bagă şerpi vii în gură. Se împerechează cu orbite de cranii în putrefacţie. Se mânjesc cu balegă. Fanteziile cu stricăciunile făcute de o pasăre sunt fleacuri.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine după duş ca după duşul ăla.

— Ai stat destul de mult, dacă au reuşit să şutească pasărea până să te întorci tu.

— N-a şutit nimeni nimic. L-au dus în furgonetă. Şi, de fapt. Cred că e oarecum mai bine, pentru că într-un fel m-a scutit să iau o decizie, chiar atunci. Aşa că n-a mai trebuit să iau o decizie în pripă, cu luminile alea albe şi fierbinţi de televiziune peste tot, care te băgau în spasme.

— Dar ai fost de acord să-l dai o lună.

— Eu şi Candy abia dac-am reuşit să strigăm că e doar pentru treizeci de show-uri în timp ce ei împachetau totul în furgonetele lor tâmpite, cu antene. I-am zis

doamnei Tissaw că, dacă durează mai mult de o lună fără permisiunea mea, mă voi adresa justiţiei. Dar nu cred că a fost foarte impresionată.

— *Ne* vom adresa justiţiei, dacă e nevoie. Putem să-l folosim pe tipul ăla de la F and V pentru început. Dumnezeu ştie că ne datorează puţină muncă pentru onorariul lui. Sau ne angajăm unul de-al nostru şi-l plătim. Pasărea, legal, e a mea, nu uita.

— Ce vrei să spui? Mi-ai dat-o de Crăciun. Am zis că e cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată, îţi aminteşti?

— …

— Şi, în plus, îl urăşti pe Vlad Ţepeş. Ai spus-o răspicat tot timpul.

— Recunosc că regret că ţi l-am cumpărat. Dar, din punct de vedere legal, am chitanţa de la pet-shop, de la Fuss V Feathers. Şi, chiar mai mult, cum poate îţi aminteşti, de acel Crăciun eu ţi-am dăruit ce ţi-ai dorit, în timp ce tu *nu* mi-ai dăruit ce mi-am dorit. Dacă ar fi avut loc un fel de schimb emoţional care te face să te simţi împlinit de Crăciun, ar fi fost una. Aşa, a fost doar într-o direcţie. Astfel, într-un sens emoţional bară legal, pasărea rămâne a mea.

— Ai zis că-ţi place bereta pe care ţi-am luat-o.

— Dar nu a fost ce ţi-am *cerut*.

— Uite ce e, am mai discutat despre asta. Ţi-am zis că nu vreau să fac chestia aia. Dacă ţi-ar fi păsat într-un mod neînspăimântător, ai fi vrut să faci ce vreau să fac şi eu. Şi eu *nu* vreau să fiu legată şi în mod *sigur* nu vreau să te bat la fund cu nicio paletă.

E boală curată.

— Nu înţelegi. Orice ar putea părea boală e neutralizat j. Motivaţie, aşa cum am încercat…

— Un teritoriu incredibil de periculos, Rick. S-o lăsăm baltă.

— Dacă m-ai iubi cu adevărat, m-ai lăsa.

— Chestia asta nici nu merită discutată.

— Mă iubeşti.

— Hai să nu facem asta.

— …

— …

— În orice caz, problema e că resursele mele emoţionale şi economice şi legale sunt cu totul ale tale. Aşa cum au şi fost. Şi nu cred că asta are de-a face cu vreo bonificaţie. Poţi să-ţi păstrezi toate bonificaţiile pe care ţi le-a promis Swaggert, deşi trebuie să spun că cifra ar trebui un pic umflată.

— Sykes.

— Sykes. Chiar poartă piele albă, cu litere pe piept?

— Ar fi amuzant, dacă nu ar fi atât de obscen. Şi nu-mi plac cizmele lui de cowboy.

— Din nou încălţămintea.

— Şi Lang a fost groaznic de sâcâitor cu Candy, aşa mi s-a părut. Practic, îi atârna limba până la genunchi. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat pe urmă.

— Nimic din ceea ce ea n-ar fi vrut să se întâmple.

— Eşti răutăcios. În orice caz, l-a înhăţat pe preşedintele Allied Sausage Casing în persoană acum, ea mi-a zis. Nick Allied. L-a băgat în sac, în cele din urmă, a zis. Poartă rochia aia violet de o săptămână. Rochia aia e prea mică pentru ea.

— Şi, bineînţeles, dacă tot e să vorbim, Lang e şi el însurat, doar…

— Cea mai nasoală chestie în povestea asta cu Vlad e ruşinea. Banii, ei bine, nu prea ştiu ce să cred despre promisiunile legate de bani. Dar cariera lui Sykes se va duce dracului când tata şi Obstat vor ieşi cu mâncarea pe bază de extract de pineală şi faza cu vorbitul va deveni clară şi oamenii vor face legătura că e pasărea mea şi că eu sunt fata lui tata. Şi, în cele din urmă, va trebui să anunţăm poliţia în privinţa Străbunicii şi a celorlalţi rezidenţi şi a personalului, şi apoi vor apărea în ziare. O să pară că Sykes a încercat să pună ceva deoparte din contribuţiile sărmanilor ălora care-şi trimit banii de medicamente în fiecare săptămână ca să fie parteneri cu Dumnezeu, sau cam aşa ceva. O să pară că poate l-am

ajutat să comită o fraudă.

— Ai încercat să-i spui, Lenore.

— A fost absolut imposibil. Nu era în stare să asculte. Am menţionat cuvântul „tată”, şi a şi început, dând din picior şi arătând tavanul cu degetul. Şi avea o respiraţie oribilă. Cred că a fost cea mai groaznică respiraţie pe care am mirosit-o vreodată la cineva. O face pe Judith să pară o junioară, iar Judith era campioana.

— O urăsc pe Prietht.

— …

— Cel puţin, Lang şi-a primit camera. O să-mi fie de ajutor.

— Şi ştii c-o să-mi lipsească. Îmi plăcea să fac haz cu Candy de oglinda lui. Nu mă deranja să-i aspir seminţele şi găinaţul. Şi chiar nu mă deranja să-i aud obscenităţile. Pălăvrăgeala lui era haioasă.

— Care-i părerea ta despre Lang, până la urmă?

— Deşi e ceva crud în toată treaba – ca şi cum Străbunica ar fi fost crudă intenţionat. Mă obişnuisem să stau să o ascult vorbind tot timpul…

— El nu e genul nostru, dar simt nişte afinităţi.

— …şi apoi a dispărut, şi s-a dus, şi n-o să-mi mai vorbească, dar treaba s-a aranjat în aşa fel încât acum îmi vorbeşte Vlad, doar că tot ce poate Vlad să facă e să repete ce-i spun eu, şi nici măcar asta prea bine…

— Nu sunt sigur de ce simt afinităţi, dar le simt. Doi outsideri din interior…

— …aşa că e ca şi cum aş vorbi cu mine, singură, acum, ba chiar mai mult, pentru că acum există această micuţă pseudoeu cu pene în afara mea care îmi aminteşte constant că nu vorbesc decât cu mine, numai cu mine.

— Doar că, bineînţeles, s-a terminat acum, nu? Mulţumită doamnei Tissaw şi evanghelistului.

— Aşa cred.

— Şi ce sunt eu, Lenore, de fapt? Sunt un manechin? Sunt păpuşa lui Bloemker?

— Ştii ce vreau să spun, Rick. Îţi sunt recunoscătoare. Ştii că-ţi sunt.

— Deci, mă iubeşti, atunci. În cele din urmă, eşti a mea.

— Ştii că nu-mi place chestia asta cu „a mea”.

— Deci, m-am hotărât că mă iubeşti.

— Bine, poţi să te hotărăşti.

— Deci, mă iubeşti.

— Ce-am zis adineauri?

— *Ce* ai zis adineauri, Lenore? Ca de obicei, nu sunt sigur, în mod sigur n-am auzit cuvântul „iubire” din gura ta.

— …

— Unele cuvinte trebuie rostite explicit, Lenore. Doar rostind anumite cuvinte cineva *face* ce *spune*. „Iubire” e unul dintre aceste cuvinte, cuvinte de mare forţă. Unele cuvinte pot literalmente să facă lucrurile reale.

— Tu şi Străbunica Lenore ar trebui să fiţi împreună, voi sunteţi cei care ar trebui să fie împreună. Cred că ea te-ar pocni cu câte palete vrei tu. Bâte, ciocane, scânduri cu cuie în ele…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lenore.

— Rick, mă străduiesc la maximum.

— Deci, mă iubeşti.

— Mă străduiesc la maximum.

— Ce anume vrea să însemne asta?

— …

— Şi, deci, de ce mă iubeşti?

— Oh, frate. Acum *chiar* aş vrea să nu începi.

— Nu, serios, Lenore, de ce? Pe ce bază? Vreau să ştiu, aşa aş putea să încerc cu disperare să reîmprospătez acele trăsături care sunt baza a ceea ce tu iubeşti la mine. Ca să te pot avea în mine, tot timpul.

— Ai putea să te opreşti o clipă din discuţia asta cu avutul?

— Te rog, te rog. Oh, te rog.

— …

— Ştiu că sunt extrem de nevrotic. Ştiu că sunt posesiv. Ştiu că sunt pretenţios şi un pic efeminat. În linii mari, fără bărbie, nici înalt, nici puternic, chelesc masiv

dinspre creştet, aşa că sunt silit să port o beretă ridicolă – deşi, bineînţeles, e o beretă foarte drăguţă.

— …

— Şi intrinsec inadecvat sexual, Lenore, te rog, haide s-o spunem pe şleau amândoi, măcar o dată. Nu e posibil să te satisfac. Nu ne putem uni. Uşa cu Plasă a Uniunii pentru mine nu e o uşă pe care să intru. Tot ce pot să fac e să mă bâţâi ca un apucat în exteriorul tău. Doar în exteriorul tău. Nu pot să fiu cu adevărat în interiorul tău, destul de aproape, doar din cauza riscului unei sarcini, asta nu e împlinire adevărată. Faptul că suntem împreună trebuie că te face să te simţi groaznic de goală pe dinăuntru. Ca să nu mai spun, bineînţeles, extrem de vraişte.

— …

— Şi, atunci, de ce? Numeşte trăsăturile de bază pentru care mă iubeşti şi o să le exersez fără milă până când se fac mari şi se umflă ca să umple câmpul orizontului tău emoţional.

— Ce e cu tine?

— Te rog, spune.

— Rick, nu ştiu. Cred că avem concepţii diferite despre asta, ştii tu, chestia asta care se cheamă „iubire”.

— …

— Cred că pentru mine tinde să fie un fel de inversare după o vreme, şi apoi, în mare parte, nu mai contează.

— Inversare? Explică, explică.

— Mi-e ruşine.

— Te rog.

— La început începe să-ţi placă cineva în baza, ştii tu, trăsăturilor lui. Felul în care arată, sau în care se poartă, sau dacă e deştept, sau toate combinate, sau ceva. Deci, la început există, bănuiesc, ceea ce numeşti tu trăsături ale persoanei care te fac să simţi anumite lucruri pentru ea.

— Lucrurile nu arată deloc bine aici.

— Dar apoi, dacă ajungi să ştii tu, iubeşti o persoană, totul se inversează. Nu mai iubeşti persoana datorită

anumitor lucruri; iubeşti nişte chestii la persoană, pentru că iubeşti persoana. Un fel de radiere spre exterior, mai mult decât spre interior. Cel puţin, ăsta e felul… oh, scuză-mă. Aşa mi se pare mie.

— Oh, Doamne. Şi asta se întâmplă cu mine? S-a produs inversarea?

— Păi, Rick, e o prostie să-ţi placă trăsăturile şi să începi sale exersezi ca la sala de sport. E o tâmpenie.

— Deci, atunci lucrurile s-au inversat.

— …

— Lenore?

— Încetează să înfigi ace în mine, Rick. Mă simt ca un fluture pe un carton.

— Dar dacă această plăcere de a înfige ace în tine e o trăsătură a mea, atunci ar trebui să-ţi placă această trăsătură, dacă s-a produs inversarea.

— Bănuiesc că nu m-am exprimat bine. Aş prefera să încetăm. Mă simt expusă spunând chestiile astea.

— Dar ce zici, de exemplu, de Lang? Crezi că dragostea lui Lang presupune o inversare? Lang încetează să mai iubească în baza trăsăturilor şi a calităţilor?

— *Mai ales* despre el nu vreau să vorbesc, OK?

— De ce nu?

— …

— Nu mai scrâşni din dinţi, spune-mi. E vital să ştiu, şi în mod sigur înţelegi de ce.

— Nu, Rick, nu înţeleg.

— Ce, dacă chestiunea inversării rămâne ambiguă, ce-o să mai simt eu despre noi şi, de exemplu, ca să dau un exemplu, despre Lang? Pentru că aici avem, în Lang, o creatură masculină în mod cert mult mai demnă de iubit decât mine, plină de trăsături frumoase, dacă e să fim obiectivi. Înalt, ajunge cu picioarele uşor la suportul de picioare al scaunului de bar, izbitor de chipeş, neproblematic, relaxat, destul de amuzant, umblat prin lume, foarte înstărit, musculos, inteligent, deşi, în percepţia mea, nu ameninţător de…

— …

— Şi, în nenumărate multe alte aspecte, plin de trăsături bune de iubit, Lenore. Am fost la toaletă cu tipul ăsta. Mă auzi? Am intrat într-o toaletă cu tipul ăsta.

— Mă gândesc să te fac pachet, să te arunc în maşină şi să fug cu tine la doctorul Jay chiar în clipa asta. Cred că am atins noi culmi ale nebuniei convulsive.

— Trebuie să ştiu nişte lucruri, Lenore. Trebuie să începi să-mi spui lucruri, sau o să fac implozie. Trebuie să ştiu dacă am declanşat inversarea în tine. Vreau să ştiu cum se potriveşte Lang în peisaj.

— Ce-are a face potrivirea cu toată treaba?

— Trebuie să ştiu. Lang nici nu ştie dacă îţi aminteşti de el sau nu. Şi-a exprimat îndoieli şi anxietăţi în această privinţă faţă de mine, când tu intrai în cea de-a douăzecea oră consecutivă de somn.

— Oh, mi-l amintesc foarte bine. Nu-ţi face griji că nu mi-l amintesc.

— Deci, care-i problema?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Tu ce faci, încerci să mi-l bagi pe gât, sau ce? Prefer să nu vorbesc, şi o trăsătură pe care mi-ar plăcea să o văd la tine acum e că nu vrei să discuţi chestii pe care eu nu vreau să le discut.

— Următorul sunet pe care o să-l auzi va fi o implozie. Spune că am produs inversarea în tine, Lenore. Te rog.

— E vreun prosop pe-aici?

— Fără duşuri, până nu-mi spui. O să fac ceva la ţevi.

— Ascultă, Lang e marele motiv pentru care mi-am pus toată familia în cap şi n-am vrut să mă duc la Mount Holyoke, OK? Când am fost în vizită, el şi celălalt tip, un adolescent Amish, cu o bărbiţă ca o subsuoară, au venit şi au dat buzna şi s-au dat cu capul de pereţi şi i-au făcut pe oameni să se semneze pe fundurile lor goale, şi, practic, Lang a molestat-o chiar acolo pe Mindy Metalman.

— Acum sunt căsătoriţi, să ştii.

— V-am auzit vorbind despre asta la Aqua Vitae, Rick. Am auzit. Am auzit tot ce-aţi vorbit, când nu eram ocupată să-i ţin lui Stoney capul să nu cadă în pizza.

— Deci, cu Lang s-a produs o inversare a inversării. Tu îl antiiubeşti, în ciuda tuturor trăsăturilor care par să strige după dragoste şi necesită dragoste. Şi, prin inversare, iubeşti un bărbat care e aproximativ a douăzecea parte a bărbatului care e el…

— Vrei să ştii ce nu iubesc deloc? Nu iubesc această obsesie bolnavă a măsurătorii, şi să mi se ceară să spun lucruri, şi acele înfipte în mine, şi posesia, şi vorbitul. E totul o convulsie dezlănţuită care mă îmbolnăveşte extrem de tare, ca să nu mai spun că mă deprimă.

— Deci, nu mă iubeşti, până la urmă.

— Poate că o să mă duc la Atlanta ca să stau cu Vlad Ţepeş şi să-mi iau cecurile care mi se cuvin în timp ce tu-ţi fierbi creierii pentru, să zicem, o lună de-acum încolo, OK?

— …

— În orice caz, pentru ce ai nevoie de el? Care-i rolul lui în toată povestea asta?

— Traducere, ţi-am zis.

— Chestia cu erbicidul Norslan în greaca modernă? N-are niciun sens.

— Din păcate, nu poţi controla întotdeauna deciziile prin care sunt conduse afacerile, e trăită viaţa.

— Ce încurajator. Dar de ce el? L-ai cunoscut într-un bar, şi atât. Clevelandul trebuie să fie plin de greci adevăraţi, din Grecia, dacă vrei să traduci ceva.

— Nu sunt sigur de ce. Există afinităţi: Amherst, frăţie, legătura Scarsdale. Dar am simţit ceva… nu ştiu cum să descriu. Aia a fost o zi ciudată.

— N-are absolut niciun sens.

— Te rog să iei notă că avem aici mai mult o incapacitate decât o lipsă de dorinţă de a spune.

— Pur şi simplu, cred că o să fie ciudat cu el la Frequent and Vigorous. Se adaugă la haos. Walinda o să se caţere retroactiv pe pereţi că am plecat, imediat ce te vei duce tu sus, şi, în plus, Candy a scăpat aluzii de rău augur despre situaţia telefoanelor.

— E vorba de mai mult decât aluzii, mă tem. Una dintre sarcinile mele la birou, cât timp tu şi Lang se

presupunea că vă instalaţi, a fost să verific telefoanele. Povestea nu e una fericită.

— Cum adică „se presupunea” că ne instalăm? Detectez o insinuare?

— Mă refeream la problemele neprevăzute cu Vlad.

— Oh.

— …

— Dacă sărmanul Vern a lucrat ture duble ca să mă acopere, cred că nici stomacul n-a mai rămas din el. Trebuie să mai angajezi pe cineva, cel puţin dacă problema telefoanelor a rămas la fel.

— Am comunicat cu un domn Studgeman de la Interactive Cable, de la cabina telefonică de lângă scheletul lui Cleaveland Mi-a promis cea mai promptă acţiune posibilă.

— Cred că se poate să fii mai prompt de opt zile, că atât a trecut. Nu ştiu ce fel de companie telefonică îşi lasă oameni: de la tunel să se ducă la pescuit, sau unde naiba se duc, tocmai când au o problemă nasoală cu tunelul. Şi tipul ăla care arată ca un negativ, care refuză să repare tuneluri şi care spune că tunelurile sunt ca nervii nu e deloc de ajutor.

— Domnul Studgeman pretinde că sunt explorate noi magistrale. A fost închiriat echipament de înaltă sensibilitate, ca să fie adus în tunel sub Clădirea Bombardini. Studgeman susţine că locul problemei a fost identificat ca Erieview Piaza.

— Super. Nu sunt deloc entuziasmată de perspectiva de a răspunde la apeluri către Den of Pain în următoarele şase luni.

— Ceea ce ne aduce la chestiunea principală a serii.

— Rick, somnul îmi ţâşneşte prin fiecare por al corpului.

— Atunci, n-avem nicio şansă să spunem o poveste.

— Nu ştiu de ce, dar nu mi se pare momentul potrivit.

— Am pe birou o serie de poveşti interesante.

— …

— De exemplu, un tip care e foarte fidel soţiei, dar doar pentru că e impotent cu toate femeile, ameţitor de multe, cu care a încercat să o înşele, deşi cu ea nu e deloc impotent. Suntem invitaţi să facem speculaţii asupra faptului dacă e sau nu un om bun în sinea lui. Te interesează?

— Nu… mi-e cam somn.

— Nu-ţi mai plac poveştile?

— Nu despre asta e vorba. Te descurci perfect cu… poveştile. Mă culc sau mor aici, asta-i situaţia.

— Păi, poate vrei să ştii, sau nu…

— Pffu.

— …că am avut o inspiraţie nu tocmai insignifiantă.

— …

— *Avându-te pe tine în minte*.

— Pfu.

— Şi astfel, bineînţeles, pe mine.

— …

— Ce anticlimax.

14

1990

a

La centrala Companiei Frequent and Vigorous/Bombardini, la ora 10 a.m., miercuri, erau Lenore Beadsman, Candy Mandible, Judith Prietht. Sub pupitrul centralei, văzându-i-se din cabină doar ghetele, se afla Peter Abbott. Un curier anonim tocmai pleca, după ce-i lăsase lui Lenore o enormă cununa de flori, trandafiri roşii şi albi aranjaţi într-o împletitură Yin şi Yang Cununa stătea pe coşul de gunoi al centralei, fiind prea mare ca să încapă în el. Totuşi, în coşul de gunoi ajunsese biletul care însoţise florile: „Domnişoară Beadsman. Timpul trece. Într-un fel sau altul, veţi fi parte din mine”.

Nu era chip ca Lenore să stea pe scaunul ei cu Peter Abbott sub ea. Ea şi Candy Mandible stăteau într-o parte, în dreptul uşii cabinei, iar Candy fuma şi făcea cerculeţe de fum. Judith Prietht era frenetică la consola Companiei Bombardini, dar îşi găsea un pic de timp ca să săgeteze cu

privirea ghetele lui Peter Abbott, în timp ce acestea tresăreau de un efort misterios. Se pare că Peter ataşa ceva consolei centralei Frequent and Vigorous. Ceva lung şi complicat şi scump, zisese Candy.

Trebuise să închidă temporar centrala F and V, ceea ce lui Lenore îi convenea.

Candy fuma o ţigară cu cuişoare, care sunt deosebit de bune ca să faci cerculeţe de fum, şi, totodată, scutura din când în când scrumul în bobocul deschis al uneia dintre flori.

— E bogat, să ştii, îi spuse lui Lenore.

— Nu eşti deloc amuzantă, spuse Lenore, privind florile. Mă gândesc să-l pun pe doctorul Jay să-şi informeze din partea mea colegii în privinţa lui. Măcar e prea mare ca să încapă aici. Cred. Sper.

— Bogăţia nu trebuie concediată aşa uşor, copilă, spuse Candy. Poate nu vrei averea Stonecipheco, dar se poate să nu te deranjeze bogăţia per *se*.

— De-asta eşti acum cu domnul Allied? Te va scoate din chestia asta? râse Lenore şi gesticulă.

— Păi, nici n-am depăşit faza cu băgatul propriu-zis, încă, râse Candy prin fum. Asta e un bărbat adevărat, Lenore. O privi. Lumea se dovedeşte plină de bărbaţi foarte, foarte adevăraţi.

— Ce vrei să spui?

Candy coborî glasul şi Lenore văzu cum i se dilată pupilele.

— Nu ştiu unde l-ai găsit pe tipul ăsta, Lang, dar Doamne, Dumnezeule.

— Nu vreau să aud de asta. Lenore îşi întoarse privirea spre ceafa lui Judith, care avea o cască telefonică ataşată. Şi, în orice caz, acum sunt bogată *per* se graţie cecului pentru Vlad. Va trebui să vorbim mai mult despre asta, Candy. Tu ar trebui să fii prietena mea. Prietena lui Vlad Ţepeş.

— Probabil că acum Vlad are o colivie căptuşită cu oglinzi. Probabil că Vlad se află într-o stare permanentă de orgasm păsăresc.

— Căcat! se auzi vocea lui Peter Abbott de sub consolă.

— Sănătate, spuse Judith Prietht printre apeluri.

— Dacă lucrurile nu se aranjează într-o lună, eu şi Rick o ne adresăm justiţiei ca să-l aducem înapoi, spuse Lenore. Spune că o să angajeze un avocat. Se pare că Vlad Ţepeş Csi legal al lui, pentru că are chitanţa. Aseară spunea chestii ciudate despre Vlad.

Judith Prietht se roti cu scaunul, apăsă butonul „Ocupat”.

— Ascultă, Lenore, dulceaţă… clipi ea zâmbind. Pot să-ţi spun „Lenore”?

— Nu sunt prea sigură în legătură cu combinaţia „Lenore *dulceaţa*”, Judith, spuse Candy.

Lenore se întoarse spre Candy.

— Cum se face că e aşa drăguţă azi?

— Vrea să-şi primească autograful de la Hart Lee Sykes, spuse Candy, scuturând scrumul. Se pare că e Parteneră cu Dumnezeu. Foarte parteneră.

— Dacă nu te deranjează… începu Judith să cârâie.

— Din fericire, nu mă mai întâlnesc cu Sykes, Judith, spuse Lenore.

— Dar poţi să-i scrii, spuse Judith Prietht. Poţi să-l suni de aici, şi chiar plătesc pentru asta, dacă vrei.

— Oh, n-ar trebui să…

— Şi n-ai putea să-l mai rogi să… poate să…? Judith o privi rugător pe Candy Mandible.

Candy îşi dădu ochii peste cap.

— Vrea să-l rogi să binecuvânteze o fotografie cu pisica ei.

Judith scoase o fotografie polaroid şi o flutură spre Lenore, de parcă Lenore ar fi fost foarte departe.

— Judith, ce-ar fi dacă ţi-aş spune că o să fac tot ce pot? Poate că o să-l pun pe Rick să vorbească cu el; a zis că o să vorbească cu oamenii de la CBN.

Lenore privi absentă tălpile ghetelor lui Peter Abbott.

Butonul „Eliberează Poziţia” al lui Judith începu să pâlpâie cu acea clipire care spune că sunt prea multe

apeluri reţinute. Apăsă „Acces” şi „Start Interior” şi se lăsă pe spate, trimiţându-i lui Lenore o bezea.

— Măcar ne-am făcut loc în inima ei, spuse Candy, strângându-şi pumnul ca să-şi privească unghiile.

Lenore se întoarse spre Candy.

— Auzi, spuse ea, ce-ai vrut să spui cu „Doamne, Dumnezeule” despre Lang? Voi doi v-aţi…?

Candy îşi privi palma în timp ce o desfăcu şi o strânse la loc.

— Da şi nu, spuse ea. Adică, mă tem că da, ne-am şi ne-am şi da, într-adevăr, Doamne, Dumnezeule. Văzu privirea lui Lenore. Ce pot să-ţi spun? Eram plictisită, şi Nick se întâlnea cu un lanţ de supermarketuri, şi n-o să afle niciodată. Dar n-o s-o mai facem, probabil, niciodată, nu cred. În primul rând, pentru că eu şi Nick avem intenţii serioase şi cred că am găsit o scurtătură spre bogăţia *per se* ca să nu mai spun că Nick însuşi e aproape un Lang. Andy ţi-a spus ce poreclă avea în colegiu, apropo?

Lenore scoase o pietricică din zimţii unui baschet.

— Am murit de râs, spuse Candy.

— Lang e şi el bogat per se poate vrei s-o ştii, spuse Lenore. Taică-său are o companie mamut în Texas. Se pare că taică-său e mai mult sau mai puţin responsabil pentru G.O.D. Ridică privirea spre Candy. Şi apoi, care-i treaba cu Clint Roxbee-Cox? Clint cred că e înnebunit de gelozie pe domnul Allied.

— Clint e un tip nefericit acum, spuse Candy, aranjându-şi lucrurile din poşeta de pe pupitru. Dar e un tip loial companiei. Şi Nickie e compania. Clint i-a spus că ne doreşte tot binele, deşi Nick a zis că nu prea i-a plăcut cum i-a privit Clint gâtul când i-a zis asta.

— Dacă vrei să-l suni pe domnul Vigorous acum, poţi folosi telefonul meu, ţipă Judith.

— Păi, Judith, trebuie să urc să-l văd după prânz oricum, spuse Lenore. Îl cheamă pe Vern să-mi ţină locul în după-amiaza asta, din nu se ştie ce motiv.

Candy se uită în spate la ceafa lui Judith, apoi la Lenore.

— Chestia e că…

Puse o mână pe braţul lui Lenore, pe care îl ghidă spre lima umbrei Turnului Erieview, care încreţea marginea cabinei.

— Celălalt motiv pentru care Lang a fost o chestie de-o noapte e faptul evident că a pus foarte tare ochii pe altcineva.

Se uită la Lenore.

Lenore îşi privi încheietura, prefăcându-se că o studiază.

— Auzi, cum l-ai înhăţat pe domnul Allied? Săptămâna trecută erai disperată. Vreau să aud.

— Pe tine te vrea, Lenore, serios, tu eşti cea pe care o vrea, spuse Candy, asigurându-se că Judith nu poate să audă şi apoi forţând-o pe Lenore s-o privească în ochi. E mult prea evident.

— *Nu* vreau să discutăm despre asta, mormăi Lenore, uitându-se spre hol.

— A fost incredibil de evident, spuse Candy. Întreba întruna despre tine, când avea ocazia să vorbească. Vorbea despre faptul că în sfârşit mă are, cât de rău îi pare că se întâmplă aşa, deşi nu-mi era foarte clar pentru ce îi părea atât de rău şi poate ci la un moment dat o să mă pui la curent, mor să aflu. Vorbea întruna despre tine şi despre Rick şi râdea. Spunea chestii despre denaturări strategice, indiferent ce-o vrea să însemne asta. Şi chestii chiar şi mai ciudate, despre cum a observat în avion, când v-aţi întors, că piciorul tău nu e deloc ca piciorul lui, nu e nici măcar ca un picior obişnuit, deloc, aşa zicea.

— A fost o excursie cu picioare, râse Lenore, apropiindu-se de uşa cabinei. Auzi, poate mă duc sus să-l văd pe Rick chiar acum.

— Draga mea, era mult prea evident că avea impresia că mă foloseşte, spuse Candy. Nu că nu ne-am făcut de cap. Nu că apartamentul lui Schwartz o să mai fie vreodată la fel. Dar pot să înţeleg cum încerca să ajungă la tine prin mine. Pricepi?

— Hmmm…

— Rick ar face bine să înceapă să fie ceva complet diferit, în felul lui, asta e tot ce pot să spun, spuse Candy.

Lenore o privi.

— Parcă ai zis că domnul Allied nu poate fi capturat, de unde şi o parte din fascinaţie. Parcă ai zis că e logodit cu o australiancă.

Candy râse şi trase din ţigară, făcu un rotocol şi-l împrăştie.

— Simt că schimbi brusc subiectul. Păi, eu mi-am văzut marea şansă, atât. La o petrecere dată de companie acum trei zile. Trei zile? Când erai în Heights? L-am folosit fără milă pe Clint, ca să ajung în salonul directorilor. Rochia violet a venit la fix. L-a agăţat pe Nick, deasupra platoului cu antreuri. Rochia a făcut-o. Mi-a fost de ajutor. Rochia a fost bestială.

— Dacă e cineva bestială, tu eşti aia.

— *Vidi*, *vici*, *veni*[12], e tot ce pot să spun, zise Candy. Ceea ce ai putea şi tu să spui, cu un tip spectaculos, dacă ai vrea. Eu m-aş gândi la asta.

— Se presupune că eu şi Rick suntem îndrăgostiţi, ai uitat, spuse Lenore liniştită.

— Mă întreb ce-ar spune Vlad Ţepeş despre asta, spuse Candy.

Înfipse ţigara în mijlocul lui Yang.

— Ce zdreanţă, spuse Peter Abbott, ieşind de sub consolă.

— Poftim? spuse Candy.

— O să am o discuţie cu scursurile alea de la Tuneluri când se întorc, e tot ce pot să spun, zise Peter.

Se aplecă şi scoase gemând o cutie enormă cu unelte exotice şi cabluri şi fire, de sub pupitrul alb. Începu să aranjeze lucrurile pe rafturile cutiei.

— Abia dacă îndrăznesc să sper c-o să ne repari liniile, spuse Lenore. Centrala începu să piuie în clipa în care Peter o conecta la loc; Candy preluă apelul.

Peter îşi agăţa obiecte de centură.

---

12 ’Joc de cuvinte bazat pe polisemia eng. come „a veni”, dar şi „a avea orgasm” (în argou) (n. red.).

— N-am parcurs decât prima etapă din planul Interactive Cable de a restabili serviciul şi de a vă oferi puţină satisfacţie.

— N-a reparat nimic, ţipă Candy. A ataşat ceva ciudat şi foarte freudian sub consolă, ca să poată face un test în tuneluri, sau ceva. În caz că ai vreo îndoială în ce priveşte telefoanele, tocmai am vorbit cu un client al ălora de la Bambi's Den of Discipline, care voia să ştie ceva despre păpuşile gonflabile.

— Păpuşi gonflabile?

— Prima etapă dintr-un ingenios, dar costisitor plan cu care a venit domnul Studgeman, continuă Peter Abbott, aplecat peste cutia de lângă pupitru. O să facem teste în tunel. O să vă testăm tunelul cum n-a făcut-o nimeni niciodată.

— Mare scofală, spuse Candy Mandible.

— Hei, domniţă, chiar e mare scofală, spuse Peter. O scofală mare şi urâtă, dacă tu eşti cel care trebuie s-o facă. Încearcă să-ţi imaginezi cum e să testezi un întreg sistem nervos, încercând să înfigi tot felul de căcaturi în nervi.

— Eşti un adevărat maestru al metaforelor delicate, spuse Lenore.

— Spune-i şefei tale, cucoana aia cotcodac, ca să nu trebuiască să-i spun eu, pentru că mă sperie de moarte, spuse Peter Abbott, zdrăngănindu-şi nervos centura, că noi nu facem decât să unim toate consolele care folosesc linii în tunelul vostru, cel de sub clădirea asta, adunăm toate consolele în această reţea de testat cabluri, cablul ăsta care vine la voi prin tunel, şi le testăm. Dacă una dintre console le infectează pe toate celelalte, o să ne dăm seama. Dacă e ceva în tunel care vă infectează pe voi toţi, o să ştim. Vom simţi cumva pulsul tunelului.

— Veţi simţi pulsul unui nerv?

— Testarea o să înceapă în câteva zile, sperăm, spuse Peter, ridicând ultimele unelte şi agăţându-le de centură.

Lenore se aplecă şi văzu ghemul strident colorat de spaghete ale unei noi reţele care ducea de la baza consolei la o priză din podeaua cabinei. Firele pulsau o lumină

violet.

— Chestia aia pare greu de instalat, îi spuse lui Peter.

Peter se întoarse şi o privi intens în ochi. Lenore îi întoarse privirea, cu inocenţă. Peter oftă.

— Da, e o zdreanţă. Testul nu poate să înceapă până nu vă leg pe toţi în circuitul de testare. O belea. Nu pot să lucrez mai repede, şi nu sunt decât eu, şi nu pot s-o fac decât pas cu pas.

— Păi, noi sigur nu vrem să te reţinem, spuse Candy fără să se uite în sus, ocupându-se de o cerere pentru o roată de brânză Stilton.

— Ne vedem. Acum trebuie să mă duc să montez exact aceeaşi şmecherie la Bambi's Den of Discipline, spuse Peter îndreptându-se spre uşa cabinei. Aveţi grijă de voi.

— Montare plăcută, spuse Candy.

Zornăitul centurii lui Peter se retrase.

— La revedere, Peter! spuse Judith Prietht, ridicându-se un pic, ca să-şi înalţe capul peste partea de sus a cabinei. Umbra din holul enorm părea că vine spre el ca să-l înhaţe, văzu Lenore.

— O să vorbesc cu Rick să schimbe ferestrele din hol cu unele mai mici, îi spuse lui Candy. Chestia asta cu umbra mă umple de fiori. Nu-mi place cum îi tratează umbra pe oameni la ieşire.

— Ştii tu cu cine trebuie să vorbeşti când e vorba de Sediu.

Candy zâmbi şi îi făcu cu ochiul lui Lenore, gesticulând spre cununa de flori din coşul de gunoi.

— Marea *fromage*. *E*I *Grandé Yango*.

— Câtuşi de puţin amuzant. Umorul n-are ce căuta aici.

Candy râse şi se aplecă spre consolă.

b

— Deci, ne-am lămurit?

— Nu văd nicio problemă, R.V.

— Nu poate să dureze mai mult de două sau trei luni.

— Mai puţin, dacă ne rupem cocoaşa.

— Dacă e gata pentru distribuţie de Ziua Recunoştinţei, se presupune că ne aşteaptă un bonus mamut.

— Îi rupem pe toţi.

— Deci, atunci, n-ai întrebări?

— Nu-mi vine niciuna. Poate doar una: cine e tipul ăla scheletic din faţă?

— Cine?

— Tipul scheletic, din faţă, de pe trotuar, de sub copertina aia?

— Oh. Păi, ăla e Moses Cleaveland, Andrew.

— Cine?

— Generalul Moses Cleaveland, fondatorul oraşului Cleveland.

— Fondatorul oraşului?

— Da.

— Cu un indicator „Parcarea rezervată” înfipt în ochi?

— Ce-aş putea spune? Să spun că „Parcarea rezervată” nu respectă pe nimeni?

— Spune ce vrei tu. Pare un pic cam lipsit de respect.

— Atunci înseamnă că se potriveşte cu conceptul…

e

8 septembrie

Vance.

Există vreo piele, vreun fel de substanţă, mai moale decât obrajii unui copil în mângâierea târzie a după-amiezii la piscină? Când copilul e învelit într-un prosop, iar gambele albe îi ies de sub el şi se transformă într-o pereche de picioare încreţite temporar de apă. Pielea e atât de albă, toate culorile s-au şters, albă ca o scoică, moale, buzele roşii intens tivite cu albastru, tremurând; copilul tremură, în mijlocul verii, la piscină, când soarele dă semne că o să devină doar implicit, şi mama cu părul aspru priveşte fără milă. Şi copilul care tremură e aproape translucid, nou.

Piscina dă naştere unui copil nou cu ochii roşii, care tremură în prosoape de bumbac, şi apoi o umezeală cât de

mică a pielii reînnoite trimite în spaţiu o renaştere a miresmei renaşterii, o curăţenie care supravieţuieşte până la următoarea baie. Copiii noi sunt făcuţi pentru a fi sărutaţi. Şi soarele coboară pentru a se face nevăzut în bazinul albastru de clor, şi copiii cu ochii roşii sunt ridicaţi, şi din ei nu rămân decât urmele care se micşorează pe marginea pavată. Şi uleiul de plajă se diluează în mirosul steril al unui nou început, la sfârşitul zilei, întotdeauna un nou început. Şi, aşa cum se întâmplă cu tot ce e nou, urechile care dor, şi ochii care înţeapă, şi apa.

— *Lenore, unde eşti? scrise Fieldbinder în jurnalul lui, un carnet cu Batman luat din cutia cu jucării a fiului său. Adu-mi ziarul când vii.*

Mă uit la micuţul ticălos care se pare că are o poză cu Lenore în portofel. E în colegiul director al Stonecipheco, trimis de fenomenal de meticulosul domn Ruminage. Acest Obstat, această persoană care a fost la liceu cu Lenore şi al cărui tată a fost o forţă în spatele absurdului nostru proiect cu Deşertul şi acum e în Washington, aspirând la o prostie şi mai mare; acest tânăr Obstat, care e el însuşi o forţă neverosimilă în spatele acestui proiect Corfu, din ce în ce mai tulburător. M-am uitat la el, aici în registru, şi niciodată nu m-am simţit mai bine. Pare la fel de scund ca mine şi slab, eminamente fragil, cu părul decolorat şi unsuros, care se retrage de pe un cap dominat şi definit de craniul de dedesubt. Pielea e întinsă bine peste acel craniu. Urs craniu care mie mi se pare că ameninţă să străpungă pielea şi să încheie toată şarada. Bleah.

Deci, un cap în forma unui craniu. Şi nişte ochi maro minusculi, ochi ca nişte găoaze.

N-am de ce să mă tem de un cap de mort cu ochi anali.

Aparent, el şi Lang iau cina împreună. El şi Lang au o legătură prin Industrial Desert Design. Lang a insinuat că el şi Mandible au tras un congres noaptea trecută, azi-dimineaţă. Trebuie să i abordez cu grijă pe tema inversării. Încă mă dor urechile de la zbor şi se aud sunete când

înghit.

Fieldbinder abia aştepta să-l vadă pe psihologul lui penibil doctoral J... cu ridicolele lui scaune mobile, a doua zi. Fieldbinder avusese un vis care-l tulburase profund. Tulburarea n-avea sfârşit.

Taică-meu era un avocat imobiliar gras şi moale, care se îmbrăca exclusiv cu flanele în orele de după program. Masiv şi palid. Cu cizme. Cu o plăcere imuabilă de copil mic de a arunca pietre în locuri adânci şi goale şi de a asculta. Mă bătea la fund. Era unul dintre acei părinţi care te bat la fund. N-am lovit niciodată cu mâna furioasă fundul lui Vance. Poate că asta a condus, în parte, la necazul lui.

E o zi cu vânt. Nori iuţi. Vântul biciuieşte lacul Erie, lacul soios. Fereastra biroului meu e tăiată de negru. Jumătate. În jumătatea luminoasă, vântul face lacul Erie soios. În jumătatea întunecată, seamănă cu o maioneză stricată, acolo, la distanţă, lipăind maro şi alb între degetele grăsuţe ale vântului. Ce privelişte hidoasă.

Şi cum Dumnezeu de Norman Bombardini s-a trezit să pună un indicator tocmai în ochiul fondatorului Clevelandului?

Zece minute, afară. O să ţin socoteala timpului pe peretele biroului. Când umbra ajunge la diplomă, ea o să fie aici.

d

— Nu că-i mişto locul ăsta? îi spuse Neil Obstat jr lui Wang-Dang Lang. Stai să vezi. Barmanul îşi înfige degetul mare în ochi o dată pe oră. Scrie în contractul lui.

— Şi uite ce ţâţoance are Ginger aia, spuse Lang, înclinându-şi sticla de bere. N-am mai văzut aşa ceva.

— Putem să ne întoarcem diseară, spuse Obstat. Seara sunt chestii şi mai tari. Clevelandul noaptea poate fi sălbatic rău. Supse din Twizzler. Clevelandul e subestimat. Voi, tipii din Est, uitaţi de semnificativul potenţial cultural al Vestului Mijlociu.

— Ţâţoancele alea nu-s deloc nesemnificative, asta pot să-ţi spun.

Lang şi Obstat erau în Gilligan’s Isle. Era aproape ora prânzului. Era un prânz. Lang îşi petrecuse dimineaţa cu Rick Vigorous, hotărând că e în stare să facă traducerea într-o săptămână, dacă munceşte din greu. Lang şi-a imaginat următoarele lui trei luni. I s-a dat liber pentru restul zilei. L-a sunat pe Neil Obstat în clipa în care l-a văzut pe Rick Vigorous privind insistent fotografia lui Obstat într-un material de la Stonecipheco.

— N-avem cum să nu ne vedem iar, mai ales aici, în Cleveland, spuse Obstat. Toţi erau la degetul mic al Profesorului. Şi spui că nu te mai ocupi cu deserturile.

— Temporar.

— Temporar. Ai făcut contabilitate? Nu prea te văd contabil, barosane.

— Povestea din spatele acestei chestii are legătura cu fata asta care e beton, aşa că am lăsat-o să preia frâiele, pentru o vreme, spuse Lang, încrucişându-şi şi descrucişându-şi picioarele pe bancheta de plastic.

— Nu Lenore Beadsman.

— Nu, bineînţeles că nu Lenore Beadsman.

Lang făcu semn pentru încă o bere şi barmanul cu pălăria lui albă îi răspunse ridicând degetul mare.

— Nevastă-mea, îi spuse Lang lui Obstat. Fata asta care e nevastă-mea.

— E beton a?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sigur. Obstat supse din Twizzler. Dar ai zis ceva de Lenore Beadsman, când ai sunat.

— Am zis?

— Ai zis.

— Eh. Păi, lucrează unde lucrez şi eu, traducând căcatul ăla pentru tine.

— E tare chestia, nu? Obstat se foi în scaun. Drace, sunt entuziasmat, e tot ce pot să spun. E genul de socoteală la care un chimist care lucrează pentru o corporaţie nu poate decât să viseze. Am crezut c-o să-mi petrec restul vieţii testând nivelul pH-ului din iaurturile cu fructe.

— Nu-mi vine să cred că rahatul ăsta funcţionează. Chiar funcţionează aşa cum ne-aţi pus să spunem în reclama aia?

— Chiar se pare că funcţionează, meştere. Şefu' e extaziat de luni întregi. Copiii vorbesc cu luni, poate chiar cu ani înainte de termen, în limita testelor care s-au făcut. Se pune problema nu doar de dominarea pieţei mondiale, ci şi de o potenţială relaţie semnificativă între nutriţie şi dezvoltarea mintală, între nevoile corpului şi capacităţile minţii.

Barmanul veni cu a patra bere pentru Lang, alunecă pe o cireaşă confiată plasată strategic şi intră cu capul în pieptul lui Ginger. Degetul mare îi ratã ochiul, dar reuşi să se lovească rău cu capul de masa de plastic. Berea curse peste tot.

Obstat râse şi aplaudă împreună cu toţi ceilalţi.

— Auuu, Gilligan.

Se aplecă şi îi legă iute şireturile barmanului, unul de altul.

— Şi berea mea? spuse Lang.

— Vine acum, mormăi barmanul.

Se ridică în picioare şi dădu să plece, dar şireturile îl împiedicară. Se răsturnă pe şi apoi lângă părul doamnei Howell, sfârşind încovrigat pe pince-nez-ul ei.

Obstat chicoti.

— Tâmpit mic şi imatur, rânji Lang.

— Trebuie să intri în spiritul locului.

Lang supse ultima picătură de bere din sticlă.

— Dar spui că o ştii pe tipa asta, Beadsman, îi spuse lui Obstat.

Obstat luă o mină serioasă.

— Ba bine că nu, spuse el. Am fost colegi de şcoală, când eram copii. Am o pasiune pentru ea de când eram atâta. Cred că ea e motivul pentru care m-am angajat la Stonecipheco. Inconştient, sau ceva. Doar că nu ştiam că nu-i place de taică-său şi că nu vrea să intre în Companie. Sunt ofticat. N-am mai văzut-o în persoană decât alaltăieri, când ne-am strâns toţi în biroul Şefului. Şeful e taică-său.

Şi una dintre rudele ei ne-a făcut să intrăm în chestia asta cu proiectul cu pineala şi acum încearcă să ne tragă în piept. Dar cred că tot am s-o scot la capăt. Mai puţin cu Lenore, care cred că e frigidă. M-am făcut de rahat în faţa ei în şcoală şi i-am căutat la greu privirea în biroul Şefului. Dar întotdeauna se uita prin mine. Cred că e frigidă.

Lang primi încă o bere fără să ridice privirea.

— Dar şi tare.

Obstat îşi pipăi cravata.

— Nu ştiu ce-i cu ea, Wang. Tipa asta mi s-a înfipt mereu în inimă. Felul cum se îmbracă, deloc insignifiantul factor ţâţoance. Şi picioarele. Cea mai tare pereche de picioare pe care mi-au căzut vreodată ochii.

— Am observat şi eu picioarele-alea, spuse Lang, dând din cap.

— Am o fantezie dementă, dracu' ştie de cât timp, despre cum i-o trag în G.O.D., spuse Obstat, privind în gol. Îl privi din nou pe Lang şi roşi un pic. Ai mai fost pe-acolo, în ultima vreme? Aş da orice să merg. Îmi amintesc când am plantat cactuşii.

— Putem să mergem când vrei, spuse Lang. Mâine o să cumpăr o maşină de pe undeva de pe-acolo, m-am hotărât. Micuţul prieten al lui Lenore mă plăteşte de parcă banii i-ar frige mâinile.

— Prieten?

— Tipul ăsta, Vigorous, proprietarul firmei pentru care lucrăm.

Lang se uită dincolo de umărul lui Obstat, la Căpitan.

— Îmi amintesc că Şefu' i-a zis ceva de Vigorous în birou, spuse Obstat, mijindu-şi ochii mici, maro.

Săpă cu paiul în paharul de plastic în formă de ananas.

— E un scarabeu interesant. Are cea mai dublă bărbie pe care am văzut-o la o fiinţă umană. Lang bău zdravăn. Mă întreb cum s-a pricopsit cu Lenore, dacă ea e aşa de tare cum spui.

— Nu există Dumnezeu în univers, Wang-Dang, spuse Obstat, dând din cap.

— Aşa umblă vorba. Deşi fata are papagalul ăla căpiat care o să apară pe un post TV religios, cu Părintele Sykes, care-i favoritul tatălui meu. Lang ridica un deget bandajat. Nemernicul ăla mic aproape că m-a lăsat fără un deget ieri.

— Erai la Lenore acasă, cu papagalul ei?

Lang îl fixă tăcut pe Obstat.

— Păi, ştim totul despre faza cu pasărea, spuse Obstat, privind într-o parte şi dând din cap. Am călcat în tot felul de strâchini la faza asta. Credem că povestea a fost că ruda care ne-a băgat în chestia asta cu proiectul i-a dat micuţei nişte şmecherie cu pineală. Ceea ce înseamnă că ăştia se învârt prin zonă dând la cine s-o nimeri. Ceea ce înseamnă că celelalte companii pot şi pună mâna pe ea. Ceea ce-l face pe Şef să se cace pe el, crede-mă – asta, plus faptul că tipii de la Borcane au făcut ceva de genul de trei ori mai multe borcane decât avem nevoie, sau pentru care avem capace, tot aia, aşa că Şefu' încearcă să vândă nişte borcane la un lanţ de laboratoare medicale, şi…

— Porcăria asta poate face animalele să vorbească? îl întrerupse Lang.

— Păi, din câte am înţeles noi, pasărea nu vorbeşte, ci mai mult repetă.

— …îmi amintesc că mi-a zis Candy ceva de genul ăsta.

— Cine?

— În barul ăsta n-au deloc alune? spuse Lang.

Amândoi se uitară în jur.

— Ce fel de bar care se respectă n-are alune?

— Ştiu că au nuci de cocos. E un local de fiţe.

— Căca-m-aş flăcări.

— Dar, în orice caz, nu ştim exact ce poate să facă. Ar trebui să-i auzi pe copiii ăştia. Cântă ca nişte păsărele.

— Ce mai glumă.

— Involuntară.

Lang se uită absent în decolteul lui Ginger.

— Deci, zici că-i tare, şi treaba cu tăticu' nu stă prea bine.

— Mi-a făcut impresia că nu sunt deloc apropiaţi.

— Aha.

— Auzi, nu vrei să vezi o poză cu ea? Obstat scotoci după portofel în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Ştiu cum arată, spuse Lang. Apoi se uită surprins la Obstat. Umbli cu poza ei la tine?

— Domnişorica mi-a sucit minţile fără doar şi poate, de pe vremuri, dracu' ştie de când, spuse Obstat, dând din cap şi râsfoindu-şi cărţile de credit. Recunosc, e o situaţie jalnică.

— Asta e o poză veche?

— Din albumul de absolvire.

— Ia dă-o-ncoace.

Obstat îi dădu fotografia mică din portofel. Lenore avea şaisprezece ani în poză. Avea părul foarte lung. Zâmbea larg, privind spre acel nimic rezervat albumelor de absolvire.

Lang fixă poza. Şterse cu degetul mare un pic de spumă de bere de pe o margine. Lenore zâmbea la el, prin el.

— Ea pare să fie, într-adevăr.

Obstat se bâţâia pe scaun.

— Auzi, mai stai câteva minute. O să mai fie un gag. Şi uită-te la aia de-acolo, la Mary-Ann, cu tipul cu barbă şi ochelari în degrade. Pare un pic cam dusă, dar tot am vorbit de ţâţoancele tale fundamentale.

Lang nu-şi lua ochii de la poză. Păru pe punctul de a spune ceva.

e

— Poate chiar tentată să spun că e o mare greşeală, Rick.

— Nu fi prostuţă. E o inspiraţie absolută. Aseară mă zvârcoleam de entuziasm la perspectiva de a-ţi povesti. Şi tu bineînţeles că ai băgat cornu' în pernă. Iar.

— Dar îmi place la centrală. Ştii doar. Şi se pare că şi liniile se vor repara în curând. Fac teste.

— Lenore, te afli în postura să-mi faci o favoare. De fapt, să ne ajuţi pe amândoi, cred. O să fie foarte

interesant, îţi promit. Am văzut că te toceşti la centrală, în sinea ta.

— Poftim?

— Poţi să-mi cruţi timp preţios.

— Cum se poate ca traducerea Norslan să ia aşa de mult timp? Nu e o chestie lungă.

— …

— Şi ce se întâmplă cu lumina acum? E sinistru.

— Umbra dracului…

— Trebuie să discutăm serios despre geamurile din hol, domnule. Începe să nu-mi mai placă deloc felul în care…

— Vino puţin. Vezi cum arată lacul ca o maioneză stricată în jumătatea umbrită a ferestrei? Nu-i aşa că arată ca o maioneză stricată?

— Oh, e scârbos.

— Dar nu că aşa arată?

— Chiar aşa arată.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— OK, şi asta ce înseamnă, atunci?

— Ce?

— Slujba asta, sper, temporară, pentru *Review*.

— Înseamnă să filtrezi o parte din textele trimise pentru revistă, o vreme, timp în care eu voi fi foarte ocupat cu chestia cu erbicidul. Să jumuleşti buruieni, pe cele evident penibile sau nepotrivite, şi să pui un asterisc celor care ţi se pare că merită o atenţie deosebită şi consideraţie din partea mea.

— Hmm.

— Trebuie să ne asigurăm că gusturile tale sunt pe aceeaşi lungime de undă ca publicaţia noastră, bineînţeles…

— Ai de gând să-mi aduci gusturile pe o lungime de undă anume?

— Calmează-te. Pur şi simplu, te pun să citeşti repede ceva ce am citit eu deja şi o să văd ce se întâmplă, îţi testez gustul. O să arunci o privire preliminară peste… astea.

— Toate astea sunt texte primite?

— Aş spune că cele mai multe sunt. Trebuie să ştii că doar câteva mi-au fost trimise de prieteni pentru a-mi cere o părere critică. Dar am şters toate numele.

— Deci, nu sunt toate chestii de studenţi tulburaţi?

— Cele mai multe sunt, spre iritarea şi tristeţea mea tot mai mari. Dar materialul juvenil ar trebui să-l miroşi de la o poştă.

— Cum aşa?

— O, Doamne, din multe motive.

— …

— Cum să zic? Probabil că are tendinţa să fie oribil de egocentric. Tăios de cinic. Sau, dacă nu tăios de cinic, tâmpit de naiv. Sau, invariabil, deconcertant de preţios. Ca să nu mai spunem dactilografiat oribil, bineînţeles.

— …

— Se căznesc prea tare, cam asta e tot ce putem spune despre cei mai mulţi. Pur şi simplu, e o senzaţie copleşitoare a strădaniei. Vai de mine, eşti deosebit de drăguţă în jumătatea asta luminoasă.

— Rick, cum aş putea eu să ştiu dacă ceva e caustic sau tâmpit? Nu ştiu nimic despre literatură.

— *A*, marea majoritate a materialului care trece pe-aici nu are cum să fie literatură, şi *b*, e bine!

— Ce e bine?

— Că „nu ştii nimic despre literatură”, sau, cel puţin, ereziei nu ştii. Înseamnă că eşti perfectă: proaspătă, intuitivă, îţi scuturi mătreaţa estetică din păr…

— Am ceva în păr?

— Atunci când oamenii încep să-şi închipuie că, de fapt, ştiu ceva despre literatură, încetează să mai fie interesanţi, literar vorbind, sau de vreun folos celor care sunt. Tu eşti perfectă, ascultă-mă pe mine.

— Nu ştiu…

— Lenore, ce-i cu tine? Nu eşti tu persoana care se vede aproape prin definiţie compusă din cuvinte? Care îşi arată colţii când sensibilitatea ei literară e pusă sub semnul întrebării?

— Vreau să încerc să-mi ţin viaţa personală şi slujba cât mai separate cu putinţă. Nu vreau ca Walinda să se învârtă pe-aici şi să-mi spună că mi-ai aranjat tu un culcuş cald.

— Dar ai şansa să ieşi din raza de acţiune a Walindei în tot acest timp.

— Şi, în plus, Rick, nu-mi miroase deloc a bine toată povestea asta.

— Crede-mă. Ajută-mă. Uite, să luăm câteva exemple. Ce-ai zice de textuleţul ăsta micuţ, dactilografiat groaznic, de aici? Ce-ar fi să citeşti începutul, şi ne vom…

— Ăsta?

— Da.

— Să vedem: „Doctorul Rudolph Carp, unul dintre cei mai buni proctologi, făcea examinări standard într-o dimineaţă caldă de iulie, când deodată şi-a amintit că a uitat să-şi pună mănuşa pentru examinare. S-a uitat cu oroare la… a Oh, bleah.

— Bleah, într-adevăr. Un material ca ăsta poate fi pus imediat în teancul cu respingeri, pe biroul lui Mavis, şi ea o să fotocopieze o scrisoare succintă de respingere care să fie returnată împreună cu manuscrisul.

— Ce-i cu titlurile astea? *Dansul şovăielnicilor*? *Spre mail*? *Threnody Jones şi capra de dedesubt*? *Banditul Clismă şi soneria cosmică*? *Iubire*? O *metamorfoză din anii ’80*?

— Ăsta, ultimul, e mai interesant. O parodie după Kafka, dar făcută finuţ. O piesă gen sila de sine şi adulaţia celorlalţi. Juvenil, dar interesant.

— „Când Greg Sampson s-a trezit într-o dimineaţă din vise tulburi, a descoperit că se transformase într-un star rock. S-a uitat la roşul lui, aşa cum era îmbrăcat în piele, pieptul, care era presărat cu paiete şi acoperit cu o chitară Fender strânsă cu curele peste umerii lui de piele. Nu era un vis”. Hmmm.

— Citeşte-o în timpul liber. Sunt câteva interesante. E una despre o familie care încearcă să decidă dacă piciorul cangrenos al bunicii trebuie sau nu amputat – ar trebui să

empatizezi cu asta. E una despre un băiat care se întreţine în şcoala preparatoare vânzând volume din *Physician's Desk Reference*[13]

pe coridoare. Una despre o femeie care se angajează la un preţ exorbitant ca bocitoare profesionistă pentru cei bolnavi şi muribunzi…

— „Problema lui Elroy era că avea un coş sensibil pe frunte, chiar în locul unde fruntea i se rida când era surprins, ceea ce se întâmpla des". Bleah. Respins. „Aşa că, în cele din urmă, se întâmplă. Bob Kelly, ocupat să cerceteze dosul vecinei sale, doamna Ernst, în timp ce ea se apleca să ridice un pisoi, fugi la fiul său. Miles, cu maşina de curăţat zăpadă". Dublu bleah. Dublu respins.

— Îmi plac instinctele astea, puştoaico.

— „Santo Longine, pentru că învăţase să schimbe vitezele cu ţigara în mână, acum conducea fumând". „Dimineaţa în care Monroe Fieldbinder ajunse la uşa de alături a familiei Slotnik ca să discute cu domnul Costigan era o duminică dimineaţă blândă de mai". Asta pare OK, *prima fade*.

— De ce nu începi cu astea. De ce nu-i dai drumul şi începi cu astea – începe cu ultima. Citeşte jumătate din grămadă… cam aşa. Poţi să foloseşti biroul lui Mavis până când se întoarce de la masă, apoi vii aici. Trebuie să dau o fugă la dactilografă în după-amiaza asta şi s-ar putea să fiu plecat o vreme. O să ai mână liberă.

— Asta pare interesantă, cel puţin potenţial. Cel puţin, nu e vădit scârboasă.

— Care?

— …

— Vezi ce-ţi trece prin cap. Ascultă-ţi intuiţia, e o chestie vitală.

— Primesc acelaşi salariu ca la centrală?

— Referenţii primesc zece dolari pe oră.

— O să fiu afară, citind.

— S-au inversat lucrurile, Lenore?

— Hmmm?

---

13 Echivalentul american al Agendei medicale (n. red.).

— Nimic. Du-te. Distrează-te. Fii intuitivă.

— …

f

— Intră.

— Doamne, Dumnezeule.

— Hai jos.

— Vai de mine.

— Pe aici.

— Trebuie să recunosc, am crezut că e un fel de glumă la…

— Nu era. Nu e.

— Doamne, e un cuptor aici. Cum puteţi să trăiţi? Şi eu cum merg?

— Apleacă-te. Pe aici. Apleacă-ţi umerii.

— Doamne.

— Vezi că eu nu mă plâng. Toţi ne aplecăm aşa în chip natural. Doamna Beadsman mi-a zis să-ţi zic că, aşa cum spaţiul te cocoşează pe tine acum, la fel ne-a cocoşat şi timpul pe noi.

— …

— O durere despre care n-ai nicio idee, cu voia Domnului. Ferească sfântul să ajungi vreodată în situaţia noastră.

— Eu sper să ajung în situaţia voastră, de fapt, la un moment dat, într-un viitor foarte îndepărtat. Altfel… Oh! Altfel, bănuiesc că o să fie şi mai rău – o să fiu mort, mai precis.

— Ei, ăsta e un punct de vedere foarte interesant, pe care poţi să-l împărtăşeşti cu doamna Beadsman.

— Atunci, o să am poate ocazia să vorbesc cu doamna Beadsman?

— Nu.

— Doamnă Yingst!

— Bună, doctore Jay.

— Ei, trebuie să recunosc că pare greu de crezut, dar e…

— Lasă prostiile.

— …plăcut, trebuie…

— Aici sunt transcrierile şedinţelor. Aici sunt banii tăi. Lenore m-a instruit să-ţi spun că faci treabă bună.

— Bună?

— Aşa a zis.

— Şi cât o să mai dureze? Treaba asta o s-o omoare, în cele din urmă. Voi, oameni buni, şi cu mine omoram un om din interior.

— E complet greşit. Noi suntem cei care o ţin în viaţă Nu poţi să citeşti? Eşti chiar mai tâmpit decât susţine Lenore.

— Refuz să subscriu la aceste abuzuri, doamnă. Sunt un profesionist distins, un absolvent de Harvard, un membru respectabil…

— Eşti un nevrotic fobie demn de milă, pe care Lenore l-a salvat de la o internare silită de către o soţie care, dacă-ţi aminteşti, a refuzat să fie frecată cu antiseptic în fiecare noapte înainte să se bage în pat. Noi te aranjăm şi te ţinem în săpun şi peroxid şi deodorant. O să faci ce-ţi cere Lenore să faci atâta vreme cât e nevoie de tine.

— Dar asta nu poate să dureze la infinit. Problema Vigorous, mai ales. El e problema adevărată. Îl înfurie de nu-ţi vine să crezi să spună lucrurilor pe nume, şi ştiu că în cele din urmă…

— Lenore mă instruieşte să te instruiesc să te ocupi tu de domnul Vigorous în ceea ce o priveşte pe Lenore. Ne calcă pe toţi pe nervi. Fă-o. O să găseşti un material aici despre o persoană care…

— Ascultă, totuşi. Asta nu face altceva decât să înrăutăţească treaba. O să vrea să citească ceva de Bleniner. E un cititor. O să vrea să răsfoiască textele adevărate ale lui Bleniner. Şi o să mi le ceară şi o să afle că nu există niciun Bleniner, şi atunci ce-o să-i spun?

— Poate că există un Bleniner, dacă vrei tu să existe, dacă trebuie să existe.

— Cum aşa?

— Scrie ceva, găgăuţă. Inventează ceva şi pune-i un nume. Ce poate fi mai simplu? Eşti chiar atât de greu de

cap?

— Serios, nu văd de ce e nevoie de aşa ceva…

— Ia-ţi banii şi du-te. Ăsta e materialul despre Vigorous.

Pleacă.

— Voi simţiţi că miroase ceva puţin ciudat aici? Eu…

— Pleacă şi ia-ţi nările cu tine.

— Cum să mă întorc? E prea strâmt ca să mă întorc.

— Cu spatele. Mergi cu spatele. Doamna Lindenbaum o să te ajute.

— Pe aici, drăguţă.

— Doamne, Dumnezeule.

15

1990

IUBIRE

Dimineaţa în care Monroe Fieldbinder ajunse la uşa de alături a familiei Slotnik ca să discute cu domnul Costigan era o duminică dimineaţă blândă de mai. Fieldbinder intra pe aleea aspră de cărămidă roşie a familiei Slotnik, prin buruieni umede neadunate din ziua dinainte, când avusese loc prima tundere a sezonului, şi se pregăti să apese butonul iluminat al soneriei, împodobit cu o metacromie cu „Full Horsepower” sub el, identică cu fosta metacromie a fostei case a familiei Fieldbinder, şi apoi se opri pentru o clipă, ca să-şi scoată un fir de iarbă din manşeta pantalonilor.

Familia Slotnik se găsea în sufragerie, în halate şi papuci de piele şi şosete de lână, printre farfurii cu resturi de pâine prăjită îmbibate cu sirop, citind ziarul de duminică, cu degetele mari şi colţurile gurilor lipicioase de sirop de arţar.

Melodia soneriei familiei Slotnik dură ceva. Cânta încă atunci când Evelyn Slotnik deschise uşa. Fieldbinder stătea pe verandă. Mâna lui Evelyn se duse involuntar la păr, îşi privi picioarele, cu jambiere de lână, care-i acopereau gleznele neepilate. Şi apoi apăru contextul şi îşi luă privirea de la sine şi se uită la Fieldbinder.

Fieldbinder era îmbrăcat devastator, într-un

balonzaid englezesc uşor şi pantaloni de costum, pantofi negri, avea o strălucire interioară. Exista şi o servietă. Evelyn Slotnik căscă ochii la el. Toată treaba asta dură doar o secundă. Se auzi un ziar din salon.

— Bună dimineaţa, Evelyn, spuse Fieldbinder vesel.

— Monroe, spuse Evelyn.

După ce mai trecură câteva secunde, timp în care Fieldbinder mai stătu la uşă, mirosind interiorul casei familiei Slotnik, zâmbi iar şi repetă, mai tare:

— Bună dimineaţa, Evelyn. Sper că nu…

— Ei, intră, spuse Evelyn, un pic cam tare.

Deschise uşa mai mult şi făcu un pas înapoi. Fieldbinder îşi şterse ultima picătură de rouă culeasă de pe iarba jumulită pe preşul ca o glumă a lui Donald Slotnik, pe care scria „PLEACĂ”, şi intră.

— Hai înăuntru, Monroe, bolborosi Evelyn, chiar şi mai tare. Ochii ei încercănaţi erau căscaţi şi confuzi urmărindu-l pe Fieldbinder.

— E acasă, mimă ea din buze fără să scoată un sunet. Fieldbinder zâmbi şi încuviinţă din cap către Evelyn.

— Donald e cumva acasă? spuse el tare. Vă cer scuze că vă deranjez. Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Donald.

Dinăuntru se auzi un scaun scârţâind. Donald Slotnik veni în living, unde se găseau Evelyn şi Fieldbinder, ignorându-se unul pe celălalt. Evelyn îşi aranjă cordonul halatului. Donald Slotnik purta un fel de halat oriental lucios peste pijama. Avea papuci de piele, şi pagina de sport, şi părul lins pe spate. Din sufragerie se auzi sunetul înăbuşit făcut de Scott Slotnik, care se juca cu Silly Putty[14].

— Monroe, spuse Slotnik.

— Salut, Donald, spuse Fieldbinder.

— Ei, salut, spuse Slotnik.

Se uită la Evelyn, apoi iar la Fieldbinder, apoi la scaunul lângă care stătea Fieldbinder.

---

14 Jucărie făcută din silicon, cu proprietăţi fizice neobişnuite. Poate fi modelată precum plastilina, se sparge la o lovitură puternică, curge ca un lichid (n. red.).

— Te rog, ia loc, presupun. Te rog să ne scuzi, după cum vezi, nu aşteptam pe nimeni.

Fieldbinder dădu din cap şi ridică o palmă spre Slotnik.

— Nu, te rog. Eu trebuie să vă cer scuze. Am dat buzna aici într-o duminică dimineaţă. Vă cer scuze.

— Nu e nevoie, spuse Slotnik, privind-o pe Evelyn, care stătea cu mâinile în buzunarele halatului.

— Am venit doar pentru că am simţit nevoia să vorbesc cu voi, spuse Fieldbinder. Am simţit nevoia să vorbesc cu voi amândoi. Acum.

Evelyn îşi duse mâna la guler.

— Păi, bine, desigur, spuse Slotnik. Să ne aşezăm. Dragă, poate că Monroe vrea o cafea.

— Nu, mulţumesc, nu vreau, spuse Fieldbinder, scoţându-şi balonzaidul, pe care Slotnik nu se oferi să i-l pună în cuier, aşa că-l plie pe braţul scaunului.

— Păi, eu aş mai vrea, îi spuse Slotnik lui Evelyn.

Ea dispăru în salon. Fieldbinder îl auzi pe Scott spunându-i ceva.

Slotnik se aşeză picior peste picior în fotoliul de două persoane de partea cealaltă a ferestrei livingului, astfel că unul dintre papucii de piele ameninţa să-i cadă. Lui Fieldbinder nu-i venea să creadă că vede răţuşte pe pijamaua lui Slotnik.

— Deci, spuse Slotnik. Cum merg Imobiliarele?

— Imobiliarele merg bine. Cum merg Taxele?

— Taxele merg al dracului de mult mai bine decât acum două luni. Ne-au venit toate declaraţiile de venit, cea mai rea parte a pisălogelii de după expirarea termenelor-limită e pe terminate… mulţumesc, iubito. Slotnik luă o gură din cana de cafea şi o puse pe măsuţa de cafea din faţa lui. Evelyn se scufundăm spaţiul gol lângă Slotnik în fotoliu, faţă în faţă cu Fieldbinder. Îţi aminteşti cum sunt taxele trimestriale, continuă Slotnik, plescăind din buze cu cafeaua în gură.

Fieldbinder fusese întotdeauna şocat că Slotnik era genul de om care savurează gustul propriei salive.

— Îmi amintesc mult prea bine totul, îi zâmbi Fieldbinder lui Slotnik. Fred nu vă călăreşte prea tare acolo, nu?

— Deloc. Deloc.

— Fred ne călărea rău.

— Poate că s-a înmuiat.

— Se poate.

Liniştea care urmă fu întreruptă doar de sunetul scos în bucătărie de Scott, care făcea ceva cu o farfurie în chiuvetă.

— Deci, spuse Fieldbinder. Motivul pentru care sunt aici. Am fost alături, la familia Costigan. Am fost acolo dis-de-dimineaţă. Am încercat să fac o inventariere, o numărătoare, o etichetare et cetera. Se uită la Slotnik. Ştii, Costigan ne-a fost client.

— Desigur, sărmanul om, spuse Slotnik, întinzându-se după cafea. L-am ajutat un pic cu nişte acte municipale pentru un adăpost, anul trecut. Un adăpost bun şi micuţ. Omul avea nevoie de protecţie. Sărmanul om, n-o să se mai bucure niciodată de niciunul dintre avantajele lui.

— Corect, spuse Fieldbinder. Ei bine, Allan m-a pus să mă ocup de proprietatea lui.

— Serios? Ne întrebam cine o s-o facă. Am tras cu ochiul peste gard, să vedem dacă se vede cineva. Fred nu ştia pe cine o să trimită Imobiliarele.

— Păi, iată-mă.

Fieldbinder se uită la Evelyn Slotnik şi zâmbi. Îi zâmbi şi ea.

Apoi zâmbetul se răsturnă şi îşi duse mâna iar la guler.

— Cel mai groaznic lucru care i se poate întâmpla cuiva, spuse ea. Suntem foarte supăraţi. Suntem împietriţi, serios, aşa suntem. E atât de înspăimântător că ceva în capul unui om poate să… pocnească, ca un balon, în orice moment, şi te-ai dus.

Veronica Frick, care stă la două case de noi, mi-a zis că nu avusese niciun fel de probleme de sănătate înainte, niciuna, niciodată. E, pur şi simplu, înspăimântător.

Se ghemui mai tare sub braţul lui Slotnik.

— Era bătrân, iubito, spuse Slotnik, încercând să o împiedice să se foiască, ca să nu-i verse cafeaua din mână. Se întâmplă. Câţi ani avea, Monroe?

— Avea cincizeci şi opt de ani, spuse Fieldbinder.

— Oh.

— Niciunul dintre noi nu a reuşit să ajungă la înmormântare, spuse Evelyn. Donald era prins la birou şi Scott bolnav acasă, făcuse roşu în gât. Totuşi, am trimis flori.

— Drăguţ din partea voastră.

— Deloc, spuse Slotnik. Era un vecin bun. Liniştit, avea grijă de casă, îi lăsa pe copii să se joace cu mingea în curtea lui. Uneori, când plecam din oraş, se oferea să vină pe aici să ia corespondenţa, să ude florile. Ne plăcea de el.

— Părea un om drăguţ.

— Era, spuse Evelyn.

Se lăsă un moment de tăcere. Slotnik îşi drese vocea.

— Deci, cum e cu proprietatea lui? întrebă el.

— Relativ fără probleme, deşi abia am început. Fieldbinder zâmbi şi dădu din cap. Nu e nicio problemă, niciuna, zău Lucrez şi azi pentru că am rămas în urmă, în general, după toată povestea cu casa de săptămâna trecută şi cu tipii de la Asigurări cu care am avut de-a face, pompierii, birocraţia etcetera.

— Hei, ascultă, Monroe, îmi pare al naibii de rău să aud toate astea, spuse Slotnik. Cred că te-a pus la pământ. Nu voiam să aducem vorba dacă n-ai fi făcut-o tu, nu, iubito? Am crezut că o să fii supărat, sătul să tot vorbeşti despre asta.

— Era doar o casă, spuse Fieldbinder. Toate hârtiile mele importante erau la birou. Şi avocaţii au tendinţa să se asigure până în pânzele albe, aşa cum, fără îndoială, ştii şi tu. Râseră toţi trei, Fieldbinder se uită la Evelyn. Deşi îmi pare rău de pasărea mea.

— Aveai o pasăre? spuse Slotnik.

— Da. Era adorabilă. Încă o simt pe deget.

— Păcat, spuse Slotnik, scărpinându-şi gâtul.

— Da.

— Da.

Se lăsă din nou tăcerea. Slotnik sorbi din cafea ţinând-o pe Evelyn pe după umeri. Evelyn părea să se uite peste tot în living, mai puţin la Fieldbinder. Raţele de pe pijamaua lui Slotnik păreau sălbatice.

— Ce fac copiii? întrebă Fieldbinder.

Evelyn îşi drese vocea.

— Copiii sunt bine. Steven îşi dă examenele finale chiar în perioada asta şi joacă baseball, aşa că e ocupat. Scott a răcit, dare mai bine acum.

— Sunt acasă?

— Scott s-a trezit pentru micul dejun, dacă-ţi vine să crezi, spuse Slotnik. Scott? strigă el. Nu răspunse nimeni. Trebuie că s-a ntors la el.

— Steve doarme încă, spuse Evelyn. După-amiază are meci, spune Donald.

— Al naibii să fiu dacă nu, spuse Slotnik. Când taică-tu e antrenor şi ai un braţ cum are puştiul ăsta, trebuie să-l mai şi foloseşti din când în când.

— Ei, bine aşa, spuse Fieldbinder.

— Corect.

— Corect.

Slotnik puse cana jos.

— Deci, ziceai că vrei să vorbeşti cu noi.

— Da, spuse Fieldbinder.

Evelyn privea în gol peluza verde pe fereastra mare a livingului.

Slotnik părea că se uită la ceas, dacă ar fi avut unul la mână.

— Deci? zise el.

— Deci, nu-l ştiaţi pe domnul Costigan atât de bine, înţeleg.

— Eram vecini. Îl ştiam destul de bine ca vecin. Vorbeai peste gard. Ştii cum e.

— Desigur, spuse Fieldbinder.

Îşi privi mâinile în poală.

— Dar copiii? Copiii îl ştiau bine?

Fruntea lui Slotnik se transformă într-o frunte mirată.

Evelyn îşi drese iar vocea.

— Nu, spuse ea. Adică, nu mai bine decât îl ştiam noi. Se jucau în curtea lui, uneori, când nu se putea la noi. Am convenit să punem gard doar între case, nu şi între curţi. A fost înţelegător. Evident că îi plăceau copiii. Copiii îl plăceau şi ei, ştiu, pentru că le dădea o grămadă de dulciuri de Halloween. Batoane Hershey mari, din care mâncau de două ori. Era drăguţ, dar retras.

— Aşa cum ar trebui să facă orice vecin bun, spuse Slotnik.

— Nu cred că puştii îl ştiau mai bine decât noi.

— Mai ales Steve, mă întreb, spuse Fieldbinder.

Fruntea lui Slotnik deveni şi mai mirată.

— Păi, nu, Monroe. Care anume e problema?

Fieldbinder îşi trase nasul şi se aplecă şi deschise încuietori le servietei cu un pocnet. Scoase o fotografie mare şi i-o întinse lui Evelyn peste măsuţa de cafea, privindu-l în tot acest timp pe Slotnik.

Fotografia era un cadru color în care apărea un puşti mergând pe lângă peretele de cărămidă al casei familiei Slotnik, spre uşa din faţă, cu un rucsac pe umăr. Băiatul avea în jur de treisprezece ani, era sănătos, mai degrabă bine făcut şi puternic pentru vârsta pe care i-o trăda faţa. Avea părul blond spălăcit, tuns scurt. Fotografia părea să fi fost făcută de la distanţă. În cadru apăreau nişte arţari, care îl ascundeau parţial pe băiat. Fieldbinder putea să distingă forma frunzelor de arţar.

— Din câte îmi amintesc, ăsta e Steve, spuse el. Nu?

Cei doi Slotnik se uitară la fotografie.

— Da.

— Problema e că am găsit-o într-o cameră din casa domnului Costigan, spuse Fieldbinder. Îşi frânse mâinile în poală. E destul de clar şi că-i făcută de acolo, de sus, cu arţarii de după gard în cadru. Făcu un gest spre o fereastră de deasupra capului lui Evelyn spre arţarii care se aplecau peste gard, frunzele crude păreau extraverzi în

lumina matinală.

— Făcută şi cu un obiectiv al dracului de puternic, după cum se poate observa. Vedeţi detaliile lui Steve? Costigan avea un echipament chiar drăguţ.

— OK, spuse Slotnik încet. Nu făcu nicio mişcare ca să-i înapoieze fotografia lui Fieldbinder. Dar nu sunt sigur că înţeleg. Nu ştiam că Costigan e fotograf, şi ce-i cu asta? E o poză bună, se vede.

— Da. E, spuse Fieldbinder. Făcu ceva la un crac al pantalonilor.

— La fel ca, literalmente, sute de alte fotografii cu Steve în această anume cameră din casa tipului.

Cei doi Slotnik îl fixară pe Fieldbinder.

— Care fotografii nu sunt atât de greu de găsit, continuă Fieldbinder, având în vedere că această cameră anume era tapetată cu ele.

Slotnik puse iar cana jos.

— Vreau să spun de la podea până la tavan, Don. Fieldbinder îl privi pe Slotnik. Slotnik se uită la Evelyn.

— Tot în camera asta, Fieldbinder îşi drese vocea, această cameră de la etajul doi, e o fereastră prin care poţi să vezi peste gard printr-o fereastră din casa voastră, o fereastră cu un fanion „Go Phillies!” atârnând de ea, o fereastră despre care presupun, doar dacă nu-mi spuneţi voi altceva, că e a lui Steve… Se uită la Slotnik, care nu spuse nimic. Fieldbinder îşi trase nasul. Tot în camera asta erau, pocni din degete, Dumnezeu ştie câte desene, în cărbune şi creion şi câteva în ulei, unele chiar bune, ale cuiva care seamănă cu… nu, evident este chiar Steve. Câteva sculpturi la fel de bune, din diverse materiale, pot să spun, dar din nou subiectul nu e nimeni altcineva decât Steve, din câte mi-am dat seama. De asemenea, un dispozitiv video setat chiar ingenios ca să ruleze într-o buclă continuă o anume casetă, o casetă cu nişte partide de fotbal din curtea voastră, din curtea lui Costigan, cu Steve greblând frunze, cu Steve tunzând peluza, cu Steve şi Scott făcând un om de zăpadă, folosind pentru nas ceea ce mie mi s-a părut a fi o şosetă îngheţată. Sună cunoscuţi

Fieldbinder ridică privirea spre cei doi Slotnik. De asemenea, nişte… obiecte, într-un fel de cutie de lemn foarte solidă şi foarte scumpă, care mie mi s-a părut o cutie de bijuterii şi care, în orice caz, apărea pe lista cu bunuri personale ale lui Costigan ca obiect de anticariat.

— Ce fel de obiecte?

— Spuneţi că Costigan avea grijă de casa voastră când eraţi plecaţi.

— Uneori, spuse Evelyn. De obicei, doamna Frick…

Slotnik o ignoră.

— Monroe, ce fel de obiecte?

Fieldbinder luă o mină binevoitoare.

— Câteva cartonaşe de baseball. Câteva fire de păr, păr blond, lipite pe o bucată de carton. Nişte beţe de la îngheţată, de la îngheţată de portocale. Câteva… şerveţele Kleenex. O privi pe Evelyn Era un tricou, un tricou alb, *Fruit of the Loom*. Împăturit cu grijă, pliat, nespălat. Un tricou murdar. Şi etichetat cu odată, cândva în august anul trecut.

Evelyn se răsuci spre Slotnik.

— Când am fost la Cape.

— Vă amintiţi poate când a pierdut Steve nişte haine? spuse Fieldbinder.

— O, pierde *mereu* lucruri – amândoi pierd. Ştii cum sunt copiii.

Evelyn aproape că zâmbi.

— Nu, Fieldbinder se aplecă în scaun, problema e că nu ştiu.

— Cum adică Steve a pierdut *nişte* haine? spuse Slotnik.

— Păi, Don, chestia e că tricoul nu era singurul… Fruit *of the Loom din* cutia lui Costigan.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— În linii mari, chiloţi mărimea 28, Don. Fieldbinder o privi pe Evelyn, a cărei privire nu se mai putea focaliza.

Îşi culese o scamă minusculă de pe dunga pantalonilor şi apoi îşi puse iar mâinile în poală. Se uită la Slotnik.

Slotnik se uită în gol undeva în faţă, pentru o clipă, încercând să-şi netezească părul, care se ridică imediat.

— O să sun la poliţie, spuse el liniştit.

Fieldbinder zâmbi strâmb.

— Păi, să facă ce, Don?

Slotnik îl privi pe Fieldbinder.

— Poate mai întâi ar trebui, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Fieldbinder, să încercăm să ne amintim dacă a existat vreo ocazie cu care să se fi putut întâmpla ceva. Se uită la cei doi Slotnik. Chiar ceva urât.

Slotnik se uită la măsuţa de cafea.

— Rămâne Steve vreodată singur aici? Fără ca vreunul dintre voi să fie prin preajmă?

— Niciunul dintre ei, nu, niciodată fără bonă, spuse Slotnik ferm. Şi dacă ies, sunt fie cu noi, fie la şcoală, sau cu prieteni, sau ştim exact unde sunt.

— Aşa mă gândeam şi eu. Fieldbinder se aplecă pentru o clipă, ca să-şi închidă servieta. Dar vă amintiţi să fi făcut sau să fi spus vreodată Costigan ceva ciudat, care să aibă legătură cu Steve, când eraţi prin preajmă? l-aţi spus vreodată ceva?

A făcut vreodată ceva ieşit din comun? L-a atins, poate, vreodată pa Steve?

— Niciodată, spuse Slotnik.

Se lăsă liniştea.

— Nu, a făcut-o o dată, spuse Evelyn liniştită, uitându-se u peluză. Doar o dată.

Slotnik se răsuci într-o poziţie incomodă ca să-şi privească soţia, aflată sub braţul său. Fieldbinder îi urmărea binevoitor.

— A fost ceva atât de neînsemnat, că n-am crezut de cuviinţă să-ţi spun, iubitule, spuse Evelyn. Nici măcar nu m-am mai gândi? la asta. Abia dacă a fost ceva.

— Cred că mai bine mă laşi pe mine să decid, spuse Slotnik.

Evelyn se chinui să-şi strângă gulerul halatului pe gât. Îşi trase nasul privind peluza.

— Povestea a fost că eu şi Steve şi Scott ieşiserăm să

mergem la maşină. Asta s-a întâmplat demult, Scott era micuţ, Steve avea zece ani, cred. Cred că-l duceam pe Steve undeva, pentru ceva. Maşina era pe alee şi domnul Costigan era pe peluza lui, de partea cealaltă a aleii. Îmi amintesc că-şi smulgea păpădiile de pe peluză. Avea o roabă plină cu păpădii. În orice caz, era acolo.

Evelyn respiră adânc şi halatul îi căzu iar şi se deschise.

— Şi noi ne-am oprit, l-am salutat şi am stat un pic de vorbă, îmi spunea cât de greu e să smulgi toate păpădiile, cu tot cu rădăcină, cât de îndărătnice sunt. Nu-mi amintesc altceva. Şi ce a făcut…

Evelyn miji ochii; îşi căuta prin memorie.

— Ce s-a întâmplat a fost că în mijlocul discuţiei, fără niciun motiv, a întins un deget şi l-a atins pe Steve, foarte încet. Doar cu un deget. A atins partea din faţă a cămăşii lui Steve. Pieptul Foarte atent.

— Cum adică „atent”? L-a atins atent pe copilul nostru? Slotnik se uită în jos spre Evelyn.

— A fost ca şi cum… Evelyn îl privi pe Fieldbinder. A fost ca atunci când stai în faţa unei ferestre curate, o fereastră foarte curată, priveşti afară, şi fereastra e atât de curată, încât pare că nu e acolo. Ştii? Şi ca să te asiguri că e acolo, deşi ştii că e acolo, întinzi o mână şi… atingi, pur şi simplu, fereastra, chiar dacă încet. Abia dacă o atingi. Aşa a fost. Şi Steve n-a făcut nimic, nici nu cred că a observat. Cred că a crezut că domnul Costigan i-a luat ceva de pe cămaşă. Dar nu i-a luat, ştiu asta. A fost ciudat, dar a fost aşa de… lipsit de importanţă. Am uitat complet. Nu cred că m-am mai gândit vreodată la asta. Îl privi pe Fieldbinder. Asta e singura chestie, s-a întâmplat doar o singură dată şi demult.

— Înţeleg, spuse Fieldbinder.

Cei doi Slotnik nu spuseră nimic.

— Aşa poate înţelegeţi de ce am considerat că merită să mă bag, spuse Fieldbinder. Am crezut de cuviinţă că trebuie să aflaţi la un moment dat, şi mi-am închipuit că acum e… ei, mai bine decât la un moment dat.

Zâmbi reţinut.

— Bravo ţie, spuse Slotnik încet.

— Uite, spuse Fieldbinder, dacă vreţi sfatul meu, că tot am fost alături, cred că tot ce trebuie să faceţi e să vorbiţi cu Steve. Să nu faceţi caz de ceva, ci, pur şi simplu, să vă asiguraţi că nu s-a întâmplat ceva vreodată, care se poate să-l fi supărat. Se uită la Evelyn. Ceea ce sunt sigur că nu s-a întâmplat. Nu pare să fie genul acela de poveste. Dar, bineînţeles, e normal să vreţi să pur şi simplu… vorbiţi cu el.

— Mă duc să-l trezesc chiar acum, spuse Slotnik.

Se ridică.

Se ridicară şi Fieldbinder şi Evelyn. Fieldbinder îşi luă balonzaidul şi îl întinse, netezind încreţiturile.

— Probabil că e o idee bună, Don, spuse el. Probabil că e o idee bună să aveţi o mică discuţie. Eu personal cred că-i tot ceea ce trebuie să faceţi. Şi, Don, dacă vrei să vii să arunci o privire la… toate, o să fiu alături încă o oră.

— În niciun caz, spuse Slotnik. Am aprecia dacă echipa ta ar scăpa de toate. Nu vreau să văd nimic din toate astea.

Îşi apucă vârtejul din păr.

— Dacă s-a atins măcar cu un deget de copilul ăsta, îl omor.

Trecu un moment.

— Oricum, spuse Fieldbinder, eu plec. Sper că am făcu? ce trebuie, venind la voi. Şi îmi pare rău dacă asta v-a supărat M-am gândit că trebuie să ştiţi povestea.

— Monroe, spuse Slotnik, eşti un prieten bun. Apreciem. Ai făcut ce trebuia. Apreciem mai mult decât o putem spune.

Îi întinse o mână lipicioasă, pe care Fieldbinder o strânse, mirosind siropul. Slotnik se răsuci în papuci şi o luă pe scări în sus.

Evelyn îl conduse pe Fieldbinder la uşă. Nu spuse nimic.

La uşă, Fieldbinder se întoarse spre ea.

— Auzi, spuse el. Privi spre scări. Înţeleg că nu e

momentul potrivit. Zâmbi cald. Dar aş vrea să te văd şi doar îţi spun că voi fi alături toată ziua. Trebuie să termin totul azi. Am rămas în urmă. Dar toată ziua, asta-i ideea. Deşi echipa vine la trei. Aşa că îţi spun. Faci cum crezi, bineînţeles. Sau dacă ai ocazia, simţi nevoia, în timp ce ei sunt la baseball…

Evelyn nu spuse nimic. Îi deschise uşa lui Fieldbinder. Se uita la ceva dincolo de el, pe peluză. Fieldbinder se întoarse să vadă.

— Ei, uite-l pe Scott! spuse el. Bună, Scott! Îţi aminteşti de mine?

Scott Slotnik bătea o minge de tenis pe aleea de cărămidă din faţă, spre capătul dinspre stradă. Mingea scotea un sunet monoton în timp ce ţopăia pe iarba tunsă de pe alee. Când Fieldbinder îl strigă, ridică privirea.

Fu un moment de linişte, întrerupt doar de clănţănitul unei foarfeci de grădinărit de peste stradă. Evelyn îl privi pe Scott, prin Scott. Apoi dădu să spună ceva.

— Scott! strigă ea ascuţit. Te rog, treci în casă acum!

Fieldbinder se întoarse să se uite la Evelyn. Zâmbi şi îşi puse mâna moale pe mâneca halatului ei.

— Hei, spuse el blând. Zău aşa.

Evelyn privi mâna lui Fieldbinder, acolo, pe braţ, pentru o clipă. Scott veni spre uşă. Ea se uită înapoi la el.

— E-n regulă, iubitule, strigă, îi *zâmbi*. *Stai* acolo şi joacă-te, dacă vrei.

Scott se uită (a *Fieldbinder şi la maică-sa şi apoi la* mingea din mâna lui.

— Oricum, ideea e să ştii că sunt *aici*, atât; sunt aici toată ziua, până la trei, spuse Fieldbinder.

— Da, spuse Evelyn.

Intră înapoi în casă, lăsând uşa deschisă.

Fieldbinder înainta pe aleea *de cărămidă spre* Scott Slotnik.

Pe fereastra de la living, Evelyn îl *privi pe Fieldbinder cum* se opreşte şi se aşază într-un genunchi ca să-i spună câteva cuvinte lui Scott Slotnik. Spuse ceva

care-l făcu pe Scott să zâmbească timid şi să dea din cap. Fieldbinder râse. Evelyn încercă să-şi aşeze părul nearanjat după urechi. Degetele mari, lipicioase, i se încurcară în păr.

16
1990
a
9 septembrie

Un vis înfiorător de tulburător şi de sinistru, încât Fieldbinder se trezi asudând.

„*Doctorul J... e într-un pericol semnificativ*”, se gândi *el amuzat*.

Eu şi Lang suntem în biroul meu; fiecare pe scaunul lui, traducerea se află între noi. Suntem amândoi misterios şi stânjenitor de goi; umbra se mişcă. Mă uit în jos şi mă acopăr cu un plic de ceai, dar acolo e Lang în toată oroarea lui. Lang o desenează pe Lenore pe dosul ultimei pagini a manuscrisului *Iubire*. E un desen uluitor, ultrarealist, al unei Lenore fără haine. Încep să am o erecţie în spatele plicului meu de ceai. Pixul lui Lang are forma unei sticle de bere; Lang suge periodic pixul. Lenore e acolo pe pagină, pe spate, ca un afiş de Vargas, Lang îşi pune iniţialele lângă piciorul unduios şi lung al lui Lenore: un adânc şi duşmănos „W.D.L”.

În timp ce iniţialele apar, mâinile şi părul încep să iasă din pagină; sânii se umflă, un fund se mişcă ritmic, genunchii se *desfac şi* se ridică, *picioarele* lovesc cu reţinere marginile paginii.

Lang lucrează cu pixul lui. Lenore se ridică din pagină şi umblă prin cameră.

Ciocăneşte uşor cu unghiile în fereastră. Dincolo de fereastră e o Mindy Metalman tânără, foarte tânără, poate are treisprezece ani, cu un ruj strălucitor pe gura mică, învineţită. Ţine în mână o foarfecă de grădinărit, arată spre pliculeţul meu de ceai. Sunt aspirat înapoi în umbră, în timp ce se împrăştie ca o cerneală pe peretele alb. Când îmi iau privirea de la fereastră, Lenore îngenunchează, semnându-l pe Lang pe dos, cu pixul în formă de sticlă de

bere, scriindu-şi numele cu bucle lungi, meticulos, cu cerneală violet, în timp ce cu cealaltă mână găseşte ce poate să găsească în eroica parte din faţă a lui Lang.

Ţip un ţipăt fără aer şi încep să urinez exploziv. Jetul o ia în sus, un evantai de linii nenumărate, subţiri ca o lamă şi atât de fierbinţi, încât mă frig când trec cu mâna prin dreptul lor. Sunt prins în capcana acestui evantai. Şuvoaie fierbinţi se învolburează pe covorul biroului, urcând ca să pleoscăie alb fantomatic pe sânii lui Lenore, care se leagănă de efort. Plicul de ceai sângerează în împroşcarea fierbinte. Ceaiul e făcut. „*Tea symptosis*”[15]

spune Lang râzând.

Lenore se îneacă; Lang îi ţine capul sub suprafaţa oceanului de ceai galben şi fierbinte. Ea continuă să se semneze. Şoareci fierb în şuvoaiele fierbinţi, cozile le tremură. Mă sufoc. E un ceai Salada. Pe plicul de ceai e scris succint: „E nevoie de un om mare să râdă de sine, dar e nevoie de un om şi mai mare să râdă de acel om”.

Lang se uită în jos la sine şi începe să se anime greoi. Mă predau oroarei. Diploma mi-e luată de pe perete şi purtată de o învolburare înspumată.

Fieldbinder se trezi ţipând şi descoperi că, de fapt, făcuse pipi în pat, dar, din fericire, suprafaţa pătată nu era mai mare decât o picătură de cerneală, pe care o şterse frecând-o cu batista.

Problema e că ei sunt la familia Tissaw şi eu sunt aici. *Vâscozitatea* incredibilă a Clevelandului, după ce ai avut o noapte proastă, singur. Una pe care nu pot nici măcar să încep s-o descriu. Zău.

b

TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A ŞEDINŢEI
DIN CABINETUL DOCTORULUI CURTIS JAY.
JOI, 9 SEPTEMBRIE 1990.
PARTICIPANŢI: DOCTORUL CURTIS JAY
ŞI DOMNIŞOARA LENORE BEADSMAN, 24 DE ANI.
DOSARUL NUMĂRUL 770 – 01 – 4266.

---

15 Joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre gr. ti, „ce”, şi eng. tea, „ceai” (n. red.).

DOCTORUL JAY: Şi cum te face să te simţi?

DOMNIŞOARA LENORE BEADSMAN: Cum mă face să mă simt?

JAY: Starea de fapt pe care încercăm să o articulăm, în care separarea de străbunica ta şi tăcerea îndreptată spre tine trezeşte în tine, în mod paradoxal, un sentiment deşi mai mare apropiere şi comunicare cu restul familiei.

LENORE: Păi, cu excepţia faptului că există problema cu John, în Chicago, sau unde-o fi.

JAY: Să-l lăsăm deoparte, vremelniceşte.

LENORE: Vreme… cum?

JAY: Haide, urmează-ţi gândurile.

LENORE: Ce gânduri?

JAY: Gândurile pe care le-am caracterizat împreună.

LENORE: Păi, cred că, într-o oarecare măsură, e adevărat. Clarice n-are niciun indiciu, ea nu rezonează cu toată povestea asta cu Lenore, n-a rezonat niciodată, dar mă simt încă la fel ca atunci când m-am dus acolo ca să-i povestesc tărăşenia asta îngrijorătoare cu familia noastră şi apoi am urmărit-o pe ea şi pe familia ei punând în scenă toată parodia aia, care, într-un fel, avea de-a face tocmai cu ce aveam de vorbit – m-am simţit bine, oarecum. M-am simţit în siguranţă. E o tâmpenie dacă spun că m-am simţit în siguranţă?

JAY: Te-ai simţit legată de ei.

LENORE: Legată şi nelegată, în acelaşi timp.

JAY: Dar într-o manieră adecvată.

LENORE: Drace, azi eşti tare.

JAY: Simt un miros înţepător, stimulator, al progresului.

LENORE: Şi apoi, mai e celălalt frate al meu… e prima dată într-o lungă perioadă când, de fapt, am vorbit ceva important cu Lavache. Se poate să fi fost luat, dar chiar şi aşa. Am simţit, într-un fel, că într-adevăr…

JAY: Comunicaţi?

LENORE: Aşa cred.

JAY: Şi cât trecuse de când voi doi nu mai avuseseră ţi un dialog semnificativ? De când nu mai comunicaseră ţi?

LENORE: Oh, drace, de destul de mult timp.

JAY: Înţeleg. Şi de cât timp, ca să mai scoatem un strop de parfum, s-a instalat străbunica ta în Căminul Shaker Heights?

LENORE: Mmm, de destul de mult timp.

JAY: Şi asta te face să te simţi prost?

LENORE: Ce-i aia? O mască de gaze?

JAY (*înăbuşit*): Măsuri de precauţie.

LENORE: De ce îi dau eu bani cuiva ca să mă transforme într-o persoană mai puţin ciudată, când acea persoană e mai ciudată decât eu?

JAY: Decât mine.

LENORE: Bună treabă, iar sunt pusă la zid.

JAY: Şi, ca să revenim, bineînţeles că ai bănuit că fratele tău are vreo idee în legătură cu toată povestea dispariţiei străbunicii.

LENORE: Nu chiar idee, aşa cum o numeşti tu. Şi el are un desen, unul diferit, cu un tip pe o dună într-un deşert, şi mi-a ţinut o teorie de drogat despre desen şi a încheiat spunându-mi să nu mă gândesc niciodată la mine. N-a fost de mare ajutor. Şi a fost destul de deprimant şi să-l văd cum încă face chestia aia schizofrenică cu piciorul şi că e responsabil de cam jumătate din consumul de droguri din New England.

JAY: Totuşi, pe mine tu mă interesezi.

LENORE: Scuze, dar am tendinţa să-mi fac griji pentru fratele meu. O parte din eul meu, de care eşti tu aşa interesat, este grija pentru fratele meu.

JAY: Deşertul?

LENORE: Poftim?

JAY: Ai menţionat deşertul, în contextul desenului respectiv. Adică *Deşertul*?

LENORE: Păi, nisipul era negru şi Lavache a menţionat sinistroşenia.

JAY: Deci G.O.D., atunci.

LENORE: Cine ştie.

JAY: Dar, drăguţa mea, există măcar o şansă ca Great Ohio Desert să fie locul în care se găsesc oamenii din

Căminul de bătrâni.

LENORE: Ce se întâmplă aici?

JAY: Unde?

LENORE: Nu privi în jur cu masca aia stupidă. Încerci să-mi pui vorbe în gură?

JAY: Tipul ăsta? Eu?

LENORE: De ce am senzaţia că oamenii încearcă să mă împingă în Deşert? Care pentru mine e legat de aceste amintiri mai mult decât neplăcute ale copilăriei, când Străbunica mă lua să hoinărim şi trebuia să o ascult cum îi tot dădea înainte cu Auden şi Wittgenstein, despre care crede că împreună sunt Dumnezeu, şi pescuiam la marginea Deşertului şi ne uitam în negreală…

JAY: Un „hmm” izbitor aici.

LENORE: În urechea ta. Şi cum se face că vreţi toţi să mă duceţi înapoi acolo? Tu, fratele meu, Rick a menţionat şi el Deşertul, Vlad mi-l citează pe Auden, Străbunica obişnuia să citească în nisip…

JAY: O firimitură pentru minte, dac-aş putea fi atât de…

LENORE: Şi funebrul domn Bloemker se purta cu mine de parcă era agentul imobiliar al Deşertului înainte ca prietena lui să-şi piardă rochia şi să facă pană…

JAY: Poftim?

LENORE: Şi apoi, tot din senin apare tipul ăsta, pe care, din nefericire, îl ştiu de când eram copil şi care e căsătorit cu colega de cameră a surorii mele, şi se dovedeşte că taică-său a construit, mai mult sau mai puţin, G.O.D., după câte se pare. Taică-său deţine Industrial Desert Design. Tata era incredibil de interesat de asta. Mult mai interesat decât de desenele de pe etichete, asta-i…

JAY: Ce tip?

LENORE: Andrew Sealander Lang, care face o traducere obscură pentru Frequent and Vigorous şi pe care Rick l-a întâlnit într-un bar din Amherst.

JAY: Şi tu l-ai cunoscut personal înainte.

LENORE: De ce întrebi?

JAY: De ce faci faţa asta?

LENORE: Ce faţă?

JAY: O faţă visătoare, pierdută.

LENORE: N-am făcut nicio faţă.

JAY: Eşti atrasă de tipul ăsta?

LENORE: Ţi-ai pierdut minţile? Ce-i cu tine azi? Eşti sigur că-ţi intră aer în chestia aia?

JAY: Recunosc o faţă de om atras când văd una. Simţurile psihologilor sunt antrenate să recunoască semnalele non-verbale.

LENORE: Antrenate?

JAY: Pupilele ţi s-au dilatat cât capacele de canal.

LENORE: Ce drăguţ.

JAY: Rick ştie?

LENORE: Ce să ştie?

JAY: Că ţi s-au aprins călcâiele după această persoană cu Deşertul şi traducerea.

LENORE: Mă scoţi din minţi.

JAY: Scrie pe faţa ta.

LENORE: Faţă care trebuie să fie un loc foarte aglomerat. Capace de canal, expresii visătoare, scriere…

JAY: Alarmă formală de catapultare.

LENORE: Frate, credeam că singurul loc unde pot să evit să fiu împinsă în diferite locuri şi oamenii să fie împinşi în mine e locul unde îmi cheltui aproape toţi banii ca să fiu ajutată în privinţa acestei senzaţii că sunt împinsă.

JAY: Această strategie cu învinuirea devine tot mai ineficientă pe măsură ce trece timpul.

LENORE: Atunci, poate că ar trebui s-o rup la fugă cu părul măciucă.

JAY: O întrebare extrem de importantă şi, totodată, relevantă, Lenore. De ce, când simţi nevoi omeneşti şi atracţii fireşti, nevoia normală de a merge într-un loc în care se poate sau nu să se afle o persoană iubită, atracţia faţă de cineva de vârsta ta, care poate probabil…

LENORE: De unde ştii ce vârstă are?

JAY: Se deduce din *context*, prostuţo. Termină cu

tâmpeniile. Relaxează-te şi încearcă să faci un pas sau doi.

LENORE: Poate doar o fugă până la baie şi apoi o fugă înapoi…

JAY: Şşt. Dacă simţi dorinţa să te duci în Deşert, de ce nu te duci, şi gata? De ce îţi e frică?

LENORE: Umfli chestii cu pompa, presupunând că e ceva de umflat cu pompa. Ceea ce, dacă ne gândim bine, nu e, pentru că nu îmi e teamă de nimic. Pur şi simplu, nu mor să mă duc acolo, atâta tot. Şi nu ar avea niciun rost. Pur şi simplu, nu e posibil ca douăzeci şi şase de oameni, cei mai mulţi incredibil de bătrâni, cu cadre, şi cel puţin unul având nevoie în permanenţă de o temperatură de 27 de grade, să rătăcească prin Deşert în septembrie. Dar ce mă seacă e că, se pare, toată lumea, dintr-un motiv anume, vrea să mă *trimită* acolo. Ceea ce mă enervează e că eu nu am niciun cuvânt de spus în ceea ce priveşte unde mă duc sau ce vreau în mod evident sau…

JAY: Am un singur cuvânt pentru tine.

LENORE: „Adio”?

JAY: „Membrană”. Îţi spun „membrană”, Lenore.

LENORE: Cred că prefer „adio”.

JAY: Gândeşte-te la munca noastră, Lenore. La paşii noştri. La progres. Nu vezi că să-ţi percepi dorinţele şi nevoile naturale şi atracţiile ca direcţionate şi impuse din exterior, din *Exterior*, e un caz clasic de disfuncţionalitate în reţeaua igienă-identitate? E complet reductibil la şi explicabil în termenii teoriei membranei? Că o membrană flască e nesănătos de permeabilă, permite Sinelui să întineze grupul Celălalt şi permite grupului Celălalt să întineze Sinele?

LENORE: Mă tem că simt o nevoie enervantă să fac duş.

JAY: Şi de ce, te întreb? Îţi spun direct că, în percepţia mea, pentru că percepi relaţiile de mai sus, de mai sus, da, ia hai să facem un pas mare înainte şi să spunem explicaţia şi caracterizarea exhaustive şi precise de mai sus ale întregului tău grup de tulburări ca venind din *exterior*, ca fiind *impuse*. Când, de fapt, vin din tine,

Lenore. Asta e tot. Nu simţi? Direcţionează-ţi atenţia spre Interior. Simte cât e de curat. Uită că suntem aici împreună. Prefă-te că eu sunt tu.

LENORE: Mi-e imposibil să te iau în serios cu masca aia de gaze pe faţă.

JAY: Dacă mi-o scot acum, naiva mea tânără clientă şi prietenă, duhoarea progresului m-ar lăsa lat. Ai fi singură-singurică.

LENORE: Şi cum adică să mă prefac că eu sunt tu? Am crezut că totul se rezumă la faptul că membrana flască nu mă ţine pe mine în partea mea şi pe tine în partea ta. Dacă mă prefac că tu eşti eu, ce-o să se-ntâmple cu membrana?

JAY: Dar nu vezi, prefăcătoria vine din *interiorul* tău. O adevărată prefăcătorie nu poate veni decât în contextul unei cunoaşteri intime a ceea ce e real. Pentru ca tu să te prefaci că eşti eu, trebuie să ştii că eu nu sunt; membrana trebuie să fie puternică, o membrană curată. O membrană puternică şi curată alege ce să absoarbă şi respinge puternic balastul. Doar cei siguri pot să se prefacă cu adevărat, Lenore. Cei siguri au membrane ca un ovul curat şi puternic. Ca nişte ovule. Membranele rezistă atacurilor nenumăratelor grupuri Celălalt, asaltului neîncetat, Celuilalt, cu capetele acoperite de mizerie, cu subsuorile pline de ciuperci, ele şarjează şi membrana/ovulul sigur aşteaptă răbdător, puternic, distant şi, da, ocazional, îl lasă pe Celălalt înăuntru, îl absoarbe, în termenii membranei înseşi, îl suge ca pe spermă, îl trage înăuntru ca să se reînnoiască, ca să se recreeze. Doar o membrană puternică poate să aspire sperma, Lenore. Acum, uite, prefă-te că eu sunt sperma.

LENORE: Nu-mi place deloc unde am ajuns în şedinţa asta.

JAY: Nu, serios. Fii sigură. Prefă-te că eu sunt un spermatozoid. Uite. O să-mi fac o coadă din… gluga hanoracului, mi-o fixez la spate, ca o coadă, aşa…

LENORE: Ce dracu’ faci?

JAY: Prefă-te, Lenore. Fii un ovul. Fii puternică. Lasă-

mă, ipotetic, să te asaltez. Asalt, asalt. Predă-te irealului interiorului real.

LENORE: Tu ar trebui să fii un spermatozoid, zvârcolindu-te cu hanoracul făcut coadă?

JAY: Simt puterea membranei tale, Lenore.

LENORE: Un spermatozoid cu o mască de gaze?

JAY: Asalt, asalt.

LENORE: Te rog să porneşti scaunul.

JAY: Recunoaşte că nevoile şi atracţiile vin din tine.

LENORE: Uite ce, încetează cu zvârcoleala asta.

JAY: Recunoaşte că te simţi atrasă de acest tânăr. De traducător. Acest Adonis blond care îţi poate oferi tărâmuri de interacţiune între Sine şi Celălalt pe care nu le-ai visat vreodată.

LENORE: De unde ştii că e blond?

JAY: Contextul e fluidul uterului. Înot, ca să te asaltez. Asalt, asalt. Lasă pe cineva în membrana ta.

LENORE: Te dai la mine?

JAY: Nu te preface că nu înţelegi, e penibil de evident. Vorbesc… Vorbesc despre acest bărbat care îţi cască pupilele din interior, ca petalele moi ale unei flori neajutorate. Care îţi poate arăta probabil că o membrană puternică poate fi pătrunsă. Care te poate asalta. Asalt, asalt.

LENORE: Ce tot spui?

JAY: Facem paşi gargantuieşti. Camera e plină de gaze de la explozia progresului, în care, paradoxal, totul devine extrem de clar. Simţi?

LENORE: Cred că eşti dus cu pluta. N-am semnat nicio hârtie pentru o terapie cu spermă, vere, îţi spun chiar…

JAY: Recunoaşte că atracţia ta pentru acest Celălalt vine din Sine. Întăreşte membrana. Las-o să fie pătrunsă la dorinţa *ta*!

LENORE: Şi unde, dacă pot să te întreb, se potriveşte Rick în toată povestea asta? Ce faci cu Rick?

JAY: Rick ştie că trebuie să rămână pentru totdeauna un Celălalt pentru tine. Rick cunoaşte semnificaţia

membranei. Rick e ca un spermatozoid fără coadă. Un spermatozoid imobilizat în uterul vieţii. De ce crezi că Rick e atât de nefericit şi disperat? Ce crezi că vrea el să spună cu „Uşa cu Plasă a Uniunii”?

Lenore Beadsman tace.

JAY: Vrea să spună „membrană”! Rick e prins dincolo de propria membrană. Nu are echipamentul necesar să iasă.

LENORE: Hei, n-ar trebui să vorbeşti despre alţi pacienţi.

JAY: De ce crezi că e atât de posesiv? Te vrea în el. Vrea să te închidă dincolo de membrana lui. Ştie că nu poate să penetreze valid membrana Celuilalt, aşa că îşi doreşte să-l aducă pe Celălalt în el, pentru totdeauna. E un om bolnav.

LENORE: Uite ce e, opreşte-te din zvârcoleală. Ţi-ai expus punctul de vedere.

JAY: Nu, *tu* ţi-ai expus punctul de vedere. Toate distincţiile sunt zdrobite. Eu nu sunt aici. Eu sunt un spermatozoid în tine, Lenore.

LENORE: Poftim?

JAY: Sperma tatălui tău. E o parte din tine. Inseparabilă.

LENORE: Ce are de-a face taică-meu cu toate astea?

JAY: Recunoaşte.

LENORE: Ce să recunosc?

JAY: Că vrei cu adevărat pe cineva în interiorul tău. Că membrana ta tânjeşte.

LENORE: Iisuse.

JAY: Ascultă… auzi? Ţipătul înăbuşit al membranei, nu? „Lasă-mă să fiu un ovul, lasă-mă…”

LENORE: Mă iubeşte.

JAY: Te iubeşte? Adonis? Validul Celălalt?

LENORE: Rick, găgăuţă. Rick mă iubeşte. Aşa a zis.

JAY: Rick nu ne poate oferi ce vrem noi. Recunoaşte.

LENORE: Mă iubeşte.

JAY: E o dragoste care te suge, Lenore. O dragoste inerent impură. E dragostea unei membrane fleşcăite,

impure, care suge din Celălalt, până la murdărie. Mintea acestei membrane la murdărie stă. Vrea să-ţi dea şi ţie murdărie.

Lenore Beadsman tace.

JAY: Tu îl iubeşti? Îţi atacă el în mod valid membrana?

LENORE: Te rog, un duş.

JAY: Recunoaşte sursa stărilor pe care le ai.

LENORE: Lasă-mă-n pace. Porneşte-mi scaunul.

JAY: Asalt, asalt. Suntem neajutoraţi şi ineficienţi ca părţi ale unui sistem, până când nu recunoaştem existenţa unui sistem. Asalt, asalt. Ascultă cum picură siropul de pe membrana ta.

LENORE: Uite ce e, dă-mi voie să plec chiar acum, dacă vrei să mai vin. Nu glumesc.

JAY: Mai întâi, recunoaşte. Spune-o cu voce tare. Dă-o pe faţă. Pupilele tale nu mint. Fă-o adevărată. Adu-o în reţea. Răspunde la asalt. Trage un Celălalt în interiorul tău.

LENORE: Duş. Te rog, un duş.

JAY: Recunoaşte totul. Vrei şi tu o mască de gaze? Asta vrei? Nicio problemă. O membrană permanentă nu miroase prea plăcut.

LENORE: Dumnezeule.

JAY: Ce-ar avea de zis Lenore despre toată povestea asta?

LENORE: Cine?

e

— Ai păţit ceva?

— Hmm.

— Eşti îngrozitor de palidă.

— …

— Vrei din tocăniţa mea de scoici?

— Ştii că nu-mi place tocăniţa de scoici. Arată ca nişte guri mici, care plutesc pe-acolo.

— Ar trebui să mănânci mai mult, nu doar salata aia amărâtă.

— Te rog, nu-mi spune ce trebuie, Rick. Îmi ajunge pentru azi.

— Ce vrei să spui?

— …

— E o referinţă la Jay?

— …

— N-a mers prea bine şedinţa?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar dacă te-a rănit emoţional în vreun fel…

— Am făcut o înţelegere că nu vorbim despre şedinţele cu Jay, îţi aminteşti?

— Eşti atât de palidă, practic, eşti transparentă.

— Păi, poţi să mă atingi pe piept dacă vrei, ca-n povestea aia idioată.

— Poftim?

— Povestea aia, prima pe care m-ai pus s-o citesc. În care bătrânul îi atinge pieptul micuţului ca să se asigure că nu e o fereastră?

— Nu ţi-a plăcut povestea aia? Cum se numea…?

— *Iubire*.

— Da, aia.

— Mi-a plăcut cealaltă. *Metamorfoza din anii ’80*. E criminală. Partea aia în care oamenii aruncă cu monede în starul rock de pe scenă şi îl îngroapă şi el moare a fost un pic cam trasă de păr, dar, una peste alta, a fost mortală. I-am pus un mare asterisc pentru tine.

— …

— Nu-ţi mănânci tocăniţa? N-am vrut să fiu rea cu gurile mici. Mănâncă.

— Dar cealaltă nu ţi-a plăcut prea tare.

— Poate că greşesc, dar mi s-a părut naşpa rău de tot.

— …

— Oh, nu, ţie chiar ţi-a plăcut? Calc în picioare ca o ignorantă o chestie bună, care ţie ţi-a plăcut?

— Gusturile mele sunt pe tuşă, deocamdată. Aş fi doar interesat să aud de ce nu ţi-a plăcut.

— Nu sunt sigură. Pare… e aşa cum ai spus despre celelalte texte juvenile şi tulburate. Pare artificială. Ca şi cum puştiul care a scris-o s-a străduit prea tare.

— Înţeleg.

— Toată chestia aia cu „Şi apoi apăru contextul, şi Fieldbaum păru binevoitor.

— Fieldbinder.

— Ce?

— Numele protagonistului nu era Fieldbinder? În poveste?

— Corect, Fieldbinder. Dar chestia aia cu contextul, totuşi. N-ar trebui ca povestea să *creeze* contextul care îi face pe oameni să facă anumite lucruri, care sunt sau nu cuvenite? O poveste n-ar trebui să *menţioneze* contextul exact pe care se presupune că încearcă să-l creeze, nu?

— …

— Şi stilul e atât de… Îmi amintesc o replică: „Rânji zeflemitor”. „Rânji zeflemitor”? Cine rânjeşte „zeflemitor”? Nimeni nu rânjeşte „zeflemitor”, decât în povestiri. Nu era deloc autentică. Era ca o poveste despre o poveste. Am pus-o pe biroul lui Mavis, lângă aia cu proctologul şi cea cu maşina de curăţat zăpada.

— …

— Dar o iau imediat, dacă ţie ţi-a plăcut. Ţi-a plăcut, nu? Ceea ce înseamnă că gusturile mele nu sunt pe lungimea de undă potrivită, nu?

— Nu… neapărat. Încerc să-mi amintesc de unde o am. Probabil de la vreun puşti, de undeva. Tulburat. Încerc să-mi amintesc scrisoarea de intenţie…

— Deşi am observat că e bine dactilografiată.

— …

— Dă-mi voie să înting un pic în tocăniţa ta.

— Îmi amintesc că mi-a spus că e ca o poveste despre o poveste. Centrul narativ fiind descrierea prilejului cu care Costigan l-a atins pe băiat, pe care o face soţia… Aproape o poveste despre felul în care o poveste aşteaptă şi aşteaptă, dar nu moare niciodată, se poate întoarce mereu, chiar şi după ce presupusele personaje au părăsit de mult scena reală.

— Nu e rea deloc.

— Ce?

— Tocăniţa. E chiar bună. Cremoasă. Dacă nu-mi place ceva, sunt scoicile.

— Mi se pare că-mi amintesc că a zis că a conceput-o ca pe o poveste despre obsesia vecinătăţii. Despre cum uneori vecinii pot deveni obsedaţi de alţi vecini, chiar copii fiind, şi pot chiar să le spioneze dormitoarele peste gard, din camerele lor de lucru… dar că e imposibil pentru respectivii vecini să afle astfel de lucruri, pentru că fiecare vecin e închis în interiorul propriei proprietăţi, propriei case, înconjurat de gard. Închis. Tot ce e semnificativ, atât bine, cât şi rău, e ţinut ascuns.

— …

— Doar că uneori Intimul iese la iveală, din când în când, şi devine Incident. Şi un astfel de Incident devine Poveste. Şi Povestea dăinuie, în Minte, chiar şi dincolo deşi înăuntrul membranei izolatoare a casei şi a proprietăţii şi a gardului care înconjoară fiecare individ care locuieşte în suburbie.

— Membrană?

— Scuze. O alegere lexicală neinspirată. Sunt sigur c-o voi auzi destul de des în după-amiaza asta.

— Te vezi cu Jay azi?

— Ţi-am zis de ieri că da. Am vorbit despre asta ieri.

— …

— Ai vreun motiv pentru care ai vrea să nu mă întâlnesc cu el azi?

— …

— Şi astea, după câte-mi amintesc, unele dintre referinţele din poveste, chestia cu pasărea, casa care arde, chestia cu rânjetul zeflemitor, au legătură cu un context creat de un sistem narativ mai larg, din care face parte această piesă.

— Păi, îţi dai seama că faza cu pasărea mi s-a părut destul de deranjantă. Mai ales faptul că e moartă. La fel cum e şi Vlad Ţepeş acum, de fapt, cel puţin în ce mă priveşte, cel puţin pentru o vreme.

— Am auzit că aseară a apărut la televizor. Se pare că show-ul lui Sykes se transmite în fiecare seară.

— Ştiu. Candy l-a urmărit aseară. Se pare că e foarte bun. A zis că Sykes părea în extaz.

— Nu l-ai văzut?

— Candy l-a văzut, la domnul Allied. El are cablu. Noi, la Tissaw, nu avem cablu. Casa aia nu e legată la reţea. Doamna Tissaw se uită doar la „Oral Roberts" pe canalele gratuite. De fapt, cam toată povestea cu cablul în East Corinth e destul de nefericită, deoarece compania de cablu şi tata sunt…

— Unde ai fost?

— Ce?

— Unde ai fost aseară?

— Oh, Doamne, ce-am făcut. Am ieşit să mă plimb un pic. M-am uitat la o partidă de softball în parc. Aruncau repede. Îmi place când aruncă repede. Am vorbit cu tata la telefon despre chestia cu Lavache, care a durat destul timp. Şi apoi m-am dus să mă culc, era devreme. Am mai citit nişte poveşti, totuşi. Am citit…

— Mă întreb unde a fost Lang, atunci.

— …

— Eşti groaznic de palidă.

— De ce crezi că ar trebui să ştiu unde a fost Lang?

— Gândeam cu voce tare.

— Am auzit un ton foarte distinct.

— N-ai auzit decât în imaginaţia ta.

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Ce-i cu tine, Lenore? Dragostea mea, n-am vrut să spun nimic.

— …

— Eşti sigură că te simţi bine?

— …

— Povestea cu Fieldbinder a fost atât de îngrozitoare? Asta e?

— O poveste nu te poate face palid sau bolnav, Rick. Chestia aia, în opinia mea, a fost atât de proastă, încât nu avea cum să aibă vreun efect asupra mea, niciunul.

— Atunci ce e, Lenore?

— …

— N-am putea să plecăm, pur şi simplu? Norman vine des aici, pentru prânz, pe la ora asta, aşa că poate…

— Şi acum *asta* ce vrea să însemne?

— Dumnezeule, nu înseamnă nimic! Am crezut că vrei să eviţi să te întâlneşti cu el, atâta tot.

— Şi cum are loc aici?

— Se pare că se aşază pe trotuar. I se întind ziare. I se aduc chestii în containere industriale. Nu e o privelişte prea plăcută.

— Atunci, cred că trebuie să plecăm. Nu vreau să trebuiască să mă căznesc să trec de el.

— Vicepreşedinţii Companiei Bombardini sunt profund îngrijoraţi. Pretind cu toată seriozitatea că Norman încearcă să se mănânce până va muri.

— Sau să mănânce pe altcineva.

— Doar nu iei în serios planurile alea ridicole pe care le turuia.

— Nu-mi spune ce să iau în serios şi ce să nu iau, Rick.

— Doamne, Dumnezeule, ce-i cu tine?

— …

— Ascultă… Ascultă asta.

— …

— Auzi?

— Aud ceva. Nu e un tunet, nu?

— Nu poate fi. Soarele străluceşte dincolo de umbră, vezi? Simt că Norman e iminent.

— Mai bine mergem. Termină-ţi gurile alea mici.

— Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— …

d

La serviciu, Candy Mandible fuma şi sorbea dintr-un Tab şi se bucura de pauza de masă a lui Judith Prietht. Judith începuse deja să exagereze cu amabilităţile. Azi adusese pungi cu prăjiturele în formă de pisici şi păsări pentru Lenore şi Candy. Se pare că Judith urma să fie o pacoste.

Consola începu să piuie. Candy apăsă „Start Interior”

şi un minut se amuză de un bărbat cu o voce răguşită care voia să ştie dacă prefera balustradele lustruite celor nelustruite. Apoi schimbă pentru următorul apel.

— Frequent and Vigorous, spuse ea.

— Cine? spuse o voce.

— Frequent and Vigorous Publishing, Inc., cu ce vă pot ajuta, spuse Candy, dând ochii peste cap.

— Iisuse, credeam că nu mai dau de dumneavoastră, spuse o voce. Domnişoară, ştiaţi că telefoanele dumneavoastră sunt varză?

— Au fost nişte zvonuri, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

Candy bău din Tab, pe lângă microfonul căştii. Încercă să localizeze vocea de la telefon. Vocea îi suna vag familiar.

— Cu cine vorbesc, vă rog, spuse vocea.

— Cu domnişoara Mandible, una dintre centralistele de la Frequent and Vigorous, spuse Candy Madible.

— Domnişoară Mandible, mai întâi, sun ca să mă asigur că aveţi acolo o colegă, o anume domnişoară Lenore Beadsman, spuse vocea.

— Da, avem, spuse Candy. Pot să vă preiau mesajul.

Se întinse după Registrul de Apeluri.

— O clipă, să văd dacă aveţi un nou angajat acolo, un anume domn Lang, spuse vocea. Cred că lucrează la departamentul mâncare pentru bebeluşi, indiferent ce-o vrea să însemne asta.

— Doamnă, cine să spun că a sunat? spuse Candy, deschizând Registrul.

— Sunt doamna Andrew Sealander Lang, din New York, spuse vocea.

Candy privi consola, butoanele circuitului în gelatina lor de lumină.

— Alo? spuse vocea.

— Da, alo, spuse Candy.

— E soţul meu acolo? E tot ce vreau să ştiu.

— Cred că se află în firmă chiar acum, doamnă, da, spuse Candy. Să vă fac legătura la biroul lui temporar?

— Nu are un număr direct acolo?

— Toate apelurile individuale se fac prin mine, prin centrala, doamnă, spuse Candy. Vă rog să rămâneţi pe fir.

Candy se uită în registrul centralei, găsi numărul, apăsă iar „Start Interior" şi făcu legătura, în timp ce Judith Prietht intra gheboşată şi plictisită în cabină.

— Ce se întâmplă, Candy? zâmbi Judith şi îşi schimbă pantofii cu papucii de sub pupitrul ei.

— Nimic, spuse Candy, fixând în continuare luminile centralei, întinzându-se iar după un buton.

e

TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A ŞEDINŢEI
DIN CABINETUL DOCTORULUI CURTIS JAY.
JOI, 9 SEPTEMBRIE 1990.
PARTICIPANŢI: DOCTORUL CURTIS JAY
ŞI DOMNUL RICK VIGOROUS, 42 DE ANI.
DOSARUL NUMĂRUL 744 – 25 – 4291.

DR. JAY: Deci, din câte văd eu, avem trei teme majore de discuţie fără legătură între ele. Visul. Tu. Lenore.

DOMNUL RICK VIGOROUS: Preferabil mai târziu. Ce i-ai făcut azi? Arăta groaznic, la prânz.

JAY: Nu există câştiguri fără sacrificii. Azi am făcut paşi enormi, enormi. Progresul se întrezăreşte la orizontul emoţional. Şi mai e şi problema cu Lang.

RICK: Problema cu Lang?

JAY: Tânărul din visul tău?

RICK: De ce e el o problemă dincolo de graniţele visului?

JAY: Cine a zis că e?

RICK: Tu ai zis.

JAY: Serios? Nu-mi amintesc s-o fi spus explicit.

RICK: Ce pacoste poţi să fii.

Dr. Jay tace.

RICK: Îţi cer oficial să-mi spui cum şi de ce e Lang o problemă. JAY: Ai spus că din visul cu Lang te-ai trezit chirăind.

RICK: Şiroind.

JAY: Uite cum exersez autocontrolul.

Rick Vigorous tace.

JAY: Totuşi, probleme cu penisul. N-am dreptate?

RICK: Ia auzi. Sunt uimit. Ultima dată când am fost aici ai zis „penis-anemis”.

JAY: Dar simt intuitiv că Lang a devenit pentru tine Celălalt, nu? Celălalt în relaţie cu cine ai ales tu să înţelegi că e Sinele, în toată insuficienţa lui recunoscută?

RICK: Nu ştiu. Ce, Lenore ţi-a vorbit despre Lang?

JAY: De ce ai adus această persoană cu tine în Cleveland, dacă te deranjează atât de mult?

RICK: Chiar nu ştiu. Ne-am întâlnit în barul fostei noastre frăţii. Povestea a fost ciudată. Părea că ţâşnesc afinităţi din toate părţile. Părea să se potrivească. Să facă clic.

JAY: Şi l-ai adus în reţeaua ta.

RICK: Nu-mi place că sună ca o cunoştinţă comună a noastră, a amândurora, dar am simţit, într-un fel, că n-am de ales. A fost ca şi cum s-ar fi creat un context şi ar fi fost necuvenit să nu-l invit în interior.

JAY: În interior?

RICK: În miezul vieţii mele profesionale şi emoţionale.

JAY: Înţeleg. Şi Lenore? Lenore e „în interior”, ca să folosesc în continuare un termen care musteşte de conotaţii blenineriene?

RICK: Sper să fie într-o zi.

JAY: Un „hmmm” izbitor. Şi tu, Rick. Tu eşti „în interior”, în contextul reţelei lui Lenore?

RICK: Nu fi sadic. Ştii că n-o să pot fi niciodată.

JAY: Uşa cu Plasă a Uniunii et cetera.

RICK: Fă cumva să nu-mi mai huruie urechile.

Dr. Jay tace.

Rick Vigorous tace.

JAY: Rick, prietene, ţi-a trecut vreodată prin minte că tu, de fapt, ai putea reprezenta ultima frontieră genetică?

RICK: Aş putea reprezenta ce?

JAY: Te invit să te gândeşti la asta. Noi, ca specie, am avut odată coadă, nu? Un strat gros de blană? Degetele mari de la picioare opozabile? Un simţ mult mai ascuţit al

gustului, mirosului, auzului et cetera decât avem azi? În cele din urmă, ne-am pierdut toate aceste trăsături. Le-am aruncat la gunoi. De ce?

RICK: Ce vrei să spui?

JAY: Rick, nu mai avem nevoie de ele. Contextul în care aveau o funcţie adecvată s-a dizolvat. Nu ne mai sunt de folos.

RICK: Ce vrei să spui?

JAY: Presupun că încerc să aduc în centrul atenţiei noastre emoţionale următoarele trăsături ale societăţii contemporane, de care ne bucurăm amândoi. Ingineria genetică. Inseminarea artificială. Salturi cantitative în tehnologia auxiliarelor sexuale şi a implanturilor şi protezelor. Probabil că ceea ce majoritatea dintre noi percepem drept centre ale noastre pur şi simplu nu mai e necesar. Ştim amândoi că, în natură, absenţa funcţiei înseamnă moarte. În natură nu e nimic superfluu. Poate că tu eşti următorul val, Rick. Te-ai gândit vreodată la asta, în momentele tale de linişte? Probabil că tu eşti pentru acest tip, Lang, ceea ce primul om biped a fost pentru maimuţa cocoşată, băloasă. Un fel de zeu. Un prototip, care stă la dreapta naturii, în cazul de faţă. Un om al viitorului.

RICK: Cred că prefer să fiu maimuţa băloasă, mulţumesc foarte mult.

JAY: Şi de ce, mă rog?

RICK: Fac pariu că e o ghicitoare la care ştii răspunsul.

JAY: Are legătură cu Lenore.

Rick Vigorous tace.

JAY: Rick, ţi-am pus o întrebare vitală în cei mai delicaţi şi diplomatici termeni posibil. Chiar crezi că eşti ceea ce vrea Lenore Beadsman? Ceea ce are ea nevoie?

RICK: Ne iubim.

JAY: Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ştim amândoi că Lenore e o fată minunată, dar nu nesemnificativ tulburată. O ajuţi? Eşti preocupat de nevoile ei? Eşti implicat într-o relaţie amoroasă discriminatorie şi matură care se concentrează, în primul rând, asupra nevoilor şi

intereselor celui iubit?

RICK: În mod sigur nu cred că Lang e omul de care are ea nevoie.

JAY: Cine a zis că Lenore are nevoie de Lang? Despre tine vorbim aici.

RICK: Cred că mai degrabă discutăm despre Lenore.

JAY: Şi lucrurile *sunt* separate, nu? Şi recunoscute ca atare. Discuţia despre Lenore e diferită de discuţia despre tine.

RICK: E ceva greşit în asta?

JAY: Rick, nu asta am spus. Pur şi simplu, am făcut o observaţie. Tu şi Lenore sunteţi diferiţi. S-ar putea ca reţelele voastre să se suprapună, dar sunt diferite. Nu sunt nici identice, nici coextensive. Sunt distincte.

RICK: Dar visul meu? Acum îmi e frică şi să mă duc la baie, şi să dorm. Nu mi-a mai rămas mare lucru.

JAY: Cred că visul e mult prea complicat ca să-l atacăm în puţinul timp care ne-a mai rămas azi. În ce te priveşte, cred că e un şut gigantic în uşa progresului. Aş face câteva observaţii adiacente, dacă vrei. Pot?

RICK: (*neinteligibil*).

JAY: Visul m-a şocat prin faptul că e plin ochi cu reţele. Relaţii Exterior-Interior. Interiorul e biroul, exteriorul sunt umbra şi fetiţa, ambele ameninţând să intre, să te absoarbă. Lenore se află în interiorul paginii, în desenul pe care Lang îl face cu sticla lui, dar îşi transcende contextul şi ajunge repede să blazoneze propriul context, în *exteriorul* lui. Tu eşti prins în interior, evantaiul jetului de urină, dar pliculeţul de ceai pe care îl foloseşti ca să încerci să acoperi diferenţa ta faţă de Celălalt „sângerează” în lichidul fierbinte şi pătează, decolorează, murdăreşte deja impura extensie scăpată de sub control a Sinelui care te ţine prizonier. Un plic de ceai într-un lichid fierbinte îl şochează pe acest psiholog ca o imagine arhetipală perfectă a influenţei derutante şi perturbatoare a unei reţele igienă-identitate slab membranate asupra asociaţiilor reţelelor distincte în relaţie cu care se defineşte, trebuie să se definească. Şi

aşa mai departe. Ţipătul fără aer: aerul nu intră în plămânii tăi. „Înecul” lui Lenore: aerul curat din plămâni înlocuit de elementul murdărit exponenţial al ceaiului care murdăreşte în lichidul extensiei Sinelui care murdăreşte. Lang o ţine pe Lenore sub suprafaţa murdară cu anusul lui, locul arhetipal absolut al mizeriei. Sunt, bineînţeles, aparent omniprezenţii şoareci în şuvoaiele puturoase. Şoareci despre care am discutat deja pe larg…

RICK: OK, ajunge. Se poate să fi ştiut asta…

JAY: Dar, vezi, nu e deloc surprinzător că Lenore mă fascinează cu adevărat, în contextul visului. Subconştientul tău o concepe pe Lenore ca „ridicându-se din pagină”. Desenul lui Lang o plasează pe Lenore la început în reţeaua pe care el o construieşte, făcând-o bidimensională, non-reală, existând şi fiind complet definită în chenarul paginii, o pagină pe dosul căreia se află o poveste, o reţea foarte diferit definită faţă de reţeaua *ta*, astfel că…

RICK: O poveste pe care Lenore a luat-o la mişto, la prânz, apropo.

JAY: Nu e de competenţa mea să discut despre asta; nu e domeniul meu. Domeniul meu e faptul că Lang o construieşte pe Lenore, o construieşte în felul în care noi, bineînţeles, o construim, îi impunem cadrul percepţiei şi înţelegerii, persoana care locuieşte în reţeaua noastră individuală. Da, Lang o construieşte pe Lenore, şi iniţial e prinsă în capcană, şi bidimensională, şi non-reală… A, dar apoi îi pune semne, iniţiale, iniţialele lui, pe ea, în ea. Îi penetrează reţeaua atent construită cu Sinele *lui*, şinele lui, în care iniţialele sunt un simbol şi un indiciu elegant de transparente. Astfel că Lang, în vis, e capabil să se aducă pe sine *în* membrana Lenore pe care a construit-o. Se aşază în ea. Şi ce se întâmplă, Rick?

RICK: Iisuse.

JAY: Ce se întâmplă, prietene?

Rick Vigorous face o pauză.

JAY: Oh, ea devine reală, Rick. Devine liberă. Sare din spatele membranei bidimensionalităţii, pe care o reprezintă pagina, şi devine reală. Părul, mâinile, sânii,

picioarele se umflă şi sar din reţeaua membranei apăsătoare, constrângătoare. Se ridică şi umblă în cerc prin cameră. E acest cerc un mers în cerc, Rick, sau o plutire în cerc?

RICK: Nu-mi amintesc clar.

JAY: Păi, nu contează. Scapă, Rick. E liberă, reală. Ceea ce înseamnă că nu mai face parte dintr-o reţea, ea *este* o reţea. Realitatea şi identitatea îşi înalţă capetele siameze la joncţiunea cu Reţeaua. Şi ce face nou tridimensionala Lenore? Se supune autorităţii Celuilalt, se plasează în interiorul Celuilalt, care a eliberat-o prin penetrarea membranei. Se plasează într-o reţea.

RICK: Reţeaua lui Lang.

JAY: Reţeaua care a eliberat-o, Rick. Reţeaua care a făcut-o reală. La fel de reală pe cât poate ea să se plaseze cu adevărat în interiorul Celuilalt. O chestie curată e neapărat o chestie reciprocă, Rick. Lenore îngenunchează, cu aluzii nu atât sexuale, cât religioase, cred, şi se plasează în interior. E validă, Rick. Îi priveşti pe Lang şi pe Lenore dând naştere validităţii.

RICK: Dar eu unde sunt în toată povestea asta? Sunt un cartof prăjit în schema validităţii?

JAY: Tu *te uiţi*, Rick. Tu eşti privitorul, observatorul, care urmăreşte dintr-un alt loc spaţial bară emoţional. Tu eşti intrinsec în Exterior, aici. Nu poţi să intri în reţea. De ce nu?

RICK: Iisuse.

JAY: Şi care e ultima scăpare dintr-o reţea ineficientă de igienă valid incapabilă să interacţioneze cu reţeaua Celuilalt? Să murdăreşti, Rick. Tu murdăreşti. Intri în reţele, murdărind. Pierderea infantilă a controlului asupra vezicii, şuvoaiele învolburate. Murdăria face ca totul să fie şi mai murdar prin introducerea conţinutului plicului de ceai, în vis scutul şi simbolul locului diferenţei şi inabilităţii validităţii de a intra, introducerea în lichidul fierbinte şi murdar care reprezintă singurul tău vehicul de interacţiune. Din Exterior, nu poţi influenţa decât murdărind, întinând, întrerupând reţeaua de igienă a celor

care sunt valizi.

RICK: Eşti crud, Jay. Întoarce-te la gogoriţele tale. Prefer gogoriţele cruzimii nedisimulate.

JAY: Ştii, Olaf Bleniner mi-a zis odată, la un ceai, că, atunci când realitatea e neplăcută, realiştii tind să devină nepopulari. Rick, ai tendinţa să murdăreşti, e ultima ta armă. Încerci să o îneci şi să o negi pe valida Lenore, murdărind-o. Dar nu merge. Nu poate să meargă. Chiar şi de sub şuvoaiele tale de mizerie şi diferenţă mâna lui Lenore, cu pixul violet, iese ca să facă validă interacţiunea la nivelul membranei. Eşti complet în Exterior, aici, Rick. Nu poţi avea nicio influenţă semnificativă. Singura armă a reţelei defectuoase de igienă e murdăria, şi este neputincioasă în faţa realităţii, a adevărului.

RICK: Lenore ţi-a vorbit despre Lang, nu?

JAY: Rick, tu şi subconştientul visului tău mi-au vorbit despre Lang mult mai elocvent decât a făcut-o sau ar putea s-o facă vreodată sărmana Lenore. Ai perceput, cred, cu adevărat o nevoie validă de un Celălalt. Faci paşi mari, în opinia mea.

Rick Vigorous tace.

JAY: Şi de ce tu şi Lang sunteţi goi în vis, Rick? De ce pixul care validează are forma unei sticle de bere, cu toate nuanţele falice şi urologice ale acestei imagini?

RICK: Şi atunci de ce, în acest context, Lenore îl apucă pe Lang de membru în timp ce semnează? Se presupune că membrul e simbolul penetrării membranei?

JAY: Simbolul, Rick? Simbolul?

RICK: Mai mult decât un simbol?

JAY: Sunt propulsat în spate de forţa mirosului progresului.

RICK: Aşază-te la loc, boule. Viaţa mea o fuţi aici.

JAY: Ce alegere interesantă pentru verb.

RICK: Deci, când am venit la tine cu aceste vise profund sexuale şi ai zis că nu sunt decât visuri legate de igienă, n-ai fost, cu analiza ta, în dezacord cu mine, nu? Fixaţia pentru igienă e o fixaţie sexuală.

Dr. Jay tace.

RICK: Nu zâmbi la mine, lua-te-ar dracu'. Şi membrana igienă-identitate insinuezi că e ce? Ce e?

JAY: Ce-ar putea să fie membrana aici, Rick? Să ne gândim împreună. Ce membrană ar fi avut nevoie Lenore să-i fie penetrată ca să se simtă reală, legată? Validă? Ca să transcendă din realitatea ei în referinţa esenţială şi atenţia emoţională a Celuilalt, a ta? Ce membrană conchide studentul prieten şi gânditor al centrului existenţei tale că are nevoie Lenore să-i fie penetrată?

RICK: Cum adică are nevoie să-i fie penetrată? Ce vrea să însemne asta? Ce ţi-a spus?

JAY: Era Lenore virgină când a devenit parte a reţelei tale intrinsec ineficiente, Rick?

RICK: Doamne, Dumnezeule.

JAY: Niciun simbol nu e doar un simbol, Rick. Un simbol e valid şi potrivit pentru că referinţa lui e reală. Ar trebui să ştii asta, fiind om de litere.

RICK: Lang a avut-o!

JAY: Ce te face să te simţi inconfortabil în acest context?

RICK: O, urechile mele! Doamne!

JAY: Vrei nişte gumă?

RICK: ÎI omor. Îl omor.

JAY: Asta e, Rick. Du la bun sfârşit şi ultima murdărire. Înnegreşte, şterge, disciplinează şi neagă reţeaua validă care din necesitate îşi găseşte referinţa în afara sistemului tău.

RICK: Viaţa mea s-a terminat. S-a terminat totul.

JAY: Te rog să observi că n-am zis nimic despre relaţiile private ale lui Lenore Beadsman. Nu fac aşa ceva. În orice fel de interacţiuni alege să se implice cu acest dătător de validitate blond şi viril, mai apropiat de vârsta şi de fondul ei socio-economic, nu sunt lucruri care privesc relaţia mea de poveşti cu tine. Să lăsăm visele tale să vorbească, Rick. Pentru asta există.

RICK: De unde ştii câţi ani are? Că e blond şi viril şi cu un fond socio-economic?

JAY: Va trebui doar să-mi pun masca de gaze. De

asemenea, te rog să iei notă de faptul că ora noastră se apropie de sfârşit.

RICK: Pune-ţi ce vrei tu. Dar nu plec până nu sunt gata să plec.

JAY (*înăbuşit*): Ce sarcină avem în faţă, bătrânul meu prieten. Ce oportunitate oribilă şi minunată pentru exersarea forţei, întrebarea vitală: suntem maturi? Iubim cu adevărat? Iubim o membrană încă bidimensională destul cât să-i permitem acelei membrane să intre în validitate, realitate, tridimensionalitate, care să-i permită o scăpare din contextul apăsător şi, astfel, dragostea iniţială să poată fi exersată şi să intre în regim de pseudoreciprocitate? Lăsăm noi, recunoscându-ne inabilitatea de a intra şi a fertiliza şi a pătrunde şi a valida o membrană, un Celălalt, îl lăsăm pe acest Celălalt afară, din nou afară, într-un loc curat, un loc nemirositor, unde el poate să se împlinească, să-şi găsească împlinirea, realitatea?

RICK: Retrag totul. E o prostie curată. Resping tot ce ai spus. Ar trebui să mă ajuţi pe mine, căcăciosule. Rolul tău aici e să mă ajuţi. Toată scârboşenia asta blenineriană se reduce la faptul că vrei să stau deoparte şi să privesc cum obiectul adoraţiei mele şi referinţa completă şi telosul fiecărei acţiuni a întregii mele existenţe se duc şi sunt tăvălite până ce sunt făcute să sângereze de un băieţaş antrenat să producă, excitat, alunecos şi libidinos, unul care se întâmplă să aibă un organ considerabil, ceea ce eu nu am.

JAY: Dar punctul meu de vedere tocmai a fost exprimat, Rick. Ascultă ce ai spus adineauri. *Obiectul* tău. *Referinţa* ta. Obiectul şi referinţa sunt intrinsec şi etern Celălalt, Rick. Înţelegi? Şi la fel trebuie să rămână şi ea pentru tine. Întrebarea: avem noi ce ne trebuie pentru a-i permite Celuilalt să fie Sine?

RICK: Ar trebui, pur şi simplu, să o mănânc? Se pare că asta şi-a propus Norman Bombardini. Să o consum? Atunci Celălalt va deveni Sine.

Dr. Jay tace.

RICK: Lang poartă un gen de pantofi care o scot din minţi pe Lenore.

JAY: Fixaţia lui Lenore Beadsman pentru picioare şi pantofi se produce şi există în cadrul unei tulburări a reţelei-igienă, cu totul infectate de ambiguitatea membranei. Sigur îţi dai seama de asta.

RICK: Asta e un căcat. Nu-mi vine să cred că stau şi te ascult.

Dr. Jay tace.

RICK: Unde e Olaf Bleniner? O să vorbesc direct cu el. Am să-l scuip în ochi. O să-i placă?

JAY: Olaf Bleniner nu mai există. Profesorul Bleniner s-a întors în ţărână.

RICK: Ce convenabil de ironic. Să sperăm că a fost îngropat pe o păşune plină cu balegă. Ţărână din ţărână.

JAY: Furia e bine-venită şi naturală aici, Rick. Să scot bâtele de neopren şi să-i ardem câteva? Fac tot ce pot să te ajut, în limitele impuse de realitatea situaţiei în care ne aflăm.

RICK: Taci din gură. Unde sunt aceste aşa-zise Conferinţe despre Igienă de la Heidelberg? Dă-mi-le să le citesc. O să scriu şi o să public o recenzie, pentru ca ochii tăi caustici să sângereze.

JAY: Mă tem că le-am împrumutat altui client şi prieten.

RICK: Nu lui Lenore.

JAY: Rick, mă tem că timpul nostru tocmai s-a terminat. Am alţi prieteni şi clienţi de-o viaţă care mă aşteaptă. Să-ţi pornesc scaunul?

RICK: Nemernicule.

JAY: Mai treci pe la mine cât de curând poţi. Spune-i doamnei Schorr să-ţi programeze următoarea şedinţă când are un loc liber.

RICK: Jay, convinge-o pe Lenore că eu sunt ce-i trebuie ei. Ajută-mă să o aduc în mine. Apoi n-o să mai conteze nimic. Plătesc totul.

JAY: Îmi insulţi integritatea. Şi arunci o îndoială asupra emoţiei care pretinzi că-ţi motivează toate

acţiunile. O să resping acest lucru, ca venind din tensiunea emoţională a momentului.

RICK: O, Doamne.

JAY: La revedere, Rick. Gândeşte-te la ce am văzut azi împreună. Sună-mă oricând. Sunt aici pentru tine. Dau drumul la scaun. La revedere.

Rick Vigorous tace.

JAY: La revedere.

RICK: (*neinteligibil*).

UŞA: Clic.

JAY (*neînăbuşit*): Uau.

f

9 septembrie. 9 septembrie.

Lenore Beadsman şi-o trage cu Andrew Sealander („Wang-Dang”) Lang. Aşa face. În câteva momente, acest băiat, cu un rânjet, probabil lustruindu-şi scurt o unghie de cămaşă, a luat ceva ce eu nu voi avea niciodată. Obiectul referinţei mele stă în exterior, penetrat şi validat de extensia altuia. Şi

9 septembrie

Idee pentru volumul Fieldbinder

Fieldbinder chibzuieşte în prezenţa ridicolului şi sadicului psiholog dr. J... asupra meritelor comparative ale cuvântului „fut”.

— Poftim? spuse dr. J... încreţindu-şi neîncrezător buza de iepure.

Fieldbinder zâmbi timid.

— Cuvântul „fut”, dr. J... Ţi-a trecut vreodată prin minte că acest cuvânt, departe de a fi aspru sau urât, e, într-un mod ciudat, un cuvânt adorabil? Un cuvânt potrivit? N-o să spun „onomatopeic”, ci mai degrabă „adorabil” şi „potrivit”. Poate *chiar „*muzical”.

Dr. J... îşi fâţâie corpul hidos pe scaun. Fieldbinder zâmbeşte timid, continuând.

— Cuvântul ales să desemneze actul – actul suprem al unei vieţi omeneşti distincte, actul aflat în legătură cu plăcerea, a cărei semnificaţie o înţeleg firesc, fiind, aşa cum ai remarcat odată, o entitate aproape exclusiv sexuală

–, cuvântul ales să desemneze actul trebuie să fie extrem de important, nu?

— Dumnezeule, ce bărbat, şopti doctorul, abia perceptibil, rotindu-şi ochii saşii până când această acţiune îi răni amu urciorului de pe pleoape.

— Nu, serios, zâmbi Fieldbinder. Gândeşte-te la sonoritatea, cuvântului „fut". „Fut". O sonoritate bună. O sonoritate solidă. Sonoritatea unei monede grele zornăind într-o ceaşcă groasă de porţelan. Sunetul unei picături de apă rece căzând într-un bazin încremenit, de la o înălţime mare. Rostogoleşte-ţi pe limbă cuvântul o vreme, dr. J…

O *vreme se făcu linişte, timp în care doctorul îşi rostogoli pe limba gri şi rece cuvântul în partea cealaltă a camerei slab luminate, Fieldbinder nimici o cuta de pe pantalonii lui impecabili.*

— Pot să-mi amintesc cum era când eram student, spuse tacticos Fieldbinder. Îmi amintesc profundul dezgust faţă de cuvintele pe care colegii mei le foloseau pentru a denumi actul. În colegiu, femeile erau reduse locuţional la pământ sau la obstacol. „Ai fript-o?" „Ai găurit-o „I-am tras-o de-am scos dracii din ea azi-noapte". Niciuna dintre astea nu este potrivită, dr… nu-i aşa că e transparent de clar? Niciunul dintre cuvintele astea nu este adecvat să surprindă nu doar referinţa, ci chiar sensul actului în care două identităţi distincte se întrepătrund, nu doar fizic, ci şi emoţional. Trebuie s-o spun, atât de vulgar pe cât ne-a condiţionat societatea noastră tulburată în privinţa cuvântului, cred cu fermitate în meritele comparative ale cuvântului „fut". Fieldbinder îşi *ridică privirea şi zâmbi calm. Te-am ofensat*?

— Nu, mormăi dr. J… jucându-se maniacal cu telecomanda scaunului său mecanic, făcându-l să se înalţe şi să se coboare sugestiv, în timp ce balele îi inundau bărbia jalnic de mică.

Fieldbinder zâmbi calm şi gânditor, îşi mângâie bărbia generoasă, zăbovind în gropiţa adâncă ce cumva, printr-un proces fizic obscur, prindea şi reflecta lumina într-o asemenea manieră încât îi orbea pe toţi cei care

încercau să se uite direct în ochii verzi şi adânci albaştri şi adânci ai lui Fieldbinder, culoarea cristalului rece, albaştri şi adânci, cu micuţe diamante albe îngheţate în irisurile le gheaţă.

Fieldbinder zâmbi zeflemitor.

— Cuvântul are muzicalitate, în opinia mea, asta-i tot.

Eu doar

— Şi casa ta? sâsâi în şoapta dr. J... Nu suntem profund îndureraţi de distrugerea casei tale, de moartea fenomenalului tău animal în colivia lui de fier, de focul dezastruos şi de plonjarea în confuzie şi haos pe care un astfel de eveniment o simbolizează şi o atrage? J... se mângâie în ascuns pe sub blocnotes.

Fieldbinder zâmbi calm.

— Doctore, cred că am progresat până în punctul în care pot să-ţi spun cu sinceritate că evenimentul nu m-a „îndurerat" semnificativ – cu toate ramificaţiile şi semnificaţiile implicite, după cum ţi-ai ales tu cuvintele. Ataşamentul de lucruri, de locuri, de alte fiinţe vii cere, în viziunea mea, un consum de energie şi atenţie mult prea mare în comparaţie cu valoarea lucrurilor aduse într-o relaţie de ataşament. Pare oare nerezonabil? Încercarea de a avea o ordine în viaţă depinde de lucrurile şi persoanele aflate în exteriorul acelei vieţi, asta e o chestie tâmpită, o chestie potrivită doar pentru cei slabi, cu un succes mărunt, fără noroc, mai puţin evoluaţi ca mine.

— Nu suntem siguri că înţelegem ce vrei să spui, bălmăji dr. J... atingând admirativ butoanele telecomenzii.

— Uite, doctore, spuse Fieldbinder răbdător, zâmbind calm. Gândeşte-te la Sine ca la o reţea în evantai de emoţii, dispoziţii, extensii de emoţii şi gânduri ale acelui Sine. O casă, o femeie, o pasăre, o femeie. Dar nu trebuie să fie aşa. Linia care caută să achiziţioneze şi să se ataşeze de un Celălalt exterior e neapărat ridicată pe schele, sprijinită, susţinută; astfel devine mică, slabă, flască, dependentă de Celălalt. Unde referinţa exterioară şi ataşamentul dispar, probabil la fel cum evident se pare că se întâmplă în cazul meu, linia atrofiată se sfărâmă

neputincioasă, ar putea să dispară. Şinele se face mai mic ca înainte. Şi chiar şi un Sine prodigios ca mine trebuie să privească cu ochi critic diminuarea. Fieldbinder zâmbi zeflemitor, îndepărtă o moleculă de scamă de pe pantalonii lui impecabili. Mai bine să ai liniile evantaiului conservate pentru ele însele: autosuficient, rigide, tari, ţâşnind în spaţiu. Dacă cineva se simte atras de una dintre linii, se poate repezi asupra ei cu toată lăcomia, şi ar fi firesc. Dar nu ar fi referinţa. Doar o insectă nocturnă efemeră, atrasă de o linie care e intrinsec inaccesibilă. Poate fi consumată de lumina liniei, dar linia rămâne, ţâşneşte, rigidă, departe, în spaţiul exterior Sinelui.

— Ne temem că nu e de competenţa noastră să înţelegem astfel de lucruri, sâsâi... Te rog, dă-mi voie să consult şi să mă masturbez uitându-mă peste scrierile profesorului meu.

— Chiar nu e nevoie, doctore. Fieldbinder ridică o palmă ca semn să se oprească şi zâmbi calm. Cred că e în puterea mea săpun problema în termeni pe care îi poţi înţelege uşor. Ai urmărit vreodată la televizor, din întâmplare, un program de desene animate care se cheamă Road Runner?

— Mă uit la desene animate în fiecare săptămână; sunt un mare fan.

Balele curseră în cascadă peste bărbia lui J... în timp ce el se zvârcolea în scaun, picioarele bâţâindu-i-se mult deasupra covorului galben-ars al biroului.

— Am cam ghicit, într-un fel, zâmbi Fieldbinder. La fel şi ultima mea amantă, când nu e ocupată cu slujba ei de mare succes de înregistratoare de mesaje pentru case de marcat în supermarketuri de mare clasă. Am avut odată liber într-o sâmbătă dimineaţă şi ne-am uitat împreună. Ţi-a trecut vreodată prin minte că Road Runner *ar puteaţi, pe bună dreptate, numit un program existenţial? Că face comentarii deloc neinteresante asupra oricăror atitudini care ar fi implicite la o persoană care simte „durere" în faţa unui foc catastrofal în casa ei? Te văd încurcat, spuse Fieldbinder, observând că dr. J... se scărpina maniacal în*

cap, un nor de mătreaţă ridicându-se în aerul biroului şi aşezându-se pe obscena cheliuţă din vârful capului în formă de craniu al doctorului.

Fieldbinder zâmbi şi continuă:

— Te invit să iei la cunoştinţă că acest program nu face altceva decât să ne prezinte protagonistul, un coiot, care funcţionează într-un sistem interesant, caracterizat ca o natură răuvoitoare, protagonist care vânează chestii la nesfârşit, neobosit, un telos – pasărea din titlu –, o chestie şi un ţel mult mai puţin valoroase decât efortul şi resursele pe care protagonistul le consumă. Fieldbinder zâmbi zeflemitor. Chestia pe care o urmăreşte – o pasăre schiloadă şi descărnată – e mult mai puţin valoroasă decât energia şi atenţia şi resursele economice pe care le cheltuie coiotul în procesul urmăririi. La fel ca un ataşament care radiază din Sine în exterior, ea valorează mult mai puţin decât preţul pe care crearea unui astfel de ataşament inevitabil îl cere.

Dr. J… umflă o păpuşă anatomică şi începu să o mângâie în timp ce se holba în gol. Fieldbinder zâmbi răbdător.

— O întrebare, doctore, spuse el. De ce nu ia coiotul banii pe care îi cheltuie pe costume de păsări şi catapulte şi granule de hrană radioactivă pentru păsări şi rachete explozive şi nu-şi cumpără, pur şi simplu, mâncare chinezească? zâmbi *calm. De ce nu se duce coiotul, pur şi simplu, să-şi ia mâncare chinezească*? *Faţa lui Fieldbinder luă o expresie calmă, plictisită, ironica, în timp ce-şi aranja pantalonii impecabili.*

Dr. J… mârâi şi g

— Rick? Te întrerup?

— …

— Pot să vin altă dată.

— Ce e.

— E vorba despre chestia asta cu puştiul care se înscrie la şcoala preparatoare. *Physician's Desk Reference* e o carte adevărată?

— *PDR* e real.

— …

— Conţine, printre altele, catalogarea, compoziţia chimică, numele fabricanţilor, dozajul şi contraindicaţiile aproape tuturor medicamentelor prescrise în Statele Unite într-un an.

— Oh.

— Oamenii interesaţi serios de medicamente şi chestii medicale, dar mai ales de medicamente, bagă mâna-n foc pentru el.

— Chiar şi copiii?

— Mai ales copiii.

— De unde ştii toate astea?

— Ştiu un puşti care băga mâna-n foc pentru exemplarul lui din *PDR*. Pe care îl ţinea ascuns în lada lui de jucării, sub echipamentul şi casca de fotbal.

— Fiul tău?

— …

— E destul de târziu, să ştii. Acum lacul arată ca o maioneză stricată, vezi?

— Uite ce e, îmi pare rău că am fost irascibilă la prânz. Doctorul Jay a ajuns incredibil de ciudat şi de enervant. Mă gândesc serios să nu mai merg la el. Cred că trebuie să vorbim despre asta.

— Trebuie?

— Oricum, îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă. Nu e absolut nicio problemă.

— Ai de gând să mai lucrezi? Asta e chestia aia, Norslan?

— Nu. Da.

— Andy mai e pe-aici?

— Mă tem că nu ştiu, Lenore.

— Ar fi trebuit să auzi ce i-a zis lui Candy în după-amiaza asta, la întâlnirea cu domnul Bombardini. Vrei să-ţi povestesc?

— Nu neapărat.

— Ai de gând să mai lucrezi?

— Încă nu mi-am luat *Plain Deal*erul. Cred că mă duc jos să-l iau şi apoi mai recuperez un pic.

— Deci, nu vrei să ieşim să mâncăm?

— …

— Hmmm, m-aş aşeza la biroul lui Mavis să mai citesc nişte texte şi să aştept până când poate vrei să mergem.

— …

— Ai păţit ceva?

— Vino mai aproape. Nu te văd în lumina asta.

— Uite ce e, îmi pare rău că am spus că povestea cu Fieldbinder e naşpa rău de tot. Unul dintre eminenţii tăi prieteni ţi-a trimis-o, nu? Mi-am dat seama în după-amiaza asta. Să o considerăm una dintre chestiile care mă ajută să ajung pe lungimea de undă necesară. Am luat-o din grămada de respingeri. I-am pus un asterisc.

— Nu e nicio problemă.

— Deci, te aştept să mâncăm?

— Fă ce crezi tu că e valid şi tridimensional, Lenore.

— Poftim?

— Ca răspuns la întrebarea ta, *Physician's Desk Reference* e foarte real. Îşi transcende contextul, ar spune cineva.

— Eşti sigur că eşti bine? Jay s-a purtat şi cu tine ca un idiot?

— Mă simt un pic… obosit şi mărunt în seara asta. Un pic coiotesc.

— Coiotesc?

— …

h

Aproape şase, soarele era jos şi umbra era plină şi luminile slabe luminau sus, deasupra, tavanul holului, Judith Prietht închidea prăvălia şi era gata să stângă consola pentru perioada nopţii, Compania Bombardini primise mai mult decât suficiente apeluri legitime în timpul orelor de program. Puloverul pe gât pe care aproape că îl terminase de tricotat ajunse în sacoşa ei de cumpărături; îşi scoase papucii şi îşi puse pantofii de stradă; acum stinse consola (Poziţia „Eliberează" şi Poziţia „Ocupat" apăsate împreună opresc o consolă Centrex 28 care e echipată cu o

metodă de oprire specială, pe care consola Frequent and Vigorous nu o are, poate fi stinsă scoţând cablul consolei din mufa din spate cu o cheie specială, o opţiune exersată în mai multe rânduri de Vern Raring când noaptea e cu adevărat liberă şi liniştită); îşi stinse lampa, lăsând jumătatea Frequent and Vigorous a centralei într-o lumină mai blândă; îşi puse plasa de păr; îşi aruncă în gură un Certs. Ieşi, trimiţând o bezea nereturnată spre Candy Mandible, plecă acasă să-şi hrănească pisica.

Candy stătea fumând iar, aşteptându-l pe Vern Raring să vină la şase, încercând să nu privească cesuleţul de pe consolă în timp ce îi spunea ultima poveste cu Lang Walindei Peahen, care completa fişele de pontaj pentru a doua zi dimineaţă, vineri. Walinda nu era într-o dispoziţie bună, fiind ţinută peste program la cealaltă slujbă a ei, la Frequent Leisure Suit, dar Candy era genul de femeie care avea tendinţa să ignore stările care nu o priveau direct; şi de vreme ce Walinda Peahen era genul de femeie ale cărei dispoziţii proaste se înrăutăţeau când oamenii din jur se purtau ca şi cum s-ar fi aflat într-o dispoziţie proastă, ea şi Candy se înţelegeau destul de bine, şi Candy fusese cea care o adusese pe Lenore în acest post, faptul fiind acum singurul punct tensionat în relaţia Candy-Walinda.

— O să fie nevoie să angajăm pe altcineva, acum că fata a fost promovată de gagiul ei, spuse Walinda.

— Deşi doar temporar, spuse Candy. Pentru că ea îl ajută pe domnul Vigorous doar temporar, cât e el incredibil de ocupat cu afacerea Stonecipheco.

— Aha, spuse Walinda. Întoarse spre Candy o privire întunecată. Fato, ce Stonecipheco tot spui acolo? Vigorous mi-a zis că au pus laba pe o chestie barosană cu Norslan.

— Andy Lang mi-a zis că domnul Vigorous trebuie să spună asta tuturor, spuse Candy, întorcându-se un pic ca să evite să-i sufle fumul în faţă Walindei. Dar nu despre asta e vorba cu adevărat. E vorba despre mâncarea pentru bebeluşi făcută de Stonecipheco.

— Rahatul ăla *nasol*? spuse Walinda. Am cumpărat odată şi i-am dat copilului meu şi era să moară. Lenore

face o mâncare ca curu’ cu toţi banii ei.

— Nu Lenore face mâncarea, Walinda, ştii asta. Candy oftă. Şi ştii că nu scoate niciun ban din ea. Şi te rog să nu uiţi să angajezi pe cineva temporar, atâta tot.

Walinda nu mai spuse nimic şi Candy se lansă în povestea cu Lang.

— A fost pişu’ de pe lume, spuse ea. Am murit. Am râs de-am murit.

Walinda lucra la calculator şi nu spuse nimic.

— Ştiu că n-ai putut veni, continuă Candy. Dar ştii că azi domnul Bombardini a avut şedinţă cu oamenii de la ambele firme din Clădire. Ai primit înştiinţarea, nu?

— Am primit-o. Şi am auzit că a trebuit să staţi să-l ascultaţi pe grăsan vorbind despre Sediu.

— Păi, a fost pur şi simplu bizar, e tot ce pot să spun. Era pe platforma lui, cu vreo opt barosani în chiloţi ţinându-l în aer, şi el tot îi dădea înainte cu chestia asta, că e necesar să ne obişnuim cu gândul că va trebui să avem din ce în ce mai puţin spaţiu în Clădire, pentru că va fi o diminuare constantă a spaţiului pentru noi, şi apoi nici măcar n-a mai menţionat Clădirea. A început să spună că va fi mai puţin spaţiu pentru noi în general, de parcă s-ar micşora lumea, sau aşa ceva, şi avea o lumină ciudată şi diabolică în ochi, plus că arăta de parcă ar fi luat vreo sută de kile, sau pe-acolo, şi se tot uita la Lenore de parcă avea de gând să o mănânce şi tot scăpa aluzii despre cum ar putea el să devină spaţiu pentru unii dintre noi dacă suntem cuminţi şi facem ce trebuie. Bombardini şi-a pierdut complet minţile după Lenore, de când nevastă-sa l-a lăsat pentru un vânzător de iaurt. Îi trimite flori aproape în fiecare zi.

— Păi, atunci poate ne face rost de o cabină mai mare aici, spuse Walinda gânditoare, calculând orele de lucru.

— Dar, în orice caz, problema e că trebuia să fie o şedinţă incredibil de serioasă, şi a fost o scenă încordată şi foarte tăcută, pentru că toată lumea e speriată de moarte de domnul Bombardini, spuse Candy suflând un cerculeţ

de fum şi băgând prin el un deget cu o unghie roşie. Aşa că era o linişte de mormânt, şi Bombardini îi dădea înainte, şi tipul ăsta, Andy Lang, stătea chiar în faţa mea şi a lui Lenore, şi deodată a început să se întoarcă pe scaun, foarte încet, şi să se uite intens la noi, de parcă ar fi avut să ne spună ceva cu adevărat important, şi noi ne-am aplecat spre el, şi el s-a aplecat spre noi şi ne-a şoptit destul de tare „Am o *erecţie*”. Candy începu să râdă, sufocându-se, făcând-o şi pe Walinda să râdă. Am murit, am început să râd, şi a fost chiar şi mai rău pentru că era o situaţie atât de serioasă şi de tăcută, şi Lenore a început să râdă şi ea, şi nu ne-am putut opri. Şi apoi Lang s-a întors la loc cât de inocent a putut şi l-a ascultat în continuare pe domnul Bombardini, şi noi mueam, râzând ca toţi dracii. A fost… groaznic.

Candy râdea atât de tare, încât nu mai putea să fumeze. Aruncă ţigara într-o cutie veche de Tab, unde se stinse sfârâind.

Walinda chicoti.

— Oh, copilă. Mă-ntreb ce-o zice micuţul lui Lenore. Stătea la ea în poală în timpul ăsta?

— Domnul Vigorous nu era acolo, spuse Candy. Se pare că avea un fel de întâlnire. Se pare că, dintre toţi, doar voi doi aţi lipsit.

Walinda îşi umezi un deget şi dădu o pagină de pontaj. Candy începu să-şi adune lucrurile anticipând sosirea lui Vern. Pachetul de Djarum ajunse în poşeta ei; îşi puse pantofii…

— Mă scuzaţi, spuse o voce din faţa pupitrului centralei, îl caut pe domnul Lang.

Walinda aruncă o privire, mijind ochii, apoi se întoarse la calculatorul ei mecanic. Candy se îndreptă şi o privi pe Mindy Metalman Lang în ochi.

— Sunt doamna Lang, spuse rece femeia. Îl caut pe domnul Lang. Soţul meu. Cineva mi-a zis la telefon ca lucrează aici, deşi la numărul despre care mi s-a spus că e al lui nu a răspuns nimeni după ce mi s-a făcut legătura, şi am sunat de vreo treizeci de ori.

Candy nu răspunse imediat. Era ocupată să se holbeze la ceea ce ea, Candice Eunice Mandible, ar fi putut fi cu uşurinţă, dacă nu ar fi avut această uşoară deformaţie a dinţilor şi ar fi avut câteva kile în plus, mai chibzuit distribuite, şi ochii mai oblici, şi dacă ar fi fost bogată per se Văzu perfecţiunea; mirosea a White Shoulders; presupuse că haina de blană era samur. Aceasta era o femeie înfiorător de frumoasă, şi Candy se holba la ea şi începu să-şi netezească inconştient rochia veche de bumbac violet.

Mindy îi întoarse privirea, dar se uita nu atât la Candy, cât la rochia lui Candy. Ochii îi păliră un pic, de parcă încerca să scoată la lumină o amintire vagă. Ochii ei erau şi ei diferiţi de ochii lui Candy. Foarte. În timp ce ochii lui Candy erau căprui-deschis şi aproape rotunzi, oferind feţei o simetrie prea mare, făcând-o aproape triunghiulară, când, de fapt, ar fi fost mai drăguţ şi mai bine dac-ar fi fost rotundă, ochii lui Mindy erau atât de închişi la culoare, încât păreau aproape negri şi păreau să se întindă mult mai departe de linia pometţilor, spre tâmple, ca aripile unei păsări negre fâlfâitoare: mari, delicaţi, plini de un fel de mişcare chiar şi când erau nemişcaţi. Candy îşi mai netezi rochia o dată.

— Ce faci, fato, caută în registrul cu adresele angajaţilor, îi spuse Walinda lui Candy şi împinse registrul de-a lungul pupitrului alb, până se opri în mâna lui Candy. Eu i-am scris adresa, cu mâna mea, la coadă, spuse Walinda.

Candy nu trebui să se uite în registru.

— Domnul Lang locuieşte temporar într-o clădire din East Corinth, care e o suburbie la sud de aici. Îi zâmbi lui Mindy.

De fapt, aceeaşi clădire, sau mai degrabă casă, în care locuiesc şi eu, ceea ce înseamnă că de-acolo ştiu, deşi e o casă cu multe camere, deci, totuşi, ca o clădire; nu e ca şi cum ar locui cu mine în casă.

Râse zgomotos.

— Înţeleg, spuse Mindy zâmbind vag şi dând din cap.

Atunci probabil că poţi să-mi notezi adresa.

Candy se întinse după un carnet şi un pix şi o notă.

— Mai e şi numărul de la birou, la care operatorul a încercat să-mi facă legătura înainte, spuse Mindy. Poate poţi să-l încerci tu iar. La ce… departament lucrează?

Se uită în jur, la holul de marmură şi la fotoliile moi şi roşii pentru cei care aşteaptă în hol şi la ultimele vinişoare ale asfinţitului, care se mişcau la unison în întunericul pereţilor.

— Traduceri, spuse Candy, fără să ridice privirea.

— Traduceri?

— Mâncare pentru bebeluşi, spuse Walinda Peahen, aruncând o privire fulgerătoare, ostilă, pe sub pleoapele verzi spre haina de blană a lui Mindy şi apoi întorcându-se la formularele ei.

— Mâncare pentru bebeluşi?

— Nţ, îi murmură Candy Walindei la ureche. Se ridică şi îi întinse lui Mindy adresa lui Tissaw peste pupitru. Şi sun acum şi la birou, dar întâmplător ştiu că nu e acolo, zâmbi Candy. A plecat de la birou după o şedinţă generală cu tot personalul din Clădire, pe la trei după-amiaza. Totuşi, ştiu, mai mult sau mai puţin, unde va fi diseară.

— Ştii.

— O să fie într-un bar care se cheamă Gilligan’s Isle, cu un vechi prieten, uitându-se la o emisiune religioasă.

Mindy puse hârtia cu adresa într-o poşetă Étienne Aigner foarte drăguţă. O închise cu un pocnet şi ridică privirea.

— Emisiune religioasă? Andy?

— Unul dintre… Show-ul are invitată o pasăre, care e a unei prietene de-a mea şi de-a domnului Lang, spuse Candy. Toţi vrem să vedem pasărea. În seara asta.

— O pasăre? Andy se uită la o pasăre dintr-un show religios de la TV?

— Gilligan’s Isle e de partea cealaltă a Erieview Piaza, spuse Candy, arătând în direcţia corectă prin uşa holului. E destul de uşor de găsit. Are nişte statui mari şi colorate înăuntru.

Mindy se holbă iar la rochia violet. Se uită în ochii rotunzi ai lui Candy.

— Ne ştim de undeva? spuse ea.

— Nu, nu cred, dădu Candy din cap şi apoi îl ridică. De ce?

— Nu sunt sigură. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cred că am mai văzut rochia asta.

— Rochia asta? Candy se privi. E o rochie incredibil de veche. A fost a unei prietene de-a mea, persoana care are pasărea de care ţi-am vorbit. O cunoşti pe Lenore Beadsman?

Consola începu să piuie.

— Stai puţin, îi spuse Candy lui Mindy. Ai menţionat-o pe Lenore când am vorbit mai devreme la telefon. Mindy o privi. Walinda nu făcu niciun gest spre consolă. Candy se aplecă să preia apelul. Becul pâlpâi rapid, un apel din interior. Centrala, spuse ea.

Mindy se aplecă brusc peste pupitrul cabinei şi se uită la echipament.

— Asta e Centrex, îi spuse Walindei. Nu e Centrex?

Walinda se uită în sus şi miji iar ochii.

— Da, e.

— Când eram la şcoală, în Massachusetts, colega mea de cameră a lucrat pe un post de centralistă, o slujbă de student, pentru colegiu, şi uneori îi ţineam de urât, citind. Aveau Centrex.

— 28?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Hmmm.

Candy închise şi ridică din nou capul.

— Era şeful domnului Lang la telefon. Vine să-şi ia ziarul. Candy gesticulă spre exemplarul bine împăturit din *Plain Dealer* care stătea pe husa maşinii de scris din cabină. Dacă aşteptţi aici o secundă, îţi poate răspunde la întrebări mult mai bine decât mine.

Mindy continuă să se uite la consolă. Apoi îi zâmbi lui Candy.

— Am fost colegă de cameră cu sora lui Lenore

Beadsman, la Holyoke, în anul întâi, spuse încet.

Lui Candy îi căzu faţa.

— Dumnezeule, să fie rochia asta a lui Clarice? spuse ea. Lenore nu mi-a zis nimic. Păi, eu habar n-aveam că tu cunoşti *familia* lui Lenore. Vern Raring intră pe uşă la 6: 05. Auzi, mi-a venit eliberarea, ca să zic aşa, spuse Candy. Hai să ne aşezăm aici, în hol, *şi*…

— Dar eu şi Lenore ne cunoaştem, spuse Mindy, de parcă tocmai îşi dăduse seama de ceva, zâmbindu-i lui Candy cu un surâs cu adevărat frumos.

— *Serios*. Habar nu aveam că Lenore o cunoaşte pe soţia lui Andrew.

Candy bătu din palme şi zâmbi spre aripile ochilor lui Mindy Metalman.

— Auzi, spuse Candy. Îmi place la nebunie haina ta. Aş putea să o ating?

— Presupun.

Candy începu să mângâie mâneca lui Mindy în timp ce se uita dincolo de Mindy la lifturile din colţul nordic şi îi văzu pe Rick Vigorous şi pe Lenore ieşind.

— Păi, iată-i pe amândoi, domnul Vigorous şi Lenore, spuse ea.

Vern Raring intră în cabină şi-i trase un sărut zgomotos pe obraz Walindei Peahen, şi ea se prefăcu că-l pocneşte, şi râseră amândoi.

Mindy se întoarse, aşa că deodată Candy rămase fără mânecă. Mâna lui Candy căzu pe pupitru. Mindy privi în întunericul brăzdat de oranj.

— Domnul Vigorous?

17

1990

a

10 septembrie

— *Îmi faci rău, Andy, spuse Lenore. Mă doare, înăuntru.*

— *Păi, păpuşă, aşa e dragostea, spuse W.D.L.*

Deci, priveşte, de foarte aproape. Dacă te uiţi, de foarte aproape, în vasul WC-ului, vezi că apa dinăuntru nu

e, de fapt, încremenită, ci pulsează în cupa de porţelan gros; se ridică şi coboară, foarte puţin, influenţată de retragerea şi înaintarea greoaie a mareelor subterane, neimaginate de nimeni, în afară de devotaţii pelerini matinali.

b

— „De pe Gârla Râzătoare apăru Billy Nurcă. Se simţea foarte bine în dimineaţa aceea, era Billy Nurcă, mulţumit de lume, în general, şi de sine, în particular”.

— Fibre, spuse Concarnaţiine Beadsman.

— „Când ajunse la Balta Zâmbitoare, înotă până la Piatra Mare. Micul Joe Vidră era deja acolo, şi nu foarte departe, plutind leneş, pe spate, era Jerry Bizam”.

— „Bună, Billy Nurcă! strigă Micul Joe Vidră”.

— „Bună, strigă Billy Nurcă rânjind”.

— Şi asta cum aţi zis că se numeşte? întrebă Bloemker de lângă patul lui Concarnaţiine, făcându-şi ceva la ochi cu degetul, pe sub ochelari.

— Se numeşte *Billy Mink Goes Dinnerless*[16], spuse Lenore fără să-şi ridice ochii din carte. Putem să facem asta aici? Simt că lui Concarnaţiine chiar îi place.

— Bineînţeles.

— Fibre.

— „Unde te duci? întrebă Micul Joe Vidră”.

— „Nicăieri anume, răspunse Billy Nurcă”.

— „Să mergem să pescuim pe Râul Mare, spuse Micul Joe Vidră”.

— „Să mergem! strigă Billy Nurcă, plonjând de pe cel mai înalt punct al Pietrei Mari”.

— Faţa i se vindecă bine în umezeala de-aici, nu vi se pare? spuse domnul Bloemker.

Concarnaţiine, de fapt, nu arăta chiar aşa de bine. Avea răni şi avea bandaje. Un plasture alb translucid se întindea de pe arcada ochiului stâng spre frunte; una dintre sprâncenele ei palide se pierduse în plasturele care părea crescut în piele.

---

16 Billy Nurcă rămâne fără cină” – povestire inclusă în volumul Mother West Wind’s Animal Friends de Thornton W. Burgess (n. red.).

— Cred că a fost o idee grozavă să aducem umidificatorul spuse domnul Bloemker, privindu-şi degetul mare. Începem şi pierdem căldura şi umiditatea care au fost atât de abundente tot anotimpul, după cum sigur ştiţi. Concarnaţiine a avut multe probleme anul trecut şi, dacă îmi aduc bine aminte, a fost cam pe vremea asta. La fel, mulţi dintre rezidenţii aripii J. În orice caz, o idee splendidă, domnişoară Beadsman.

— Fibre.

— „Şi ei porniră prin Livada Verde spre Râul Mare. Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu Reddy Vulpe”.

Rănile roşii păreau moi şi strălucitoare în lumina dimineţii care se revărsa pe pereţii camerei lui Concarnaţiine prin fereastră, reflectată din bazinul colorat din curtea centrală. Păreau umede. Deşi nu curgeau. Bandajul, cu care Lenore nu fusese de acord, acoperea o faşă atât de mare, până deasupra sprâncenei drepte a lui Concarnaţiine. Lenore se gândi la adezivul plasturelui pe moliciunea rănii. Se gândi cum va fi scos.

— Cât de des îi schimbaţi bandajul ăsta? spuse ea.

— Mă tem că nu ştiu exact. Îmi imaginez că zilnic.

— Nu e niciun pericol să-l...

— Fibre.

— ...smulgeţi, nu? îl udaţi şi-l daţi jos cu grijă de fiecare dată?

— Mai mult ca sigur. Aici nu smulgem.

Lenore o privi pe Concarnaţiine în ochi. Concarnaţiine zâmbi.

— „Bună, Reddy! Vino cu noi să pescuim în Râul Mare, spuse Billy Nurca”.

— „Reddy Vulpe nu e pescar, deşi îi place să mănânce. Îşi aminti când fusese ultima dată la pescuit şi cum râsese de el Billy Nurcă când căzuse în Balta Zâmbitoare. Era gata să spună «nu», când se răzgândi”.

— „Bine, merg, spuse Reddy Vulpe”.

— „Billy Nurcă şi Micul Joe Vidră sunt pescari faimoşi şi pot să înoate mai repede decât peştii. Dar Reddy Vulpe e un înotător stângaci şi trebuie să se bizuie doar pe

isteţimea lui. Când ajunseră la Râul Mare, se târâră până jos, la o plajă nisipoasă. Acolo, nu departe de mal, o şcoală de plătici dungate se jucau. Billy Nurcă şi Micul Joe Vidră se pregăteau să plonjeze şi să-şi ia fiecare cate un peşte, dar Reddy Vulpe ştia că el nu putea să înoate destul de bine ca să facă aşa ceva”.

— Fibre, fibre, fibre, fibre.

Lenore îşi aminti cum domnul Bloemker îi arătase anul trecut o mulţime de alţi oameni din Cămin care se aflau în aceeaşi situaţie ca şi Concarnaţiine. Diagnosticul domnului Bloemker era acnee geriatrică. Avusese o teorie. Spunea că, în cazul ambelor tipuri de acnee, pielea nu face ceea ce trebuie să facă. Spunea că „cine e dispus să o vadă în felul acesta ar putea spune că pielea e menită să ţină ceea ce aparţine interiorului corpului în interiorul corpului şi să împiedice să intre în interior ceea ce e exterior” şi apoi că „dacă în cazul tinerilor am putea spune că sunt atât de plini de viaţă în interior, şi de energie, şi de mai ştiu eu ce, încât viaţa şi alte bucăţele din interior pot produce protuberanţe în învelişul pielii, îşi forţează drumul spre exterior, în cazul rezidenţilor de aici am putea spune că asaltul lucrează în direcţia inversă, că energiile rezidenţilor şi atenţia s-au prăbuşit în centrii lor încremeniţi într-o asemenea măsură, că în interior nu mai există viaţă şi energie suficiente ca să împiedice ce e în exterior să pătrundă învelişul şi să încalce interiorul care se împuţinează continuu”, şi aşa mai departe. „Nu e o infecţie care vine din interior, ci o rană provocată din exterior asupra învelişului obosit”, „pielea nu mai e o barieră viabilă”, şi aşa mai departe. Nu zisese „membrană”, din câte îşi amintea Lenore.

— Doar că se întâmplă toamna, când aerul e uscat, spusese Lenore. Toamna următoare o să-i luăm lui Concarnaţiine un umidificator.

— „Dar Billy Nurcă ţipă la Reddy Vulpe”.

— „Uş! Tu nu eşti pescar, Reddy Vulpe! Dacă n-aş putea să prind peşti când îmi vin singuri în mână, n-ar trebui să merg niciodată la pescuit”.

— „Reddy Vulpe se prefăcu că se supără”.

— „Să-ţi spun cum facem, Billy Nurcă, spuse el, dacă azi nu prind mai mult peşte ca tine, o să-ţi aduc cel mai grăsun pui din curtea Fermierului Brown, dar dacă prind mai mult peşte decât tine, mi-l dai pe cel mai mare pe care l-ai prins. De acord?”

— „Lui Billy Nurcă îi plac puii grăsuni…”

— Fibre.

— „… şi i se ivise ocazia să primească unul fără să dea nas în nas cu Bowser Câinele care păzea puii Fermierului Brown. Aşa că Billy Nurcă fu de acord să-i dea lui Reddy Vulpe cel mai mare peşte pe care avea să-l prindă în ziua aceea dacă Reddy avea să prindă mai mulţi peşti decât el până la sfârşitul zilei. În tot acest timp râdea în sinea lui, pentru că ştim că Billy Nurcă era un pescar faimos.

— Fibre.

— „… şi ştia că Reddy Vulpe era un înotător stângaci şi nu-i plăcea apa”.

Concarnaţiine Beadsman, doamna Stonecipher Beadsman jr, fusese rezidentă a Căminului Shaker Heights dinainte ca instituţia să fie cumpărată de Stonecipheco Baby Food Products. Concarnaţiine Beadsman, din nefericire, se senilizase când avea în jur de cincizeci de ani. Suspinase în ploaie la înmormântarea soţului ei, după accidentul care implicase alternativa Jell-O. Gemuse în maşină tot drumul până la reşedinţa principală a familiei Beadsman, din Shaker Heights, unde fusese mutată din propria locuinţă din Chagrin Falls, după moartea soţului. Apoi, după câţiva ani în Shaker Heights, zilele ei începuseră să se umple cu drumuri la cutia poştală: două ore până la cutia de la colţul clădirii; îşi petrecea restul zilei chiorându-se în gura neagră a cutiei, ţinând-o deschisă cu o mână, mai întâi, apoi cu cealaltă, ziua fiind întreruptă negreşit de poştaşul care sosea la patru şi deschidea fundul cutiei şi poşta se împrăştia, grea, peste tot – descărcare finală cu care Concarnaţiine se găsea, din nefericire, deseori într-o empatie involuntară –, apoi urma

un drum cu maşina timp de treizeci de secunde înapoi acasă, cu un membru al familiei care conducea scufundat adânc în scaunul şoferului şi purta ochelari de soare… Apoi se odihnea, relaxare, Lawrence Welk la nesfârşit, o sumedenie de opţiuni de urmărit poşta, etichete cu funcţia obiectelor. Din cât putea Lenore să-şi dea seama – şi încercase –, Concarnaţiine era fericită.

— „Uşor, uşor ajunseră la o altă plajă nisipoasă la fel ca prima. Văzură o altă şcoală de peştişori nătângi care se jucau. La fel ca înainte, Reddy Vulpe rămase pe mal în timp ce ceilalţi înotară şi aduseră peştii la mal. La fel ca înainte, Reddy prinse vreo jumătate de duzină, în timp ce Billy Nurcă şi Micul Joe Vidră prinseră fiecare câte unul, de data asta. Reddy avea cinci şi apoi se prefăcu atât de încântat că mai prinsese unul, pe cel mai mic din grămadă, încât Billy Nurcă nu îşi dădu seama că era o şmecherie”.

Domnul Bloemker oftă pe gânduri şi îşi scutură un pantof.

Lenore îl privi:

— Ştiţi, puteţi pleca liniştit. Sunt sigură că sunteţi ocupat.

— Fibre.

— Am fost instruit să-i aştept pe ceilalţi din stabiliment, sau, bineînţeles, pe un reprezentant al conducerii, spuse domnul Bloemker. Pot foarte bine să aştept aici. Sper să avem ocazia să mai stăm de vorbă puţin, după ce se termină povestea asta minunată.

— Taică-meu vine?

— Nu e exclus.

— Cred că e mult prea ocupat, pregătindu-se să se enerveze cu povestea cu Kopek Spasova care face reclamă pentru Gerber la Erieview în seara asta.

— Totuşi.

— Fibre.

— Karl Ruminage vine? Vor să verifice iar vârsta pacienţilor?

— Dacă vreţi să ştiţi, mi s-a dat de înţeles că persoanele indisponibile în chestiune, din stabiliment, se

pare că se vor întoarce foarte curând.

— Exact acelaşi lucru aţi spus şi în urmă cu câteva zile, şi l-am sunat pe tata, şi sufletu'.

— Dar acum mi-au dat de înţeles toate astea persoane care au legătură cu proprietarii stabilimentului.

— Fibre.

— Domnul Ruminage?

— Un tânăr chimist de la Stonecipheco Baby Foods.

— Obstat?

— Aşa se pare.

— Tata s-a jurat în fel şi chip că mă sună în clipa în care află ceva despre Lenore. Mi-a zis că e gata să sune la poliţie dacă ea şi toată lumea care lipseşte nu apar, sau nu dau un semn măcar.

Domnul Bloemker nu spuse nimic. Se scărpină în barbă.

— În orice caz, spuse Lenore, ideea e că nu a sunat în dimineaţa asta. Aşa că nu cred.

Bloemker îşi privi pantoful şi dădu din umeri.

— Iar eu şi Rick se presupune că avem planuri alternative de a o găsi pe Lenore. În mare parte şi în mod ciudat, inspirate de Rick, dar asta e.

— Cum doriţi. Eu, bineînţeles, vă dau orice fel de informaţii relevante, aşa cum ne-am înţeles.

— Dumneavoastră şi Brenda sunteţi foarte amabili.

— Fibre.

— „Tot restul zilei, pescuitul a mers prost. În timp ce Bătrâna Mamă a Vântului de Vest porni din Livada Verde să-şi adune copiii, Voioasele Mici Adieri de Vânt, la casa lor din spatele Dealurilor Purpurii, cei trei micuţi pescari începură să-şi numere prada. Apoi Reddy aduse tot peştele pe care îl ascunsese. Când văzură grămada de peşte pe care o avea Reddy Vulpe, Billy Nurcă şi Micul Joe Vidra fură atât de surprinşi, încât le ieşiră ochii din cap şi rămaseră cu gura căscată".

— Fibre.

Concarnaţiine rămase şi ea cu gura căscată. Cu picioarele întinse înainte, când se ridică în şezut;

picioarele ei, în şosete de lână, erau îndreptate în direcţii diferite. Tibiile, vizibile printre pliurile halatului, erau pătate.

— „Reddy se duse la cea mai mare ştiucă şi, înhăţând-o, o duse la grămada lui”.

— „Ce faci cu peştele meu? ţipă Billy Nurcă supărat”.

— „Nu e al tău! ripostă Reddy Vulpe”.

— Fibre.

— „Billy Nurcă se bâţâia de nervi”.

— „Nu e al tău, ţipă el. E al meu, eu l-am prins”.

— „Şi ai fost de acord ca cel mai mare peşte al tău să fie al meu, dacă prind mai mulţi peşti decât tine. Am prins de patru ori mai mulţi, aşa că ştiuca e a mea, i-o întoarse Reddy, făcându-i cu ochiul Micului Joe Vidră”.

— Fibre, fibre, fibre, *fibre*, spuse Concarnaţiine Beadsman.

— Care-i treaba cu fibrele astea? spuse Lenore. Cum se face că tot spune „fibre”?

— Am observat că face aşa toamna, când începe să se domolească un pic căldura, care îi face, inefabil şi firesc, pe mulţi dintre rezidenţii aripii J să se închidă în sine, şi rezidenţii încep, după cum se vede treaba, încep să redescopere bucuriile comunicării, spuse domnul Bloemker. Vă amintiţi că Concarnaţiine nu a spus nimic toată vara. Acum auzim cuvinte de dragul cuvintelor. Explicaţia? Probabil că o asistentă a remarcat că e bine pentru Concarnaţiine să-şi mănânce salata, pentru fibrele pe care le conţine, şi Concarnaţiine şi-a însuşit cuvântul. Bineînţeles, ştiţi că noi aici, în Căminul Shaker Heights, încurajăm regularitatea scaunului prin fibre, nu prin chimicale puternice.

— Fibre.

— Doar că probabil ea habar n-are ce înseamnă cuvântul, spuse Lenore.

— Fără îndoială. Deşi Lenore are „fibre” în dicţionarele din aripa J. Să mă duc să aduc unul?

— Şi de ce s-a fixat pe acest cuvânt? spuse Lenore. Lui Concarnaţiine nu prea îi păsa ce mânca. Ba chiar

mânca produse Stonecipheco, des, când era acasă. Mânca chestii ciudate. Odată, când eram mică, ne-am dus acolo de Crăciun şi bunica C. Şi bunicu' se certau, şi bunica C. N-a mâncat nimic toată ziua; a rămas în pivniţă, aruncând săgeţi într-un afiş cu Jayne Mansfield.

Concarnaţiine Beadsman zâmbi.

Domnul Bloemker se aplecă peste pat spre Lenore. Ochii lui aveau un fel anume de a atrage lumina şi reflectau culori ciudate pe sub ochelari.

— Domnişoară Beadsman, pot să vă lansez o teorie în care se găsesc lucruri despre care am discutat anterior?

— Lăsaţi-mă să termin povestea. Poţi să-ţi dai seama după cum zâmbeşte că îi place.

— Fibre.

— Cu atât mai mult. V-aţi gândit vreodată că sensul unei, să spunem, povestiri sociale e mai important pentru *tineri* decât pentru bătrâni?

— „Apoi Billy Nurcă făcu o chestie prostească; se pierdu complet cu firea. Îi spuse lui Reddy Vulpe lucruri urâte. Nu îndrăznea să-şi ia înapoi ştiuca cea mare de la Reddy, pentru că Reddy era mult mai mare decât el. În cele din urmă, se enervă atât de tare, încât o rupse la fugă, abandonându-şi grămada de peşte".

— Că oamenii, pe măsură ce îmbătrânesc, acumulează din ce în ce mai multă experienţă, şi simţul istoriei se subţiază, se strânge, devine mult mai personal? Într-o măsură atât de mare, încât, atunci când îşi amintesc evenimente de importanţă socială, îşi amintesc, de exemplu, „unde erau" când s-au întâmplat alea-alea.

Et cetera, et cetera. Evenimentele obiective şi datele încep să fie din ce în ce mai mult, şi într-o măsură firească, colorate subiectiv. Vi se pare rezonabil ce spun?

— „Reddy Vulpe şi Micul Joe Vidră avură grijă să nu se atingă de peştele lui Billy Nurcă, dar Reddy îşi împărţi grămada mare cu Micul Joe Vidră. Apoi o porniră şi ei spre casă, Reddy cărând ştiuca cea mare".

— Fibre.

— Ce părere aveţi? Bineînţeles, extrapolez câteva

dintre temele pe care le-am discutat când ne-am întâlnit faţă în faţă ultima dată. Bineînţeles, simt că abordarea funcţionează mai ales pentru locuitorii din Vestul Mijlociu, care se află într-o relaţie geografică şi culturală atât de ambiguă cu alte regiuni mai puţin izolate ale ţării, încât evenimentele obiective şi stările de lucruri, care sunt obiectul valid al conştiinţei sociale, trebuie să pătrundă în conştiinţa rezidenţilor, aici, atât prin filtrele memoriei colorate subiectiv, cât şi prin cele ale ambivalenţei geografice. De aici, probabil, şi problemele extreme pe care le vedem în jurul nostru în stabilimentul Shaker Heights.

Lenore văzu clar cum sub adorabila buză roşie a lui Concarnaţiine şi sub şirul de dinţi egali se aduna un lac de salivă, tot mai mare, care se mişca cu fiecare respiraţie şi începea să strălucească în colţul gurii, în timp ce gura îi rămăsese căscată.

— „Mai târziu în acea seară, când îşi veni în simţire, lui Billy Nurcă i se făcu foame. Cu cât se gândea mai mult la peşte, cu atât îi era mai foame”.

— Deci, ce părere aveţi?

— Niciuna.

— Fibrebrebrebre.

— Oh, Doamne.

— Are prea multă salivă în gură.

Lenore se întinse după un Kleenex, spre masa de lângă pat.

— Un mic exces de salivă.

— I se poate întâmpla oricui.

— Domnule Blumker?

Neil Obstat jr stătea în uşă, ciocănind discret în uşa din imitaţie de lemn, holbându-se la Lenore, care era aplecată asupra figurii încărunţite care zâmbea minunat într-un halat de bumbac şi şosete de lână, cu un şerveţel umed în mână.

— Bună, Lenore, spuse el.

— Bună.

— Ce mai faci?

— Fibre, spuse Concarnaţiine, mişcându-şi degetele de la picioare.

— Poţi să înghiţi, bunico C. Poţi să-ţi înghiţi saliva, să ştii.

— Ce face mama ta? întrebă Obstat.

— Poate că e mai bine să ieşim şi să vă lăsăm să terminaţi de citit, spuse Bloemker, urmărindu-şi cu degetul conturul bărbii.

Lenore puse şerveţelul umed în mâna întinsă a domnului Bloemker şi se aplecă iar asupra cărţii. Auzi cum şerveţelul căzu în coşul de gunoi cu un zgomot puternic, în timp ce Bloemker se îndrepta spre Obstat.

— Domnule Blumker, sunt Neil Obstat de la Stonecipheco Baby Food Products, îl auzi Lenore pe Obstat spunând.

Putea să-şi dea seama că se uita tot la ea.

— Bloemker, de fapt… auzi Lenore. Să ieşim un pic… pe hol.

Se auziră zgomote.

— „În cele din urmă, nu mai putu suporta şi o porni spre Râul Mare ca să vadă ce se alesese de peştii lui”.

Lenore îşi amintea că, odată, în Shaker School, Ed Creamer şi Jesus Geralamo şi toată trupa cea sinistră îşi bătuseră joc de Neil Obstat în vestiarul băieţilor, şi Creamer îl lăsase atârnat de chiloţi în cuierul de haine de pe holul din faţa vestiarului, la vedere, aşa că Lenore şi Karen Daughenbaugh şi Karen Baum şi tot restul fetelor care ieşeau de la ora de sport îl văzuseră, în drum spre autobuz, şi îngrijitorul trebuise să-l dea jos pe Obstat, şi Karen Baum zisese că îi văzuse dosul.

— „Ajunse la fâşia de nisip unde îi lăsase atât de prosteşte tocmai când ultima plătică dungată dispărea pe gâtul lung al domnului Stârc-de-Noapte”.

— Fibre.

Concarnaţiine îşi căuta ceva în gură, cu un deget.

Lenore se uită înapoi în carte.

— „Membrană”, Concarnaţiine, spuse Lenore, încercând să-şi îngroaşe vocea. „Membrană” îţi spun.

— Fibre.

Lavache Beadsman spusese cu ani în urmă că Lenore o ura pe Concarnaţiine deoarece Concarnaţiine arăta ca ea. Adevărat, părul lui Concarnaţiine era lung şi plin de bucle care îi atârnau pe umerii halatului roz, în timp ce ai lui Lenore era mai scurt şi castaniu şi atârna în două bucle mari ale căror vârfuri se uneau sub bărbie. Dar, de fapt, chipul lui Concarnaţiine era chipul lui Lenore, mai mult sau mai puţin, mai puţin însemnând umbra ridurilor de la colţurile ochilor şi cele două riduri de la colţurile gurii, care coborau spre maxilarul lui Concarnaţiine.

— Lenore o urăşte pe Concarnaţiine, deoarece Concarnaţiine seamănă cu ea, îi spusese Lavache lui John, în aripa estică, în timp ce Lenore citea la fereastră şi asculta. Lenore se identifică cu ea într-un fel profund şi înspăimântător.

— Atunci suntem invitaţi să aplicăm acelaşi raţionament şi ia relaţia cu tata? întrebase John râzând. Din moment ce ştim cu toţii că eşti, practic, imaginea lui tata într-o oglinjoară.

Lavache sărise la atac, fluturându-şi ameninţător piciorul. Şi Lenore o văzuse pe domnişoara Malig, scoţând fulgere din degete şi iod pe ochi, cum coboară şi reinstaurează ordinea.

— Oh, Lenore.

Lenore ridică privirea din carte.

— Poftim?

— Fibre, fibre.

I se ridicase halatul deasupra genunchilor, genunchii îi erau acoperiţi cu o piele gri, care de obicei se găseşte pe coate.

Se auzi vocea lui Obstat de pe hol. Lenore auzea sunetul umed pe care îl scotea domnul Bloemker făcându-şi ceva la faţă. De după tocul uşii ieşea, cum putea ea să vadă, partea din spate de jos a sacoului maro al domnului Bloemker. Podeaua din dreptul uşii părea presărată cu un negru pal, care se întindea până în hol. Lenore îşi dori ca salonul lui Concarnaţiine să fie mai curat.

— „Şi aşa se întâmplă că Billy Nurcă se duse la culcare nemâncat. Dar învăţase trei lucruri, pe care nu le mai uită niciodată – că isteţimea e întotdeauna mai bună decât îndemânarea; că e nu doar urât, dar şi prostesc să mârâi la altul; şi că să-ţi pierzi cumpătul e cel mai prostesc lucru din lume”.

Lenore urmări cum aburul pe care îl pufăia umidificatorul lui Concarnaţiine se făcea galben în lumina care intra prin peretele de sticlă. Aburul o făcea să se gândească la o altă cameră.

— Ce facem, bunico C?

Concarnaţiine zâmbi adorabil şi se ciupi de pielea pergamentoasă de pe dosul palmelor. Lenore o văzu cum dă din cap spre tavan, de bucurie.

e

10 septembrie

Atunci, să începem. Pulpe. Postură. Mireasmă. Sunete în mijlocul câmpurilor de lumină.

Unu. Pulpe. Să discutăm despre obiceiul persistent pe care îl avea lumina soarelui să se reflecte pe pulpele lui Mindy Metalman. Prin urmare, pulpele însele. O suprafaţă erotică deloc mată sau aspră. O suprafaţă mată egal lipsa reflexiei; o suprafaţă aspră egal o sclipire vulgară, ca de paiete.

Dar reflexia unei piei din suburbie moi, netede – adică perfect epilate –, perfect curate. Lumina reflectată de tibiile ei, în timp ce pulpele îşi proiectează curbele din scaune, sau foarfecă aerul deasupra saboţilor care scot sunete puternice pe trotuar… sau da, se duc să atârne peste marginea piscinei complexului de agrement, apăsându-se, până când carnea din spatele lor se umflă şi reflexia se transformă în două ovale de lumină.

Scot din piscină un nou Vance Vigorous, cu ochii roşii, şi, când începem negocierile la sânge, iat-o şi pe Mindy Metalman, într-un şezlong, sorbind ceva rece cu un pai, şi acolo e lumina soarelui din Scarsdale, reflectată de tibiile ei netede, şi eu sunt în altă parte, în timp ce Vance se micşorează pe marginea piscinei.

Apăsat de cravată, mă înalţ deasupra pătuţului bebeluşului Vance ca să o văd pe Mindy Metalman şi, da, probabil şi vreo doi sau trei copii din zonă aflaţi întâmplător în jurul ei, de decor, cum dansează ca Circe în jurul aspersorului lui Rex Metalman. Şi da, acolo e lumina, reflectată de picioarele ei în apă, şi lumina apare şi separă în culori picăturile fine ale aspersorului, iar picăturile şi lumina se aşază pe iarba udă, şi lumina rămâne acolo şi transformă aerul din jurul ei; o văd chiar mult mai târziu, când beau ceva la fereastra camerei mele de lucru şi îl văd pe Rex în genunchi pe peluza călcată în picioare, stropită, învăluită în picăturile de apă, îndreptând fiecare fir de iarbă curbat şi preţios cu penseta. Şi, în adierea începutului de seară, firele mele haotice vibrează înţelegându-l.

De aici, de la fereastra camerei mele de lucru, se vede Mindy Metalman la fereastra ei, cum se epilează la soare, aşezată pe birou, cu picioarele ridicate şi pulpele curbându-se într-un balans timid peste pervazul ferestrei deschise. Mă vede peste gard şi râde. Aerul proaspăt face ca totul să fie bine, nu? Şi lama se mişcă peste fire în jos, prea încet ca să fie luată în serios de mine, pentru care acest ritual este cu totul străin, dar în orice caz fiecare dâră de spumă de pe suprafaţa curbă e înlocuită, în lumină, de o întindere de aur moale, epilat.

Pulpe, lumină, picioare, lumină, totul va fi bine.

Doi. Postură. Sunt invitat de Rex Metalman la un cotilion organizat pentru fiica lui, Melinda Susan Metalman. (A fost un cotilion adevărat? De ce nu pot să-mi amintesc?) Sunt invitat de Rex Metalman la un Ritual legat de Pubertatea fiicei lui.

Respectiva ceremonie constă în şiruri după şiruri, grupuri după grupuri, naţiuni întregi de fete obosite, agitate, cu posturi deformate, în rochii de un roz exagerat. Slabe, cu capetele ridicate mult, cu mâinile fiecăreia rezemate pe umerii alteia, cu buzele fiecăreia lipite de urechile alteia. Mijesc ochii după al treilea sau al patrulea pahar de ceva şi mă găsesc într-o mlaştină zumzăitoare şi

îngheţată, o baltă rece plină de flamingo roz, flori de zăpadă, întărindu-se încet sub un soare de cristal mereu schimbător. Şi apoi fetele se schimbă şi pentru o vreme devin un fel de reptile, capetele li se alungesc ca la ţestoase, sunt aproape amfibiene, părând să caute mereu ameninţări sau recompense – pot fi văzute coşuri în unele colţuri ale câtorva guri.

Şi da, bineînţeles, cheia aici e excepţia Mindy Metalman, care poartă o rochie albă, cu o garofiţă de zahăr roz, şi părul e legat sus într-un coc strâns, dar cu o explozie de bucle negre aici, şi acolo, şi aici, sugerând nova întunecată care ar putea deveni părul ei în orice clipă, dacă cineva neinfluenţat de mine şi-ar dori-o.

Şi Melinda Metalman stă dreaptă, cu şira spinării dreaptă, dar cu o curbură de lebădă a gâtului şi cu un mic desen al pelvisului cu care îi devastează pe naivi, o fată robustă, sigură pe sine şi apetisantă, rochia ei suficient de decoltată cât să permită bărbatului gânditor accesul imaginar la sistemele care se întind dedesubt şi care se învârt larg în tăcere în jurul punctului lor roşu încă. Şi, şi această postură – ce avea special acel cap, cu ochii lui negri, pătrunzători şi neliniştiţi ca aripile unei păsări, acel cap aşezat cu atâta simplitate în vârful unei simple linii drepte? Probabil doar contrastul cu restul naturii sălbatice din acea mlaştină îngheţată, probabil simplul fapt că acest cap era liniştit şi mulţumit să lase lucrurile să se apropie, nu se ridica semeţ să le sfâşie. Sunetele sfâşierii erau peste tot în jurul meu, şi le detestam, şi, de asemenea, detestam şi încă detest toate capetele care se ridică semeţ.

Dar dansul ieşea, bineînţeles, din discuţie, dar această fată în agonia Ritualului bineînţeles că fie dansa, fie se plasa pe o orbită socială în jurul bufetului cu apetitive, iar eu nu voi mai aborda niciodată o femeie lângă un bufet cu apetitive.

Şi da, urmându-mă în tot perimetrul camerei, legată de mine până în măduva oaselor, era Veronica Vigorous, prezenţă profund înfiorătoare, şi da, totul era transformat într-o imposibilitate, presupunând că n-ar fi fost aşa din

start, aşa cum era, de fapt, şi iată-mă acolo neînsemnat şi îngheţat şi obosit. Dar ţin minte, în lumina rece a candelabrului, linia aceea dreaptă şi părul şi ochii care înălţau un cap pentru care semeţirea nu era, evident, ceva obişnuit, ci un motiv de a râde zguduind micuţa buclă rezultată din explozia unei stele.

Ea a zis „domnule Vigorous, ce surpriză teribil de minunată să vă văd tocmai aici după toţi aceşti ani, vă amintiţi cine sunt”, şi acolo cu ea era Mandible, şi acolo în cabină regiunile nordice ale planetei întunecate care era părul Walindei Peahen, şi acolo era Raring, instalându-şi tabla magnetică de şah, juca şah de unul singur toată noaptea, şi acolo era Lenore, vrusese să sară înapoi în lift când am ajuns în hol, văzuse, aşa am simţit, şi Mandible mângâia mâneca hainei lui Mindy de parcă era un Airedale Terrier, şi acolo era ea, şi ziua fusese în aşa fel încât, atunci când ea a zis „domnule Vigorous, ce surpriză teribil de minunată să vă văd”, am simţit sub picioarele noastre un clic puternic, lichid, de parcă mecanismele şi rotiţele unei maşinării subterane masive s-ar fi mişcat toate în poziţie de afinitate în baia lor de ulei, şi ea spunea „Lenore, îţi aminteşti de mine, eu sigur îmi amintesc de tine, fac pariu că-ţi aminteşti de soţul meu, după care ai aruncat cu un pantof, ce face Clarice”, şi, în timp ce simţeam ritmul maşinăriei, am auzit de sus discuţii despre saloane de înfrumuseţare şi accidente la bronzat, şi de la ea nenumărate cuvinte despre soţi, şi peluze, şi şcoli, şi despre o rochie sau alta, şi cariere, şi terapii de cuplu, şi Lenore a fost monosilabică de la-nceput până la sfârşit, şi apoi, tangenţial, despre tipul de consolă pe care o foloseam, şi chestiuni neimportante, şi întreaga planetă Peahen răsări la orizontul cabinei, şi rotiţele se îmbinară, şi ochi se dădură peste cap, şi se vorbi despre pasărea lui Lenore, pasărea noastră, totul în contextul în care soţul se afla într-un bar care avea un barman care se autoflagela, şi Deşertul fu menţionat, brusc, şi nările lui Lenore se umflară brusc, în timp ce se retrăgea, şi avu loc un schimb lung de priviri care transformară cumva aerul dintre ele,

şi, dincolo de toate şi înăbuşindu-le pe toate, era zgomotul de copite pe podeaua de marmură a holului, Scarsdale Express, apropiindu-se, scântei reci la roţi, tras de minunata pereche de cai care se biciuiesc singuri: Pulpe, Postură, Mireasmă şi Sunete, şi toţi sorii au apus.

Trei. O mireasmă veni dinspre ea. Să te întorci la dreapta şi va trece prin mine şi-mi va lăsa un gol prin care să şuiere vântul, oricând mă voi întoarce eu la dreapta.

Stăteam în spatele ei în maşină, din când în când, atunci când Rex mergea în oraş, ea la şcoală şi eu la serviciu. Eu eram în spate, ea era în faţă, pe scaunul pasagerului. Nu purta centură de siguranţă şi Rex spunea „eşti pe scaunul mortului, Melinda, scaunul pe care stai se cheamă «scaunul mortului», să ştii”, şi eu eram chiar în spatele ei, în spatele scaunului mortului, cu picioarele neatingând podeaua, cu excepţia locului bombat din centru.

Şi acum, în geamul din dreapta ei se reflectau oblic imaginile maşinilor şi camioanelor care curgeau continuu, şi acolo era şi imaginea ei, aşteptând; şi maşinile şi camioanele se năpusteau în fereastră şi se estompau în reflexia ei, erau înghiţite şi explodau, şi din spatele reflexiei ei veneau spre faţa mea adormită şi umflată fragmente de lumină, strada pălea, şi un torent de miresme.

Da, mireasma venea din părul ei, nu din exploziile de lumină de pe geam; nu sunt complet tâmpit. Era doar o mireasmă: clară.

Bogată, uşor senzuală. Imaginează-ţi un lucru pus la uscat pe o sârmă în bătaia unui vânt domol. Dar n-ar trebui să facem caz din asta; nu e destul o potcoavă, mai trebuie trei şi calul.

Sau odată când mă aflam în spatele ei şi al unui prieten pe o stradă din oraş. Mâncam un covrig în loc de prânz, la fel de mare şi de pufos ca faţa mea, un covrig monstruos de sărat, şi după scurt timp partenerul tipului cu covrigi, aflat la câteva străzi distanţă, îmi vindea bucuros un Pepsi, dar aici se auzea sunetul foarte plin al

cizmelor ei pe pavaj, ca o pompă în fundul unui puţ adânc, şi era părul negru şi des, atârnând aproape pe tot spatele ei, şi vântul îl aranjase într-un anume fel, şi, bineînţeles, părul înseamnă mireasmă, şi eu am fost străpuns peste tot, şi sarea se revărsa din mine ca nisipul, şi doamna Lot rămase mută cu bereta pe cap în mijlocul ambuteiajului, ţintuită de o lumină roşie.

Nu poţi să înţelegi prea multe dintr-o mireasmă.

Patru. Sunete şi un Singur Lucru Mic.

Veronica şi Vance erau undeva, departe. Pentru Veronica şi pentru mine era o chestiune de *ani*, deci îţi poţi imagina. Şi era august, şi aveam obişnuita mea alergie Lumea de polen din Scarsdale a lui Rex Metalman, şi eram în a doua săptămână de când eram pe antihistaminice, fără salivă şi venindu-mi să mă sui pe pereţi…

Şi era noapte, şi eram în camera mea de lucru, şi pentru că era noapte lumina era aprinsă, şi peste gard lumina era aprinsă la Mindy Metalman, în camera ei, şi fereastra era deschisă, dar jaluzelele erau trase. Antihistaminicele mă fac să visez. Lumina era aprinsă şi, la început de august, insectele voiau înăuntru. Îmi stabilisem pentru scopurile mele niveluri de insecte, niveluri de intrare, fiecare corespunzând unui nivel de lumină. Lumina din camera mea de lucru făcea ca insectele să ţopăie în plasa de insecte, voiau înăuntru. Şi câteva chiar intrau, ceea ce era OK, dar apoi auzeam sunete slabe, uscate, de impact şi mă uitam în sus şi acolo erau insectele, sărind de pe sticla mată a lămpii:

lasă-ne să intrăm, lasă-ne să intrăm. Şi am desfăcut abajurul, şi apoi era ca înainte, doar că acum insectele săreau de pe învelişul fierbinte al becului, lasă-ne înăuntru, trosnindu-se cu capetele plate şi arzându-şi aripile, lasă-ne înăuntru. În regulă, dar unde voiau ele să meargă? Pentru că spargi becul dacă-l deschizi cu, să zicem, şurubelniţa micuţă pe care o foloseşti ca să-ţi repari pârghiile maşinii de scris, spargi învelişul becului şi le laşi înăuntru, şi fie lumina pe care şi-o doresc moare şi jocul s-a terminat, fie orbitează în jurul filamentului în care nu se

poate intra până când se prăjesc şi cad.

Aşa că stăteam pe vârfuri la birou, cu şurubelniţa şi cu bucăţele de sticlă în păr şi o gură uscată, în întuneric, dorindu-mi un Flit sau măcar să aflu care era locul în care era de dorit să intri; şi am auzit sunete, de peste gard.

Şi veneau din camera lui Mindy Metalman. În spatele jaluzelelor albe erau umbre. Şi, de asemenea, erau sunete… la fel ca mirosul, mici, dar penetrante… ale pasiunii, nu ale unei persoane, căreia i se cădea pradă. Şi eu m-am aşezat în patru labe pe birou printre hârtii şi sticlă şi capsule antialergice şi m-am uitat şi am văzut pe aleea familiei Metalman un Mustang roşu ca focul, cu cauciucurile din spate groase, şi jaluzeaua cu dansul umbrelor ei, şi în spatele şi deasupra maşinii şi a casei pulsul încet, lichid, al unei lumini roşii dintr-un turn aerian care se potrivea cu spasmul propriei mele inimi drogate şi astfel devenea steaua mea căzătoare. Şi erau sunetele lui Mindy Metalman, în altă lume, lumea pulsului lichid; şi gândul că cineva străin mie împărţea cu ea lumea ei, gândul că o persoană reală cu cauciucuri mari în spate era cu ea, acum toate astea m-au dat jos de pe birou şi m-au trimis în baie ca să mă caţăr pe coşul de rufe şi să mătur insectele fierbinţi şi să ascult becul. Căci capul meu uscat şi searbăd, plin de polen, gândea că dacă am putea prinde acelaşi *lucru*, aici, insectele şi cu mine am fi putut să ne descălţăm şi să bem o bere.

Îi zisesem „Nu, nu merg cu tine la niciun spectacol de gimnastică pentru mâncare pentru bebeluşi”.

Şi când ea zice „De ce nu?” eu zic „Ia-l pe Lang”.

Eu zic „Bineînţeles, ia-ţi liber dimineaţă. Du-te şi dă-te peste cap. Fii tridimensională. Semnează funduri”.

Şi ea zice „Mă duc să-i citesc bunicii”.

Şi eu zic „Du-te, întreabă-l pe tânărul şi validul Lang pe cine să luaţi la Erieview, e în camera de alături”.

Şi ea stă acolo în bascheţii ei şi spune „Nu mă constrânge”.

„Draga mea, draga mea, draga mea, spune-mi despre inversare”, zic eu.

Cum una sau alta o ţine jos, în reţeaua mea, din nou şi din nou. În cabină. Holul va răsuna, va străluci. Am cumpărat bomboane mentolate.

Lenore, ce înseamnă să simţi că fie ucizi, fie mori. Ne transformă asta într-o insectă, într-un câmp de lumină care nu poate fi decât dorit, sau altfel dispare?

Între mine şi ieri se întinde un întreg câmp de lumină.

Bomboanele mentolate îngheaţă aerul când inspir. O inspiraţie înseamnă un oftat. Cina, cu Mindy Metalman? O da, o nu.

Casa mistuită e fragilă şi totul e aranjat cum trebuie, dar acum totul e negru şi găunos şi uşor ca pana şi aproape praf şi trosneşte în vânt. Toaleta e neatinsă şi pulsează încet în timp ce vântul bate prin coastele scobite, peste tot în jurul ei.

Unu, Doi, Trei, Patru: asta-i o prostie absolută, spuse Lenore a lui.

d

— Ştiu ce ştiu, atâta tot.

— Ce vrea să însemne „ştiu ce ştiu”?

— Ştiu toată povestea.

— Păi, dacă eu nu ştiu povestea, atunci evident că nu ştiu dacă tu ştii povestea.

— Povestea lui Andy.

— Ce, cum ar fi povestea lui istorică, povestea vieţii lui, sau ce face el aici, sau ce?

— Eşti amuzantă.

— De ce sunt amuzantă?

— Materialul ăsta nu e acelaşi, să ştii.

— E aproape. E aceeaşi culoare.

— Dar nu are aceeaşi textură. Vreau textura aia subţire de bumbac, aceeaşi fineţe şi subţirime, ceea ce o făcea să pară că poate fi scoasă în orice secundă.

— Păi, poate că ar trebui să ştii că rochia asta are cam zece ani, de-aia e atât de subţire. Nu ştiu de ce ai aşa o fixaţie pentru rochia asta.

— Aş cumpăra-o de la tine, dar dacă ţie abia îţi vine,

mie n-are cum să-mi vină.

— Cine zice că as vinde-o?

— Deci, avem nevoie de culoare şi de un material mai uşor, de bumbac.

— În orice caz, e a lui Lenore. Nu pot să vând rochia lui Lenore. Ar trebui mai întâi s-o cumpăr de la ea, ceea ce probabil că o să fac, având în vedere efectul pe care îl are asupra lui Nick, dar apoi n-o să mai vreau să o vând. Înţelegi?

— Calmează-te. Oricum nu mă încape.

— Iau prânzul la bufetul unei chestii care se cheamă Mooradian's Departament Store, Cleveland, Ohio. Alan şi Muffin ar muri.

— E un magazin foarte bun. Nu-l subestima.

— Nu mă omor deloc după raionul lui de materiale.

— O să-ţi dau numele altor magazine, dar nu pot să merg cu tine, nu cred. Walinda face embolie dacă lipsesc mai mult de-o oră la prânz.

— Nu e o persoană foarte drăguţă.

— E greu s-o înţelegi. Dacă ajungi s-o cunoşti, totul e OK. La fel ca haina ta, probabil. Are tendinţa să nu-i placă oamenii care au mulţi bani. Iar tu evident ai.

— …

— Adică ai bani.

— …

— Ceea ce, dacă nu te deranjează, mă face să te întreb de ce vrei să iei măcar în consideraţie, ca slujbă temporară, să lucrezi la centrala Frequent and Vigorous. Care, nu mă înţelege greşit, nu e o slujbă oribilă, sau ceva, nu-mi desconsider slujba, dar nu e o chestie prea incitantă, deşi acum e mai degrabă agitată şi dă dureri de cap pentru că avem probleme cu linia, şi poate ştii, sau nu, că te plătesc cu patru dolari pe oră, ceea ce e o sumă destul de nesemnificativă.

— Nu banii sunt problema. Sunt în vacanţă. Eşti aproape tot timpul în vacanţă în cariera asta pe care o am eu. Nu se aşteaptă nimeni să se schimbe preţurile la mâncare în următoarele câteva săptămâni.

— Ce slujbă! Nu mi-a venit să cred. Nu-mi vine să cred că te ocupi cu asta.

— …

— Hei, mai fă-o o dată.

— Nu aici, Candy.

— Haide, zău. E gălăgie, n-o să audă nimeni. Te rog.

— Zău.

— Te rog.

— Total: şaptesprezece cincizeci. Încasat: douăzeci de dolari. Rest datorat: doi cincizeci.

— E mult prea tare.

— E din ce în ce mai puţin tare pe măsură ce trece timpul, crede-mă.

— Şi, deci, vrei să lucrezi la F and V ca să fii mai aproape de Andy.

— Poate, într-un fel.

— Care fel să fie ăsta, dacă nu te deranjează că te întreb? Şi de ce vrei o altă versiune a acestei rochii? Nu înţeleg.

— Eşti băgăcioasă.

— Se pare că noi două semănăm destul de mult. Vrei rochia mea?

— Asta era discuţia acum un minut. După cum ai spus, e rochia lui Lenore, nu a ta.

— E adevărat, tehnic e rochia lui Lenore, dacă vrei să fii tehnică. Şi asta e rochia cu care era îmbrăcată când ai întâlnit-o tu.

— Şi când a întâlnit-o Andy.

— Corect.

— Corect.

— Şi ce?

— Ştiu eu ce ştiu.

— Atunci, ce-ar fi dacă mi-ai lăsa şi *mie* de înţeles un pic din ce ştii tu?

— Uite ce e, ştiu totul despre Andy şi Lenore Beadsman. Ştiu că eşti prietena ei şi poţi să te duci să-i spui că ştiu totul.

— Ce ştii?

— Totul.

— Adică ce e de *ştiut*?

— Ascultă, ştiu că voi două sunteţi prietene, dar voi fi sinceră cu tine, aşa că poţi măcar să nu-mi insulţi inteligenţa.

— Nu-ţi insult nimic, Mindy.

— Vezi, pot nu doar să înţeleg ce se întâmplă, dar am avantajul că pot să înţeleg şi *de ce* se întâmplă.

— Hei, Lenore nici măcar nu se omoară prea tare după Andy, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă.

— Sincer, nu Lenore mă interesează. Soţul meu, *el* mă interesează. Şi pot să înţeleg de ce face ce face.

Ce face?

— Nu înţelegi de ce? Da, am avut o perioadă proastă, dar toate relaţiile trec prin perioade proaste. Sunt răstimpuri proaste în toate relaţiile. Dar da, asta a fost o perioadă proastă. Şi acum Andy îţi vede micuţa prietenă, o vede pe Lenore, în perioada asta despre care am recunoscut că e proastă, şi simte brusc că se poate întoarce pe o creangă a copacului vieţii lui, o creangă de acum nouă ani, când m-a întâlnit pe mine şi s-a îndrăgostit de mine şi a început o relaţie cu mine, dar, vezi tu, pe aceeaşi creangă a cunoscut-o şi pe Lenore, îmbrăcată în rochiţa ei violet şi purtându-se antisocial şi aruncând cu pantofi în oameni, şi astfel Andy simte că poate, dacă s-ar putea întoarce şi ar urma o altă cale de pe aceeaşi creangă, pentru a…

— A aruncat cu un pantof?

— Andy vede în persoana asta, în Lenore, o şansă să-şi schimbe trecutul. Andy încearcă întotdeauna să schimbe ce nu poate fi schimbat. E prostuţ. Şi nu uita că fiecare monedă are două fete.

— …

— Întotdeauna sunt mai multe crengi în copacul relaţiilor.

— Nu cred că treaba asta cu creanga e corectă, Mindy.

— Mi-ai spus-o destul de clar.

— Lenore e destul de implicată în relaţia cu domnul Vigorous, asta e treaba.

— A, domnul Vigorous.

— Care chiar a fost vecinul tău, în New York, când era căsătorit?

— În Scarsdale, da, a fost.

— Toată chestia asta mă face să mă simt un pic ciudat.

— Copaci şi crengi, drăguţa mea.

— Dar ei sunt împreună, Mindy. Sunt uite aşa de vreun an jumate. Implicaţi serios.

— Lui Andy îi place să şi rănească uneori, când nu e în apele lui.

— Dar vreau să spun că sunt foarte apropiaţi. Lenore trăieşte cu el, mai mult sau mai puţin, stă la el o grămadă de timp. Domnul Vigorous e incredibil de gelos.

— Sărmanul.

— Chiar el a cumpărat pasărea pentru Lenore, pasărea care e acum la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”.

— „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”? Pe canalul evanghelist?

— Măcar ai văzut, când ai fost la Gilligan’s Isle ca să te întâlneşti cu Andy?

— L-am văzut doar pe el. S-a dovedit că m-am dus acolo doar ca să îl salut. Am stat doar o clipă sau două.

— Şi el ce-a zis?

— A zis, ţin minte, a zis „Ghici cât îmi doresc din toţi rărunchii să te văd ieşind pe uşa aia acum, Melinda-Sue”. Aşa vorbeşte uneori.

— Drace.

— Îmi spune „Melinda-Sue”.

— …

— Dar ai spus că pasărea ei apare in show?

— Pasărea e, mai mult sau mai puţin, show-ul acum. Pasărea, Vlad Ţepeş, doar că in show are un nume ciudat, italienesc, despre care Reverendul Sykes a zis că şi l-a ales Vlad Ţepeş într-un moment de extaz…

— Hart Lee Sykes?

— Da. Vlad Ţepeş e un papagal nimfă care poate să vorbească, sau aşa ceva, sau măcar să repete chestii atât de convingător, că poate să pară foarte bine că vorbeşte, şi Reverendul îl pune să le ceară oamenilor pe prostia asta de canal creştin să trimită bani, şi ei o fac. Proprietăreasa noastră e cu ei în Atlanta şi proprietarul spune că banii curg acum în valuri.

— Trebuie să văd şi eu.

— E în fiecare seară pe cablu, la opt seara, cred că pe canalul nouăzeci.

— Hmm.

— Doar că acum Rick s-a crizat şi se poartă ciudat din cauza păsării, spune Lenore. Are chitanţa de la pet-shop-ul Fuss 'n Feathers, pe care, dacă petreci un pic de timp la centrala F and V, o să ajungi să-l cunoşti destul de bine, pentru că liniile noastre sunt supervarză şi primim o grămadă din apelurile lor, dar, în orice caz, chitanţa e la el şi spune că, pentru că Lenore nu i-a dat nu ştiu ce dar de Crăciun, Vlad Ţepeş e, din punct de vedere legal şi emoţional, al lui. Aşa zice Lenore că zice el.

— …

— Şi poate că încearcă să-şi tragă şi el nişte bonificaţii, pentru că se pare că Vlad s-a umplut de bonificaţii, din valurile de bănet, dar nu pare a fi genul lui Rick. Rick e foarte ciudat, dar nu e ciudat cu banii. Pentru el, banii nu sunt importanţi.

— Dar, legal, el e proprietarul pentru că Lenore nu i-a dat ceva?

— Da.

— Ce?

— N-ar trebui să spun.

— Fac cinste cu masa. Inclusiv cu desertul.

— O bătaie la fund. Se pare că Rick voia o bătaie la fund.

— O bătaie la fund?

— Nu spun mai multe.

— Şi pasărea din emisiune e a lui.

— E greu să iei în serios un bărbat care vrea o bătaie

la fund cadou de Crăciun.

— Asta nu prea se potriveşte cu ce-mi amintesc eu despre el. În memoria mea, e un bărbat drăguţ cu o şapcă, care îşi petrece tot timpul la fereastra biroului lui şi care îl ajută pe tata cu peluza, uneori. O să vedem.

— Tatăl tău le avea cu peluzele?

— …

— Cred că ai judecat-o greşit pe Lenore.

— Aşa se pare.

— Cred că l-ai judecat greşit şi pe Andy, dacă-mi dai voie. Nu cred că o să-l aduci înapoi dacă te prefaci că eşti o altă creangă violet a aceluiaşi copac.

— Mergem?

— Uite nota, mulţumesc, Mooradian’s pare să fie un pic cam scump.

— Doamne, chiar nu glumeşti. Nota e obscenă.

— Cred că tu şi Andy trebuie să staţi undeva la o discuţie. Ar trebui să încerci să ieşi să te vezi cu el diseară, să îndrepţi lucrurile.

— Diseară, Andrew S. Lang o duce pe Lenore Beadsman la un spectacol de gimnastică.

— Nu.

— Simbolismul acestui gest nu-mi scapă, fii sigură.

— Cred că e o greşeală. Poate nu ai auzit bine ce-a spus.

— O să vedem.

e

— Asta naşpa! spuse un oriental micuţ de la coadă, în faţa lui Lenore.

Se întoarse spre ea şi o spuse iar.

— Asta naşpa!

Cu el mai erau două femei, tot în geci de piele. Dădeau din cap, erau de acord că era naşpa. Lenore se gândi că poate sunt vietnamezi. Ştia că vietnamezii au pometii înalţi. Colega ei de cameră din anul întâi de la Oberlin era vietnameză.

— Poftim? îi spuse Lenore bărbatului.

Omul îşi scoase mâna din buzunarul gecii.

— Naşpa că trebuie să aşteptăm aşa. Stat prea *mult* la coada asta.

— O mulţime de oameni decenţi, aşa e, spuse Wang-Dang Lang.

Îşi zornăi cheile de la maşină.

Lenore se întoarse şi privi în spate, de-a lungul cozii. Putea să vadă două fete, cam de liceu, cu părul scurt, despre care Lenore îşi dădea seama că avea o culoare ciudată chiar şi în lumina dintre Clădire şi intrare. Amândouă aveau haine mari de iarnă, care păreau nişte pături lucioase cusute una de alta. Indiferent despre ce vorbeau, nu le venea să creadă.

— *Nu-mi venea* să cred, spuse una dintre fete, care, văzu Lenore, avea agrafe de hârtie în urechi.

— Ce nenorocit, spuse cealaltă fată.

— Nu, adică *nu-mi* venea să cred. Când mi-a zis-o, am luat-o razna. Complet razna. Făceam cam aşa, gesticulă tipa.

— Ce sculament de om.

Era rece pentru septembrie, în seara aceea. Lenore purta o haină de stofă gri. Lang purta o geacă din piele de oaie, cu un guler pufos de blană artificială. Acum ajunseseră aproape de ghişeul de bilete, după o jumătate de oră.

— Drăguţ din partea ta că m-ai adus, Andy, spuse Lenore. Te-am luat din scurt, cu Mindy în oraş, cu slujba et cetera.

Lang îi zâmbi şi se jucă cu cheile.

— Rick, evident, n-avea chef să vină, continuă Lenore, şi mi-a zis, mai mult sau mai puţin, să te rog pe tine să vii.

— Bine ţintit, sună un pic a ordin.

— Candy trebuie să lucreze la ceva pentru Allied, asta e treaba.

— N-am luat-o ca pe o chestie de serviciu, Lenore. Sunt nerăbdător.

— Toţi se aşteaptă ca Kopek Spasova să fie la înălţime.

— Şi tatăl tău ţi-a spus să mergi?

— Tata nu-mi spune să fac nimic. Spune că ar aprecia, atât. Dacă nu vreau să merg, nu merg.

Lang rânji.

— Pari sigură.

— Bineînţeles că sunt sigură. Dacă aş fi crezut că o să fie „naşpa”, ca să citez, n-aş fi venit.

— Când propriul meu tată îmi spune personal să fac ceva, eu fac, e o regulă.

Lenore îl privi. Aburul respiraţiei ei ajunse la el un pic înainte să dispară.

— Mai puţin când ţi-a spus să nu te însori cu Mindy Metalman, mi-ai zis în maşină.

Lang râse.

— OK, de obicei fac ce spune. Părea serios. Uneori, mie şi lui taică-meu ne ia ceva timp să ne privim în ochi.

Erieview Piaza era toată luminată. În faţa holului Turnului Erieview se instalase o firmă luminoasă, lângă ghişeul de bilete. Pe firma luminoasă, o fetiţă electrică pâlpâia în jurul unei bare, ţinându-se de ea cu labele picioarelor. Lângă ea pâlpâia conturul alb strălucitor al unui bebeluş cu o lingură în mână. Lumina galbenă de la ferestrele Clădirii Bombardini de partea cealaltă a Piaza se revărsa asupra părţii din spate a cozii.

— Dă-mi voie să fiu direct, ca să nu existe dubii, sau ceva, spuse Lang, privindu-şi aburul respiraţiei. Eşti aici pentru că vrei tu să fii. *In toto*.

— Îmi place gimnastica. Luna trecută, la Mondiale, m-am lipit de televizor.

— Din ce am înţeles eu, fetiţa asta îl ajută pe Gerber să lanseze o contraofensivă împotriva companiei tatălui tău. Aşa mi-a zis Neil.

— N-are nicio legătură. Eu nu sunt tata sau compania lui.

— Şi atunci ce facem aici? Ştiu o mie de locuri mai mişto unde am putea merge.

— Nu zău, frate, spuse vietnamezul din faţă în timp ce grupul lui ajungea la ghişeu. El şi una dintre fete

începură să vorbească foarte repede cu tipul de la ghişeu.

— Sfinte Iisuse, ăsta care vinde bilete e domnul Beeberling, spuse Lenore.

Lang se uită scurt la ghişeul de bilete înainte să se întoarcă să cerceteze coada.

— E chiar mâna dreaptă a lui Bob Gerber, spuse Lenore. El e tipul despre care se presupune că a adus acest ingredient în mâncarea pentru bebeluşi Gerber's, despre care se spune că îi ajută pe bebeluşi să mestece.

— În loc să cânte ca păsările?

— Ce vrei să spui?

În mod cert, la ghişeu se produsese o controversă. Vietnamezul îşi flutura arătătorul spre uşa holului Erieview. Domnului Beeberling i se spuse că e naşpa.

— Fii atentă, spuse Lang, aplecându-se să-i vorbească la ureche lui Lenore în lumina slabă din jurul ghişeului. Maxilarul îi era neted şi mirosea dulce, chiar şi în aerul rece. Fii atentă, spuse el. Dacă ne întoarcem chiar acum, prindem *Dallas*. Putem să ne uităm la *Dallas*. E un serial mişto. Tocmai mi-am luat un televizor nou, e beton. Am vin. Ne distrăm mai bine decât dacă stăm să vedem nişte saltimbanci cu tălpile ca nişte palme. Se opri şi o privi pe Lenore. Bineînţeles, asta dacă presupunem că faci ce vrei tu să faci, nu ce vrea tatăl tău, sau oricine altcineva.

— Hei, ascultă… îi spuse Lenore lui Lang, şi fură împinşi de forţa cozii din spate spre geamul ghişeului de bilete.

Lang îşi pierdu pălăria de cowboy. Lenore îşi scăpă geanta şi biletele de loterie căzură şi se împrăştiară peste tot. Se aplecă şi începu să le adune. Câteva fură luate de vânt.

— Potoliţi-vă, la dracu'! ţipă Lang spre coadă.

Cele două tipe cu păr oranj şi roz gesticulară.

— Bună seara, domnule Beeberling, spuse Lenore îndesând ultimul bilet sclipicios în geantă. Două, cred, vă rog.

— Lenore, spuse domnul Beeberling. Lenore

Beadsman.

— Io-s Andrew Sealander Lang, spuse Lang distrat, privind în jur după pălărie.

— Vin două imediat, zâmbi domnul Beeberling. Deschise un sertar şi începu să scormonească. Purta o pălărie porkpie pe a cărei panglică scria „GERBER'S". Tocmai i-ai ratat pe Foamwhistle şi pe tipul vostru cu borcanele, Goggins, să ştii, spuse el. Tocmai au intrat.

— Blanchard sau Sigurd? spuse Lang.

Lenore se întoarse şi-l fixă pe Lang.

— Iată-le, spuse domnul Beeberling.

Îşi împinse pe ceafă pălărioara şi zâmbi.

— Patru sute de dolari, vă rog.

— Poftim?

— Adaos special pentru Stonecipheco, spuse domnul Beeberling. Dacă tot ne spionezi, ai putea să ne reduci cheltuielile.

— Dar nu sunt aici pentru Stonecipheco, spuse Lenore în timp ce Lang se lupta cu un nou val al cozii. Am venit pentru că îmi place Kopek Spasova.

— Sigur că da, spuse domnul Beeberling. Aşa că poţi să te distrezi pe cinste şi să ne ajuţi să ne acoperim cheltuielile în acelaşi timp. Gesticulă spre coada lungă şi spre cercul de respiraţii palide care se topi în el însuşi şi dispăru deasupra. Vezi că scandalul stă să înceapă. Sigur vrei să ne ajuţi să ne acoperim cheltuielile.

— Doar n-o să-mi spui că două bilete costă patru sute de dolari, spuse Lenore.

— Păi, sunt nişte bilete speciale, după cum poţi să vezi şi singură, spuse domnul Beeberling, ţinând două bilete negre mari în spatele ghişeului şi trăgând sugestiv de ele.

— Scarabeu ce eşti, îi spuse Lang domnului Beeberling, care zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Nici măcar nu am atâţia bani la mine, spuse Lenore.

— Ce *vital* strigară cele două tipe din spatele lui Lang.

— Lenore, să mergem. Cui îi trebuie aşa ceva, dacă facem doar ce vrem noi?

— Domnule Beeberling, *nu* sunt aici pentru Stonecipheco. Domnul Beeberling zâmbi şi îşi scarpină ceafa sub pălărie.

Imaginea electronică a lui Kopek Spasova lumina intermitent diferite părţi ale străzii.

— Chiar *e* naşpa, nu? spuse Lenore.

— Nu poţi să te laşi hărţuită aşa, Lenore. Dă-l ciracului. Să mergem.

Lang îşi învârti cheile de la maşină pe degetul bandajat.

— Rahat pe băţ.

f

— Cred că ar trebui. Sper să o faci.

— Ar trebui, Rick? Hopa, pot să-ţi spun „Rick”?

— Bineînţeles. Acum suntem amândoi adulţi. Spune-mi cum vrei.

— Ar trebui, Rick?

— După cum văd eu lucrurile, ne-ai face tuturor o favoare. Avem nevoie de ajutor. Acum suntem în pragul nebuniei. Pentru tine va fi plăcut, vei avea parte de amintiri din liceu, se pare. Şi eu… mulţumesc, chelner.

— Desigur.

— Mai avem nevoie de vin.

— Mai vrem vin, te rog.

— Imediat, domnule.

— Mi-ar plăcea să te văd pe-aici în fiecare zi, lucrând. Ar fi drăguţ. Şi tu ai avea ocazia să petreci timp pe-aici… cu personalul Frequent and Vigorous lângă care ai vrut să fii.

— Lângă *cine* am vrut să fiu?

— Ce vrei să spui?

— Hei, e delicios.

— Eclerurile sunt bune aici, am aflat şi eu. Eu şi Lenore le-am încercat, nu cu foarte mult timp în urmă, cu Norman Bombardini, colegul nostru de Clădire, şi…

— E foarte bun.

— Cred că ar trebui. Sper să o faci, Mindy. Pot să-ţi spun „Mindy”?

— Nu te prosti.

— Mindy, o să ne distrăm. Asta-i tot ce spun. Şi cât ar putea să dureze?

— Bună întrebare.

— Ce?

— Pot să mai primesc nişte vin?

— …

— Şi ce-o să creadă Lenore?

— …

— Rick, cum rămâne cu Lenore?

— Cum rămâne cu Lenore?

— Cum o să se simtă dacă-i iau eu locul la centrală, oricât de temporar ar fi? Am văzut că încă are o mulţime de lucruri personale împrăştiate pe-acolo. Cum o să se simtă dacă o să mă-nvârt printre lucrurile ei?

— Lucrurile ei pot fi mutate fără bătaie de cap.

— Nu asta am vrut să spun, Rick.

— Poate ai putea fi un pic mai explicită.

— Să zicem că are legătură cu soţul meu şi cu logodnica ta.

— Lenore nu e chiar logodnica mea.

— Şi Andy ar putea să nu mai fie soţul meu curând.

— Ce?

— Ştiai că o duce pe Lenore la gimnastică în seara asta? Simbolismul gestului nu-mi scapă, te asigur.

— Aici mă tem că e vorba despre faptul că eu i-am spus lui Lenore să-l roage pe Lang să meargă la gala asta cu ea. Ne-am certat puţin azi-dimineaţă şi eu i-am zis să se ducă. M-am purtat infantil.

— Dar Andy mi-a spus aseară că o duce. Mi-a zis că nu vrea să audă niciun… niciun protest din partea mea. Asta era aseară, nu azi-dimineaţă.

— Mai vrei vin?

— Rick, pot să te întreb dacă e a ta pasărea aia fabuloasă care face valuri la televiziunea religioasă?

— Dacă te referi la Vlad Ţepeş, e papagalul lui

Lenore.

— Eu am auzit altceva, vorbind din punct de vedere emoţional.

— Ce ţi-a zis Lenore?

— Rick, pot să fiu directă?

— Poţi să fii directă în legătură cu orice ţi-a zis Lenore.

— Eşti foarte atrăgător. Îţi cer scuze dacă asta te ofensează, dar întotdeauna mi s-a părut că eşti, serios, într-un fel, de când eram mică şi tu şi cu tata vă învârteaţi pe peluză în echipamentul de tenis, uitându-vă după buruieni şi bând chestii pe care le terminam eu apoi în bucătărie.

— …

— Îmi amintesc cât de tare se udau ochelarii vara, apa curgea pe margini. Îmi amintesc. Şi tu erai acolo în echipamentul de tenis. Era ca o pasiune copilărească.

— …toaletă, dacă-mi dai voie o clipă doar, mă întorc…

— Şi nu-mi trebuie decât o vorbă bună pusă de tine sau de Lenore la CBN, ca să mă lase să fac vocea la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”. Rick, ai putea să-mi fii de mare ajutor.

— Dar Andy? El ce-o să creadă?

— Dar Andy? Dar *Lenore*?

— Mă tem că nu înţeleg ce se întâmplă.

— Uite ce e. Eu sunt o voce profesionistă. Sunt cea mai bună voce tânără corporatistă de pe piaţă. Ascultă. Aici e CBN. Urmează „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”, prezentat de Părintele Hart Lee Sykes şi pasărea lui, Vlad. Rămâneţi cu noi, vă rugăm.

— Chiar sună teribil de bine.

— Normal că sună teribil de bine. Sunt profesionistă.

— Dar numele de scenă al păsării e Ugolino, nu Vlad.

— Ugolino?

— Da. Sykes pretinde că Vlad şi-a dezvăluit numele de scenă în avion spre Atlanta, înconjurat de o aură divină de lumină albastră sticloasă. Sykes pretinde că Ugolino e

un nume de personaj biblic. Încă încearcă să găsească referinţa.

— Şi pasărea lui, Ugolino. Vă rugăm să rămâneţi cu noi.

— N-am nimic de zis despre calitatea acestei încheieri, Mindy.

— Poţi să suni la Creştini mâine.

— Eu şi Lenore avem mâine o programare care nu suportă amânare.

— Programare.

— Poţi spune că mergem la dentist.

— Vă duceţi în Ohio Desert, domnule. Ştiu totul. Andy mi-a spus. Merge şi el.

— Nu, nu merge. Asta nu se poate. Mergem doar eu şi Lenore. Aşa stau lucrurile.

— Calmează-te. Poate că el se duce pe cont propriu. Poate că el se duce cu tipul ăla înfiorător de la compania de mâncare pentru bebeluşi, care l-a ajutat cu Deşertul, mai demult. Nu mi-a zis decât că se duce să hoinărească şi să schimbe peisajul.

— Mergem doar eu şi Lenore, împreună.

— Cum zici tu.

— …

— Atunci, OK. Rămân, o vreme.

— Bine. Bine. Perfect.

— O să ne distrăm şi, aşa cum ai spus, o să pot să fiu aproape de cine îmi doresc să fiu aproape.

— Da.

— Doar că mai rămâne să mă pregătesc.

— Nu-i o problemă.

— Trebuie să fiu pregătită. Deşi cred că o să descoperi că pot să-mi amintesc tot ce vrei tu să-mi amintesc. Am o memorie bună.

— Păi, desigur. Domnişoara Peahen… mi-a dat un material introductiv pentru tine, pe care, de fapt, îl am chiar aici… undeva. Walinda abia aşteaptă să te instaleze, doar să-i spun.

— Învaţă-mă.

— Fii atentă: „O consolă Centrex de Fază III cu un comutator numărul 5 are caracteristici care sunt de mare ajutor centralistei în îndatoririle ei zilnice”.

— Nu asta am zis, Rick.

— Poftim?

— Am o idee. Hai să mergem să vorbim despre instruire. Eu stau chiar aici, la Marriott.

— …

— O să fie amuzant şi instructiv. Crede-mă. Nota, te rog!

— Nu sunt foarte sigur că măcar…

— Dar ce-i cu reflexiile alea pe stradă, Rick? Uite acolo, la colţ. Strada se luminează, apoi se face iar întuneric. Ce se întâmplă?

— Neon. Neon gimnastic, cred.

— Neon. Nu-i aşa că-i drăguţ. Aprins, stins. Unu, doi.

— Nu crezi că-i un pic enervant?

— Câtuşi de puţin.

g

— Nu ştiu, spuse Lang. Nu ştiu ce-i cu yalele astea belite.

— Uneori trebuie să zgâlţâi cheia. Uneori, eu şi Candy zgâlţâim cheia.

— Mie-mi spui, mormăi Lang.

Deschise uşa.

Apartamentul de la etajul doi al lui Misty Schwartz semăna destul de mult cu cel al lui Lenore, doar că era un pic mai mic şi nu avea decât o fereastră la vest şi în mod sigur era mai ordonat. Lenore aruncă o privire în jur, apoi se uită la tavan, care era podeaua ei deasupra.

— Eşti foarte ordonat, spuse ea.

Lang puse hainele în cuier.

— Eram copil, şi îmi făceam patul, şi apărea tata cu o jumătate de dolar cu Kennedy pe el, şi dădea cu banul pe pat, şi, dacă chestia aia nu-i sărea înapoi în mână cu Kennedy în sus, trebuia să fac iar nenorocitul ăla de pat.

— Drace.

— Auzi, poate vrei o doză de vin? spuse Lang

îndreptându-se spre uşa apartamentului. Am nişte vin jos, în frigider. Lângă apa minerală, poate l-ai văzut.

— O *doza* de vin?

— Erau la reduceri.

— Cred că mai bine nu, spuse Lenore.

Îşi netezi rochia după călătoria dificilă pe Centura Interioară, în Pontiacul nou al lui Lang. Un avion trecu foarte jos şi pentru o clipă toate încetiniră, din cauza zgomotului. Lang stătea în uşă, privind-o. Lenore văzu cum lumina puternică de la lămpile lui Misty bătea în ochii lui Lang, reflectându-se de parcă ar fi avut aşchii de mentă în ochi. Lenore îşi masă ceafa.

Când Lang zâmbi şi dădu să iasă, ea spuse:

— Bine, de ce nu. O să încerc o doză, sau măcar un pic din doza ta, mă rog. De ce să nu încerc nişte vin, spuse ea.

— Bine, atunci, spuse Lang. Poţi să încălzeşti televizorul ăla vechi, dacă vrei.

Ieşi şi lăsă uşa deschisă.

Televizorul ăla vechi era un ecran uriaş care se curba ameninţător dintr-o cutie de mahon. Înăuntrul cutiei se afla un proiector ca un pistol îndreptat spre burta ecranului. Lenore apăsă butonul roşu de pe cutie şi un cap enorm umplu ecranul, apoi porni şi sonorul. Îl stinse precipitat şi pe ecran începu o burniţă şi apoi se făcu iar negru. Capul era al cuiva din *Dallas*, Lenore era destul de sigură.

Când cineva are acelaşi gen de cameră pe care îl ai şi tu, de obicei e foarte interesant să vezi cum foloseşte spaţiul. În cazul lui Misty Schwartz, lucrurile nu erau atât de interesante cum te-ai fi aşteptat. Lenore nu o cunoştea prea bine pe Misty; avuseseră nişte neplăceri cu o factură telefonică, pentru telefonul central din bucătăria din casa Tissaw, cu câteva luni în urmă, şi de atunci Lenore nu mai coborâse la Misty decât o dată sau de două ori, când trebuise să împrumute unele lucruri. Candy Mandible, care suportase neplăcerile facturii telefonice, spusese că singurul motiv pentru care Misty Schwartz nu era lesbiană

era pentru că nu îşi văzuse niciodată faţa în oglindă. Lui Lenore i se părea că treaba asta nu avea niciun sens.

Ceea ce n-o împiedica să nu-i placă prea mult apartamentul lui Misty: o cameră în care predominau muchiile nichelate şi o anume pânză albă groasă, cu asperităţi. Era un scaun făcut din perne din pânză albă, adunate şi modelate de scheletul de bare de metal. În unghiul potrivit, o canapea micuţă din acelaşi material. Pe perete, o pictură reprezentând un pătrat oranj palid pe un fundal alb; de asemenea, o fotografie care o înfăţişa pe Misty Schwartz cu un bărbat, lângă statuia neagră a unei balene, genul de balenă cu fălci uite-aşa. Bărbatul stătea întins, între fălci, cu mâinile duse dramatic la frunte ca într-un film vechi, iar Misty era cocoţată pe spinarea chestiei, prefăcându-se că o cravaşează, cu ochii şi gura căscate. Poza era la acelaşi nivel cu pictura. Cam atât cu pereţii, mai puţin televizorul, care era contribuţia lui Lang, evident.

Lenore căută urmele lui Lang. Lângă pat – un pat făcut la dungă; lui Lenore îi trecu prin minte să încerce faza cu jumătatea de dolar, dar hotărî să nu – era un sac militar plin, cu o parte din conţinut vomitat pe podea în jurul lui, fapt ascuns de o pătură pliată cu grijă pe care Lang o pusese peste tot peisajul, în fugă.

Pe pat erau nişte cămăşi noi şi perechi de şosete albe, toate în ţipla. Şi asta era tot. În ansamblu, lui Lenore nu i se păru deloc genul de cameră al lui Lang.

— Nu pare genul tău de cameră, îi spuse Lenore, când Lang se întoarse cu braţele pline de cutii cu vin şi pahare.

Îl urmări cum le pune cu grijă pe o masă de sticlă.

— Păi, e o cameră ieftină, fără gândaci, şi vecinii sunt greu de bătut, rânji Lang.

— Vorbesc ca decor. Nu te văd locuind într-o casă cu mobilă suedeză şi picturi cu pătrate.

Lang se prăbuşi într-un fotoliu şi se uită la ecranul gol al televizorului.

— Şi, atunci, în ce fel de decor mă vezi?

Închise ochii şi deschise o cutie de vin.

Lenore îşi trecu mâna peste poliţa şemineului rece al lui Misty.

— Oh, nu ştiu. Zâmbi pentru sine. Piele fumurie. Fotolii de piele. Un covor leopard, poate cu un cap de urs care-şi arată colţii pe el. Calendare şi afişe lascive… Se întoarse. Poate nişte scule stereo scumpe, cu butoane mari şi lucioase în lumina unei lămpi deasupra lor, a cărei intensitate se poate ajusta printr-un potenţiometru…

Lang râse şi se pocni cu pumnii peste genunchi.

— N-aş al naibii. În linii mari, ai descris fosta mea cameră de la colegiu.

— Da?

— Deşi ai uitat capetele de animale de pe pereţi.

Lang dădu din sprâncene spre ea.

Lenore râse.

— Capetele de animale, spuse ea. Cum aş putea.

— Şi oglinzile de pe tavan.

Lang privi în jos, apoi se ridică cu un pahar mare de vin în mână.

— Un pic de vin?

Lenore veni spre canapea.

— N-am găsit niciun nenorocit de pahar de vin, aşa că le-am luat pe-aslea. Cred că e OK dacă împrumutăm pahare, dup-aia le spălăm.

Erau nişte pahare cu *Road Runner*, pe care Candy Mandible le primise la promoţie la un fast-food.

Lenore luă un pahar de vin.

— E OK. Sunt ale lui Candy. E destul de generoasă cu lucrurile ei. După cum sunt sigură că ai aflat.

Se aşeză pe scaunul alb, cu atenţie, trăgând de rochie astfel încât pielea să nu i se atingă de perna de pânză albă. Îşi puse picior peste picior.

— Mi-am imaginat că sunt fie ale ei, fie ale tale, fie ale sărmanei bătrâne Misty Schwartz, spuse Lang. Nu cred că sărmana fată mai are nevoie de vreun pahar acum. Se lăsă pe spate pe canapea. Trimite-i o carte poştală, apropo, la spital, spune-i cine sunt, cu camera şi astea, spune-i că

sper să se facă bine, ceva.

— Drăguţ din partea ta, spuse Lenore, luând paharul de pe masă.

Vinul era galben şi dulce şi pe Lenore o durură dinţii. Puse paharul înapoi pe masă şi i se strepeziră un pic dinţii de la sunetul sticlei pe sticlă, peste durerea de la vinul dulce.

— Noo, spuse Lang, punându-şi piciorul astfel încât glezna îi ajunse pe celălalt genunchi, şi o apucă cu o mână mare. Lenore se uită la pantofii lui şi la gleznele păroase.

— Noo, spuse Lang, sunt doar politicos. Şi Melindei-Sue i s-a întâmplat ceva similar, doar că nu atât de rău. Femeia a fost unsă cu Noxzema o săptămână.

— Sună oribil.

— Ar trebui să-i spui surorii tale să aibă grijă, să nu se ardă.

— Aşa o să fac.

— Îţi place vinul?

Lang ridică paharul în lumină şi încercă să se uite la el pe lângă conturul coiotului din desene animate, care se chircea ţinând deasupra o umbrelă, aparent gata să fie strivit de o stâncă.

— Pot să spun că e rece, spuse Lenore.

— Aha, spuse Lang.

Se uită iar spre ecranul negru.

— Atunci, să presupun că nu vrei să te uiţi la *Dallas*?

— L-am deschis o clipă, spuse Lenore. Nu e genul meu de serial, ceea ce nu înseamnă că e un serial prost. Dacă vrei să te uiţi, dă-i drumul; m-aş uita la orice, cel puţin o vreme.

— Noo, spuse Lang.

Îşi scoase sacoul, se ridică şi îl puse în cuier. Lenore îşi trecu mâna prin păr. Simţea cum linii de căldură îi străbat braţele şi picioarele, de la vin. Îşi ridică paharul în lumină. Pe paharul ei, Road Runner alerga, picioarele lui erau în ceaţă şi şoseaua şerpuită din spatele lui părea uzată şi moale şi cauciucată printre colinele maronii ale unui desert. Erau cactuşi.

— Pot să te întreb de unde sunt toate biletele alea de loterie, alea din poşeta ta? spuse Lang, aşezându-se iar, acum pe marginea canapelei, aproape de scaunul lui Lenore, astfel că se puteau vedea în sticla mesei când se uitau în jos. El se uită în jos la ea. Cine-i diavolul care joacă la loto pe-aici?

Lenore râse.

— Eu şi Candy jucăm des. Adică *des*. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă, iar Lang o privi. Jucăm des. Avem un set de sisteme, folosim zilele de naştere şi literele din numele noastre şi alte chestii. Ohio are o loterie bună.

Lang bău.

— Aţi câştigat vreodată?

— O să câştigăm, spuse Lenore. Râse. Am început să jucăm în colegiu, ca să ne amuzăm, şi eu eram în ultimul an la filosofie, şi era o glumă cu genul ăsta de silogism, care dovedea aparent că am câştigat…

— Silogism?

— Da, spuse Lenore. Ca un mic argument. Îi zâmbi lui Lang şi îşi ridică degetele. Unu. Cineva evident trebuie să câştige la loto. Doi. Eu sunt cineva. Trei. Prin urmare, eu trebuie evident să câştig la loto.

— Căca-m-aş flăcări.

Lenore râse.

— Şi de ce vi se părea că asta funcţionează, când, de fapt, nu funcţionează, de vreme ce nu aţi câştigat?

— Se cheamă echivocul E-ţipăt. Fratele meu l-a combătut în acelaşi an în care l-am înnebunit cu ceva. E un fel de chestie matematică. Lenore râse iar. Totul e probabil o prostie, dar eu şi Candy încă ne distrăm.

Lang se jucă cu părul de pe glezne.

— Erai, deci, în ultimul an la fi-lo-zo-fie.

Accentuă cuvântul „filosofie”.

— Filosofie şi spaniolă, spuse Lenore, dând din cap. Am două specializări.

— Eu unul am o specializare în e-co-no-mie, spuse Lang, jucându-se iar.

Lenore îl ignoră.

— Am fost şi la un curs de economie, spuse ea. Tata voia să mă specializez, o vreme.

— Dar tu ai spus „nu, domnule”.

— Ba nu. N-am zis nimic.

— Admir chestia asta, spuse Lang, turnând vin pentru amândoi şi strivind cutia în mână. O aruncă în coşul de gunoi din partea cealaltă a camerei. Da, o admir, spuse el.

— Admiri ce?

— Exceptând faptul că-mi vine greu să mi te imaginez fi-lo-zoa-fă, spuse el. Îmi amintesc că te-am văzut odată în camera Melindei-Sue, demult, şi mi-am zis: artistă. Îmi amintesc că pe vremea aia şi eu mă credeam artist.

Acum vinul se încălzise. Lenore se căznea să nu tuşească.

— Păi, sigur nu sunt artistă, deşi Clarice are ceea ce s-ar numi „talent artistic”. Şi n-am fost niciodată filosoafă, am fost doar studentă. Se uită la masă. Dar cum se face că nu poţi să-ţi imaginezi?

— Nu ştiu, spuse Lang, aruncându-şi un braţ peste spătarul canapelei, ţinându-şi mâna pe bara de oţel şi bătând darabana pe ea.

Lui Lenore îi înţepeni şi mai tare ceafa. Se simţea de parcă putea să-l vadă pe Lang din mai multe unghiuri în acelaşi timp: profilul lui lângă ea, reflexia în masa de sticlă, celălalt profil în fereastra de dincolo de canapea şi pe ecranul televizorului. Se pare că era peste tot.

Lang spuse:

— Am imaginea asta a fi-lo-zofilor din şcoală, cu bărbi şi ochelari şi sandale cu şosete, spunând tot timpul căcaturile alea.

Rânji.

— *Greşeşti* foarte tare, spuse Lenore, aplecându-se în scaun. Cei pe care îi ştiu eu arată ca oamenii cel mai puţin deştepţi pe care ţi i-ai putea imagina. Cel puţin, cei cu adevărat buni nu se poartă de parcă ar fi deştepţi, sau ceva. Sunt la fel ca fizicienii sau mate…

— Vrei nişte alune? spuse Lang brusc.

— Nu, mulţumesc, spuse Lenore. Dar tu poţi să-ţi iei.

— Noo. Căcăcioasele astea mici îmi rămân printre dinţi.

— Şi mie. Nu-mi place când păţesc chestia asta cu alunele.

— Continuă ce spuneai, scuze.

Lenore zâmbi şi dădu din cap.

— Nu era important. Voiam să spun că sunt ca matematicienii, serios, doar că ei joacă jocuri cu cuvinte în loc de numere, aşa că lucrurile devin şi mai grele. Cel puţin, aşa am înţeles eu. Când s-a terminat şcoala, nu-mi mai plăcea deloc.

Lang luă o gură de vin şi se jucă cu ea. O vreme, fu linişte. Lenore auzi sunetele televizorului din livingul familiei Tissaw, prin podeaua de lemn.

Lang spuse:

— Eşti ciudată când vine vorba de cuvinte, nu?

O privi pe Lenore:

— Eşti ciudată când vine vorba de cuvinte?

— Cum adică?

— Pari ciudată când vine vorba de ele. Sau ca şi cum ai crede că ele sunt ciudate.

— În ce fel?

Lang îşi pipăi absent buza de sus cu un deget în timp ce se uita la masa de sticlă.

— Le tratezi cu o seriozitate îngrozitoare, spuse el. De parcă ar fi o unealtă mare şi ascuţită, ca o drujbă, care te poate tăia la fel de uşor ca pe un copac. Ceva de genul ăsta. O privi direct. Vine din educaţia ta din colegiu, şi specializări, şi astea?

— Nu cred, spuse Lenore. Ridică din umeri. Cred că am tendinţa să fiu tăcută. Cuvintele nu sunt ca o drujbă, te asigur.

— Deci, tot ce-am zis e o tâmpenie?

Lenore se aşează iar picior peste picior şi se jucă cu vinul din pahar. Se uită în poşeta cu bilete de lângă scaun.

— Cred că familia mea e cam ciudată şi foarte… verbală. *Se* uită la măsuţă şi bău. Şi e foarte greu să nu fii

o persoană verbală într-o familie care are tendinţa să vadă viaţa mai mult sau mai puţin ca pe un fenomen verbal.

— Asta-i sigur, zâmbi Lang. Se uită la picioarele lui Lenore. Şi acum pot să te întreb cum de porţi bascheţii ăia Converse tot timpul? Picioarele tale sunt mult prea drăguţe ca să porţi aşa ceva mereu. De ce faci asta?

Lenore se suci în scaun şi se uită la Lang ca să-l facă să nu-i mai privească picioarele.

— Mă simt bine în ei, serios, spuse ea. Fiecăruia ne plac diverse tipuri de pantofi, cred.

— E nevoie de tot felul de pantofi ca să ai o lume, nu? râse Lang şi bău.

Lenore zâmbi.

— Familia mea e chiar stranie la faza asta cu cuvintele. Cred că ai dreptate aici. Străbunica mea, mai ales, şi-a cam dominat familia o vreme.

— Şi tatăl tău şi tipa care face curăţenie, la fel, spuse Lang, dând din cap.

Lenore îl privi tăios.

— Cum se face că ştii de ei?

Lang ridică din umeri şi apoi îi rânji.

— Cred că a zis ceva R.V.

— A zis Rick?

— Dar de ce e straniu? spuse Lang. Adică, nu e prea neobişnuit să dai de oameni cărora le place să vorbească. Lumea e plină de vorbitori devotaţi şi excelenţi. Maică-mea vorbea întruna şi tata spunea că singurul mod să o faci să tacă e să-i tragi una cu ceva tare.

— Păi, vezi tu, nu e că vorbesc mult, spuse Lenore, netezindu-şi părul. Deşi cam toţi o fac. Ci e vorba de *importanţa* pe care o acordă celor spuse. Fac caz de ceea ce se spune. Lenore pipăi o clipă buza paharului. Zâmbi. De exemplu, mi-am amintit azi-dimineaţă, fratele meu mai mic, Stoney, a avut o fază în copilărie când numea totul *„marca”*. Spunea: Ce *marcă* de câine e ăla? Sau: Asta e o marcă de asfinţit care face ca norii să pară că au luat foc. Sau: Marca asta de copac are frunze comestibile. Et cetera. Se uită spre Lang, care se uita la ea în măsuţă.

Ridică privirea spre ea. Lenore îşi drese vocea. Ceea ce, evident, nu era chiar mare scofală, dar era cam enervant, deşi normal, pentru că pe vremea aia Stoney se uita la televizor *toată* ziua. Lenore se aşează iar picior peste picior; Lang o urmări. Dar familia mea se criza din cauza asta şi, după o vreme, au aranjat ca Stoney să nu fie acasă pentru ca noi să ne putem reuni în living pentru un fel de summit despre cum să-l facem să înceapă să spună „fel” în loc de „marcă”, sau orice altceva. A fost o mare problemă de familie, deşi îmi amintesc că tata a tot vorbit la telefon în timpul întâlnirii, sau s-a dus să-şi ia de mâncare, sau chiar a citit şi nu a fost cine ştie ce atent, pentru că străbunica conducea şedinţa, şi ei doi nu prea se aveau bine.

— Vorbeşti de fratele tău din Amherst? spuse Lang. Lavache, cel care e acum în Amherst?

— Da, Lavache e al doilea nume al lui Stonecipher. În realitate, îl cheamă Stonecipher.

— Şi cum i-au schimbat micuţului obiceiul? La masă nu spunea „marcă” – cel puţin nu piciorului lui, fiindcă despre altceva n-a prea vorbit.

— Cred că pur şi simplu n-a mai zis, spuse Lenore. Cred că i s-a tăiat. Doar dacă nu cumva domnişoara Malig îl pocnea pe furiş. Râse. Cred că orice e posibil.

— Domnişoara Malig, dădaca voastră cu picioarele ca nişte puţini, şi aşa mai departe?

La faza asta, Lenore rămase cu privirea la măsuţă pentru o vreme, în timp ce Lang se uita la profilul ei. În cele din urmă, spuse:

— Auzi, de unde ştii toate chestiile astea, Andy? îşi puse paharul în cercul umed de pe măsuţă şi îl privi pe Lang. Încerci să mă sperii, Andy? Asta e? Cred că trebuie să ştiu exact ce ţi-a spus Rick.

Lang dădu din cap, serios.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să te sperii, spuse el. Deschise o altă cutie de vin. S-a întâmplat în avion, când veneam aici, în timp ce tu dormeai. N-aveam cu cine vorbi, eram doar noi doi. Mai turnă nişte vin şi zâmbi. Îmi amintesc că R.V. Îmi spunea cum o să te

promoveze de la centrală pe postul de referent şi smulgător de buruieni literare şi cum chiar te vei simţi împlinită făcând asta.

— Rick ţi-a zis că o să fiu cum? Asta a fost cu două zile înainte să-mi spună şi mie ce are de gând.

— Dar eşti împlinită? E o satisfacţie, aşa cum a zis?

Lenore căută pe chipul lui Lang o urmă de sarcasm. Nu-şi dădea seama dacă Lang era sau nu sarcastic. Acum o durea gâtul.

— Cel puţin e o compensaţie pentru cele zece pupături pe oră pe care le primesc, spuse ea încet. Şi unele dintre povestiri sunt chiar bune.

— R.V. Spune că te implici în poveşti. Spune că te înţelegi ca o sensibilitate literară.

— A zis el asta?

— A zis.

Lenore îşi întoarse privirea la măsuţă.

— Păi, îmi plac poveştile. Şi lui Rick îi plac. Se pare că ăsta e unul dintre motivele pentru care ne înţelegem aşa de bine. Dar lui Rick îi place să le spună. Uneori, când suntem împreună, îmi spune poveşti, tot timpul. Dintre cele pe care le primeşte la revistă.

Lang îşi puse piciorul pe măsuţa de sticlă, începu să-l mişte.

— Îi place să depene câte-n lună şi-n stele, nu? spuse el absent. Făcu o pauză şi se uită la Lenore. Lenore îşi privi pantoful. Lang îşi drese vocea. Probabil că n-ar trebui să fac chestia asta, dar aşteptam momentul să te întreb despre gogomănia asta pe care R.V. Mi-a spus-o despre fratele tău, cu piciorul: cum şi-a pierdut fraierică piciorul când mama voastră a căzut de pe zidul casei încercând să scape de antrenorul ei de bridge şi să intre în camera voastră. Sau cam aşa ceva. Cât din povestea asta e adevărat şi cât a făcut mişto de mine, că tot veni vorba?

Din liniile de căldură care o străbăteau pe Lenore ieşeau o mulţime de alte linii mici. Se holbă la pantoful lui Lang de pe măsuţă. Închise ochii şi îşi pipăi gâtul. Lang o privi.

— Lasă-mă să fiu directă, spuse ea în cele din urmă. Rick ţi-a povestit în avion lucruri personale despre familia mea? În timp ce eu eram acolo, dormind?

— A fost o greşeală că ţi-am zis ce mi-a zis despre tine? Lenore, arde-mă cu fieru-ncins dacă tocmai am zbârcit-o în vreun fel. Uită că am spus ceva.

Lenore se uită la măsuţa de sticlă şi la pantoful lui Lang şi la reflexia pantofului lui Lang.

— Ţi-a spus toate astea în timp ce dormeam, spuse ea. Reflexia din măsuţă nu o privea, pentru că adevăratul Lang o fixa pe ea. Când, în cele din urmă, se uită în măsuţă, Lenore îi întoarse privirea.

— A zis că eşti logodnica lui, spuse Lang, şi că îl interesează foarte tare şi total tot ce e legat de logodnica lui, spuse Lang. Mie mi s-a părut foarte inocent. Ca să nu mai spun că părea *al dracului* de hotărât.

Lenore ridică privirea.

— Ţi-a zis că sunt *logodnica* lui? „Logodnică”, în sensul că în curând ne vom căsători?

— Oh, *căcat*.

Lang îşi trase o palmă peste frunte.

— Oh, căcat, iar am făcut-o. Doamne. Uită ce am spus. Uită că am spus ceva.

— Rick a zis că suntem logodiţi? Ţi-a zis chestia asta fără să întrebi, din senin?

— Probabil că n-a vrut să spună aşa cum a spus-o.

— Rahat pe băţ.

— Lenore, chiar nu vreau să mă bag între doi oameni care…

— Şi ce dracului a mai zis el că mai e între noi?

— Iisuse H., spuse Lang, masându-şi maxilarul.

Reflexia lui din măsuţă privea acum în altă parte. Apoi se uită în jos şi aproape că păru că-i face cu ochiul, în sticla mesei) dintr-odată. Lenore ridică privirea, dar adevăratul Lang îşi privea mâinile.

— Iisuse H., spunea pentru sine.

Mai bău vin. Lenore îşi netezi părul cu degetele fierbinţi.

— Uite ce e, spuse Lang. Îmi pare rău. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că totul, totul mă face să mă simt groaznic de vinovat faţă de tine, şi apoi să ne vedem mai departe de…

— De ce Dumnezeu să te simţi vinovat din cauza lui Rick? spuse Lenore obosită, masându-şi iar gâtul cu ochii închişi. Andy, n-ai de ce să te simţi prost pentru că ţi-a spus nişte lucruri. Nu sunt supărată pe tine.

— Doar că sunt câteva chestii grele de care R.V. N-a simţit nevoia să-ţi spună, se pare, spuse Lang. Bău o gură zdravănă şi apoi îşi privi iar mâinile. Cum ar fi faptul că eu nu traduc rahaturi legate de erbicide sau pesticide în greaca modernă. O privi. Cum ar fi faptul că, de fapt, lucrez la un material pentru compania propriului tău tătic şi mâncarea ei turbată care se presupune că-i face pe copii să vorbească, aşa cum vorbeşte şi pasărea ta.

Lenore se uită la măsuţă. Se făcu linişte.

— Chiar lucrezi pentru Stonecipheco, spuse ea.

Lang tăcu.

— Ceea ce înseamnă că şi Rick lucrează. Şi Rick nu mi-a spus.

— Mă tem că e adevărat. Doar că, aşa cum am zis, sunt sigur că are un motiv bun să nu-ţi spună.

Lenore se întinse încet după cutia de vin şi îşi mai turnă în paharul cu Road Runner. Se aplecă în faţă în scaunul de pânză albă până când faţa îi ajunse deasupra mesei. Putea să vadă un pic din Lang, deasupra vinului din pahar, neregulat şi sclipitor, cu ochii de mentă, în galben.

— Şi mi-a ordonat, mai mult sau mai puţin, să nu-ţi spun, spuse Lang. Se uită la profilul lui Lenore. Lenore, treaba e că mi-a spus, mai mult sau mai puţin, să nu-ţi spun, de-aia nu ţi-am spus.

Lenore îşi zgâlţâi paharul puţin, îl făcu să răsune pe sticla mesei. Vinul din pahar se vărsă; Lang se sparse în bucăţi care nu se mai potriveau.

— Ceea ce înseamnă că tare mi-e că trebuie să te rog, poate, să promiţi că n-o să-i spui lui R.V., mi-e să nu-mi pierd slujba, şi aşa mai departe, spuse el.

— La fel cum se pare că tu i-ai promis lui Rick că n-o

să-mi spui.

Lang îşi luă piciorul de pe masă şi se aplecă în faţă, astfel încât ajunse cu capul lângă capul lui Lenore, o buclă mare din părul ei atârna între ei. Lang privi bucla.

— Cred că promisiunea aia trebuie legată de ceea ce ai putea numi „denaturare strategică”.

— Denaturare strategică.

— Da. Pentru că am făcut-o înainte să fac cunoştinţă cu calităţile tale minunate şi înainte să înceapă să-mi pese de tine.

Lang lăsă jos paharul de vin şi prinse o parte din bucla lui Lenore şi o răsuci încoace şi încolo, delicat.

— Înţeleg.

— Nu sunt total convins că înţelegi, Lenore.

— Oh, ba cred că înţeleg, spuse Lenore, luându-şi încet părul din mâna lui Lang.

Se duse la fereastră şi se uită la casele de pe strada întunecată. Se pare că toate aveau luminile aprinse.

— Păi, atunci poate că ar trebui să te întreb ce crezi, spuse Lang de pe canapea, unde, văzu Lenore în fereastră, se aşeza iar picior peste picior şi îşi luă paharul de vin. Ce crezi, spuse el.

— Nu ştiu, răspunse Lenore după aproape un minut, aburind cu respiraţia ei fereastra rece.

Urmări cum ceea ce spusese făcuse imposibil să mai vadă ceva afară.

— Nu ştiu ce să cred, bătrâne Wang-Dang. Spune-mi ce să cred, te rog, şi apoi o să mă conformez.

— Ei, Lenore, n-ar trebui să vorbeşti aşa.

Lenore nu spuse nimic.

— Şi ar trebui să-mi spui „Andy”, spuse Lang. N-ar trebui să-mi spui altfel decât „Andy”, cred.

— Aia e, aşa trebuie, spuse Lenore, dând din cap cu ochii închişi. Trebuie să fim expliciţi. Trebuie să facem explicită chestia asta cu controlul. Fără jocuri. Oamenii îmi spun ce să cred şi ce să spun şi cum să spun, şi eu o fac. E mai simplu. Şi apoi toată lumea şuşoteşte când dorm şi toţi fac angajamente pe la spatele meu şi poartă măşti de gaze.

Începe să se lege. Lenore se întoarse. Aşa că hai să-i dăm drumul, OK? Cum de eşti amestecat în povestea asta cu străbunica mea?

— Stai puţin, Lenore, spuse Lang. Puse jos paharul şi se apropie la câţiva paşi de locul unde stătea Lenore, la fereastră. De-o parte era televizorul, de cealaltă, drumul spre uşă. Stai puţin, spuse Lang. Nu ştiu nimic despre vreo străbunică. Şi singura mea legătură cu familia ta, în linii mari, eşti tu. Dădu din cap. Din câte ştiu eu, între noi doi nu se mai strecoară nimic altceva.

Lenore se uita la podea şi îşi încrucişă braţele după ce-şi petrecu părul după ureche. Lang se afla între ea şi uşă. Ochii ei se măriră şi se umeziră şi simţi ceva ca un lemn în gât. Se uită la Lang, care avea degetele mari agăţate de buzunarele pantalonilor.

— Şi atunci cum se face că mă simt de parcă tot universul ar fi un nenorocit de peşte care încearcă să-mi facă lipeala cu tine? spuse ea încet.

Avea impresia că simţea că începe să plângă.

Lang o privi.

— Hai, alta acum, te rog să nu plângi, spuse el.

— Când, de fapt, nici n-am făcut *nimic* în sensul ăsta? spuse Lenore. Când, de fapt, nici măcar nu-mi plăcea de tine? Nu te *voiam*.

Se uită dincolo de Lang, la uşă, şi începu să suspine, simţi cum i se prăbuşesc umerii.

Apoi, Lang era acolo, şi îşi îngropă faţa în cămaşa lui Lang şi simţi un Kleenex îndesat în palmă de nicăieri şi lemnul din gât păru să se spargă şi să o ia în toate direcţiile, rănind-o.

Lang scotea un sunet ritmic în părul lui Lenore.

— Vă *uram*, spuse Lenore în cămaşa lui, vorbind cu pieptul lui. Aţi venit atunci şi ne-aţi *terorizat*, şi eraţi beţi, şi fundul tâmpit al ăluia, şi Sue Shaw era foarte *speriată*.

— E OK, spuse Lang încet. E OK. Eram toţi nişte copii. Eram copii. Asta e tot.

— Şi spun că nu te vreau, că sunt supărată, am dreptul să fiu, şi toată lumea îşi face cu ochiul şi îşi dă

coate şi vorbeşte pe tonul ăla insinuant şi mă constrânge, mă constrânge, mă constrânge. Cămaşa lui Lang se umezea. Mă simt foarte *murdară*. Neputincioasă.

Lang o împinse un pic şi îi şterse ochii cu mâneca. Lenore îl privi o clipă în ochi şi se gândi la mentă, boabe de fasole verde, iarbă pălită. Ochii lui nu erau deloc roşii.

— Lenore, spunea el, e OK. Crede-mă că nu vreau să te constrâng în niciun fel, OK? Crede-mă, spuse el. OK? Poţi să mă crezi, pentru că e adevărat. Nu ţi-aş face rău niciodată. Se frecă ia ochiul lui perfect şi Lenore începu să-i miroasă iar pieptul. E adevărat că până şi atunci când plângea putea să-l simtă prin hainele lui şi prin hainele ei.

— Lenore? spuse Lang după ce o lăsă să respire o vreme în cămaşa lui. Hei, Lenore? Se aplecă şi îşi puse palmele în jurul urechii ei, ca şi cum ar fi vorbit într-o portavoce. *Lenore Beadsman*.

Lenore izbucni într-un râs convulsiv şi îşi duse şerveţelul la faţă. Era fierbinte şi umed, şi scame din el i se împrăştiaseră în palmă.

— O să ţi-o spun direct, Lenore, spuse Lang. Nici prin cap nu-mi trece să te controlez. Crede-mă. Dar am să continui spunând că eu cred că cel care poate că încearcă să controleze mai mult decât e bine pentru toată lumea este bătrânu' R.V.

Lenore se uită, fără motiv, în sus, dincolo de Lang, la tavanul lui Misty, la propria ei podea.

— Lenore, spuse Lang.

Mângâie mâneca albă a rochiei lui Lenore cu o mână mare şi caldă, şi căldura se duse din mână în trupul lui Lenore.

— Lenore, spuse el liniştit, R.V. Stătea în avionul ăla, cu picioarele bălăngănindu-i-se, transpirând ca un porc – Lang îşi trecu mâna prin păr –, şi mi-a spus în faţă că eşti *a lui* şi mi-a zis să-i promit că nici măcar n-o să încerc să i te iau. Se uită în jos spre ea. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Lenore luă mâna lui Lang de pe mâneca ei şi o ţinu până se opri din plâns. Îşi simţea propriul miros.

— De parcă ai fi fost maşina lui sau un televizor,

spuse Lang, dând din cap. A vrut să-i promit că-i respect dreptul asupra ta, sau cam aşa ceva.

Braţul lui o aduse din nou pe Lenore la pieptul său. Simţi cum ceva o împunge în abdomen, şi nu îşi dădu seama ce era decât mai târziu.

— Cum crede el că ne face să ne simţim chestia asta? îi spuse Lang în păr. Ce-i corect în asta?

h

— Îmi pare rău, pur şi simplu.

— …

— Dacă se cuvine.

— …

— Şi cred că da.

— Ricky, e o prostie, să nu-ţi pară rău. Nu e cazul să-ţi pară rău.

— În situaţia în care reiese că suntem, nu e loc pentru păreri de rău.

— …

— Cum s-ar spune.

— Ce?

— …

— Probabil că eşti încordat şi îngrijorat, Rick. Încordarea şi îngrijorarea ştie toată lumea că produc aşa ceva.

— Uite ce, şi dacă n-aş fi fost încordat şi îngrijorat, tot n-ai fi fost în stare s-o spui. Nu ţi-e clar?

— Probabil că eşti încordat şi îngrijorat pentru că logodnica ta e acum în braţele soţului meu. Dumnezeu ştie că nici eu nu sunt încântată de treaba asta.

— De mâine nu mai sunt supărat. Mâine e sfârşitul.

— Sfârşitul a ce?

— Mâine, eu şi Lenore ne vom topi în negru, uniţi în disciplină şi negaţie.

— Disciplină?

— …

— Negaţie?

— Un fel de-a spune.

— O să vă duceţi şi o să cumpăraţi bilete de intrare în

deşertul lui Andy şi o să vă uitaţi după străbunica lui Lenore căţărându-vă pe dune. Ştiu totul despre ce urmează să faceţi mâine.

— Cum Dumnezeu de Lenore îţi spune chestiile astea?

— …

— Mie nu-mi spune niciodată nimic, serios.

— Rick, nu ştiu cât o să rămân pe-aici, adică, sunt sigură că la un moment dat va trebui să plec la Atlanta, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar, cât sunt aici, cred că îţi dai seama că pot să fac toate lucrurile pe care ea nu poate să le facă. Sau nu vrea.

— Cred că nu poate, despre asta e vorba mereu. Acum îmi dau seama că probabil n-a fost niciodată un „nu vreau" *bona fide*.

— Ştii că Andy a avut-o şi pe fosta ta soţie, nu? Sunt aproape sigură. L-am văzut ieşind din casa ta.

— Ea e un om bun, îmi dau seama acum.

— Cine?

— Te gândeşti la tine ca la un om bun, Mindy? Când te gândeşti la tine, te gândeşti că eşti bună?

— Păi, bineînţeles, prostuţule. Unde-am fi dacă nu ne-am gândi la noi ca la nişte oameni buni?

— …

— Dacă nu poate nici măcar să-ţi placă de tine, unde ai ajunge?

— …

— Aici e Christian Broadcasting Network. Rămâneţi cu noi, vă rugăm, pentru Reverendul Hart Lee Sykes.

— Dar fiul meu?

— Ce?

— Vance, fiul meu.

— Cred că Andy l-a lăsat în pace. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru Vance.

— Te întreb dacă l-ai văzut. Vine vreodată pe-acasă. Îl vezi prin cartier.

— Îţi aminteşti de zilele când Vance era afară, jucând fotbal toată ziua? Serios, n-am mai văzut pe nimeni să bată

mingea ore în şir. Şi îţi aminteşti că tata stătea numai cu ochii pe fereastră, asigurându-se că mingea nu ajungea pe peluza noastră, şi dacă ajungea, dădea fuga şi scotea aerul din minge cu o şurubelniţă?

— …

— Nu l-am mai văzut pe Vance în ultimii ani, Rick. Nu cred că l-am mai văzut pe Vance de când am terminat şcoala. Unde e acum?

— E în oraş. La Fordham. Cel puţin, eu pentru Fordham plătesc taxa.

— Nu l-am mai văzut.

— Nici eu.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, desigur.

— …

— …

— Uite, cred că poţi să ţi-o scoţi.

— Poftim?

— Bereta. Poţi s-o scoţi, să ştii. Îmi place chelia. Tata are acum o chelie enormă.

— Grozav.

— În orice caz, vreau să spun să nu-ţi pară rău.

— Mulţumesc, Mindy.

— Dar întoarce-te pe partea cealaltă.

— Ce?

— M-ai auzit. Cred că pot să te ajut dacă te întorci pe partea cealaltă.

— Ce?

— Ai încredere în mine.

— Ce faci?

— Asta… o să mă doară mai mult decât o să te doară pe tine. Asta ar trebui să spun, Rick?

— Doamne, Dumnezeule. Ce naiba ţi s-a spus?

— Tata obişnuia să spună că ştiu… totul de la… începutul… timpului. O… vrăjitoare într-o fustă ecosez, asta… spunea.

— Iisuse.

I

— Asta e culcuşeală, spuse Lenore. Am dreptate? Cred că pot să recunosc o culcuşeală când văd una, şi acum văd una.

Lang râse.

Lenore şi Wang-Dang Lang erau în patul lui Lang, stând pe-o parte, faţă-n faţă, printre cămăşi şi şosete în ţiplă. Lenore avea pe ea sutienul şi chiloţii şi şosetele; Lang, doar pantalonii şi cureaua. Picioarele lui Lenore erau lipite şi Lang avea unul dintre picioare petrecut peste şoldul ei. Lang se uita la sânii lui Lenore, în sutien. Faptul că ea stătea pe-o parte îi făcea să stea presaţi unul de celălalt şi să iasă din sutien. Ceea ce, evident, lui Lang îi convenea. Se uită la Lenore şi o atinse. Îi masă ceafa. Şi din când în când îi urmărea liniile corpului cu degetul. Urmărea linia buzelor, a bărbiei, a gâtului şi, mai jos, linia unde sânii i se presau unul de celălalt, şi apoi partea de jos a sutienului, şi spre abdomen, unde mâna i se desfăcea şi o acoperea, făcând-o pe Lenore să clipească, de fiecare dată. Se muta un pic şi urmărea linia unde picioarele ei se uneau şi Lenore ştia că picioarele ei erau moi şi fierbinţi, pentru că erau strâns lipite. Lang avea o erecţie, Lenore o vedea.

Deşi, ca să facă mai mult decât făceau, Lenore spusese că mai avea nevoie de timp să chibzuiască bine şi să se gândească la absolut tot ce avea de-a face cu Rick, înainte ca orice să fie măcar posibil.

— Nu pot să am contact sexual cu tine înainte să ajung cu Rick la o înţelegere, spuse ea. Nu aşa cum stau lucrurile acum. Trebuie să vorbesc cu el. Aşa simt.

Lang mai urmări o linie.

— Nu cred că sunt de acord cu faptul că-i datorăm ceva lui R.V., dar îţi respect decizia.

— Mulţumesc.

Lang râse.

— Cu plăcere.

Era foarte fin: Lenore îşi trecu mâna peste braţul lui şi peste o parte din spate. Era, într-adevăr, foarte fin. Pieptul îi era acoperit de o reţea de păr blond greu de văzut în lumina puternică ce venea din tavan. Mai avea o

linie de păr şi pe abdomen.

— Şi n-ar trebui să spui „contact sexual”. Ar trebui să spui altceva. „Contact sexual” sună de parcă l-ai fi scos dintr-un manual.

— Îmi pare rău.

— Păi, să nu-ţi pară, râse Lang, atingându-i buza cu buza lui.

Îţi explicam doar. Contact sexual e ceva ce păţesc oamenii însuraţi, pe la vreo şaizeci de ani, după ce au fost însuraţi o viaţă şi au copii, şi aşa mai departe.

— Şi noi ce crezi că am face, atunci?

— Ceva mult mai diferit, crede-mă. Ai încredere în mine, şi ai să vezi.

Lenore urmări şi ea o linie, de la sprâncenele care aproape se uneau, în jos pe nas şi apoi pe şanţul buzei de sus. Când ajunse la buza lui, se opri şi se uită la el şi îşi luă mâna.

— Hei, spuse ea. Ce s-a întâmplat de vorbeşti aşa deodată? De ce nu vorbeşti ca de obicei? De ce nu spui chestii de genul „Leagă-mă de fundul unei scroafe şi vinde-mă la Oscar Mayer[17]?”

Lang râse de felul în care Lenore îi imitase vocea. Îşi trecu mâna peste şoldurile ei şi zâmbi.

— Nu prea ştiu, spuse încet. Cred că nu mai simt nevoia acum. Cred că toţi vorbim diferit cu oameni diferiţi. Chestia cu băiatul şmecher e ceva cu care am crescut, şi apoi, la şcoală eram din Texas, prin urmare toată lumea se aştepta să vorbesc aşa, deci la şcoală a devenit oarecum specialitatea mea. În şcoală, mai mult sau mai puţin, trebuie să ai o specialitate a ta.

— Aşa se spune.

— Dacă nu ai o specialitate numai a ta, crede-mă, eşti un nimeni, spuse Lang.

Degetul lui ajunse iar în partea fierbinte a picioarelor.

— Dar Biff Diggerence? spuse Lenore. Care era

17 Companie americană de mezeluri, cunoscută mai ales pentru crenvurştii pe care îi produce (n. red.).

specialitatea lui? Nu, lasă-mă să ghicesc: specialitatea lui era râgâitul, cred.

Se strâmbă.

Lang îşi luă mâna de pe picioarele ei, ca să-şi scarpine maxilarul.

— Asta e un subiect delicat, Lenore, spuse el. Bătrânul Biff a făcut-o latră în şcoală. Şcoala l-a făcut varză. Ajunsese un ciudat.

— Ce face acum?

— Nu ştiu. Cred că s-a întors în Pennsylvania, sau aşa ceva. Avea capul deranjat rău de tot în şcoală.

— Cum deranjat? Poate c-a făcut tetanos de la semnăturile pe care le-a primit pe cur, sau ce?

— Ei, nu e prea drăguţ din partea ta, Lenore, spuse Lang. Se ridică şi se aplecă să-şi ia paharul cu vin cald de lângă pat.

Lenore se uită la spatele lui cât bău.

— A devenit deranjat rău de tot, spuse el. În linii mari, ajunsese să stea în camera lui tot timpul. Şi vreau să spun tot timpul.

Fără să se vadă cu nimeni, fără să vorbească cu nimeni. Pur şi simplu, izolat în camera lui, cu uşa închisă.

— Păi, asta nu sună chiar aşa de groaznic, spuse Lenore. Mulţi oameni sunt retraşi. Mulţi oameni stau în camera lor o grămadă de timp. În şcoală, şi eu stăteam în camera mea o grămadă de timp.

Lang se întoarse spre ea şi dădu din cap.

— Mda, spuse el. Dar când ajungi să te pişi în cutii de bere goale ca să nu mai trebuiască să ieşi din cameră ca să mergi la baia din capătul nenorocitului de hol, atunci se cheamă că ai ajuns rău de tot, în opinia mea.

— N-am cum să te contrazic.

— Era înfiorător. Era ciudat.

— Poate că se dăduse prea mult cu capul de pereţi.

Lang rânji spre Lenore.

— Ceea ce nu ştii e că a iniţiat o tradiţie cu acest obicei. Toată lumea a început s-o facă. Ajunsese un fel de legendă, în ultimii ani. Nu cred că lumea a aflat vreodată

că el era ăla care nu ieşea din cameră. Cred că îl confundau cu altcineva.

Lenore se gândi la Biff Diggerence singur într-o cameră, învârtindu-se din când în când încolo şi încoace. Făcând pipi în cutii de bere goale. Îşi aminti de fundul lui, cum se jucase cu părul lui Sue Shaw în timp ce ea plângea.

— Nu s-a însurat cu Sue Shaw, nu?

— Fata aia? spuse Lang. Doamne, nu. Cel puţin, nu cred. Doar dacă ştii tu ceva ce nu ştiu eu.

Mai târziu, făcură schimb de locuri. Lang stătea întins acolo unde stătuse Lenore şi ea se mută în locul lui. Lang vârî sub pat sacul şi îşi puse cămăşile şi şosetele într-un sertar în care erau încă hainele lui Misty Schwartz. Televizorul enorm era acum deschis, cu sonorul dat încet. Lenore vedea cu coada ochiului nişte capete enorme pe ecran, pâlpâind, care prezentau ştirile. Erau imagini cu gimnastică, dar Lenore nu le urmări.

Lang îi spuse lui Lenore că fusese nefericit. Îi spuse că se simţise prins într-o capcană şi constrâns şi claustrat multă vreme. Că în ultimul timp fusese contabil şi urâse de moarte treaba asta. Şi despre vocea nevesti-sii, care era tot timpul în jurul lui. Lenore îi mai povesti lui Lang câte ceva despre Lavache şi despre Clarice şi Alvin Spaniard şi problemele lor şi despre teatrul de familie.

Lang îi povesti lui Lenore că ce voia el cu adevărat, era destul de sigur, era să se întoarcă şi să lucreze pentru Industrial Desert Design, în Dallas. Îi spuse despre Great Ohio Desert şi despre Neil Obstat jr şi despre Ed Roy Yancey jr şi despre Corfu Desert. Îi spuse că tatăl lui îi spusese că dacă se căsătoreşte cu o evreică îl dă afară din companie. Taică-său era un tâmpit încăpăţânat, şi la fel era şi Lang, şi astfel Lang ajunsese contabil în ultimii ani.

— Şi ea nici măcar nu e evreică cu adevărat, spuse Lang. Nu se duce niciodată la biserică. Şi Dumnezeu ştie că nici taică-său nu frecventează vreo sinagogă. Taică-său e un panteist dement care-şi venerează peluza.

Lang îi povesti lui Lenore câteva chestii interesante care-i priveau pe Rex Metalman şi peluza lui, în Scarsdale,

şi pe fosta soţie a lui Rick, Veronica. Apoi, un timp destul de îndelungat, o sărută.

Se sărutară vreo cinci minute. Lang ştia să sărute incredibil de blând. Lui Lenore nu-i venea să creadă. Rick o săruta întotdeauna foarte intens. Rick spunea că fiecare dintre ei era reflexia celuilalt în oglindă şi că erau însufleţiţi de intensitatea pasiunii şi a angajamentului lui faţă de ea.

În timp ce Lang urmărea linii peste tot cu degetul, Lenore îi povestea despre fratele ei din Chicago, despre un vis ciudat pe care îl avusese noaptea dinainte, când visase că mama ei visase unde se afla fratele ei, şi că visul îl făcea să fie în acel loc, un loc cu lumini puternice şi oameni despre care puteai să spui că erau buni.

Lang spuse că simţea foarte puternic că totul va fi bine. Credea că John o să fie OK şi putea spune cu siguranţă că o să obţină divorţul de Mindy. Apoi îi spuse lui Lenore o poveste despre fratele lui vitreg, care era mult mai mare ca el, fiul tatălui sau din prima căsătorie, şi despre cum fratele lui fusese ucis, din nefericire, în războiul din Vietnam, fiind în Marină.

Povestea era că fratele lui Lang fusese antrenat, împreună cu alţi puşcaşi marini, la un fort din Virginia, să arunce grenade în clădirile inamicilor şi apoi să aştepte la uşă să explodeze alea înăuntru şi să-i scoată pe toţi din funcţiune şi apoi să intre şi să-i termine. Şi, în Vietnam, fratele lui Lang fusese aruncat în luptă direct din avion şi încercase să facă manevra cu grenada într-o cocioabă dintr-un sat micuţ, se pare că era cocioaba unor inamici, dar, în orice caz, pereţii cocioabei, deloc surprinzător, erau făcuţi din iarbă şi paie şi balegă uscată de bivol, şi astfel explozia, deloc surprinzător, dărâmase pereţii moi ai cocioabei şi îl ucisese pe fratele lui Lang, care aştepta să intre să-i termine pe toţi. Lang spuse că nu prea ştia nimic despre fratele lui. Zise că Marina revizuise antrenamentul în fort, după ce o mulţime de soldaţi instruiţi în Virginia muriseră astfel. Se pare că era la începutul conflictului din Vietnam.

Lenore îi povesti lui Lang despre situaţia lui Lenore Beadsman, străbunica ei. Se pare că Lang ştia deja o mulţime de lucruri de la Neil Obstat jr.

— Are poza ta în portofel, să ştii, spuse Lang. Neil.

— Întotdeauna mi s-a părut un pic cam înspăimântător, spuse Lenore. În şcoală se ţinea după mine, când am fost la şcoală împreună, dar nu spunea niciodată nimic.

În acest moment, Lang o sărută pe Lenore sub bărbie şi Lenore îi ţinu capul acolo cu mâna.

— Nu-mi plăcea pentru că mi se părea că avea un cap care semăna cu un craniu. Ştiu că sună foarte superficial.

Îi masa ceafa lui Lang în timp ce el o săruta pe gât.

— Şi odată nişte puşti mai mari l-au atârnat de chiloţi într-un cuier la ora de sport, şi eu l-am văzut aşa, şi îmi amintesc că m-am simţit de parcă aş fi văzut un mort, pentru că avea capul exact ca un craniu, ţinea ochii închişi şi i se vedea destul de bine fundul.

Lang spuse că Neil Obstat nu era deloc un tip rău. Zicea că el şi Neil se gândeau să-şi ia liber a doua zi, pentru că era sâmbătă, ca să se ducă undeva. Zicea că Lenore era mai mult decât bine-venită să li se alăture, că o să-l împiedice el pe Obstat să fie înspăimântător. Lenore râse. Apoi îi spuse lui Lang că trebuia să meargă în Great Ohio Desert cu Rick Vigorous, că făcuseră deja planul şi că planul părea cam definitiv. Lang nu se arătă prea mulţumit.

— Se pare că un milion de oameni cred că Lenore e undeva acolo, spuse Lenore. Fac ca treaba asta să pară incredibil de clară.

Aici, Lang încercă să-i ridice delicat un genunchi cu mâna, dar se opri când ea opuse rezistenţă.

— În plus, Rick vrea să meargă şi el din nu ştiu ce motiv, spuse Lenore. Azi n-a fost deloc subtil. Aproape că a ţipat. Şi fratele meu, tata, domnul Bloemker de la Căminul de bătrâni… toţi par că vor fi ciudat de fericiţi dacă mă duc să o caut pe Lenore printre dune o zi întreagă. Îşi puse mâna pe obrazul lui Lang. Sunt prea obosită şi prea

enervată ca să mă mai cert cu ei, spuse ea. Şi cred că acum am nevoie de ocazia asta ca să lămuresc lucrurile cu Rick.

— Te rog, Lenore, nu fi prea aspră cu el, spuse Lang.

Îşi trecu degetul de-a lungul piciorului lui Lenore, făcând-o să clipească iar.

Lang spuse că simţea că totul o să fie bine şi în ceea ce o priveşte pe străbunica lui Lenore. Spuse că, pur şi simplu, aşa simţea. Dar spuse că nu crede că Lenore ar trebui să se ducă în G.O.D.

— Nimeni nu găseşte pe nimeni niciodată într-un astfel de loc, spuse el. Oamenii nu se duc într-un astfel de loc ca să caute alţi oameni. Asta e exact opusul conceptului care stă la baza lui.

— Oricum, cred că trebuie totuşi să profit de oportunitatea de a vorbi cu Rick între patru ochi, spuse Lenore.

— Aha, spuse Lang.

Dinspre ecranul televizorului se auzea o muzică discretă. O succesiune de capete pe ecran. Lang îşi pusese degetul sub elasticul chiloţilor lui Lenore, până pe şold. Lang spuse că acea curbură a şoldului lui Lenore îl transforma într-un animal sălbatic. O sărută iar pe gât.

Lang spuse că bunicile îl întristează groaznic. Spuse că bunicile sunt, în opinia lui, o chestie tristă, în linii mari, mai ales cele foarte bătrâne, care au tot felul de probleme legate de bătrâneţe, îi spuse lui Lenore că îşi amintea de mama tatălui său, într-un cămin de bătrâni din Texas, în 1960. Spuse ca bunicul lui murise şi părinţii lui o luaseră pe bunică la ei, pentru o vreme, dar treaba nu mersese, nici chiar cu o asistentă angajată să vină în timpul zilei să aibă grijă de ea, şi că tatăl şi bunica lui Lang discutaseră într-o zi, şi tatăl lui Lang îi zisese că trebuia să o ducă la un cămin de bătrâni.

— Era complet decrepită, îmi amintesc, spuse Lang. Îmi amintesc că nu se mişca bine deloc şi ochii îi deveniseră din ce în ce mai lăptoşi cu timpul. N-a respins ideea de a merge la un cămin de bătrâni. Îmi amintesc că a

dat din cap când i-a spus tata. Puteai să-ţi dai seama că ştia că treaba nu merge. Şi o vizitam la cămin în fiecare sâmbătă. Devenise o rutină. Tata încerca din răsputeri să fie un fiu bun. Şi locul era tocmai în Fort Worth, aşa că ne suiam în maşină şi ne duceam acolo şi intram pe poarta acelui loc şi trebuia să mergem pe aleea de pietriş lungă şi şerpuită până acolo. Era un loc drăguţ. Era chiar scump. Nu pot să spun nimic rău despre îngrijirea pe care o primea.

Lenore dădu din cap şi Lang îi atinse buza.

— Aşa că şerpuiam pe alee şi îmi amintesc că de fiecare dată căminul mi se părea sinistru, aşa cum stătea în vârful unei fel de deal, pentru că tata avea la maşină întotdeauna geamuri fumurii, şi atunci când mă uitam la locul ăla prin parbriz vedeam totul prin sticlă fumurie, şi arăta întunecat ca dracu', de parcă stătea să înceapă furtuna. Arăta ciudat, spuse Lang. Şi de fiecare dată o vedeam când urcam pe alee, pentru că stătea şi ne aştepta pe veranda acelui loc, mereu. Locul avea o verandă drăguţă, înaltă. O vedeam în timp ce urcam cu maşina, o vedeam de departe, pentru că avea un păr alb strălucitor, pe care puteai să-l vezi de la kilometri distanţă, şi un scaun cu rotile. În orice caz, era acolo, afară, şi noi ne strângeam grămadă şi ne duceam în vizită. Era de fiecare dată bucuroasă că ne vede. Ne făcea plăcere să o vedem, dar era, bineînţeles, şi un fel de obligaţie, nu puteai s-o negi. Îmi amintesc că-n unele sâmbete mă plângeam. Aveam alte prostii de făcut. Aveam vreo opt ani. Lang îşi luă mâna de pe şoldul lui Lenore şi şi-o trecu peste sânii ei. Dar să ştii că o vizitam, şi ea ne punea la curent cu ce mai făcea. Ceea ce nu mă interesa prea tare, pentru că-mi amintesc că nu făcea decât suporturi pentru cratiţe, pentru mama. Făcea câte unul pe lună, asta era tot. Mâinile i se mişcau de parcă erau îngheţate.

Lang îşi drese vocea.

— Dar apoi, după o vreme în care lucrurile au continuat aşa, într-o sâmbătă nu ne-am dus. De data aia nu ne-am putut duce. Tata avea o urgenţă, eu aveam nişte

probleme pe cap, şi aşa mai departe. Aşa că sâmbăta aia nu ne-am dus. Şi îmi amintesc că nici a doua zi nu ne-am putut duce. Pur şi simplu, nu s-a putut.

Dar ne-am dus luni, ca să recuperăm vizita, să o surprindem cu o vizită, să ne revanşăm, ceea ce părea rezonabil şi aşa mai departe. Ne-am suit în maşină în lunea aia, după ce am ieşit de la şcoală. Ne-am dus şi, în timp ce urcam pe aleea aia lungă, pe deal, ne-am speriat, pentru că o *vedeam*, cu părul ei alb şi scaunul cu rotile sclipind, acolo, pe verandă, şi toate arătau întunecos şi nasol în jurul ei prin geamul fumuriu. Şi tata a zis „Ce dracu'"?", pentru că era luni, nu sâmbătă. Şi afară era frig, îmi amintesc. Era parcă prin noiembrie, când se face frig. Şi, cum ar veni, ea stătea acolo pe verandă, în scaunul ei, în pături, şi aşa mai departe.

Şi am ajuns şi am coborât din maşină şi ne-am dus pe verandă, şi ea era al dracului de bucuroasă că ne vede, cum am zis, ochii îi erau lăptoşi, dar se limpezeau când se bucura. Îşi pocnea palmele încet, cu grijă, şi zâmbea, şi încerca să scoată repede suportul de cratiţe din pătură să i-l arate maică-mii, şi să ne îmbrăţişeze, şi tot restul, şi taică-meu a zis ceva de genul „Mamă, e luni, nu sâmbătă, n-am putut veni sâmbătă, aşa că am venit azi, deci spune-mi cum de ai ieşit să ne aştepţi azi, n-am spus nimănui că venim", şi aşa mai departe. Şi ea se uita la tata, îmi amintesc, de parcă nu putea să înţeleagă, şi apoi a zâmbit, foarte drăguţ, şi a dat din umeri, şi apoi s-a uitat în jur la noi şi a spus, păi, ne aşteaptă în fiecare zi. Apoi a dat din cap. În fiecare zi, vezi tu. A zis că se gândeşte să ne aştepte, că poate venim să o vizităm în fiecare nenorocită de zi.

Lenore îl privi pe Lang.

— S-a dovedit că ea nu mai făcea diferenţa între sâmbătă şi altceva, spuse Lang. Nu ştia că rahatul ăsta era o rutină. Se uită prin Lenore. Sau poate că ştia, dar ne aştepta, gândindu-se că poate are noroc şi vrem să o vedem chiar şi în unele zile în care nu voiam. Se uita la tata de parcă nu înţelegea care era problema, asta era

viaţa ei, atunci, acolo, nu ştiam? În timp ce noi stăteam acolo şi ne simţeam îngrozitor. Îmi amintesc că m-am simţit ca un căcat după asta. Trist rău de tot. Lang îşi şterse un ochi. După care a murit la scurt timp, nu eram mult mai mare.

Lenore îl privi pe Lang cum îşi şterge ochiul. Se gândi la bunica ei. Lang încetă să-şi şteargă ochiul şi se uită la ea. Pe Lenore o durea iar gâtul. Începu să plângă, doar un pic.

— N-am vrut să te întristez, spuse Lang. Îi zâmbi blând. Asta e tristeţea mea, nu a ta.

Începu să-i sărute ochii, ca să-i şteargă lacrimile. O făcu cu atâta blândeţe, că Lenore îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. După un minut, Lang o rostogoli pe el şi începu să-i desfacă sutienul cu o mână. Lenore îl lăsă şi îşi ţinu mâinile în jurul gâtului lui. Lang se jucă cu sânii lui Lenore în timp ce ea plânse şi se agăţă de el şi se gândi la cerul din Texas, în noiembrie, prin geamuri fumurii.

18

1990

a

— Bună dimineaţa, Patrice.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Bine, mulţumesc. Sora mi-a zis că ai ceva pentru mine.

— Da.

— Pot să te întreb ce e?

— Trei bărbaţi pleacă în camping în pădure. Unul dintre ei trebuie să gătească, iar cei trei fac o înţelegere că, dacă unul dintre ceilalţi doi începe să se plângă de mâncare, mai departe va găti el.

— Nu cred că înţeleg, Patrice.

— Găteşte, găteşte, şi iar găteşte, şi ceilalţi doi zâmbesc şi spun că mâncarea e foarte bună şi continuă campingul. Şi bucătarul începe să fie din ce în ce mai obosit din cauza gătitului şi îşi doreşte să se plângă cineva şi să-i preia sarcina, dar nimeni nu se plânge. Aşa că bucătarul începe să ardă mâncarea intenţionat, sau să le

servească mâncarea fierbinte, sau aproape crudă. Dar ceilalţi doi reuşesc să o mănânce şi să zâmbească. Curând, bucătarul începe să le pună săpun în cafea, să presare mizerii pe tot ce găteşte, dar ceilalţi doi nu se plâng.

— E un banc? E un banc, Patrice, mi-am dat seama.

— Aşa că, în cele din urmă, bucătarul se înfurie, e sătul de gătit, şi se duce în pădure şi găseşte o balegă de elan şi o ia cu el şi o prăjeşte şi le-o serveşte la cină, împreună cu cafeaua cu săpun. Şi ceilalţi doi apar, şi bucătarul le zâmbeşte plin de aşteptări, şi ei mănâncă încet, uitându-se unul la celălalt şi strâmbându-se. În cele din urmă, unul dintre ei pune jos furculiţa şi-i spune bucătarului „Hei, Joe, mă tem că trebuie să-ţi spun că chestia asta are gust de balegă de elan. Dar *e totuşi bună*".

— Ha-ha.

— Ha-ha.

— Patrice, a fost splendidă gluma asta. Unde ai auzit-o? Tu ai inventat-o?

— Mi-a spus-o fiul meu.

— Ce drăguţ, Patrice.

— Da.

— Când, exact, ţi-a spus gluma asta?

— Mă gândesc că aşa o glumă face viaţa să merite trăită, nu ţi se pare?

— Ba da.

— Aşa zic şi eu.

b

11 septembrie

Sfârşitul e un incendiu nocturn.

E o altă noapte de mai, pentru că luna mai nu se termină niciodată. E o stradă care ar trebui să fie întunecată. Într-o pala de lumină, cimentul străzii se vede că e nou şi aspru. Unele dintre case încă nu au peluză. Toţi copacii sunt tineri şi subţiri şi sprijiniţi de sfori şi spaliere. Tremură şi se leagănă în vântul de lumină.

Vântul e un vânt de scântei fierbinţi. Scânteile se ridică în vârtejuri şi mor învăluite în lumina pe care o emană. La capătul străzii suspină o casă în flăcări. Casa

arată la fel ca toate celelalte case de pe stradă. Arde. Focul iese prin toate deschizăturile casei şi se ridică. În timp ce focul naşte noi deschizături şi se ridică prin ele, casa oftează şi se năruie. Căldura focului face ca gardul peluzei să strălucească roşu şi gardul prăjeşte iarba din jurul lui.

Casa începe să se cocoşeze în foc. Focul iese prin toate deschizăturile. Scoate sunete de hârtie mototolită. Îţi strânge pielea pe faţă. Focul nu poate fi controlat, şi casa absoarbe tot aerul din stradă şi se cocoşează în sine, oftând. Totul se năruie în sine, încet, ca o pană.

Pe uşa casei zboară o pasăre cu penele în flăcări. Se ridică în cercuri spre cer. Se învârte din ce în ce mai sus spre cer, până când lumina ei se topeşte în sclipirea stelelor. Pe peluză pluteşte o spirală de pene arse.

Picioare străbat în fugă peluza, prin penele arse. Fieldbinder şi Evelyn Slotnik, de mână, aleargă în noapte, cu părul în flăcări. Se transformă într-o adiere în lumina părului lor. Taie cu linii strălucitoare geometriile pătrate de întuneric ale cartierului suburbiei în timp ce aleargă câţiva kilometri până la piscina familiei Slotnik. Un avion zboară pe deasupra. Pasagerii se uită în jos şi văd toată scena. Văd balta de foc îmbibând peluza şi făcând pânze de lumini înnădite care plutesc spre ei, dispar când le ating. Văd două puncte surprinzătoare de foc oranj mişcându-se prea repede prin curţile întunecate şi gardurile ondulate, spre un rinichi de apă albastră şi curată care se întinde înainte, conturat de o linie de lumină care vine de dedesubt. E captat pentru totdeauna pe film de cea mai bună calitate.

e

O vâslă căzu în apă şi Neil Obstat jr se întinse după ea, răsturnând cutia de bere, iar berea îi umplu de spumă cracul pantalonilor. Se chinui să pună vâsla grea înapoi în locaşul ei.

— Dar-ar dracii, spuse el.

— Ţine prostia aia drept, Neil, spuse Wang-Dang Lang.

— Căcat, spuse Obstat.

Nişte oameni care încercau să pescuiască din barca cu vâsle alăturată păreau furioşi din cauza agitaţiei stârnite de Obstat şi îi arătară degetul mijlociu.

Lang era în partea din spate a bărcii, pe care el şi Obstat o închiriaseră de la centrul Great Ohio Desert de închiriat permise de pescuit şi bărci, pentru ceea ce lui Lang i se părea o sumă criminală de bani.

— Toată chestia asta a ajuns al dracului de comercializată, îi spuse lui Obstat.

Obstat dădu din umeri şi cântări berea.

Lang avea un binoclu prin care îi urmărea pe Lenore Beadsman şi pe Rick Vigorous hoinărind pe malul lacului printr-o zonă cu adevărat înfiorătoare şi sinistră a Deşertului. În ciuda mulţimii din fiecare weekend, Lenore era uşor de văzut în rochia ei albă şi, bineînţeles, mai era şi bereta lui Rick Vigorous. Lang şi Obstat erau departe pe lac. Obstat ar fi trebuit să vâslească în aşa fel încât să rămână în dreptul lui Lenore şi al lui Rick.

— Ce vezi? întrebă Obstat, dintre vâsle.

Când Rick şi Lenore se întoarseră, Lang reuşi să le vadă feţele, dar nu putu să desluşească ce vorbeau. Nu vorbeau prea mult. Lenore se mişca uşor prin nisipul adânc, dar Lang îl vedea pe Rick Vigorous întâmpinând dificultăţi şi trebuind uneori să alerge ca să ţină pasul. Lenore îl făcea să se uite mereu la ceas, de parcă timpul ar fi fost o problemă. Încă era dimineaţă, dar era foarte cald pentru septembrie. Mulţimi de oameni treceau în jurul lui Lenore şi al lui Rick. Cineva de pe mal lăuda tricourile negre cu o voce pe care Lang o auzea clar de pe apă.

Lang ţinea binoclul cu o mână. Cealaltă mână îl durea ca dracu’ în ziua aceea, pentru că-şi răsucise cheile de la maşină pe degetul rănit cu o seară înainte. Se gândi că poate muşcătura păsării se infectase.

— Ce pasăre nenorocită, spuse el.

Obstat mârâi trăgând la vâsle. Le tot lovea de marginile bărcii. Lang şi Obstat înaintau clar peste firele de pescuit ale oamenilor şi oamenii din celelalte bărci

începură să se enerveze, dar Lang şi Obstat nu le dădură atenţie.

— Nu uita că vreau să arunc şi eu un ochi la picioarele alea fabuloase, care acum se caţără pe dune, gâfâi Obstat în timp ce vâslea.

— Trebuie să treacă, din clipă în clipă, la chestii importante, spuse Lang.

d

— Insist categoric să mă inviţi să-ţi spun o poveste.

— Am pantofii plini de nisipul ăsta căcăcios.

— Lenore…

— Hei! Uită-te pe unde Dumnezeu mergi!

— Doamne. Scuzaţi-ne, vă rog.

— Pentru că am strigat aşa.

— Ne pare foarte rău.

— Al naibii loc pentru un picnic.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, Lenore, ar trebui fie să distrugă acest loc, fie să-l extindă. Transformarea lui în obiectiv turistic neagă orice alte atracţii marginale pe care le-ar putea oferi el.

— Oamenii nici nu miros prea grozav în soarele ăsta, am băgat de seamă.

— Uită mirosurile. Suntem aici ca să ne concentrăm asupra eventualelor urme ale străbunicii.

— Ce fel de urme, Rick? Ar trebui să mă uit după Lenore şi atunci când urc, şi când cobor o dună, totul numai din cauza unui joc pe care fratele meu l-a inventat când era trăsnit? Va fi o mare pierdere de timp. Nu-ţi înţeleg obsesia pentru toată treaba asta. Să mă aduci azi aici.

— Se pare că Lang şi prietenul lui cu ochii ca nişte găoaze sunt tot pe-aici. Pândind et cetera.

— De unde ştii unde ar trebui să fie Andy şi Obstat?

— Ştiu ce ştiu.

— Auzi, Rick, că veni vorba despre ştiut, cred că poate ar trebui să vorbim, aici, pe-ndelete.

— Te implor să mă implori mai întâi să-ţi spun o poveste.

— Care-i treaba asta cu povestea?

— …

— Ascultă, poate că ai uitat că acum *trebuie* să citesc chestiile astea. Acum poveştile sunt sarcină de serviciu. Când nu lucrez, aş prefera să nu fac lucruri legate de serviciu.

— Nu ţi se cere să evaluezi. Ci doar să te bucuri. Să te laşi dusă de val, implicată şi distrată. Ar trebui să găseşti treaba asta amuzantă şi antrenantă.

— Rick, problema e că trebuie să vorbim neapărat. Ai de-a face cu o persoană supărată aici. Trebuie să avem o discuţie lungă.

— Sunt aproape convins că problema poate fi tratată şi poate chiar şi rezolvată în contextul poveştii pe care o am în minte.

— Mă îndoiesc.

— Tu cască ochii după chestii ascuns bătrâioare şi eu o să-i dau drumul.

— Deci, tu decizi cum o să fie discuţia pe care vreau eu s-o avem. Super.

— Această poveste are ca protagonist un bărbat care e prezentat drept cel mai fenomenal, de succes dentist teoretic al secolului douăzeci.

— Dentist teoretic?

— Un om de ştiinţă specializat în teoria dentară şi în gândirea abstractă înaltă din cazurile empirice ce implică orice e legat de domeniul dentar.

— Minunat.

— Îţi aminteşti îndulcitorul care era omniprezent acum o vreme? Supra-Sweet? Ala care a dispărut brusc de pe rafturile supermarketurilor când au descoperit că face unele femei să dea naştere unor copii cu antene şi colţi de vampir?

— N-am uitat nicio clipă.

— Aici, dentistul teoretic în chestiune e prezentat ca omul care a rezolvat problema antenelor şi a colţilor de vampir, lucrând în domeniul dentar şi urmărind lucrurile pe firul lor până la ubicuul şi malignul îndulcitor.

— Iisuse, Rick, uită-te la mulţimea asta. Cum trecem prin ea?

— Să aşteptăm să treacă cursa internă şi să golească locul. Vine curând – vezi norul de praf? Poate că ar trebui să aşteptăm aici, sub statuia asta, la umbră…

— Îmi amintesc foarte bine statuia asta. Nu pot s-o sufăr. De parcă Zusatz încearcă să se proclame zeul Deşertului, sau ceva. Drace.

— Deci, tipul în chestiune e un dentist teoretic de o desăvârşită competenţă.

— Aha.

— Şi în timpul liber este şi un ultracompetent şi experimentat şef de cercetaşi.

— …

— Pentru Cercetaşii Americani.

— Am priceput.

— Fiind el însuşi în tinereţe un cercetaş fenomenal: la zece ani, Picior de Căprior de nota zece, la unsprezece ani, Cercetaş Clasa întâi, Stea, Viaţă şi, în cele din urmă, Cercetaş Vultur la uimitoarea vârstă de paisprezece ani. Uluitor pentru epoca lui, în orice caz. Am putea observa, de exemplu, că fiul meu, Vance, înainte să părăsească Cercetaşii, a fost Cercetaş Viaţă, penultimul rang, la vârsta de doisprezece ani.

— Ce drăguţ pentru el.

— Dar ideea e că dentistul teoretic fusese un cercetaş exemplar, unul atât de angajat în cercetăşie, în general, încât atunci când plecase de la cercetaşi din cauza vârstei reuşise să ajungă şef de cercetaşi, în timp ce se pregătea în stomatologia teoretică. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, ceea ce înseamnă că vârsta actuală a dentistului nostru ar fi de vreo patruzeci de ani.

— …

— Şi, într-o zi de vară, dentistul îşi conduce trupa de cercetaşi într-un exerciţiu de orientare şi folosire a busolei prin regiunile interioare, dese şi dezolante ale pădurilor de conifere care, poate ştii, poate nu ştii, acoperă regiuni vaste din Indiana. Toată povestea are loc în Indiana.

— …

— Şi dentistul îi conduce uşor pe cercetaşi prin pădure, pregătindu-i pentru testul pentru insigna de pădurar, şi acum, în cea mai deasă şi izolată zonă din interiorul pădurii, dentistul şi cercetaşii lui dau peste un tip epuizat şi tras la faţă, îmbrăcat doar într-o flanelă, cu o barbă de câteva zile şi ochii roşii şi cu resturi de răşină de brad uscate în jurul gurii, care geme şi leşină imediat în braţele Cercetaşului Stea; şi împreună cu el, o femeie, de asemenea, trasă la faţă, dar încă dureros de atrăgătoare, cu rochia într-o răvăşeală evidentă, care imediat sare plângând de gâtul dentistului teoretic, ţipând că e salvată. Femeia îi spune dentistului că ea şi tovarăşul ei inconştient, care se dovedeşte că e şi psihologul ei, se pierduseră în regiunea coniferelor de zile întregi, că pixul şi carnetul magnetic al psihologului le distruseseră busola şi că rătăceau de zile întregi, pierzându-şi treptat speranţa, hrănindu-se doar cu resturile albe şi greţoase de răşină de brad care se scurgea pe coaja copacilor din jur. Femeia îi spune toate astea dentistului în timp ce se privesc adânc în ochi şi în timp ce toţi în jurul lor, cercetaşii cu insigne, ţopăie încoace şi încolo, radiind de Competenţă în Sălbăticie, ridicând corturi, înălţând focuri multietajate, purificând apa cu pastile Halazone şi administrându-i încă leşinatului psiholog toate formele de prim-ajutor pe care ţi le-ai putea imagina. Şi acum, să ne concentrăm un pic asupra contextului ca să economisim timp, devine limpede că femeia şi psihologul cutreierau pădurile din Indiana în scopuri vezi Doamne terapeutice, că femeia suferea de o nevroză istovitoare din cauza căreia avea permanent nevoie de o prodigioasă atenţie şi activitate sexuală, care să-i ţină la distanţă sentimentele devastatoare de paranoia şi de pierdere a tridimensionalităţii.

— Să mergem. Uite autobuzul. Oamenii se urcă. Să ieşim din umbra asta.

— Ai priceput până aici?

— Dentist, cercetaş, insigne, salvare, femeie cu

probleme de dimensiune. Bifat. Dar aş prefera să vorbim, Rick.

— Auzi, Lenore, luăm şi noi autobuzul? Din spirit de aventură? Ce zici?

— Glumeşti? Ştii cum o să fie înăuntru în aglomeraţia aia? E sâmbătă, poate ai uitat. Mai bine stăm aici, lângă bătrânul lac.

— De unde fixaţia asta pentru proximitatea lacului?

— …

— În orice caz, suntem informaţi că încă leşinatul psiholog ajunsese în şedinţele de terapie la concluzia că problemele femeii dureros de atrăgătoare îşi aveau originea în avansurile sexuale şi în situaţiile erotice continue cu care se confrunta femeia în timp ce îşi vedea de viaţa ei în mediul social colectiv al Indianapolisului, unde trăia, astfel că problema e concepută ca fiind *a*, datorată asaltului erotic constant asupra identităţii sexuale a femeii din partea altor membri ai comunităţii sociale din Indianapolis, societate pe care psihologul o urăşte clar, dar şi *b*, datorată incapacităţii femeii de a dezvolta o conştiinţă de sine şi a valorii ei interioare suficient de puternică să-i permită să fie discriminatorie în privinţa răspunsului la şuvoiul constant de avansuri şi să-i permită să aibă orice fel de revelaţie asupra anterior numitei conştiinţe de sine şi a valorii.

— O să mi se ardă nasul. Simt cum mă arde soarele.

— Bănuiesc că vrei să te întreb despre gimnastică. Am citit o recenzie tăioasă în *Dealer*.

— Uite ce e, dacă vrei să vorbim, să avem, cum ar veni, o conversaţie, bine, pentru că e chiar nevoie. Să ne aşezăm aici pe nisip şi…

— Nu, nu, aşteaptă. Încă nu. Mai umblăm lângă pe-aici.

— Poftim?

— Ca să reiau, contextul ne lasă de înţeles că psihologul e, de fapt, în cel mai bun caz, dus cu capul şi, în cel mai rău caz, diabolic şi, deşi el a ademenit-o pe femeia dureros de frumoasă, dar tulburată, în pădurea de conifere

din interiorul Indianei ca să discute liber, unu la unu, despre conştiinţa ei de sine şi despre forţa din ea, alea-alea, vezi Doamne departe de toate asalturile erotice deranjante cu care se confrunta femeia în societatea colectivă, de fapt, psihologul voia doar să o seducă pe biata femeie, seducţie care e pusă imediat în practică într-o manieră evident prostească, în clipa în care cei doi ies din bucla civilizaţiei, şi cărei seducţie, oricât de prostească, sărmana femeie nesigură şi vag dimensională nu e capabilă să-i reziste, şi, astfel, partea cea mai bună a celor două zile e petrecută de psiholog şi de femeie împerechindu-se ca iepurii pe un pat de ace moi de brad care acoperă solul pădurilor de conifere, şi, de fapt, în spasmele unei astfel de şedinţe de împerechere carnetul magnetic al psihologului vine în contact şi distruge, un potenţial dezastru, busola femeii, care era singura cale de orientare a celor doi drumeţi.

— …

— Dezastrul fiind doar potenţial, bineînţeles, datorită intervenţiei oportune, după o săptămână grea de mâncat răşină de brad, a dentistului teoretic şi a trupei lui de cercetaşi, intervenţie şi salvare care necesită un fluviu de poveşti şi explicaţii şi contextualizări din partea femeii, căreia clar i se aprind călcâiele după dentist din prima clipă, chiar dacă el are o uşoară problemă legată de pierderea părului, dar în orice caz fluviul şi aprinderea călcâielor, ca să nu mai vorbim de frumuseţea dureroasă iniţială, ridică un val reciproc de emoţii în dentist, care e văduv; şi astfel, într-un pasaj dubios, dar nu complet inadecvat, suntem informaţi că o anume plantă a dragostei îşi înalţă trupul verde şi fragil şi vulnerabil prin solul dezolant de conifere dintre femeie şi dentist, în timp ce toţi în jurul lor şi al mugurelui dragostei mişună cercetăşeşte şi îndeplinesc diverse sarcini pentru a primi insigne şi cartografiază cursuri elaborate de întoarcere care implică ghidarea după nebuloase esoterice şi propun să-l tragă pe avariatul psiholog înapoi în civilizaţie pe o sanie făcută din ramuri şi ace de brad.

— Rick, ăsta ar trebui să fie un semn?

— Aşteaptă climaxul.

— Nu, Rick, aici. Vezi? Urme de paşi, dar în jurul fiecărei urme, patru găuri, ca şi cum cadrul unei persoane în vârstă s-ar fi înfipt în nisip. Să fie asta o persoană care merge cu un cadru?

— Nu cred. Cred că asta o cârmea printr-un câmp de umbrele de soare. Acest loc e, la urma urmei, plin de umbrele de soare. După mine, urmele astea nu sunt de cadru. În plus, aici nu avem dune, poate ai observat.

— Cred că ai dreptate…

— În orice caz, ca să fac atractiv şi scurt ceva lung, dentistul teoretic şi chinuitor de frumoasa femeie se căsătoresc. Se îndrăgostesc nebuneşte, incontrolabil, şi decid să-şi unească destinele în vecii vecilor, şi femeia îi spune dentistului toată povestea cu nevroza, şi dentistul e incredibil de înţelegător, şi spune că nu-i pasă, şi se duce şi are o lungă discuţie cu psihologul în cele din urmă recuperat fizic, şi îl iartă pentru că a profitat de un pacient complet neajutorat, şi din pură compasiune şi bunătate îi cere să-i fie cavaler de onoare la nunta lor iminentă, nunta e iminentă, şi psihologul e uşurat de discreţia normală a dentistului, dar încă e atras cu sălbăticie de dureros de frumoasa femeie, şi, astfel, chiar şi în timpul nunţii – la care participă, printre alţii, fratele dentistului, întregul clan de admiratori ai femeii din Indianapolis şi toată lumea importantă din domeniul stomatologiei teoretice –, psihologul rânjeşte pe furiş şi chicoteşte şi măsoară pofticios corpul femeii de sub rochia de mireasă.

— Am obosit.

— Măsurat care în acest moment e futil, totuşi, pentru că, deşi femeia încă are nevoia patologică de atenţie şi activitate sexuală ca să-şi stângă furtunile nevrotice, nevoia respectivă e, să zicem, mai mult decât adecvat satisfăcută de dentistul teoretic, în care femeia a retrezit un val de pasiune şi o nevoie de intimitate pe care dentistul nu le mai simţise din tinereţe, când tocmai renunţase la cercetaşi. Şi aici un lung paragraf e dedicat

descrierii grafice a implicaţiilor acestor valuri retrezite şi a satisfacerii nevoilor, unele dintre cele mai vii implică anumite aparate dentare folosite în scopuri care – deşi emoţional inocente şi astfel, la urma urmei, OK – depăşesc mult cele mai sălbatice fantezii ale unui dentist. Dacă înţelegi unde vreau să ajung.

— Poate că ar trebui s-ajungi mai repede. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

— Simt, Lenore, crede-mă. Să o facem în contextul dat.

— Atunci termină povestea odată.

— Şi, astfel, dentistul teoretic şi femeia dureros de frumoasă se căsătoresc, şi se ating niveluri de intimitate cu adevărat ameţitoare, şi niciunul dintre parteneri nu respinge ca fiind indezirabil sau bolnăvicios ceea ce celălalt partener doreşte să facă, şi femeia încă e incredibil de fericită, pentru că e îndrăgostită nebuneşte de acest dentist teoretic evident mai bătrân, dar încă foarte impresionant, şi pentru că nevoile ei patologice sunt satisfăcute în limite acceptabile social şi emoţional. Şi dentistul teoretic e incredibil de fericit şi el, datorită dragostei sălbatice şi totale pentru femeia dureros de frumoasă şi pentru că satisfacerea nevoilor ei prodigioase nu e chiar un chin nici pentru el. Aşa că lucrurile sunt, pur şi simplu, minunate.

— …

— Asta până când dentistul teoretic e victima unui accident auto groaznic, în care vina nu este a lui, şi e rănit catastrofal, rămânând acum surd, tălâmb, orb şi aproape complet paralizat şi nesimţitor, din nou fără ca măcar să fie vina lui vreun pic.

— Încă una dintre acele poveşti fericite, înţeleg.

— Şi acum dentistul teoretic zace într-un pat de spital, care va fi casa lui pentru tot restul zilelor, şi femeia frumoasă e înnebunită de dragoste şi tristeţe pentru soţul ei, şi dentistul zace acolo, într-un întuneric total, o beznă tâmpă, paralizat, aproape complet lipsit de simţire. Dar nu, şi acum repet, *nu* complet lipsit de mijloace de

comunicare.

— Se vede că şosetele mele o să se facă complet negre şi naşpa de la nenorocitul ăsta de nisip, Rick. Ăsta e un nisip ieftin de toată jena. Căca-m-aş flăcări.

— Da, nu complet lipsit de mijloace de comunicare, care, îţi dai şi tu seama, sunt un lucru foarte important şi preţios pentru cineva altfel complet cufundat într-un întuneric tembel. Nu complet lipsit de mijloace de comunicare pentru că o zonă din corpul devastat al dentistului mai păstrează anumite senzaţii şi capacitatea de mişcare, mai precis partea centrală a buzei superioare. Şi, de asemenea, pentru că dentistul, fiind un cercetaş devotat, ştia şi ştie codul Morse pe dinafară.

— Codul Morse? Buze?

— Comunicarea *cu* dentistul se face, pur şi simplu, bătând mesaje relevante în codul Morse pe buza lui superioară. Mesajele *de la* dentist sunt posibile dacă e cineva doritor să bată răbdător fiecare literă a alfabetului Morse în buza dentistului şi să aştepte un semnal de la dentist – o mişcare minusculă şi plăpândă a buzei de sus – când e bătută litera corectă. Ca să nu mai spunem că mesajele de la dentist sunt fragmentate şi incredibil de lente şi greu de receptat.

— …

— Dar vezi că mesajele *pentru* dentist sunt, comparativ, simplu de trimis. Şi acum comunitatea dentiştilor teoretici din Vestul Mijlociu, din pur respect pentru dentistul distrus şi paralizat şi dintr-o dorinţă de a-i afla părerea, oricât ar fi de slabă reacţia lui, în anumite probleme dentare complicate de nivel înalt, caută să angajeze pe cineva din zona Indianapolisului care cunoaşte codul Morse, ca să-i bată în buză problemele curente şi pertinente din lumea lui profesională. Între timp, femeia dureros de frumoasă face un curs intensiv de Morse, astfel încât să poată comunica personal cu dentistul distrus, îl vizitează în fiecare zi, relatându-i chestiuni de interes general, alinându-l pe dentist în tăcerea lui tâmpă şi întunecată, bătându-i în buza superioară mesaje despre cât

de mult îl iubeşte et cetera şi, de asemenea, citindu-i literatură, tot prin codul Morse, pentru că dentistul fusese un cititor de literatură fanatic, pe vremea când putea să vadă, şi aşa mai departe. Mai precis, începe să-i bată în buză dentistului teoretic uluitorul roman al lui Frank Norris, *McTeague*, pe care dentistul îl citea înaintea groaznicei fatalităţi şi pe care ea îl luase şi văzuse chiar pe prima pagină că era despre aventurile unui dentist, şi de care, într-adevăr, poţi să spui după mişcările buzei lui, el se bucură să-i fie citit în codul Morse.

— Dar, între timp, psihologul, văzând ştirile cu groaznicul accident auto şi începând să cerceteze ziarele de stomatologie teoretică căutând alte ştiri despre condiţia fizică şi profesională a dentistului, găseşte în respectivele ziare anunţul în care se căuta o persoană din zona Indianapolisului care să ştie să bată codul Morse şi care să aibă cunoştinţe stomatologice, şi el vine imediat şi se oferă voluntar, deşi suntem informaţi că, în realitate, singurul lui contact cu codul Morse fusese în copilărie când primise un inel decodor *The Lone Ranger*, care inel se dovedise a fi o cheie simplă în codul Morse, pe care băiatul o folosise ca să decodeze mesaje din reclamele plicticoase la Ralston care se transmiteau într-un cod presupus misterios la sfârşitul serialului *The Lone Ranger*, în Indianapolis.

— Inele *Lone Ranger*? Ralston?

— De asemenea, pretinde că e foarte interesat de domeniul stomatologiei teoretice et cetera. Bineînţeles că adevăratul motiv al psihologului e să se insinueze iar în braţele şi poala dureros de frumoasei, aşa cum el şi noi putem să anticipăm date fiind situaţia şi contextul, şi tot mai tulburatei femei. Aşa că psihologul apare în camera de spital a dentistului cu braţele pline de literatură revoluţionară din domeniul stomatologiei teoretice, şi el şi femeia restabilesc legătura, pentru că femeia e aproape tot timpul în cameră bătând *McTeague* în buza dentistului când psihologul soseşte.

— Aici e malul lacului. Am ajuns aproape la capătul potecii.

— Şi psihologul începe să bată aparent teorii dentare revoluţionare în buza dentistului, în timp ce femeia stă în uşă, cu ochii lucind de recunoştinţă faţă de psiholog. Dar, în realitate, psihologul bate mesaje aleatorii şi fără înţeles, nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce bate, şi dentistul paralizat, surd, mut şi orb se zăpăceşte teribil, acolo în întunericul stupid, şi începe să încerce să-şi mişte buza superioară, ca să-şi comunice confuzia soţiei, să întrebe ce se întâmplă, ce-i cu bălmăjeala asta care i se bate în buză, dar, în acelaşi timp, psihologul o implică pe femeie într-o conversaţie neutră şi într-un flirt reţinut, şi femeia, care fusese lipsită de atenţia şi de activitatea erotică, după care tânjise cu disperare o perioadă sinistru de lungă, e, astfel, distrasă şi în sinea ei începe să se dea o luptă, dar în orice caz, e distrasă, şi, de vreme ce mişcarea relevantă de semnalizare a buzei dentistului teoretic e, într-adevăr, jalnic de discretă, n-o observă deloc, şi, astfel, dentistul paralizat şi foarte dezorientat şi speriat continuă să aibă parte de bălmăjeli bătute în buză câteva ore în fiecare zi, până când într-o zi psihologul bate şi repetă un anume mesaj Morse pe care şi-a dat silinţa să-l înveţe, mesajul spunând că el urmează să o ciocănească pe soţia dureros de frumoasă a dentistului până când va scoate sufletul din ea, că o să i-o ia dentistului şi o să-l lase pe dentist singur în bezna lui tâmpă şi solitară şi că neajutoratul şi jalnicul dentist nu poate să facă nimic ca să-i împiedice; era ineficient, era inadecvat.

— Iisuse, Rick, ce e asta?

— Îţi promit că o să înţelegi cum ne raportăm noi la povestea asta. Mai rabdă-mă un pic. Ca răspuns la acest mesaj Morse, dentistul, în patul lui de spital, e aruncat într-o asemenea stare de deprimare şi de disperare, încât buza lui superioară încetează să se mai mişte, chiar şi aşa jalnic de discret, ca să-i mai semnalizeze ceva soţiei, chiar şi atunci când ea îi bate în buză „te iubesc”. Iar preafrumoasa soţie primeşte această absenţă bruscă a mişcării buzei ca pe o deteriorare a condiţiei fizice a dentistului şi, astfel, se prăbuşeşte în disperare, care

disperare îi agravează problemele emoţionale provocate de nevroza privitoare la sex şi dimensionalitate, şi începe să opună din ce în ce mai puţină rezistenţă avansurilor sexuale bezmetice şi frecvente ale psihologului ticălos şi blond, multe dintre ele chiar acolo, în camera de spital a dentistului, în timp ce dentistul zace tot acolo, neajutorat şi nesimţitor.

— Blond? Un psiholog blond?

— Absolut.

— De ce povestea asta începe să-mi dea fiori?

— Înseamnă că începi să faci legătura. Începi să intuieşti.

— Ce are de-a face intuiţia cu asta?

— Iată capătul urmei. S-o tăiem spre interior? Simt că, indiferent ce am căuta, e mai bine să ne uităm din interior. Din inima Deşertului, Lenore. Ce zici?

— Hai să ne întoarcem pe unde am venit. Mă ustură nasul. E clar o pierdere de vreme. Măcar de aici pot să privesc lacul.

— Iisuse, iarăşi lacul. Lacul nu înseamnă altceva decât nişte oameni care pescuiesc peşte negru. Cui îi pasă de lac?

— Rick, de ce transpiri în halul ăsta? E cald, dar nici chiar aşa. Ai păţit ceva?

— …

— Rick, te-am întrebat dacă ai păţit ceva.

— Poate doar efectele încercării de a articula o poveste dificilă şi complexă din punct de vedere emoţional în faţa insensibilităţii tale absolute, curva dracului!

— Ce?

— Îmi pare rău.

— Cum mi-ai spus?

— Te rog, uită ce-am spus. Hai să ne întoarcem pe marginea lacului.

— Trebuie să vorbim, frate, şi vreau să spun că trebuie s-o facem chiar acum.

— Ai doar încredere în mine.

— Ce dracu’ căutăm aici? Andy avea dreptate.

— Nu mi-am câştigat un pic de încredere?

e

— Nu-mi place deloc treaba asta, spuse Lang.

Se aşează pe vine în barcă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, uitându-se prin binoclu.

— Nici măcar un beculeţ roşu, prietene.

Obstat scoase două Pop Tarts şi aruncă ambalajul în lac.

— Măcar s-au oprit o clipă, spuse el cu gura plină. Mi-au amorţit braţele, Wang.

— Se întâmplă ceva, spuse Lang. Micul scarabeu pune ceva la cale.

— Ce face?

— Nu contează neapărat ce face el, se fâţâi Lang pe bancă. Cât felu-n care se uită Lenore încoace.

— Ce face în rochia aia pe căldura asta, asta vreau eu să ştiu, spuse Obstat nerăbdător. I-a apărut deja acel mic V de transpiraţie pe piept? Îmi place acel mic V.

— te-n mă-ta, spuse Lang.

— Hei, Wang, ai spus că pot să mă uit la picioare şi la V, dacă apare la orizont!

— Neil, nu mai scânci, spuse Lang furios. Se uită la Obstat, care se uita la el, mestecând.

Lang îşi dădu ochii peste cap.

— Na, atunci, aruncă o privire cretină, dar repede, dacă trebuie.

Îi dădu binoclul lui Obstat şi îşi frecă fata.

Obstat se uită prin binoclu. Lang văzu că avea pe el umplutură de Pop Tarts.

— Oh, Iisuse Hristoase, m-am îndrăgostit, şopti Obstat. Asta e. Mami.

— Ţi-am zis să încetezi cu căcaturile astea despre Lenore.

— Cine vorbeşte despre Lenore? Vorbesc despre păpuşa asta incredibilă de tot de sub umbrela de soare pe lângă care tocmai au trecut Lenore şi tipul ăsta cu bărbie dublă.

— Tocmai au trecut pe lângă, sări Lang în picioare.

Unde se duc?

— S-au întors, se pare. Se pare că se întorc pe unde au venit.

Obstat era cu ochii tot pe femeia frumoasă, în costum de baie negru, de sub umbrelă.

— S-au întors? *Băga-mi-aş*. Dă-mi chestia aia.

Obstat îşi luă supărat binoclul de la ochi.

— Hei, spuse el. Ascultă-mă. Dacă tot mi-a fost târât curul tot drumul până aici şi a trebuit să vâslesc la barca asta tâmpită pentru ca tu să citeşti pe buzele oamenilor şi, dacă tu tot ai parte de toată smântâna lui Lenore şi nu mă laşi şi pe mine să-mi exprim sentimentele, ai putea măcar să mă laşi să mă binoclez un pic.

— Căpşor de mort, spuse Lang.

Înhăţă binoclul din ghearele lui Obstat şi cercetă marginea neagră a deşertului.

— La dracu', se întorc, spuse el.

Obstat îşi mestecă Pop Tartul în viteză.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă, spuse Lang.

Se întinse şi aruncă gustarea lui Obstat în apă.

— Hei! spuse Obstat.

— Vâsleşte! răcni Lang. Oamenii din celelalte bărci se întoarseră să se uite. Lang se aşează iar în fundul bărcii. Întoarce nenorocita asta de barcă şi vâsleşte pe unde ani venit.

Se uită iar prin binoclu, în timp ce Obstat mormăi şi apucă vâslele grele.

— Şi du-ne mai aproape de mal, spuse Lang, făcând o scurtă pauză ca să se uite la ceea ce, fără îndoială, era o femeie incredibil de frumoasă, în costum de baie. Vreau să fiu mult mai aproape de mal.

f

11 septembrie

— Deci, unde te duci, Fieldbinder? spuse Slotnik, aşezându-se şi răsaşezându-se picior peste picior în fotoliul de două persoane.

Livingul mirosea puţin a ars. Hainele lui Fieldbinder erau ude, tremura, sârmele negre de păr ars îi ţâşneau ca

un evantai în jurul capului, în pumn ţinea un mănunchi de pene ţepene, negre.

— Ce pot să spun, Don f spuse el.

— O întrebare excelentă, Monroe, spuse Slotnik, aruncând o privire spre Evelyn, într-o rochie nouă şi uscată şi nimic altceva, privindu-şi reflexia în fereastra livingului întunecat şi încercând diverse peruci. Slotnik se întoarse.

— Cam ce poţi să spui, prietene, cu hainele ude pe tine şi capul puţind cam ciudat f Ce poate să spună Universul, când vecinul meu aşa-zis bun şi respectabil îmi venerează copiii pe furiş şi bunul meu prieten şi coleg îmi ciocăneşte soţia, îmi demolează obiectul gândirii neprofesionale, încearcă să-mi ia soţia, mie, cel căruia îi aparţine de drept. Rămase cu ochii aţintiţi la Fieldbinder. Ce-ar fi de spus, Monroe?

— Don, ai semnalat o serie de puncte de vedere interesante, spuse Fieldbinder.

Înălţă privirea spre scară şi văzu două perechi de picioare ieşind din crăcii unor pantaloni de pijama, ale copiilor, copiii familiei Slotnik stăteau în capul scărilor ascultând şi, probabil, sugându-şi degetul.

— Cam cum te mai fofilezi acum, asta vreau să ştiu, spuse Slotnik, aşezându-se şi răsaşezându-se picior peste picior, zornăind o pereche de cătuşe deschise. Pentru că, pentru cultura ta generală, ai scăpat pentru ultima dată. Asta e sfârşitul. Asta e.

Fieldbinder rânji calm, apoi zeflemitor.

— Aşa e, spuse el.

Pipăi încet penele cu mâna validă.

— Da, spuse Slotnik, răspunzându-i lui Fieldbinder cu un zâmbet la fel de zeflemitor.

Se duse la Evelyn, la fereastră, şi cu o singură mişcare calmă o încătuşă de încheietura lui. Evelyn nu spuse nimic; continuă să-şi pună peruci, făcându-l pe Slotnik să-şi mişte mâna în sus şi în jos odată cu ea. Slotnik fixă dincolo de soţia lui reflexia micuţă a lui Fieldbinder în fereastra întunecată.

— Da, spuse el. Asta e. Te-ai lăsat dus de val, Monroe. Se întoarse. Ţi-ai pus şinele preţios şi prodigios în contact cu altul. Şi acum îl retrag pe celălalt. Acum, eu şi Evelyn suntem uniţi, în vecii vecilor, în disciplină şi negaţie.

— Disciplină? spuse Fieldbinder, îndepărtând nişte noroi şi o scamă de pe dunga pantalonilor.

— Acum ea s-a dus, legătura dintre voi s-a rupt şi tu eşti terminat, spuse Slotnik, ridicându-şi încheietura încătuşată pentru efect.

Braţul lui Evelyn se mişcă împreună cu al lui.

— Înţeleg, spuse Fieldbinder.

— Da, sunt sigur că înţelegi, spuse Slotnik calm. Legătura dintre voi s-a rupt, tu însuţi eşti distrus, eşti terminat. O să sângerezi până te vei usca şi o să te ridici ca nişte rămăşiţe în vântul uscat. Te împuţinezi din ce în ce. O să te faci din ce în ce mai mic în hainele tale elegante, până când o să dispari. Slotnik rânji zeflemitor. O să te întorci în văzduhul nopţii cu pasărea ta satanică, şi orizontul îşi va hrăni răsăriturile şi apusurile cu sucurile tale.

— Ce teorie interesant de absurdă. Don, spuse Fieldbinder calm.

— Mă tem că vorbeşte serios, Monroe, spuse Evelyn spre fereastră. Don a fost întotdeauna un om de cuvânt. Se întoarse ţinându-şi capul semeţ, aranjându-şi o perucă blondă. Ce zici de asta, înainte să plecî?

Fieldbinder dădu să se uite la ceas, dar îi alunecase deja de la mână pe covor fără să scoată un sunet.

g

— Ce-i asta? Plecăm?

— …

— Asta facem, domnule Beadsman? Plecăm?

— Da.

— Păi, atunci, am aici un formular pe care să-l semnaţi, şi bănuiesc că vă luaţi zborul.

— …

— De obicei nu eliberăm nimic sâmbăta, să ştiţi,

domnule Beadsman. A trebuit să scot acest formular dintr-un sertar încuiat, să ştiţi.

— Vă cer scuze pentru deranj.

— Oh, glumeam cu dumneavoastră. A fost doar o glumă. Nu e niciun deranj.

— Atunci, pot să plec, vă rog?

— Asta e o semnătură validă, domnule Beadsman, nu? Vă aşteaptă cineva, sau ce?

— Nu.

— Doctorul Nelm mi-a zis că o să vă aştepte cineva, domnule Beadsman. Suntem neascultători?

— Vreau să iau un taxi spre aeroport.

— Ne ducem acasă, domnule Beadsman? Ne ducem acasă la familie?

— …

— Păi, nu pot să spun decât să vă duceţi la mama să vă dea ceva de mâncare. Nu mâncaţi destul, asta e o parte din problema dumneavoastră, dacă vreţi sfatul meu nesolicitat. Să mâncaţi, aţi înţeles?

— Puteţi să-mi chemaţi un taxi?

— Şi tatăl dumneavoastră a fost anunţat, mi-a zis doctorul Nelm.

— O să anunţ pe toată lumea.

— Pare o zi frumoasă afară. Am auzit că va ploua, dar văd că soarele străluceşte pe lacul nostru ca pe vremuri, nu?

— …

— Mi-aş dori *eu* să ajung la aeroport într-o zi atât de frumoasă.

— Mă tem că soarele îmi face rău la ochi, am stat înăuntru destul de mult.

— Nu vă faceţi griji. Mijiţi ochii până vă obişnuiţi. Bătrânii dumneavoastră ochi se vor adapta afară într-o clipă, ai mei se adaptează întotdeauna.

— …

— Trăim într-un oraş strălucitor, domnule Beadsman.

h

— Deci, povestea continuă, mult mai mult decât ar fi

nevoie pentru a duce la bun sfârşit misiunea narativă, scenă după scenă cu soţia venind şi bătând *meteague* în buza dentistului teoretic, psihologul pipăind-o pe femeia dureros de frumoasă pe la spate, în timp ce ea bate *meteague* în codul Morse, iar în cele din urmă nu mai e capabilă să reziste şi se aruncă în braţele psihologului, şi se împerechează ca iepurii pe duşumeaua spitalului în timp ce dentistul teoretic zace neajutorat în pat, cufundat în beznă tâmpă şi disperare, imaginându-şi în culori vii scena care are loc pe duşumeaua de lângă el.

— Deşi fac pariu că sunt cel puţin 50 de grade acum, nu ţi se pare? Nu ştiu cum e noaptea, dar cred că Lenore ar putea trăi în Deşert în timpul zilei. Însă probabil că îmi fac iluzii deşarte? Crezi că îmi fac iluzii?

— Dar, vezi tu, o parte din disperarea dentistului teoretic izvorăşte din faptul că el nu poate să-şi condamne soţia dureros de frumoasă pentru ceea ce se întâmplă. Ştie că soţia lui are anumite probleme. Ştie că ea are nevoie de ceva ce acum, fără să fie vina lui, el nu e în stare să-i ofere. Aşa că nu poate şi nu o condamnă. Dar imaginează-ţi disperarea lui, Lenore. În izolarea lui întunecată şi tâmpă are nevoie de centrul emoţional al vieţii lui, de obiectul adoraţiei lui totale, de logodnica lui, mai mult ca niciodată; şi, totuşi, el ştie precis că situaţia lui de izolare involuntară şi ineficientă – situaţie în care se află fără să fie vina lui câtuşi de puţin – o împinge din necesitate pe femeia dureros de frumoasă, pe care o adoră, din ce în ce mai departe de el. Deci, o iartă, Lenore. Iartă. Dar e mistuit în fiecare clipă de flacăra rece a unui chin inimaginabil.

— Ce se întâmplă, Rick?

— O iartă, Lenore. Din adâncimea gheţurilor izolării lui neajutorate şi a iubirii sălbatice şi totale, îşi întinde mâna teoretică a iertării ca să…

— Oh!

— Vai de mine, te rog să ne scuzi.

— Vezi pe unde dai din mâini, amice!

— Îmi pare teribil de rău.

— Aglomeraţie nenorocită. Hai să ne cărăm, Rick. Ne

jucăm doar. Lenore nu e aici.

— Şi totul merge mai departe. În cele din urmă, fratele dentistului teoretic, care e avocat specializat în imobiliare în Philadelphia, poate să se rupă de munca lui care îi aduce un succes incredibil şi de viaţa lui personală ca să vină să vadă rămăşiţele ofilite ale dentistului teoretic. De vreme ce fratele era un cercetaş mai vechi decât dentistul, pentru el comunicarea prin codul Morse nu era o problemă, deşi comunicarea din partea dentistului era al dracului de greoaie. Cu toate astea, suntem supuşi unei lungi şi dificile conversaţii codate între cei doi în camera de spital, în timp ce soţia iubitoare, consumată de o silă de sine normală şi temătoare că n-o să fie în stare să se abţină să nu se dea la devastator de chipeşul frate, avocat specializat în imobiliare, rămâne în apartamentul ticălosului psiholog blond, împerechindu-se cu el şi uitându-se la televizor la gimnastică, simbolism care nu-i scapă cititorului, te asigur.

— OK, Rick, gata. Termină cu şarada asta. Să discutăm.

— Poţi să pui pariu pe funduleţul tău apetisant că exact asta facem.

— Şi de ce nu putem să discutăm fără să te prefaci că e altceva, Rick? E foarte deranjant.

— Dar, vezi tu, soţia, în cele din urmă, nu mai poate să stea deoparte, îşi dă seama că, indiferent de legătura fizică după care tânjeşte din cauza reţelei dezastruos de slabe a sinelui, ea şi dentistul sunt legaţi mult mai adânc şi mult mai profund şi, într-un anume sens, chiar mai satisfăcător şi tridimensional, mai precis *emoţional*, şi, astfel, dă fuga la spital, dă la o parte asistente şi infirmieri şi dă buzna în camera dentistului teoretic, unde îl vede, cuprinsă de oroare, pe fratele dentistului, aplecat peste dentist, începând să-i îndepărteze buza superioară cu un briceag de cercetaşi.

— Oh, serios, zău aşa.

— La *cererea*, se dovedeşte, a dentistului. Care, dat fiind contextul, pentru cititorul sensibil e hrană pentru

minte. Dar soţia ţipă şi asistentele şi infirmierii daţi anterior la o parte dau buzna înăuntru şi îl opresc pe fratele avocat imobiliar, care e scos din cameră, şi femeia dureros de frumoasă se prăbuşeşte peste buza mutilată, încercând să oprească sângerarea şi să salveze buza, împingându-i pe doctorii care se apropie, bătându-şi la nesfârşit în această oroare dragostea, regretele, rugăminţile pentru iertare. Şi dentistul neajutorat simte prin durerea lui mesajul bătut, şi inima aproape că i se frânge, şi, deşi ştie că nu foloseşte la nimic, pentru că nevroza ei jalnică o va conduce iar, curând, ştie el prea bine, spre o legătură exterioară, o iartă şi îşi mişcă buza în acel mod jalnic aproape insesizabil, ca să-i dea de înţeles că o iartă, dar sfâşietor de jalnica mişcare familiară a buzei e acum ascunsă vederii de sângerarea provocată de încercarea de amputare a buzei, aşa că soţia pur şi simplu ratează mişcarea, nu contează cât de frenetic neajutoratul dentist încearcă să-şi mişte buza, şi, astfel, soţia, neobţinând rezultate vizibile, iese din camera dentistului abia ţinându-se pe picioare, copleşită de disperare şi de oroare şi de vinovăţie, şi se duce imediat la shopping.

— La shopping?

— …

— La shopping?

— Lenore, priveşte acolo. Ce-i strălucirea aia pe apă? E reflexia unui binoclu?

— …

— Pe Dumnezeul meu că e. Lenore, ce se întâmplă?

— …

— Asta e. E Lang, într-o barcă. Vâslesc încoace. Ne-au urmărit. Lenore, ce strigă Lang? Ala care ţipă e Lang?

— Rick, pot să-ţi explic…

— Nicio problemă. Dă-mi voie doar să… Trebuie să mă grăbesc.

— Ce-s astea?

— Astea sunt legătura noastră, Lenore. Te iert.

— Cătuşe? Ai de gând să mă ierţi cu o pereche de cătuşe pe care scrie Bambi’s Den of Discipline?

— Femeia… dureros de frumoasă se întoarce în noaptea aia în camera de spital a dentistului cu un exemplar din *meteague*. *Se* întoarce în noaptea aia ca să-i bată din carte. Îi bate sfârşitul romanului. Climaxul cărţii. Ai trăit vreodată climaxul din *meteague*?

— Rick, ia-o-ncel.

— Climaxul îl surprinde pe meteague, dentistul, prins cu cătuşe de cadavrul duşmanului său ticălos, Marcus Schouler, în mijlocul unui deşert.

— Deşert? Cătuşe? Cadavre? Oh, căcat. Andy! *Andy*!

— Andy? Nu, *Schouler*.

— Rick…

— Şi pe măsură ce ea bate, mai delicat ca niciodată, având grijă să nu-l rănească, se uită la faţa nemişcată a dentistului şi vede cum o singură lacrimă izvorăşte dintr-un ochi pe jumătate sedat şi îi curge, bineînţeles, pe obraz până când e absorbită în linişte de bandajul de vată. Plânge şi ea, în tăcere, şi scoate o pereche de cătuşe, pentru care a cheltuit o avere şi a trecut printr-o situaţie stânjenitoare când le-a cumpărat… şi… se leagă… de încheietura dentistului teoretic, de încheietura lui ineficientă…

— Ce *faci*? Dă-mi drumul!

— …cu *clicul* bine uns… al cătuşelor.

— Iisuse, Rick. Gata. Scoate-le chiar acum. Dă-mi drumul. Ţi-am zis că nu-mi place chestia asta cu tortura şi durerea, dar ţie nu-ţi pasă! Eşti bolnav!

— Tortură şi durere? Lenore, te *iert*.

— Ce ierţi, pentru numele lui Dumnezeu? Ajutor! Andy! Neil!

— *Lenore*!

— Rick, ajunge, dă-o dracului. Gata cu discuţia. Am vrut să vorbim, ţi-am zis „hai să vorbim, Rick”, dar tu nu, aşa că acum poţi să uiţi, îmi pare rău, dar s-a terminat.

— Acum suntem uniţi, centrul şi referinţa mea! În negaţie şi disciplină! Trupurile noastre sunt rămăşiţe!

— Sper că ai cheie. Dumnezeule, Andy, vezi dacă are cheie.

— Ce Pastele mă-sii se întâmplă aici?

— Nu vezi? Ne-a *legat* unul de altul!

— Ascultă, amice, scoate cheia de la chestiile astea, sau îţi fac curu’ arşice.

— Lang, eşti *concediat*! Te *dau afară*.

— Mă *dai afară* pe mă-ta-n cur. Dă-i drumul domniţei.

— Lenore, noi ne transformăm în rămăşiţe împreună. O să sângerăm în văzduh. Vezi?

— Wang, tipul ăsta plânge? Fraierică ăsta plânge?

— Gura, Neil.

— Rick, te rog, nu. Hai să vorbim. Nu te pune pe plâns în nisip. Ne vede lumea. Să ne ridicăm.

— Vom fi uniţi în lumina cerului, Lenore. Vezi lumina din cer? Răsăritul şi asfinţitul vor fi hrănite din venele noastre.

— Ce patetic.

— Gura, Neil.

— *Impresionant*.

— Ascultă, R.V., ridică-te şi hai să vorbim, şi desfă rahatu’ ăsta.

— E încătuşată de un cadavru, în Deşert. Nu vezi… ironia?

— Wang, vrei să chem poliţia?

— Dacă nu ar fi tridimensională, n-ar fi prinsă! Nu pricepi? O rămăşiţă tridimensională!

— Lenore, cred că bătrânului R.V. I s-a stricat un pic maşinăria.

— Rick.

— Acolo o să fim. O să fim destul de prodigioşi cât să hrănim tot cerul! Nu vezi? Şi, în cele din urmă, a cui e vina?

— Oh, Rick, chiar nu-nţelegi? Vina n-are nicio legătură.

— Exact. Exact. Nu e vina *nimănui*. Suntem cu toţii de acord.

— Rick…

— Lenore, păpuşă, eu ţin la tine. Serios. Nu-mi pasă cine află. Ţin la tine ca persoană. R.V. Poate să-i dea

înainte despre tine cu ce tâmpenii vrea el. Acum eşti a mea. Nu-mi pasă dacă află toată lumea. Hei, lume. Ţin la domniţa asta de-aici!

— Suntem în cer. Nu te putem auzi.

— te-n mă-ta, R.V. Auzi, Lenore, o să încerc să rup lanţul de la chestiile astea. OK? Cred că pot să le rup. Am mai rupt căcaturi din astea.

— Haide, încearcă, Lang. Haide, încearcă şi vezi ce se întâmplă!

— E OK, Lenore?

— …

— Eşti gata?

19

1990

Noaptea trecută, când Lenore Beadsman a plâns în faţa lui Andrew Sealander Lang, a fost pentru prima dată când i s-a întâmplat să plângă în faţa cuiva.

Rick Vigorous a plâns în faţa multor oameni.

20

1990

Dezordinea se instala în holul Clădirii Bombardini curând după ce apăru Lenore Beadsman, într-o stare de enervare aproape fără precedent, ca să-şi strângă lucrurile personale din cabina telefonică a companiei Frequent and Vigorous/Bombardini.

Candy Mandible era la centrală, punând-o succint la curent cu toate pe Mindy Metalman, care fusese angajată temporar, după spusele lui Rick Vigorous, şi a cărei tură se presupunea că începea în ziua aceea, duminică, dar care reuşise, în dimineaţa aceea, să dea, în cele din urmă, de doctorul Martin Tissaw, chirurgul stomatolog, proprietarul lui Lenore, acasă, în East Corinth, şi dăduse buzna să discute despre „păsări, miracole, visuri şi profesionalism, nu neapărat în ordinea asta”, după cum îi povestise lui Candy când aceasta venise să o înlocuiască. Telefonul lui Mindy o trezise pe Candy acasă la Nick Allied, în Shaker Heights, unde Candy petrecuse o noapte nefericită aşteptându-l pe Allied, care ar fi trebuit să se întoarcă pe

la miezul nopţii din excursia lui de evaluare de produse, pe care o făcuse cu stenografa lui, şi care nici măcar nu dăduse un telefon.

Dar treaba era că acum Candy Mandible trecea prin momente dificile din nenumărate motive, dinainte să sosească Lenore şi Lang. Spre exemplu, Judith Prietht, care avea weekendurile libere pentru că centrala Companiei Bombardini se închidea de vineri seara până luni dimineaţa, dar care de obicei venea oricum sâmbăta dimineaţa, ca să tricoteze pulovere fără formă şi să-şi asculte radioul şi să urmărească umbra Turnului Erieview cum se mişcă pe pereţii holului, şi care în ziua aceea, de fapt, îşi adusese cu ea pisica, pe care, când Judith văzuse că venise şi ea, fu foarte nerăbdătoare să i-o prezinte lui Candy. Şi Judith freca menta în jurul centralei, plimbându-şi pisica, fiind pisăloagă şi artificial de drăguţă şi făcând tot felul de aluzii serioase despre binecuvântări şi autografe şi parteneriate. Ideea ei cea mai nouă era să-l facă pe Reverendul Hait Lee Sykes să-i livreze personal o binecuvântare pentru pisică, al cărei nume se pare că era Champ şi care era cea mai obeză pisică pe care Candy o întâlnise vreodată, dar care, în orice caz, ar fi trebuit să primească binecuvântarea, personal, punându-şi laba grăsuţă pe ecranul televizorului lui Judith. Judith îi spuse lui Candy că Reverendul Sykes îşi făcea timp un moment pentru a le permite telespectatorilor să atingă ecranul în fiecare ediţie a emisiunii „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”, crezând că o comunicare teologică şi economică telespectator/Sykes putea fi realizată în acest fel.

Mai era şi chestiunea Clint Roxbee-Cox, care o tot sunase pe Candy acasă la Nick, noaptea trecută, şi nu spunea nimic, şi care acum făcea acelaşi lucru la F and V, deşi trebuie că sunase de multe ori ca să treacă prin toată încâlceala, pentru că situaţia de la F and V era mai rea ca niciodată. Mindy era prea nouă ca să se enerveze cu adevărat, cu Fuss V Feathers Pet Shop şi Cleveland Towing, ambele bucurându-se de un volum fără precedent de apeluri, dar acum consola ajunsese să se lumineze şi să

piuie aparent fără motiv, fără ca nimeni să fie la celălalt capăt al firului, doar paraziţi, ceea ce se diferenţia de apelurile nejustificate, dar totuşi omeneşti ale lui Roxbee-Cox prin respiraţie, care era o caracteristică puternică a acestora. Telefoanele pur şi simplu nu tăceau o clipă, şi Candy nu putea să stângă consola, pentru că nu avea cheia potrivită. Încercă să sune să se plângă, fără tragere de inimă, la Interactive Cable, şi fu anunţată că tehnicianul de întreţinere Peter Abbott trebuia să ajungă din clipă-n clipă la Clădirea Bombardini, în drum spre Enrique's House of Cheese, ca să livreze ştiri de o oarecare importanţă personalului Frequent and Vigorous. Domnişoara Peahen fusese deja contactată şi încercau să dea de domnul Vigorous.

— Super, zise Candy.

Apoi mai era şi perechea neverosimilă formată din domnul Bloemker şi Alvin Spaniard, despre care Candy habar n-avea cine erau şi care pândeau în hol de vreo jumătate de oră, aşteptând-o pe Lenore. Domnul Bloemker pretindea că sunase acasă la Tissaw şi vorbise cu o tânără a cărei voce suna ciudat de familiar şi care spusese că ştia sigur că Lenore era în drum spre Clădirea Bombardini. Candy dăduse din umeri, spre consolă. Presupusese că tipa de la telefon fusese Mindy Metalman, dar nu avea nicio idee despre cum ar fi putut Mindy să ştie unde era Lenore. În orice caz, cei doi bărbaţi se uitaseră la ceas şi apoi unul la celălalt şi spuseseră că vor aştepta, şi aşteptarea lor se transformase într-o jumătate de oră neplăcută, pentru că Alvin Spaniard îi tot făcea ceea ce Candy credea că ar putea fi ochi dulci, şi Judith Prietht tot făcea ceea ce Candy ştia din tot trecutul lor comun că erau ochi dulci domnului Bloemker, şi domnul Bloemker era exagerat de ciudat – îşi scărpina violent barba, luciri aleatorii de lumină i se reflectau în ochelari, uneori se purta de parcă îi şoptea ceva cuiva pe care îl ţinea la subsuoară când era clar că nu era nimeni acolo şi le întreba pe Judith şi pe Candy cum percep simţul istoriei în Vestul Mijlociu. Champ îl scuipase. Acum Bloemker şi Alvin Spaniard dădeau turc încet prin

perimetrul imens al holului, arătând spre diverse puncte şi vorbind încet. Candy abia aştepta să se întoarcă Mindy Metalman Lang.

Dar pe uşa pivotantă intră Lenore şi, după ea, Andy Lang şi afară, în faţă, se auzea Neil Obstat demarând în trombă, în Pontiacul lui Lang, fusese apelat prin pagerul Stonecipheco în clipa în care cei trei ajunseseră destul de departe spre nord pe autostrada 77 ca să intre în zona de acoperire. Obstat trebuia să se întoarcă după ei cât putea de repede.

Lenore nu părea să-i fi observat pe cumnatul ei şi pe domnul Bloemker când intrase. Nu părea să fi observat ceva. De asemenea, mergea ciudat şi avea rochia murdară şi o dungă de praf negru pe faţă, plus nasul lucios, ars, şi la încheietură, Candy văzu destul de clar, o cătuşă, de care atârna un lanţ scurt.

— Iisuse, Lenore, spuse Candy când Lenore intră în cabină.

Judith şi Champ se holbau de la pupitru.

— Nu vreau să aud nimic, Candy, spuse Lenore, fără să privească în sus.

Deschise unul dintre fişetele albe ale centralei şi începu să-şi scoată o parte din cărţi şi să le aranjeze pe pupitru. Lenore scotocea tăcută prin fişet după alte lucruri. Deschise următorul fişet şi scoase un teanc de bilete vechi de loterie prinse cu un elastic.

— Bună, Candy. Lang dădu obosit din cap în dreptul pupitrului, frecându-şi faţa.

Candy îşi încrucişă braţele şi se uită la cătuşa care atârna de încheietura lui Lenore. Cătuşa zăngănea când se lovea de interiorul fişetelor. Pielea de pe încheietura lui Lenore era roşie. Pe cătuşă, Candy reuşi să vadă o parte din perechea de buze metalice care luau forma unui sărut; pe buze, gravat, „Bambi’s Den Of”.

— Bambi’s Den Of? spuse ea.

Ridică privirea spre Lang. Lenore îşi frunzărea revistele.

— Bună, Lenore, spuse Judith Prietht, pisicindu-se,

ţinându-l pe Champ şi mişcându-i laba în semn de salut. Făcu o mişcare pentru a putea băga pisica înapoi în cabină.

— Te rog să nu te bagi, Judith, spuse Lenore serioasă.

— Doamnelor, să n-o supărăm pe Lenore mai mult decât e cazul, a avut o zi destul de proastă, spuse Lang, lăsându-se cu coatele pe tăblia pupitrului.

— O zi proastă, spuse Candy.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Veşti proaste despre bunica?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bunici şi sclavie în Deşert?

— Taci odată, Candy, spuse Lang.

Nu se ştie cât timp stătuseră domnul Bloemker şi Alvin Spaniard la marginea tăbliei, lângă pisica scuipătoare. Acum, domnul Bloemker îşi frecă un ochi şi îşi drese vocea.

Lang se uită la el.

— Cu ce te-ajutăm, şefu'?

— Am venit să vorbim cu domnişoara Beadsman, spuse el. Lenore se aşezase între timp pe scaunul lui Judith de la Bombardini şi închisese ochii. Acum se uita la Bloemker şi la Alvin de parcă pentru o clipă nu-i putuse recunoaşte.

— Bună, spuse ea.

— Bună, Lenore, spuse Alvin.

Zâmbea aşa cum zâmbeşte cineva care se simte stânjenit.

— Bună.

— Am venit cu probleme fără precedent de urgente, domnişoară Beadsman, spuse Bloemker.

— Aşa.

— Domnilor, domniţa a avut o dimineaţă urâtă, spuse Lang, ducându-se în spatele lui Bloemker şi Alvin şi luându-i de după umeri. Ce-aţi spune dacă i-am da puţin timp să se adune.

Telefoanele sunau, bineînţeles, şi piuiau ca apucatele în tot acest timp. Candy Mandible apăsa „Acces" linie după

linie, şi nu se auzeau decât paraziţi şi tonul.

— Lenore, telefoanele au căpiat de tot până la urmă, spuse ea printre dinţi.

Lenore se uita când la domnul Bloemker, când la cumnatul ei.

— Voi doi vă cunoaşteţi? spuse ea încet.

Alvin nu se simţea confortabil, în mod clar. Îşi tot aranja ceva la gulerul cămăşii. Jumătate din faţa domnului Bloemker era în umbră.

Acum un nou cap se iţi deasupra tăbliei pupitrului, săltând în sus şi-n jos, în mijlocul tuturor. Lang îşi coborî privirea iritat. Lenore se ridică să vadă.

— Doctore Jay? spuse ea.

— Salutări, Lenore, spuse doctorul Jay.

— Bună, spuse ea.

— Suntem un pic cam ciufuliţi azi, nu? Jay o măsură din cap până-n picioare.

— Amice, te-ajutăm cu ceva? spuse Lang, dintre Bloemker şi Alvin.

Lenore văzu cum doctorul Jay întoarce capul.

— Sunt un prieten al domnişoarei Beadsman, tinere domn, spuse el. Mă aflu aici ca să vorbesc cu domnişoara Beadsman, dacă se poate.

— De ce adulmeci aşa? spuse Lang. Miroşi ceva ieşit din comun, mirosi?

Doctorul Jay încercă să se caţere cât mai sus peste tăblia pupitrului. Se uită în jos în cabină, la Lenore, care era aşezată pe scaunul lui Judith.

— Lenore, mă tem că tocmai am vorbit la telefon cu Norman Bombardini, spuse el. Verifică aerul din cabină. Înclin să spun că ar fi mai bine pentru tine să nu te afli în clădire acum. Se pare că Norman te-a văzut când ai venit, dintr-un restaurant din josul străzii. Mă tem că e într-o pasă proastă, emoţional vorbind, în acest moment.

— Domnul Bombardini e într-o pasă emoţională proastă? spuse Judith.

— Cum de-l cunoşti pe domnul Bombardini? spuse Lenore. Nu mi-ai spus niciodată că-l cunoşti pe domnul

Bombardini.

Doctorul Jay îşi şterse nasul cu batista. Îşi ţinu batista peste nas şi peste gură.

— Etica et cetera, spuse el prin pânză. De fapt, e un vechi client şi prieten. Lang îi arunca doctorului Jay o privire cu adevărat urâtă. Din nefericire, e foarte supărat, continuă doctorul Jay, împingându-se şi mai sus peste tăblia pupitrului, cu coatele, iar picioarele lui erau acum în aer. Se aplecă peste Lenore, cu batista la gură. Mă tem că vorbeşte cu seriozitate despre… consumul de oameni.

— Consum?

— Metaforic, sunt ferm convins. Tu sigur eşti în măsură să vezi că treaba asta cu mâncatul e o tulburare de membrană mult prea… tumultuoasă ca să mai discutăm despre ea. Jay se uită în jur. Poate ar fi bine să…?

— Mâncat? spuse Lang.

— Miezul acestei chestiuni fiind acela că în starea lui actuală de tulburare emoţională şi… cu dimensiunile lui fizice, spuse Jay, căznindu-se să stea în echilibru pe marginea pupitrului, pare mai înţelept să fim prevă…

— Stai puţin, spuse Lang, înălţându-şi capul. Ce dracu’ o fi sunetul ăsta?

Toţi încremeniră ascultând.

Şi se auzi ceva ca un sunet îndepărtat, ca un tren sau un tunet, care se amplifica uşor şi care fu acoperit, pentru o clipă, de ţipătul unor telefoane.

— La dracu’, spuse Candy Mandible.

— Lenore, ca profesionist şi prieten, îţi sugerez să pleci în linişte, spuse Jay, căznindu-se. În cele din urmă, coatele îi cedară şi căzu, ieşind din raza vizuală. Lang se uită la el în jos. Vocea lui Jay veni de sub tăblia pupitrului.

— Mai sunt şi alte chestiuni pe care trebuie să le discutăm, Lenore. M-am mai gândit. Se impune o discuţie.

— Am hotărât s-o termin cu tine, doctore Jay, spuse Lenore de pe scaun. Relaţia noastră s-a terminat.

— Îţi ofer o consultaţie gratuită.

— Relaţie? spuse Lang.

Domnul Bloemker îşi drese iar vocea şi ieşi de sub

braţul lui Lang.

— Domnişoară Beadsman, înainte să plecaţi undeva cu cineva, trebuie să vă rog să stăm de vorbă aici, în hol, cu toţii, despre o chestiune pe care noi doi am fost de acord că ar trebui să o scoatem la lumină, ar trebui, în orice…

— Credeam că am spus că n-o să-i cerem acum lucruri stresante domniţei, Gus, spuse Lang, trăgându-l înapoi pe Bloemker.

Bloemker se uită la Alvin Spaniard.

Candy îl urmărea pe Wang-Dang de la consolă, de fiecare dată când putea să-şi ridice privirea. Zgomotul telefoanelor era constant. Toate liniile erau luminate.

— Ai venit aici cu domnul Bloemker, sau ce? spuse Lenore, privindu-l pe Alvin Spaniard.

Alvin îşi împinse pe nas ochelarii. Se uită dincolo de Lang, la domnul Bloemker. Bubuitul se auzi şi mai tare.

Judith Prietht şi Champ se întorseseră cu spatele; Judith se uita spre zona umbrită.

— Hei, domnule V! strigă ea brusc. Ce faceţi acolo, în spate?

Toată lumea se întoarse să se uite. Rick Vigorous era în spate, sprijinit de peretele holului, la marginea umbrei Erieview, mişcându-se încet odată cu ea. Era murdar de praf negru şi cufundat parţial în întuneric. Era greu să-l vezi. Dar Candy văzu ceva lucindu-i la încheietura mâinii, când ieşi în lumină. Era o altă cătuşă. Candy se uită înapoi la Lenore, Lenore îşi scosese unul dintre bascheţi şi îl ţinea invers, scuturând nisipul negru peste cununa zilnică de trandafiri din coşul de gunoi.

— Nisip idiot, spuse ea.

Avea şosetele incredibil de murdare.

— Salutare, Rick, ţipă doctorul Jay.

— Nu-mi vine să cred că ai coaie să apari acum aici, R.V! strigă Lang tare prin holul gol spre Rick Vigorous. Şi cum dracu’ ai ajuns aşa de repede?

Candy începu să aibă o presimţire urâtă şi se uită la Lenore, care îşi golea şi celălalt pantof.

— Mai bine pleci! strigă Lang.

Rick Vigorous nu spuse nimic.

Acum, bubuitul ritmic se auzea prea tare ca să mai poată fi acoperit de telefoane. Lui Candy i se păru că simte podeaua de marmură a holului vibrând încet. Umbra era mai luminoasă decât ar fi trebuit să fie la ora unu.

— Ce dracu' mai e şi asta? spuse Lang.

Se uită în jos spre doctorul Jay.

Acum, prin uşa pivotantă intrară în grabă Neil Obstat jr, Sigurd Foamwhistle şi Stonecipher Beadsman al III-lea. Chiar în spatele lor era Peter Abbott şi chiar în spatele lui era Walinda Peahen. Cutia mare de scule a lui Peter rămăsese blocată nu se ştie cum în uşă şi Walinda ţipă la el din compartimentul ei de sticlă până când reuşi să scoată cutia şi uşa îi scuipă pe amândoi înăuntru.

Domnul Beadsman se uita la ceas în timp ce se apropia.

— Lenore! strigă el.

— Iisuse, Lenore, sunt tatăl tău şi tipul ăla de la cabluri, Abbott, spuse Candy.

Lenore rămase unde era, pe scaunul centralistei de la Bombardini, ţinându-şi în mână bascheţii. Domnul Bloemker şi Alvin Spaniard se îndreptară spre Obstat şi spre Foamwhistle şi spre domnul Beadsman şi cei cinci rămaseră în mijlocul holului, discutând. Obstat se uita la o foaie mare de hârtie şi arăta spre o zonă din fund a holului, acolo unde se afla Rick Vigorous, între timp, Walinda se îndreptă direct spre cabină, dându-l la o parte pe doctorul Jay, care se grăbi înapoi spre uşa pivotantă.

— Fato, tot ce pot să spun e că ar fi bine să fie al dracu' de important, spuse Walinda, în timp ce intra. Se opri şi privi în jur. Unde-i fata aia nouă care trebuia să fie aici?

— Îmi dau demisia, Walinda, spuse Lenore.

— Demisia? Candy Mandible se roti în scaun ca să se uite la ele. Sună telefonul.

— Da. Lenore ridică vocea ca să se audă până în fundul holului şi ca să acopere tunetul. Îmi dau *demisia*!

— Demisia?

— Fato, răspunde la *telefon*, spuse Walinda, ciupind-o pe Candy de umăr.

— Nu e nimic la celălalt capăt, spuse Candy calmă, holbându-se la Lenore. Doar paraziţi şi ton. Lenore, cum adică „demisia”?

— Bună, Peter! strigă Judith Prietht, manevrând iar laba bietului Champ. Peter se ocupa de ceva în zona spre care arătase Neil Obstat.

— Lenore, e-adevărat că tu şi domnu’ Scrântit de colo v-aţi certat? chicoti Walinda şi se întinse după Registrul de Apeluri. Păcat. Ai nevoie de ajutor ca să-ţi strângi lucrurile?

— Hei, Géraldine, de ce nu vrei s-o laşi mai moale un pic, îi spuse Lang Walindei. Domniţa a avut o zi grea.

Walinda îşi întoarse încet privirea spre Wang-Dang şi rămaseră fixându-se unul pe celălalt. Lang rânji.

— Lenore, scumpo, spune-mi cu ce să te ajut, îi susură Candy în ureche lui Lenore, cu un braţ pe după umerii ei.

Telefonul sună. Holul se cutremură uşor. Lenore dădu din cap şi închise ochii.

Acum la pupitru apăru Peter Abbott. Zâmbi larg.

— Satisfacţie, doamnelor, spuse el, ridicându-şi şi mângâindu-şi cutia de scule.

— Satisfacţie?

Lang privi în jos spre cutia lui Peter şi spre centura cu scule.

— Noroc, amice, spuse el. Nu vrei să vezi ce poţi să faci cu telefoanele astea?

— Texane, de-aia sunt aici, spuse Peter Abbott. Să încep să dăscălesc şi să explic probabil cea mai bizară harababură din tunelurile telefonice din istoria Clevelandului. Intră în cabină. Şi să încep să fac demersuri pentru a vă oferi satisfacţia pe care voi, oameni buni, o aşteptaţi şi, de asemenea, să decuplez acest cablu de testări enervant de vechi de aici, de jos. Scoase o cheie cu un ornament pe ea şi, cu o răsucire scurtă, opri centrala F

and V.

Acum nu se mai auzea decât bubuitul de afară. Peter se întoarse spre Walinda Peahen. Testele s-au încheiat oficial.

Se aplecă sub pupitru, mormăind. Candy îşi dădu scaunul în spate.

Lang se aplecă peste tăblia ghişeului ca să vadă în cabină.

— Lenore, şopti el, zâmbind şi pocnind din degete. Hai s-o-ntindem. Ce zici? Maşina e în faţă. Ne întoarcem puţin mai târziu, R.V. Şi toţi tipii ăştia vor pleca. Hai s-o-ntindem.

— Adică vrei să spui că, de fapt, ne repari liniile? spuse Candy. Asta vrei să spui?

Trase un şut delicat în ghetele zornăitoare ale lui Peter.

— Şi poate ne şi explici un pic? Pentru numele lui Dumnezeu, acum sună, dar nu e nimeni pe fir! Ce fel de telefoane sună când nu e nimeni?

— Tot ce pot să spun, pentru început, e că proprietarul de la Interactive Cable, Ron Studgeman, e un geniu cu acte în regulă, spuse un Peter Abbott înăbuşit. Acest test de tunel a fost categoric ingenios. Staţi o clipă.

— *Lenore*, şopti Lang.

— Lenore, te rog să treci aici imediat, strigă domnul Beadsman din hol.

Lenore rămase prăbuşită în scaun, uitându-se la fişetele deschise şi la maldărul de cărţi şi de alte lucruri şi la cătuşă. Candy Mandible se întoarse spre domnul Beadsman şi spre grupul lui. Toţi păreau adunaţi în jurul lui Neil Obstat jr în colţul holului, în timp ce Obstat stătea întins pe burtă şi meşterea ceva în partea duşumelei unde fusese Peter. Rick Vigorous privea din apropiere, sprijinit de peretele întunecat. Totul se cutremură.

— Ce vor să facă duşumelei? întrebă Candy, bătând-o pe Walinda pe umăr.

Walinda aruncă o privire.

— Hei, nebunilor! strigă ea. Hei!

— Spune-le tuturor să lase tunelul în pace, zise Peter Abbott.

Apăru cu un capăt lung al cablului de testări şi îl trase din centrala Frequent and Vigorous. Îl ţinu ridicat astfel încât toată lumea să poată admira lumina care ieşea din el.

— *Al dracului* de deştept, e tot ce pot spune, zise el. Aduceţi-l înapoi la locul lui pe tehnicianul ăsta de console, dacă îmi permiteţi.

— Lenore! strigă domnul Beadsman, uitându-se iar la ceas.

— Lenore? spuse Lang. Ai păţit ceva?

Lenore se holba absentă.

Creştetul capului doctorului Jay apăru iar lângă pupitru.

— *Chiar* trebuie să-ţi spun în cel mai *răspicat* mod cu putinţă că trebuie să mergem, spuse el prin batistă, ridicându-se. Chiar foarte răspicat, Lenore.

— Care-i treaba? spuse Candy. Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Mă tem că e sărmanul Norman, spuse doctorul Jay. Se află într-o stare psihică extrem de precară şi ia… cu asalt zidul din spate al clădirii… cu burta lui. Se uită la Candy. Solicită, şi am să folosesc cuvintele lui, intrare în spaţiul domnişoarei Beadsman.

— Spaţiu? spuse Candy.

— Ia cu asalt? spuse Lang.

Jay întoarse capul ca să-l privească pe Lang.

— Demolează, ai putea spune.

Lenore îi privi.

— Probleme cu încălzirea, spuse Peter Abbott. Să spunem probleme de temperatură, pentru început, şi daţi-mi voie să vă cer scuze că nu mi-am făcut treaba atât de bine pe cât ar fi trebuit, mă gândesc, în această poveste. Îmi pare rău. Îşi frecă palmele de pantaloni. Cum a zis domnul Studgeman, „Peter, dacă ai probleme pe linie şi afectează destinatarul pe mai mult de un singur circuit, te uiţi după probleme de temperatură, aşa să faci, dacă eşti băiat deştept”.

Domnul Beadsman apăru deasupra tăbliei pupitrului.

— Lenore, spuse el. Bănuiesc că nu m-ai auzit strigând. Haide, te rog. Trebuie să vorbim. E o chestiune de familie. Îi aruncă o privire piezişă lui Lang, care se îndreptă şi făcu un gest ca şi cum şi-ar fi tras un bobârnac în pălărie. O chestiune de familie, spuse domnul Beadsman. Te rog să ieşi de-acolo şi să vii cu mine imediat.

— Tu eşti netrebnicul care face mâncarea cu care copilul meu era să se înece odată? Walinda Peahen îşi puse mâinile în şold şi se uită urât la domnul Beadsman.

— Ce negresă adorabilă, spuse domnul Beadsman.

— Frate, pentru asta te omor.

— Lenore, te rog să iei notă că ăsta e un sfat *profesional*, spuse doctorul Jay de sub braţul domnului Beadsman. Cred că cel mai bine ar fi să vii altă dată.

Se întoarse din umeri şi se uită la Walinda Peahen, care îi arunca domnului Beadsman probabil cea mai scârboasă privire din lume. Domnul Beadsman se uita, aşteptând, la Lenore.

— Te rog, doar o clipă, tată, zise Lenore privindu-şi bascheţii din mână. Sunt pe cale să demisionez.

— Urgenţă de familie, Lenore.

— Domnule, eu şi domnişoara Lenore speram să fim într-un avion spre Nugget Bluff, Texas, la ora cinei, spuse Lang.

Candy căscă ochii la Lenore.

— Nugget Bluff, Texas?

Domnul Beadsman nu păru să audă. Se uită la încheietura lui Lenore.

— Şi aş putea să întreb ce e chestia aia de la încheietura fiicei mele? spuse el.

— Şefu'! strigă Sigurd Foamwhistle din fundul holului.

— Păi, domnule, de ce nu-l întrebaţi mai bine pe scarabeul ăla de-acolo din spate? spuse Lang, arătând spre Rick Vigorous, rămas în umbră.

Domnul Beadsman se întoarse.

— Domnule Vigorous? spuse el. Se auzi un bubuit şi

podeaua de marmură se zgudui un pic. Domnul Beadsman se uită spre grupul lui. Foamwhistle! răcni el. Ce se întâmplă?

— Vedeţi voi, le spunea Peter Abbott femeilor din cabină, chestia pe care nu trebuie să o uitaţi e că tunelurile sunt sensibile la temperatură. Puţine lucruri în lumea asta sunt mai sensibile la temperatură decât un tunel de linii telefonice. Se aplecă şi scoase din geantă o rangă.

— Lenore.

— Pen' că, vedeţi voi, nu trebuie să uitaţi că toate apelurile de pe linii sunt, practic, linii de căldură, spuse Peter, cântărind ranga. Sunt doar nişte linii prin care trece înainte şi înapoi un fel de căldură, asta sunt de fapt. Îşi trecu mâna prin părul blond şi strălucitor. Aşa că, în mod logic, ca să aveţi servicii satisfăcătoare, tunelurile trebuie să fie la o temperatură şi liniile la alta şi apelurile de pe linie la alta. Peter se uită din întâmplare peste pupitru la grupul Stonecipheco şi la Neil Obstat, care era întins pe burtă. Hei, amice! răcni el. Ce-ar fi să pleci de-acolo? Ce vrei să faci? Se întoarse spre Walinda. Ăştia stau chiar deasupra tunelului vostru, doamnă, spuse el. Tipul ăla încearcă să vă intre în tunel. Cine e tipul ăla?

— Un chimist care lucrează la mâncare pentru bebeluşi, spuse Candy Mandible.

— Hei, băiete, pleacă de-acolo! răcni Walinda.

— Nu mai răcni la angajatul meu, spuse domnul Beadsman.

— De ce nu-ţi bagi o umbrelă în cur, netrebnicule?

— Păi, dacă ajunge acolo, după cum se pare că încearcă, fără personal calificat prin preajmă, s-ar putea să-i pară rău, spuse Peter Abbott.

— Cum aşa? întrebă Candy.

— Lenore, comportamentul tău a ajuns inacceptabil, spuse domnul Beadsman.

— Mă văd forţat să fiu de acord, se auzi vocea înăbuşită a doctorului Jay de undeva de sub pupitru.

Lenore închise ochii. Holul se cutremură.

— Peter, pentru numele lui Dumnezeu, *cum aşa*? întrebă Candy Mandible.

— Pen' că, după cum spun datele noastre, o să fie al dracu' de cald acolo, spuse Peter, întorcându-se spre Candy şi admirând scurt rochia lui Lenore. Pen' că ce-ncerc eu să explic aici e că problema voastră acolo este. Tunelul frige.

— Frige tunelul?

— Păi, da, spuse Peter Abbott. Vedeţi voi, ar trebui să fie niveluri speciale de temperatură în fiecare tunel. Ar trebui să fie 15, cel mult 18 grade, maximum. Se uită în jur. Altfel, vedeţi voi, căldura tunelului infectează căldura apelului şi aveţi ceea ce noi numim „hemoragie" de apel în circuit. Ceea ce aveţi şi voi, de fapt, credem noi. Domnul Studgeman mi-a zis că a bănuit de la început că e o hemoragie, serios.

— Infecţie? Hemoragie?

— La fel ca bătrânul şi capriciosul sistem nervos, aşa cum vă ziceam, spuse Peter. Se uită iar la Neil Obstat, care încerca împreună cu Alvin Spaniard să smulgă o bucată întreagă din podea, care acum se dovedi a nu fi deloc marmură autentică. Hei, flăcăi! răcni Peter. O să daţi de bucluc!

Obstat se uită spre cabină alarmat, dar domnul Beadsman îi făcu semn că e totul în ordine. Domnul Bloemker îşi curăţă ochelarii cu cravata.

— Şi, prin urmare, asta a fost tot? ţipă Candy Mandible. Tuneluri belite şi încinse? Era scoasă din minţi. Atâta tot? Căldură? Nu cred că e doar căldura.

Se uită spre Walinda Peahen.

Peter încă urmărea grupul de la Stonecipheco.

— Dar, vedeţi, toată povestea e exact ca la nervi, dacă ar fi fost nervi, nu că-i ciudat? spuse el. Aşa arată şi cablul de testare.

Privi critic pe toată lungimea cablul întunecat de pe pupitru.

— Arată *ce*?

Ritmul bubuitului din pereţii şi din podeaua holului

se intensifică. Cununa de trandafiri căzu brusc de pe coşul de gunoi. Şosetele lui Lenore se umplură de scrum de ţigară şi ultimul bilet de la domnul Bombardini. Ea nu băgă de seamă.

— Lenore, spuse domnul Beadsman. Acum insist oficial.

Lenore rămase cu ochii închişi. Arăta de parcă adormise.

Domnul Beadsman se uită la doctorul Jay. Andy Lang îşi făcu de lucru la o unghie.

Peter Abbott rânjea şi dădea din cap spre Candy şi Walinda.

— Concluzia e că tunelul vostru de linii arată de parcă s-ar fi hotărât să fie un fel de fiinţă umană, sau aşa ceva, spuse el. Dacă mă întrebaţi pe mine, chestia asta ar putea ajunge foarte bine la televizor. Îi privi pe toţi de jur-împrejur. Nu înţelegeţi, nu? zise Peter. Uitaţi. Tunelul vostru, cum am zis, ar trebui să aibă pe la 15 – 18 grade. Şi, în schimb, cablul nostru de testare arată că are constant 27 de grade. Vă vine să credeţi?

— Băiete, despre ce vorbeşti acolo? îşi încrucişă Walinda braţele pe piept.

Domnul Beadsman se uită la Lenore. Doctorul Jay îşi iţi capul. Holul se cutremură. Lenore se uită la Wang-Dang Lang:

— Hei.

21

1990

a

TRANSCRIEREA PARŢIALĂ A „CLUBULUI PARTENERI CU DUMNEZEU”, SÂMBĂTĂ.

11 SEPTEMBRIE 1990, 8.00 P.M. ORA COASTEI DE EST.

GAZDE: REVERENDUL HART LEE SYKES ŞI FAIMOSUL

PAPAGAL NIMFĂ UGOLINO SEMNIFICANTUL.

PRIN CARE DUMNEZEU A VORBIT PERSONAL

DE MAI MULTE ORI LA TELEVIZOR.

REVERENDUL HART LEE SYKES: Prieteni.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI (*dirijaţi personal şi acompaniaţi la xilofoane de doamna Fanny May Sykes*): Prieteni…

REVERENDUL SYKES: Dragi, dragi prieteni.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toţi fi pe toate!

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Prieteni…

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ce e un partener?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Prieteni.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, vin în faţa voastră în această seară să vă spun că un partener e un muncitor. Că un partener e un individ care *recunoaşte* că indivizii sunt mai puternici dacă lucrează *îm preună* în slujba lui Dumnezeu decât indivizii care lucrează în felul lor *separat* şi individual.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, da, un partener e un muncitor…

REVERENDUL SYKES: Prieteni, un partener ia ce are *în* mâna lui şi înfige în *pământ* să *crească*. Un partener sădeşte, prieteni. Un partener sădeşte. Şi, prieteni, cine culege?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, da, un partener e un muncitor care sădeşte…

REVERENDUL SYKES: Noi, partenerii, luăm sămânţa *credinţei* care e în mâna noastră şi o sădim în *solul* parteneriatului, şi acum *cine culege*?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Cine culege, oh, cine culege…?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Iisus a cules!

REVERENDUL SYKES: Aşa e, prieteni, putem vedea în această seară că cel care culege nu e nimeni altul decât Iisus.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Aşa e, prieteni.

REVERENDUL SYKES: Aşa e: Iisus. Şi acum, prieteni, avem *această* întrebare, ca să introducem rubrica dedicată hranei pentru minte din seara asta. Prieteni, cine e Iisus?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cine?

REVERENDUL SYKES: Aşa, prieteni, *cine* e Iisus?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cine?

REVERENDUL SYKES: *Cine e el*?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Trebuie să fac ce e bine pentru mine.

REVERENDUL SYKES: *Cine*?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: El e noi! Noi suntem El!

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, noi suntem El şi El e noi…

REVERENDUL SYKES: Aşa e, prieteni, noi *suntem* Iisus! Într-un sens teologic important, noi *suntem* Iisus!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cum se poate una ca asta?

REVERENDUL SYKES: Să vă spun cum se poate una ca asta?

CÂNTĂREŢII PARTENERI ATULUI: Spune-ne, oh, spune-ne cum se poate…

REVERENDUL SYKES: Prieteni, mă aflu în faţa voastră în această seară din niciun alt motiv decât ca să vă spun că noi, la fel ca Iisus, suntem *parteneri cu Dumnezeu*.

Cântăreţii Parteneriatului încep să îngâne o melodie plăcută.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Hart Lee, noi suntem El.

REVERENDUL SYKES: Ai perfectă dreptate, miracol mic. Noi suntem Iisus. Noi suntem Iisus, pentru că Iisus e un *muncitor*. Ca noi. Şi un *partener*. Ca noi. Putem noi să nu vedem, prieteni, că în parteneriat, şi când zic „parteneriat” vreau să spun parteneriat *adevărat*, toate se adună laolaltă?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Dumnezeu să le binecuvânteze pe toate! Aşa.

REVERENDUL SYKES: Aşa că, prieteni, am ajuns să vedem împreună încă o dată în seara asta că *răspunsul… e* parteneriatul.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Nu ştiu ce vrei să spui

cu acest cuvânt. Spune-mi ce vrei să spui cu acest cuvânt.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ceea ce vreau să spun e nimic altceva decât un *miracol*.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Un miracol…

REVERENDUL SYKES: Prieteni, fie că alegeţi să fiţi parteneri cu Dumnezeu ridicând telefonul şi sunându-ne aici, la Centrul de Solicitări de Parteneriat, la 1 – 800-PARTENER, şi deveniţi Partener Pe Viaţă şi chiar şi După pentru cinci sute de dolari, sau mai mult, fie că ne sunaţi aici la 1 – 800-PARTENER şi deveniţi Partener pe Viaţă cu Dumnezeu, pentru două sute cincizeci de dolari, sau Partener Stea pentru o sută, fie Prieten Personal cu Ugolino pentru cincizeci, fie, da, prieteni, un Partener de Rugăciune la fel de important pentru doar douăzeci de dolari, orice alegeţi, *ceva* se va întâmpla. Prieteni, ce se va întâmpla?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Prieteni, ca membri înscrişi în „Clubul Parteneri cu Dumnezeu” al Reverendului Hart Lee Sykes, vă puteţi aştepta ca Atotputernicul Domnul nostru Iisus să intre în viaţa voastră în douăzeci şi patru de ore, sau chiar mai puţin.

REVERENDUL SYKES: Asta e exact *intrarea* lui Iisus în vieţile *voastre*. Iisus vă va *locui inimile*. Domnul Dumnezeu însuşi va locui *în fiecare dintre voi*, aşa cum el se află în fiecare dintre noi aici, la Centrul de Solicitări de Parteneriat. Ce lucru măreţ şi miraculos! Parteneriatul!

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Miracol, măreţie, parteneriat…

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Scoate maţele din mine!

REVERENDUL SYKES: Asta ce-a fost acum?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Să nu uităm, prieteni, că toate contribuţiile pentru înscriere sunt deductibile din dragoste.

REVERENDUL SYKES: Ai vrea să ne spui acum că intrarea lui Iisus în vieţile noastre individuale ne va întoarce, într-un anume sens teologic, pe dos?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Poftim?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, ce, ce anume încearcă el să ne spună…?

REVERENDUL SYKES: Prieteni, ciripitorul recunoscut al sistemului acustic al lui Dumnezeu însuşi vrea să spună oare că, atunci când Iisus sălăşluieşte în noi, noi sălăşluim în Iisus? E posibil ca asta să vrea să spună?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sunt un frumuşel.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, nu-i aşa că e un frumuşel?

REVERENDUL SYKES: Dar, prieteni, asta are consecinţe spirituale, şi anume că toate visele şi *dorinţele* şi nevoile şi ţelurile vieţilor noastre devin şi dorinţele lui *Iisus*. Şi astfel, într-un parteneriat adevărat cu Dumnezeu, dorinţele fiecărui bărbat, femeie şi copil, luaţi individual, devin dorinţele lui Iisus, în numele lui Iisus.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Femeile au dorinţe, vere. Să nu crezi că nu au dorinţe.

REVERENDUL SYKES: Bineînţeles că femeile au dorinţe, prieteni, toată lumea are dorinţe în viaţă, face parte din *experienţa* a ceea ce înseamnă să fii om în regatul lui Dumnezeu. Toţi avem dorinţe, prieteni. Şi acum putem să vedem că, dacă lucrăm *împreună*, noi toţi, ca parteneri, pe *ogorul* Domnului, dorinţele noastre sunt automat transformate spiritual în dorinţele lui *Iisus*.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Pe toţi sfinţii!

REVERENDUL SYKES: O *nevoie* în noi e o nevoie în *Iisus*. Şi, prieteni, putem să vedem noi împreună că o nevoie în Iisus e o nevoie, prin *definiţie* teologică, *automat* împlinită şi satisfăcută?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Trebuie să ştim de ce e aşa…

REVERENDUL SYKES: Astfel că o nevoie dintr-un partener cu Dumnezeu, o nevoie care simultan există în Domnul nostru Iisus Hristos, e o nevoie instantaneu şi complet satisfăcută şi împlinită?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Mă împlineşti. Mă satisfaci aşa cum nu a făcut-o niciun alt bărbat înainte. Nu pot să neg. Dumnezeule.

CÂNTĂREŢII PARTENERI AIULUI: Nu pot să neg că mă satisfaci…

REVERENDUL SYKES: Da, prieteni, vin în faţa voastră pe un post de *televiziune* la o oră de maximă audienţă să vorbesc despre *satisfacerea* tuturor *nevoilor* voastre. Împlinirea tuturor *dorinţelor*. Prieteni, ascultaţi-mă! În seara asta vă spun că, dacă sunteţi parteneri cu Dumnezeu, sunteţi automat în *Iisus*, acum ştim asta. *Sunteţi* în interior din exterior. Dorinţele voastre sunt acum dorinţele lui *Iisus*, şi astfel nimic *nu* vă va lipsi. Nimic *nu* vă va lipsi. *De ce* se întâmplă aşa?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: De ce…?

REVERENDUL SYKES: *De ce, zic de ce se întâmplă aşa*?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Pentru că lui Iisus nimic nu-i va lipsi!

REVERENDUL SYKES: Oh, mai spune o *dată*!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: La cine e cartea specială-pecială?

REVERENDUL SYKES: Oh, mai spune *o dată*!

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Lui Iisus nimic nu-i va lipsi.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Amin, aman, amin, aman…

REVERENDUL SYKES: Amin şi aman. Pentru că, prieteni, aici, în seara asta, la „Clubul Parteneri cu Dumnezeu”, avem un mesaj spiritual, hrană pentru minte. Lui Iisus nimic nu-i va lipsi. *Iisus* nu va îngădui. Asta e…

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Scârnăvia asta mică încă nu şi-a învăţat replica?

REVERENDUL SYKES: Prieteni, să ne oprim cu toţii aici şi să ascultăm împreună şi să reflectăm la semnificaţiile unei astfel de revelaţii. Aşa…

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Mmmm…

REVERENDUL SYKES: … O revelaţie.

UGOLINO SEMNIFICANTUL (*acompaniat de armoniile plăcute ale Cântăreţilor Parteneriatului*):

Când sunt căzut la pământ, mai jos de-atât n-am fost

nicicând, Când mă apasă o umbră cât o casă.

Am spiritul de-oţel, nu poţi să mă desparţi de el.

Crezul îmi e de-orice mai presus… căci lui Iisus nimic nu-i va lipsi!

b

— Vrei să-ţi spun ce cred eu? spune Mindy Metalman Lang.

— Sunt o ureche uriaşă, spune Rick Vigorous.

— Cred că eşti obosit şi încordat şi, normal, supărat, şi de-asta eşti nedrept şi spui minciunile astea.

— Şi cine are curajul, dacă pot să te întreb, să susţină că spun minciuni, spune Rick Vigorous încet, uitându-se în sus şi apoi în altă parte. Faţa îi e scăldată în lumină.

Ideea e că în noaptea asta plouă, între lună şi fereastră. Plouă groaznic. Şuvoaie de ploaie spală fereastra, şi luna străluceşte prin ploaie şi prin fereastră şi proiectează reflexii pe peretele din spate al dormitorului întunecat. În spate, sprijinit de perete, e Rick Vigorous, stând în capul oaselor în pat, în chiloţi. Arată ca şi cum s-ar scurge odată cu ploaia luminată de lună. La fel şi patul. Întreaga cameră, în care se revarsă un alb luminos. Schiţa colorată cu creta a lui Rick şi Veronica Vigorous în curtea lor din Scarsdale, cea care e înrămată în lemn negru şi e agăţată deasupra patului, pare că străluceşte aproape. Televizorul e deschis, lângă fereastră, dar pâlpâitul lui rece se pierde în milioanele de picături albe ale lunii.

— Rick, spune Mindy de la fereastră.

— Nu te uita afară, spune Rick.

Mindy se întoarce şi îşi agită arătătorul. Degetul ei tremură pe toţi pereţii.

— Rick.

— Ştii de ce nu vreau să te uiţi afară?

— Nătăfleţule, spune Mindy, îmi dau toată silinţa să fiu îngăduitoare cu toată povestea asta, dar e foarte urât din partea ta că nu-ţi dai seama. Nu e cinstit, şi ştii asta.

— Dumnezeule, ferestrei îi curg balele, spune Rick. Arată cu degetul. Încheietura lui sclipeşte. Nu-i aşa că

pare că ferestrei îi curg balele? Salivează la perspectiva absolut tuturor lucrurilor care sunt de împărtăşit?

Mindy începe să se întoarcă.

— Dar nu te uita afară, spune Rick.

— Atunci împărtăşeşte, spune Mindy.

— N-am făcut-o deja?

— Vreau să ştiu unde e soţul meu, spune Mindy încet, privind în jos spre televizor. Nu-mi pasă de „contextul" tău şi sunt extrem de supărată şi îngrijorată că stai acolo cu chestia aia la mână încercând să-mi spui că Lenore Beadsman a murit în tunelul tău de linii telefonice.

— Ai văzut podeaua holului.

— Dar întâmplarea face c-am aflat că Andy şi Lenore au plecat la aeroport în *seara asta*. Am vorbit cu doctorul Tissaw în *seara asta*.

— Contextul e esenţial, spune Rick.

— Dar nu-mi pasă de context, Rick, spune Mindy. Dacă vrei să ştii, nu-mi pasă prea tare de Lenore. Şi nu-mi pasă nici de cartea aia, n-am nicio idee despre ce anume vorbeşti, o carte despre care ai spus mai întâi că tu ai scris-o, apoi ai spus că e Biblia, apoi ai spus că e un dicţionar, apoi ai spus că e catalogul Sears, aşa că eu ce ar trebui să cred? Dar oricum nu-mi pasă de asta. Mindy îşi încrucişează braţele peste sutien. Luna e un jeleu alb prin vârful părului ei. Zău, spune ea.

— Dar e esenţial pentru întreaga poveste, spune Rick. Se freacă pe burtă deasupra elasticului chiloţilor.

— Nici de alfabetele oamenilor bătrâni, nici de copii care cântă ca păsările, nici de grăsani care mestecă clădiri, nici de echipe de la telefoane care pescuiesc în aer liber, nici de oameni care îşi mănâncă membranele unii altora – poţi să nu mai îndrugi toate astea, pentru că acum nu-mi pasă.

— Ce vrei, spune Rick.

Mindy bate cu piciorul în podea.

— Vreau ori să mă uit la emisiunea cu pasărea, aici, şi, apropo, să nu crezi că am uitat că ai promis că suni, ieri-seară…

— Îţi interzic să te uiţi la asta direct.

— ...atunci vreau să ştiu unde sunt soţul meu şi fâşneaţa de Lenore, ca să pot să încep să fac paşi. Pe ce creangă ar trebui să fie ei acum?

— Lenore Beadsman şi W.D.L. Au terminat-o, spune Rick. Se uita în jur, la umbra lui de pe peretele curgător. S-au despărţit.

— Rick, scumpule, eu încerc să fiu drăguţă, dar asta e o minciună, spune Mindy. Vine la marginea patului. Nu poţi să-ţi dai seama ce e minciună şi ce nu? Nu ştiu ce-ai păţit azi, şi cum aş putea să ştiu de vreme ce tu nu-mi spui, dar nu ţi-e bine dacă crezi sincer că oamenii au terminat-o, când, de fapt, n-au terminat-o, trebuie să ţi-o spun. Mă obligi să cred că ori minţi ca să te distrezi, ori poate că nu eşti întreg. Tata spunea mereu că nu eşti chiar sută la sută.

Rick o priveşte în sus pe Mindy.

— Serios, spune Mindy. Apoi se întoarce spre televizor. Pot să mă uit la ştiri, să ştii. Rick continuă să se uite la ea. Pot să mă uit la ştirile de la ora unsprezece, dacă ţii neapărat să fii un scarabeu cu toată chestia asta, spune ea. De ce mă minţi, când pot să aflu adevărul în câteva ore?

— Cred că eşti confuză, spune Rick.

e

REVERENDUL SYKES: Şi astfel, prieteni, dacă e să ne găsim în Iisus şi astfel să nu ne lipsească, să nu ne lipsească *niciodată* nimic, ce trebuie să facem aici în seara asta?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Foloseşte-mă. Satisface-mă cum nu m-ai mai satisfăcut niciodată.

REVERENDUL SYKES: În seara asta trebuie să încercăm să vedem împreună că să fii *satisfăcut* într-un sens spiritual înseamnă să fii *folosit*.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, da, aşa e, să fii satisfăcut înseamnă să fii folosit...

REVERENDUL SYKES: Pentru că am văzut împreună că să fii satisfăcut înseamnă să fii în Iisus şi să fii în Iisus înseamnă să fii partener. Şi ce e un partener?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Cui îi pasă *câţi* parteneri am avut, Clinty?

REVERENDUL SYKES: Da, prieteni, nu contează câţi parteneri lucrează împreună, *ce este un partener*?

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Partener, oh, ce este un partener…?

REVERENDUL SYKES: Nu e *partener* cu Dumnezeu un individ care *recunoaşte* şi găseşte în sinea lui puterea de a îndeplini *funcţia* pe care Dumnezeu i-a *atribuit-o*? Trebuie să întrebăm cum putem să-i fim *folositori* lui Dumnezeu.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, cum aş putea să fiu eu însumi folosit…?

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sămânţă de floare, vă rog.

REVERENDUL SYKES: Dar, prieteni, putem să vedem că totul e un extraordinar cerc viu al credinţei, pentru că acum să fii folositor lui Dumnezeu înseamnă, în principal, să fii *partener cu Dumnezeu*!

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: Oh, e un cerc extraordinar…

REVERENDUL SYKES: Şi să fii satisfăcut înseamnă să fii folosit, să fii folosit înseamnă să fii partener, să fii partener înseamnă să fii muncitor, să fii muncitor înseamnă să fii *unul dintre cei mulţi* prinşi şi hrăniţi *laolaltă* pe *ogorul* credinţei.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Mie mi se pare sănătos!

REVERENDUL SYKES: Prieteni, în noaptea asta vreau să ne gândim împreună la această emisiune umilă ca la ogorul credinţei. Vreau să ne gândim la noi înşine… uniţi aici, în această seară, împreună, *pe* ogorul electronic al credinţei *de azi*. Vreau să ne simţim folosiţi şi satisfăcuţi de Domnul Dumnezeu împreună în seara asta.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Domnişoară Beaksman, ascultaţi mandatul!

REVERENDUL SYKES: Deci, prieteni, râdeţi dacă vreţi, dar în seara asta am un joc pe care vreau să-l jucăm

împreună. Un joc profund şi vital pentru noi pe care să-l jucăm împreună în seara asta. Miza fiind la fel de *înaltă* ca stelele de pe cer, prieteni, vă previn de pe-acum.

Cântăreţii Parteneriatului cântă o melodie chiar şi mai plăcută decât melodiile plăcute fredonate anterior.

REVERENDUL SYKES: Prieteni, vreau să ne ridicăm cu toţii şi să ne punem mâinile pe ecranul televizorului. Aceia dintre voi care nu vor fi în stare să se ridice cu noi în seara asta, rugaţi prietenii şi rudele să-l mute lângă voi. Prieteni, vreau să veniţi la mine şi să vă puneţi mâna în mâna mea, pe care eu v-o întind în seara asta. Să ne aducem mâinil*eam preună* pe ogorul electronic.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sădeşte ca să culegi un frumuşel!

REVERENDUL SYKES: Deci, iată jocul, prieteni, şi acum iată şi miza din seara asta.

CÂNTĂREŢII PARTENERIATULUI: *Miza* din seara asta… (Se *întorc la melodia plăcută*.)

REVERENDUL SYKES: *Fiecare* jucător, fiecare dintre voi care *simte* ceva, care simte ce simt eu stând aici înaintea voastră în seara asta, care poate să simtă individul închis în aceste carcase seculare ale durerii şi dorinţei impotente, *revărsaţi-vă* din voi înşivă, *revărsaţi-vă* pe ogor, cel care simte un fel de comuniune cu toate şi cu Domnul Mântuirii noastre Iisus Hristos aşa cum simt eu *chiar acum*, când îmi atingeţi mâna, fiecare dintre voi care *simte* ce eu ştiu în inima mea că *vom simţi cu toţii* împreună în seara asta… fiecare jucător care simte va pune imediat mâna pe telefon şi ne va suna aici la Centrul de Solicitări de Parteneriat, la 1 – 800-PARTENER, ca să devină partener cu noi şi cu Dumnezeu, în seara asta. Deci, să simţiţi ce simt eu în seara asta, prieteni, înseamnă să deveniţi partener. *Nu* e altă cale. Acest joc e o provocare, prieteni. Intraţi în joc? Stau aici aruncându-*vă provocarea în* seara asta.

UGOLINO SEMNIFICANTUL: Sfinte, sfinte!

REVERENDUL SYKES: Folosiţi-mă, prieteni. Să jucăm acest joc împreună. Vă promit că niciun jucător nu

se va simţi singur. Îmi vedeţi mâna? E aici. O ţin întinsă pentru ca voi să o atingeţi. Atingeţi-o. Lăsaţi-vă mâna pe ogor şi atingeţi-mă. Sunt aici, pentru voi. Prieteni, simt că suntem gata cu toţii în seara asta.

d

— Ei, nu, nu sunt furioasă, prostuţule, spune Mindy, îngenunchind în faţa televizorului. Printre degetele de pe ecran i se revarsă o lumină rece.

— Îţi promit că spun, spune Rick, privindu-se în jos.

— Ştiu că o să spui, spune Mindy încet spre televizor. Scântei albe i se preling pe spate. Picuri de lumină se stâng şi se aprind. Îşi întinde cealaltă mână în spate, îşi dă părul la o parte, se descheie.

— Ce faci?

Mindy se ridică şi se întoarce şi alunecă din toate, mişcându-şi şoldurile.

— Am zis că spun, spune Rick.

— Ştiu că o să spui, spune Mindy. Ştiu că eşti supărat, dar simt că o vei face.

Vine lângă pat. Trupul ei se mişcă în milioane de feluri în lumina albă şi umedă. În spatele ei, Rick vede o mână pâlpâitoare, moartă şi rece. Umbra acoperă totul.

— Chiar o să spun, şopteşte el.

Mindy îi atinge piciorul. Lumina iese din piciorul lui printre degetele ei.

— Să nu-ţi faci griji pentru nimic, spune ea. Eu te cunosc.

— Poţi să ai încredere în mine, spune R.V., privindu-i mâna. Sunt un om de

O carte minunată [...], o experiență cathartică plină de faze amuzante și de semnificații profunde.

The Washington Post Book World

Wallace, ca și Nabokov, autorul cu care seamănă cel mai mult, pare să aibă o tolbă inepuizabilă de trucuri literare.

Chicago Tribune

Un vizionar, un artist, un comedian. [...] [Wallace] e într-un alt continuum spațiu-timp decât noi ceilalți. Al naibii să fie el!

Zadie Smith

Acum îl vedem ca pe un scriitor curajos, care a luptat cu forța care îl împingea să scape de sine. Vor trece ani, și tot vom simți fiorul care a ne-a cuprins la aflarea veștii morții lui. [...] Tinerețe și pierdere. Asta e vocea lui Dave, America.

Don DeLillo

BYBLOS

începi să afli

ISBN 978-606-588-381-9

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează **www.curteaveche.ro**